

Trùng Sinh Chi Sủng Nhĩ Nhập Hoài

Contents

Trùng Sinh Chi Sủng Nhĩ Nhập Hoài	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	24
10. Chương 10	27
11. Chương 11	29
12. Chương 12	32
13. Chương 13	35
14. Chương 14	37
15. Chương 15	40
16. Chương 16	43
17. Chương 17	45
18. Chương 18	47
19. Chương 19	50
20. Chương 20	52
21. Chương 21	54
22. Chương 22	57
23. Chương 23	59
24. Chương 24	61
25. Chương 25	63
26. Chương 26	65
27. Chương 27	67
28. Chương 28	69
29. Chương 29	72
30. Chương 30	74
31. Chương 31	76
32. Chương 32	78
33. Chương 33	80
34. Chương 34	82
35. Chương 35	85
36. Chương 36	88
37. Chương 37	92
38. Chương 38	95
39. Chương 39	98
40. Chương 40	101
41. Chương 41	105

42. Chương 42	108
43. Chương 43	111
44. Chương 44	114
45. Chương 45	118
46. Chương 46	121
47. Chương 47	124
48. Chương 48	127
49. Chương 49	131
50. Chương 50	134
51. Chương 51	137
52. Chương 52	140
53. Chương 53	142
54. Chương 54	145
55. Chương 55	150
56. Chương 56	153
57. Chương 57	156
58. Chương 58	159
59. Chương 59	162
60. Chương 60	167
61. Chương 61	170
62. Chương 62	173
63. Chương 63	177
64. Chương 64	181
65. Chương 65	183
66. Chương 66	186
67. Chương 67	192
68. Chương 68	197
69. Chương 69	202
70. Chương 70	206
71. Chương 71: Phiên Ngoại 1	211
72. Chương 72: Phiên Ngoại 2	214
73. Chương 73: Phiên Ngoại 3	217
74. Chương 74: Phiên Ngoại 4	220

Trùng Sinh Chi Sủng Nhĩ Nhập Hoài

Giới thiệu

Tạm dịch tiêu đề: Thương em vào lòng Thể loại: Hiện đại, trùng sinh/trọng sinh, chủ công, bá đạo t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-sinh-chi-sung-nhi-nhap-hoai>

1. Chương 1

“Bất luận thế nào tôi cũng không thể yêu anh được đâu, đừng có quẩn luyến tôi. Anh biết không ? Anh giống hệt như một con bọ cứ vo ve xung quanh người khác vậy, làm cho người ta thấy ghê tởm.”

Lúc Dư Hạc nói những lời đó với Giản Quân Khải, trong mắt cậu không hề che giấu sự chán ghét cùng khinh thường, từ lúc bọn họ mới gặp nhau đến giờ, Dư Hạc vẫn luôn như thế, sắc mặt lạnh liệt lại trào phúng, chưa bao giờ che giấu sự đối chọi với anh.

Giản Quân Khải cứng người, chỉ cảm thấy như bị một thanh băng kiếm đâm thẳng vào tim, máu từ trong tim từng dòng từng dòng phun ra, chảy dọc qua mỗi một tắc của tứ chi, dù cho có khoác chiếc áo ba-đờ xuy [1] dày cách mấy vào bên ngoài tấm áo len cũng không thể khiến anh cảm nhận được một tia ấm áp.

Anh run rẩy thân người, không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn cậu.

“Em vẫn cứ như vậy mà thích Kiều Tân Hạo sao ? Nghe nói hắn sắp đính hôn.”

Dư Hạc dường như hơi co giật một chút, nhưng đến khi Giản Quân Khải nhìn qua lại trở về bộ dáng lãnh ngạo.

“Không liên quan tới anh.” Tuy nói vậy nhưng ngữ khí của cậu lại rất yếu. Giản Quân Khải biết, kỳ thực trong lòng cậu nhất định đang rất sợ hãi bất an, thế nhưng cậu vẫn lựa chọn tin tưởng người kia, tin tưởng vào người duy nhất trên thế gian này đã cho cậu ấm áp, tin tưởng vào người đã cho phép cậu bước vào thế giới của hắn giữa thời điểm tất cả đều xua đuổi cậu.

Giản Quân Khải bỗng nhiên thấy buồn cười, vì sao chứ, mình chỉ là quen biết Dư Hạc muộn hơn Kiều Tân Hạo vài năm thôi mà, dựa vào đâu mà hắn có thể nhận được sự đối xử khác biệt như vậy. Dư Hạc chỉ cười với duy nhất mình hắn, chỉ có đối với hắn mới lộ ra ánh mắt ý lại ngọt ngào ấy, đối với cậu hắn chính là sự tồn tại đặc biệt nhất và duy nhất trong đời.

Thế nhưng, nếu chỉ có như vậy, nếu Kiều Tân Hạo cũng thật lòng yêu cậu, vậy Giản Quân Khải anh cũng không phải tức giận thế này. Mà điều quan trọng là sự thật đã phơi bày ngay trước mắt Dư Hạc rồi, sao cậu vẫn không muốn tin tưởng.

“Nếu anh nhớ không lầm thì lần trước lúc công ty hắn gặp nguy hiểm, là em đã bỏ ra khoản tiền lớn giúp hắn. Hơn nữa, vì để giữ vững địa vị chủ chốt của hắn trong công ty mà em đã chuyển hai mươi mấy phần trăm cổ phần công ty sang cho hắn, bây giờ hắn cũng nên trả lại cho em rồi chứ ! Mà hắn có định trả cho em không sao không nghe hắn nói gì hết ?” Giản Quân Khải siết chặt nắm tay, ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào mắt cậu, gần từng chữ từng chữ một.

Mặc kệ ban đầu bọn họ có nhiệt tình hay không, nhưng hiện giờ bất cứ thứ gì trên người Dư Hạc có thể lợi dụng hầu như đều đã bị Kiều Tân Hạo lợi dụng hết cả. Cho nên hắn mới có thể không chút do dự vứt bỏ cậu để đi đính hôn với người con gái khác có giá trị hơn đối với mình.

“Tôi đã nói, không liên can tới anh.” Dư Hạc cả người run rẩy, không biết là phần nộ hay sợ hãi. Không phải... Không phải thế đâu, anh ấy có nói sẽ trả cổ phần công ty lại cho tôi, là do chính tôi không muốn thôi... Giản Quân Khải nhất định là bị tôi cự tuyệt nên thẹn quá hoá giận, muốn châm ngòi ly gián tôi với Tân Hạo đây mà, nhất định là như vậy.

“Ha ha,” Giản Quân Khải lạnh lùng cười, “Hắn từ đầu tới cuối đều chỉ lợi dụng em, giờ em đã vô dụng với hắn rồi, vô dụng đó em biết không ? Chuyện đính hôn với con gái phó chủ tịch tỉnh hắn có từng nói với em chưa ? Có chưa ? Em thấy đấy, hắn ngay cả kiên nhẫn tiếp tục lừa gạt cũng không có, thì giờ này em còn ở đây tự lừa mình dối người đến bao giờ ?”

“Tôi không tin, tôi không tin.” Hô hấp của Dư Hạc đột nhiên trở nên dồn dập, chân mày cậu nhăn càng lúc càng chặt, cánh môi vì bị cắn mạnh mà tràn ra tơ máu. Cậu không được nhẹ nhàng run lên, hai tay siết chặt lộ ra cả khớp xương màu trắng, dường như đang phải chịu đựng một sự đau đớn tột cùng.

Giản Quân Khải nhìn thấy bộ dáng như bị ai cướp mất linh hồn của cậu mà nội tâm cũng đau không kém. Anh tìm lòng không đau mà ôm lấy cậu, nhưng lại ngay lập tức bị Dư Hạc xô mạnh ra, sau đó nghiêng ngã lảo đảo chạy ra ngoài.

Giản Quân Khải đứng chờ tại chỗ, biểu tình trên mặt không rõ là gì. Xung quanh rất cực lại an tĩnh như trước. “Dư Hạc, sớm muộn gì em cũng sẽ biết, trên đời này chỉ có anh là thật lòng đối xử với em, em sớm muộn gì cũng sẽ hiểu rõ tâm ý của anh.”

Anh nói như vậy rồi cứ thế mà chờ đợi. Mỗi ngày anh gửi cho Dư Hạc các loại tin nhắn như: Ngủ ngon, Chào buổi sáng, Thời tiết lạnh thế này nhớ chú ý thân thể. Thấy một đoá hoa xinh đẹp ven đường hay một đám mây có hình thù kỳ quái, anh sẽ luôn tiện tay chụp lại rồi gửi cho Dư Hạc. Tuy rằng Dư Hạc chưa bao giờ hồi âm dù chỉ một câu đại loại như ‘Anh thật phiền’.

Hôm tiệc đính hôn của Kiều Tân Hạo, Dư Hạc không tới. Giản Quân Khải đứng trên hành lang nghe thấy giọng Kiều Tân Hạo, “Mày nói cái thằng ngốc Dư Hạc kia hả, tao chia tay với nó rồi.”

“Nếu nó thông minh một chút sẽ biết tao đã sớm không còn cảm giác với nó, nhưng mà nó vẫn ngu như heo, tao nói gì là tin cái đó. Lần này tao đính hôn nó mới dám hỏi một chút ! Mày không thấy đâu, lúc tao nói tao chỉ lợi dụng nó, ánh mắt của nó hết như bị mất hồn.” Kiều Tân Hạo vừa nói vừa cười, giống như muốn khoe với bọn cậu bằng hữu rằng biểu tình lúc đó của Dư Hạc đáng thương cỡ nào, thỉnh thoảng còn kèm theo một trận cười to.

Giản Quân Khải phải dùng hết khí lực toàn thân mới nén xuống được xung động muốn nhào tới vung cho thằng khốn ghê tởm kia hai đấm, anh chỉ hung tợn liếc Kiều Tân Hạo một cái rồi lạnh lùng xoay người rời đi.

Rời khỏi cái nơi diễn ra hôn lễ khiến người ta khó chịu đó, Giản Quân Khải bắt đầu từng cuộc từng cuộc gọi cho Dư Hạc. Tim của anh đập thật nhanh, anh chờ khoảnh khắc Dư Hạc nhận rõ được sự thật đã lâu rồi, nhưng không hiểu sao khi đã biết được bọn họ rốt cục chia tay thì anh lại đột nhiên có một dự cảm không lành.

Kiều Tân Hạo đối với Dư Hạc mà nói không chỉ đơn giản là một người tình, mà hắn đã trở thành một loại tín ngưỡng trong sinh mệnh của cậu mất rồi. Hiện giờ tín ngưỡng đó lại bỗng dưng tan vỡ, có khi nào dừng khí sống sót của cậu cũng trong nháy mắt mà tan theo luôn không ? !

Sau hơn năm mươi cuộc gọi, đầu bên kia rốt cục cũng lên máy. Ngay một giây sau đó, Giản Quân Khải có thể cảm thấy, máu của mình như nương theo trái tim lạnh băng mà chảy qua tứ chi bách hại, khiến anh kì không được mà run rẩy.

“A lô, xin hỏi ngài là người nhà hay bạn bè của Dư Hạc tiên sinh ạ ? Đây là bệnh viện trung tâm. Dư Hạc tiên sinh...”

...

“Tại sao lại như vậy, tại sao lại như vậy, đúng là gạt người !” Khi Giản Quân Khải đứng ngay trước giường bệnh của Dư Hạc anh vẫn không chịu tin, anh lắc đầu, thâm tâm bị nỗi tuyệt vọng cực độ chiếm đóng cơ hồ khiến anh mất hết lí trí. Vì sao vậy, anh còn rất nhiều chuyện vẫn chưa làm, còn chưa kịp chậm rãi bước vào tâm Dư Hạc, còn chưa xoá bỏ mọi hình bóng của Kiều Tân Hạo ra khỏi tim cậu, sao lại có thể, sao có thể...

“Nếu em không thích anh quần lấy em, từ đây về sau anh nhất định sẽ tận lực chú ý không để mình xuất hiện trước mắt em. Thế nhưng, anh xin em, đừng lừa anh như vậy có được không ?” Anh hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên nở một nụ cười âm ỉ, giống như chưa hề phát sinh chuyện gì cả, ngữ khí dị thường ôn nhu.

Dư Hạc ngẩng đầu nhìn về phía Quân Khải, ánh mắt bình tĩnh lạnh như băng. “Tôi việc gì phải lấy loại chuyện này ra đùa giỡn.”

Giản Quân Khải đứng sững tại chỗ, lẳng lặng nhìn cậu, cái gì cũng không nói, chỉ lẳng lặng mà nhìn như vậy. Ánh mắt của anh tràn ngập đau khổ, yêu say đắm, tuyệt vọng và không thể tin, hỗn loạn một chỗ thành một lốc xoáy sâu vô tận, khiến cho Dư Hạc như bị cuốn vào trong đó. Dư Hạc nhìn không được phải dời tầm mắt, có một tia hối hận. Vì sao mình lại nhìn không được mà nói cho anh ta biết mình ở bệnh viện, vì sao muốn nói cho anh ta biết mình sẽ không sống được bao lâu nữa ? Là muốn dùng chính bản thân để trả

thù anh ta sao ? Hay là muốn nhìn xem nam nhân này có vì mình mà sẽ thật tâm đau khổ? Nhưng dù gì chẳng nữa, cậu vẫn không tin Giản Quân Khải là thật lòng thương cậu.

Cậu hận anh, nhưng hận anh cái gì chứ ? Hận anh đã đập tan ảo cảnh mà mình tình nguyện sống trong đó sao ?

Nghĩ đến đây, cậu bỗng dưng cảm thấy mình thật buồn cười.

Nếu cứ như vậy chết đi, cũng sẽ không có ai thêm để ý đâu ! Dù sao mấy chuyện tình cảm như này cũng chỉ là trò cười mà thôi. Cậu nhẹ nhàng sờ sờ chiếc di động trong tay, tình tự phức tạp chợt loé qua, ngay sau đó lại hoá thành một mảnh lạnh như băng. Trong hộp thư di động của cậu có không dưới mấy trăm tin nhắn của Giản Quân Khải, nhưng cậu cho tới bây giờ vẫn chưa trả lời tin nào cả, cái trò này của Giản Quân Khải chỉ khiến cậu thấy buồn cười.

Chắc cũng chẳng khác gì Kiều Tân Hạo đâu, mọi người ai cũng như nhau mà thôi, nói cái gì là thích, rồi gửi cho nhau mấy tin nhắn ba xạo, lúc cần người ta thì ngọt ngào dịu dàng, sau đó đến khi không cần nữa thì không chút do dự vứt người ta vào bãi rác mà giẫm đạp. Ha ha... thật tức cười...

2. Chương 2

Dư Hạc lẳng lẳng nhìn Giản Quân Khải bên cạnh đang gọt táo cho cậu, biểu tình trước sau như một lạnh băng. Từ sau hôm nọ, Giản Quân Khải cứ luôn túc trực ở bệnh viện cùng cậu. Anh luôn nở một nụ cười rất tươi với Dư Hạc, thỉnh thoảng sẽ kể một ít chuyện cười cho cậu giải sầu, giúp cậu làm bữa sáng, giúp cậu lấy nước rửa mặt. Anh chưa từng để lộ bất cứ một biểu tình bi thương nào trước mặt Dư Hạc, chỉ im lặng ở bên cậu, chăm sóc tốt cho cậu. Cho đến tận bây giờ, Dư Hạc vẫn rất ít nói chuyện với anh, có khi trong một thời gian dài ánh mắt thậm chí còn không thèm liếc anh lấy một lần. Cậu chỉ lẳng lẳng nhìn ra ngoài cửa sổ mà ngẩn người, mắt không có tiêu cự, vẻ mặt thất thần. Giản Quân Khải liền yên tĩnh ngồi bên cạnh cậu, cố gắng kìm nén xúc cảm muốn ôm lấy người này vào lòng. Anh thật rất hận, hận cùng cực những kẻ đã biến Dư Hạc từ một thiếu niên như trước kia thành thể này, hận bọn chúng đã dám thương tổn người anh thương, hận bọn chúng đã khiến Dư Hạc trở thành như bây giờ. Dư Hạc đã từng rất trân trọng mà yêu một người, tràn ngập nhút nhát và sợ sệt, em hao hết dũng khí và tâm tư để theo đuổi người mình yêu. Thế nhưng Kiều Tân Hạo lại nhấn tâm lợi dụng em, nhấn tâm phản bội em, nhấn tâm đối xử thật tốt với em để gạt hái lợi ích cho mình. Đến giờ phút này, Giản Quân Khải bỗng nhiên cảm thấy, anh thật tình nguyện vĩnh viễn không có cơ hội tiếp cận Dư Hạc, chỉ cần Kiều Tân Hạo suốt đời thương yêu em ấy, chỉ cần em ấy có thể một lần nữa lộ ra nụ cười ngọt ngào ôn nhu như trước kia.

Thỉnh thoảng, Giản Quân Khải sẽ đến giúp Dư Hạc đi dạo quanh hoa viên bệnh viện, mặc dù hầu như lần nào cậu cũng tỏ ra kháng cự. Anh sẽ kể cho Dư Hạc nghe những câu chuyện khôi hài thời học sinh mà mình đã trải qua, mặc dù lúc nào cũng chỉ có mỗi mình anh cười. Anh mỗi ngày sẽ hao hết tâm tư đến các quán ăn mua những món ăn ngon lại để tiêu hóa cho Dư Hạc, và đáng mừng là, có nhiều lần Dư Hạc còn ăn vài miếng lấy lệ.

Thế nhưng càng về sau, Dư Hạc chỉ còn ăn được thức ăn lỏng, Giản Quân Khải mỗi ngày đều về nhà tự mình nấu cháo rồi mang đến bệnh viện, mấy ngày đầu, anh luôn gặp phải đủ mọi vấn đề, lúc dùng dao thì bị đứt tay, rồi bị dầu văng lên cánh tay, hương vị thì chưa đủ vừa. Dù vậy Dư Hạc vẫn không nói gì cả, không chỉ trích mùi vị dở, cũng không nói cảm ơn. Giản Quân Khải đưa lên món gì, cậu cũng chỉ im lặng mà ăn. Sau đó, cháo anh làm ngày càng phong phú, cháo trắng, cháo dưa cải, cháo trứng muối thịt nạc, càng lúc càng đa dạng. Nhưng mà... Dư Hạc cũng càng ngày ăn càng ít. Cậu thường xuyên bị cơn đau dần tính vào nửa đêm, Giản Quân Khải hầu như không dám ngủ một giây nào, mỗi đêm anh nắm lấy tay Dư Hạc, ghé vào giường của cậu mà gục gạ gục gật. Chỉ cần Dư Hạc có động tĩnh gì, anh đều có thể lập tức bình tĩnh.

Dư Hạc cũng không quen cho người khác nắm tay mình, cậu cau mày giãy ra mấy lần, nhưng khi ngủ tiếp lại phát hiện tay mình không biết từ lúc nào đã bị Giản Quân Khải nắm trong tay.

Sau đó, cậu cũng đành chấp nhận, rồi dần dần lại quen với cảm giác được bàn tay ấm áp của Giản Quân Khải bao lấy.

“Em đau lắm sao ? Không sao đâu, có anh ở đây rồi.” Quân Khải gắt gao nắm chặt tay Dư Hạc, giọng nói hơi run rẩy, nhưng ánh mắt lại kiên định vô cùng.

“Ừ...” Dư Hạc cắn răng, có thể cảm giác được mùi máu tươi trong miệng tràn ra, mấy ngày qua cậu gầy yếu đến đáng sợ, càng lúc càng không thể chịu được những cơn đau không lúc nào là không tra tấn mình.

Vào một đêm nào đó, Dư Hạc lại bởi vì không chịu nổi cơn đau nhói mà bừng tỉnh, cậu quay đầu, trong tầm mắt mơ hồ là vẻ mặt mang theo thống khổ cùng mệt mỏi của Giản Quân Khải, đôi mắt anh tràn ngập tơ máu, dưới vành mắt là một vành xanh đen mãi không tiêu tan, mấy tháng nay, anh gầy yếu cũng không kém gì Dư Hạc.

Dư Hạc nhìn không rõ mặt anh, nhưng có thể cảm nhận được đôi mắt ấy đang nhìn mình. Anh vẫn luôn như thế mà nhìn mình, giống như sẽ vĩnh viễn ở bên mình, vĩnh viễn không ly khai vậy. Cậu cảm thấy bản thân có lẽ sắp chết rồi, nhiệt độ trên người từng chút một tiêu tán, ngoại trừ bàn tay vẫn như cũ được bao bọc chặt chẽ bởi đôi tay ấm áp của Giản Quân Khải. Không hiểu sao, lúc này đây cậu đột nhiên cảm thấy muốn khóc, bản thân đã bao lâu rồi không khóc, cậu cũng không còn nhớ rõ nữa.

“Kiếp sau... Anh phải sớm... sớm xuất hiện cho tôi !”

Giản Quân Khải cúi mình xuống, anh cảm giác được đôi môi ghé vào tai mình hơi giật giật, một làn hơi thở mỏng manh thổi qua tai làm anh cả người run rẩy, tâm anh cứ như bị ai đó bóp nghẹn lại, trong đầu trống rỗng. Không có bất kỳ động tác hay biểu tình nào.

Cho dù là rất lâu rất lâu sau này, anh vẫn không tài nào miêu tả được tâm tình của mình lúc đó. Niềm vui sướng vừa cuộn cuộn kéo đến lại chớp mắt bị đau đớn tuyệt vọng chiếm chỗ. Tại sao, tại sao lại là vào lúc này, vào lúc tất cả đã sắp kết thúc mới cho anh biết trong lòng Dư Hạc rốt cục cũng có anh ? Tại sao, tại sao lại đối xử như vậy với anh, tại sao chứ ?

Thật lâu sau, từ trong cổ họng anh phát ra tiếng kêu của một dã thú bị thương, từng giọt từng giọt nước mắt nhanh chóng tràn ra khóe mắt, đọng lại trên gương mặt tái nhợt lạnh như băng của Dư Hạc.

“Không được, cầu xin em đừng như vậy !” Anh mạnh mẽ ôm chặt lấy thân thể lạnh băng kia, cứ như muốn siết vỡ Dư Hạc trong ngực mình. Nước mắt khiến cho tầm nhìn trở nên mơ hồ, ngay cả ý thức cũng sắp mơ hồ theo. Anh chỉ là theo bản năng mà ôm chặt lấy cậu, giống như nhiệt độ cơ thể của Dư Hạc vẫn còn ấm áp, giống như làm vậy cậu sẽ không rời đi nữa.

Nhưng mà, cậu rốt cục không tỉnh lại. Tại sao mình ử mãi mà tay em ấy vẫn không ấm lên ?

Môi Giản Quân Khải không ngừng run, “Đừng mà, không được như vậy, Dư Hạc em không thể như vậy.” Em sao lại có thể làm vậy hả, sao có thể vào lúc anh đã thành công khiến em yêu anh mà rời bỏ anh, sao có thể để anh lại một mình mà đau khổ. Em sao lại có thể...

“Anh không cho phép em làm thế, tỉnh lại đi có được không. Anh còn chưa cho phép em chân chính yêu thương anh, còn chưa chứng minh là mình không giống Kiều Tân Hạo, đừng rời bỏ anh được không. Dư Hạc.....” Giản Quân Khải trước giờ chưa từng chặt vật như vậy, giờ phút này, anh hết như một đứa trẻ khóc đến khản cả giọng, tiếng khóc từng trận vang lên trong bệnh viện, nó giống như một làn sương mù dần lan tràn ra, trên khóe mắt của rất nhiều y tá cũng đọng lại từng viên nước.

“Không được, không được !” Giản Quân Khải từ trong mơ bừng tỉnh dậy, anh ôm lấy ngực nặng nề thở hổn hển, mồ hôi đầy đầu từ trên trán lăn xuống. Anh dồn dập thở vài hơi, cuối cùng cũng cảm thấy loại áp lực khiến người ta hít thở không thông này tiêu tán một chút.

Ý thức dường như vẫn còn mơ hồ, qua hồi lâu, Giản Quân Khải mới rốt cục nhận ra là mình lại vừa mơ thấy Dư Hạc. Mơ thấy cậu lúc trước khi chết, mơ thấy cổ họng nghẹn ngào của mình cứ liên tục gào to, nhưng cậu sẽ không bao giờ đáp lại nữa. Sẽ không còn cau mày lạnh lùng nhìn anh như lúc đầu, cũng sẽ không

bình tĩnh nhìn anh như đoạn thời gian cuối cùng kia. Cậu giờ đây chỉ yên bình mà nằm nơi đây, không còn bị đau đớn tra tấn nửa đêm phải tỉnh dậy nữa, cũng sẽ không chỉ còn lại một ít độ ẩm.

Giản Quân Khải siết chặt nắm tay, anh chờ không được, một ngày cũng chờ không được nữa. Anh muốn gặp Dư Hạc, muốn thấy cậu hiện ra trước mắt mình một cách rõ ràng, anh muốn lập tức đến trường học của Dư Hạc, cho dù chỉ là đứng từ xa mà liếc mắt nhìn về cổng trường, anh cũng muốn được tận mắt nhìn thấy cậu.

Đúng vậy, Giản Quân Khải đã sống lại, sống lại vào thời điểm mười năm trước. Lúc này Dư Hạc đang mười sáu tuổi, Giản Quân Khải mười bảy, tương lai là không thể đoán trước.

3. Chương 3

Giản Quân Khải không biết vì sao mình sống lại, có lẽ là vì nguyện vọng quá mức mãnh liệt nên thượng đế cũng kìm lòng không được mà động lòng. Tuy nhiên, mặc kệ thế nào đi nữa, khi anh nhận ra mình đã quay lại thời điểm mười năm trước thì một niềm vui sướng không tả nên lời ập đến, cơ hồ muốn nhấn chìm anh. Dư Hạc, nếu anh gặp được em, anh nhất định sẽ tận lực đối xử thật tốt với em, nâng niu em trong lòng bàn tay, sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào làm thương tổn em nữa. Đặc biệt là Kiều Tân Hạo, giờ đây anh tuyệt đối phải chiếm được tim em trước hắn, sẽ không cho hắn lấy một cơ hội. Nếu muốn biết trước đó Giản Quân Khải đã như thế nào, thì phải kể lại đã. Kiếp trước, Dư Hạc đã để lại mọi tài sản mình sở hữu cho Giản Quân Khải. Lúc ấy tâm tình của anh vô cùng phức tạp, còn xen lẫn một chút chua xót. Việc Dư Hạc đem tất cả tài sản giao cho một người ngoài như anh là chuyện mà anh không bao giờ nghĩ ra được. Phải chăng, trừ mình ra trên thế gian này đã không còn ai quan tâm em ấy, cũng không có một ai cần sự quan tâm của em?... Nếu không phải có luật sư đến chứng nhận việc chuyển nhượng tài sản của cậu trước mặt Giản Quân Khải, anh sẽ không bao giờ biết đến tài sản của một thần thoại trong thị trường chứng khoán là Dư Hạc lại nhiều đến như vậy. Ngoại trừ một ít bất động sản cùng tiền mặt, cậu còn giữ rất nhiều cổ phần công ty trong nước ngoài nước nữa, chỉ chia lợi nhuận thôi cũng đủ khiến người ta kinh hãi.

Lúc nhìn thấy những thông tin trên, Giản Quân Khải không khỏi cười lạnh. Xem ra Kiều Tân Hạo đã đánh giá thấp năng lực của Dư Hạc, bằng không cũng sẽ không dễ dàng vứt bỏ cậu như vậy.

Trong nửa năm sau khi Dư Hạc qua đời, Giản Quân Khải đã phái mấy nhóm người tỉ mỉ đi điều tra quá khứ của Dư Hạc. Càng hiểu sâu về cậu, Giản Quân Khải lại càng hận. Anh càng ngày càng trở nên lãnh mạc, vẻ mặt không bao giờ thay đổi của anh cực kì giống Dư Hạc trước đây.

Anh đem cái chết của Dư Hạc đổ hết mọi tội lỗi lên đầu những người kia, dốc hết toàn lực của bản thân cũng chính là tài sản Dư Hạc đã để lại cho mình, từng bước từng bước một trả thù những kẻ đã từng thương tổn Dư Hạc. Nhất là — Kiều Tân Hạo, kẻ này đã từng là tia ấm áp duy nhất của cậu, cũng là người đã ‘thương’ cậu nhất. Anh không biết vì sao mình lại điên cuồng như vậy, anh chỉ biết, nếu lúc trước Kiều Tân Hạo đã lợi dụng Dư Hạc vì tư lợi, vậy thì anh sẽ khiến cho hắn thân bại danh liệt, khiến cho hắn mất hết tiền tài danh lợi mà hắn coi trọng nhất, sống một cuộc sống hệt như con cẩu.

Chỉ có như vậy, chỉ có làm cho bản thân bận bù đầu lên mới không còn nghĩ tới Dư Hạc mà điên loạn.

Cuối cùng của cuối cùng, một đêm kia sau khi những chuyện phải làm đều đã hoàn thành, Giản Quân Khải ở trong quán rượu uống say đến không còn biết gì. Dư Hạc, hết thủy đều đã xong rồi, những kẻ đã thương tổn em đều đã bị báo ứng, thế nhưng, em rốt cuộc cũng không trở lại. Vậy anh làm những thứ này còn ý nghĩa gì chứ, cuộc sống bây giờ còn ý nghĩa gì nữa đây.

Ký ức liên quan đến đêm hôm đó dần trở nên mơ hồ. Giản Quân Khải chỉ nhớ rõ mình sau khi tỉnh rượu, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là đỉnh giường cong cong quen thuộc. Anh ngẩn người, nhất thời hơi mê man, cảm thấy huyết thái dương có chút đau nhức.

Nơi này, rốt cục là sao ?

Anh nhú nhú mày, nhìn quanh bốn phía, cảm giác quen thuộc càng lúc càng đậm... Đột nhiên, trong đầu Quân Khải chợt lóe, nhìn không được trừng to hai mắt. Sao lại... có thể, nơi này rõ ràng là nhà cũ của mình ở Hàng Châu, nơi mình vẫn ở trước kia mà. Sao đột nhiên lại quay về đây, hôm qua rõ ràng uống say trong một quán rượu ở Bắc Kinh, vì sao vừa mới ngủ dậy đã xuyên qua ngàn dặm trở lại Hàng Châu được ?

Anh có chút thất tha thất thểu bước xuống giường, di động, di động đâu ? Khoan đã... anh bỗng nhiên dừng lại động tác, không thể tin chìa hai tay của mình ra, này... Đôi tay nhỏ nhắn trắng trẻo này ! Anh cúi đầu nhìn xuống, bản thân đang mặc một bộ áo ngủ sọc ca rô, chân còn đang mang đôi dép lê màu xanh đậm.

Giản Quân Khải không thể tin vào hai mắt mình, đáng vẻ này thật xa lạ, còn thân thể của mình... Đây không phải cơ thể của mình, bộ dáng nhỏ gầy của thiếu niên như vậy sao có thể giống hình thể được rèn luyện hàng năm ở phòng tập thể dục của mình được.

Anh giống như đột nhiên nhận ra điều gì đó, trong lúc cuống quýt nương theo trí nhớ mà vọt vào buồng vệ sinh. Chẳng lẽ... Chẳng lẽ...

Anh lẳng lẳng nhìn mình trong gương, bên trong là một khuôn mặt thiếu niên tuấn tú thanh đậm, mái tóc mềm rủ xuống trán, khóe mắt đuôi mày đều lộ ra nét trẻ con, nhưng ánh mắt lại ẩn chứa sự sâu sắc của một người đã trải qua nhiều tang thương.

Đây rõ ràng là bộ dáng lúc nhỏ của mình !

Anh hưng hăng nhéo tay mình một cái, đau đớn lập tức truyền vào óc.

Giản Quân Khải rốt cục không được mà bùm miệng, anh không biết nên mô tả tâm trạng lúc này của mình ra sao, chỉ thấy đôi mắt mình trong gương đỏ lên, giống như muốn khóc. Từng luồng suy nghĩ chạy qua đầu, cuối cùng chỉ còn lại duy nhất một ý niệm.

Dư Hạc, phải lập tức tìm Dư Hạc.

Bất quá một chốc sau Quân Khải đã bình tĩnh lại. Anh hít sâu một hơi, im lặng nhìn biểu tình kích động của mình trong gương. Hiện giờ mình còn đang ở Hàng Châu, còn nhớ ba vì công việc làm ăn mà luôn bận ba khắp các nước, cả một thời gian dài chỉ có mỗi mình ở nhà cũ này, được bảo mẫu chăm lo. Sau đó mãi cho đến trung học, ông mới gầy dựng được một sự nghiệp nhỏ nhoi ở Bắc Kinh, an bài ổn thỏa mọi thứ rồi đón mình đến.

Giản Quân Khải cắn cắn môi, hướng về thiếu niên trong gương nở một nụ cười, ầm ập, xán lạn, che lấp một tia tàn khốc chợt lóe.

Anh làm như không có chuyện gì trở về phòng ngủ, yên lặng đánh giá, sau đó rốt cục lấy quyển lịch đặt trên bàn học qua xem. Năm 200X, nếu nhớ không lầm thì khoảng thời gian này là lúc mình vừa mới nghỉ hè năm nhất cao trung. Ngày 29 tháng 7 được khoanh tròn một vòng bằng mực đỏ, bên cạnh ghi chú ‘ba trở về’.

Giản Quân Khải nao nao, nhớ mang máng, hình như lần này ba sau khi trở về sẽ nói chuyện chuyển trường đến Bắc Kinh với mình. Còn nhớ mình lúc ấy lòng tràn đầy không muốn mà náo loạn một hồi, dù gì cũng phải đột ngột rời khỏi hoàn cảnh thân quen, rời khỏi thầy cô với bạn bè, đối với một thiếu niên mười bảy tuổi mà nói thật sự là một chuyện khó mà chịu được.

Kiếp trước mình vừa chuyển đến một ngôi trường tư ở Bắc Kinh đã lập tức vui đầu học, căn bản không có khả năng gặp được Dư Hạc lúc ấy. Còn giờ đây, Quân Khải đã quyết định xong, anh nôn nóng sớm được gặp cậu, người mà một khi nhớ tới lại khiến anh đau lòng.

Giản Quân Khải cẩn thận nhớ lại tư liệu lúc trước mình điều tra được về Dư Hạc, trường trung học của em ấy hình như là ở một ngôi trường rất bình thường, nghĩ đến đây anh liền nhú mày, không biết ba có thể đồng ý cho mình chuyển đến trường của em ấy hay không. Bất quá dù ông có không chấp nhận thì mình cũng phải đi, Quân Khải mím môi, lại nghĩ tới một vài kí ức không tốt đẹp.

Kiếp trước vì vấn đề tính hướng của anh mà Giản phụ tức giận vô cùng, gần như muốn đoạn tuyệt quan hệ với anh. Đến tận bây giờ anh vẫn nhớ rõ những lời ba đã nói ở sân bay, khi đó khuôn mặt ông bình tĩnh, ngữ khí lại khắc nghiệt dị thường, “Chừng nào mày nghĩ thông rồi tao sẽ đưa mày sang Mĩ, còn không thì

cứ một mình ở Bắc Kinh đi, tao coi như không có đứa con trai như mày, mày cũng đừng có nói với ai mày là người nhà họ Giản.”

Môi Giản Quân Khải run run, cậu cười lạnh, “Hừ, Giản Hành Tri, ông còn xem tôi như một đứa trẻ sao ? Sao ông không nghĩ cho hoàn cảnh của tôi đi, lúc bận rộn thì quên mất tôi không còn một mống, công việc yên ổn mới nghĩ đến tôi, một khi có việc lại quăng thẳng con này đến góc xó nào không hay. Đón tôi đi Mĩ ? Ông cho rằng ông tới đón tôi sẽ nguyện ý đi ? Ông nghĩ tôi cần ông lắm sao ?”

“Mày...” Giản Hành Tri vung một bạt tay vào mặt Quân Khải, ông tức giận đến phát run, mạnh mẽ cảnh cáo, “Được, được, đây là mày nói, là mày nói đấy.” Nói xong rồi xoay người đi, không thèm quay đầu liếc mắt một cái.

Mẹ kế ở bên cạnh giả mù sa mưa cười nói, “Quân Khải a, con không biết chứ, tính tình ba con là vậy đó, mấy ngày nữa đợi ông hết giận là được rồi a !” Nàng kéo đứa con mới 6 tuổi của mình đi, trong nụ cười giấu không được chút đắc ý, vội vàng đuổi theo Giản phụ.

Giản Quân Khải lẳng lẳng đứng đó, trên mặt cay cay lại chua xót, trong lòng một mảnh hoang vắng ập đến. Cậu ngẫm nghĩ rồi nhẹ nhàng cười, cảm thấy bản thân không tất yếu phải tức giận. Cậu biết, có lẽ là từ rất lâu rồi, từ cái lúc người đàn bà kia ngay tại nhà mình nói ‘Về sau dì chính là mẹ của con’, từ cái lúc ba ôm lấy em trai mà cười đến toe toét, cậu đã dần biến thành kẻ dư thừa trong căn nhà này rồi.

Mấy ngày sau đó, Giản Hành Tri chặn thẻ tín dụng của Giản Quân Khải. Biết được chuyện này, cậu chỉ lạnh lùng cười. Chặn thẻ tín dụng ? Kể từ khi biết kiểm tiền cậu đã không còn đụng tới một đồng tiền nào của Giản Hành Tri nữa, thẻ tín dụng kia sớm không biết bị quăng tới góc xó nào rồi. Ông ta nghĩ mình vẫn còn là trẻ vị thành niên, không có tiền của ba thì không sống được nữa hay sao ?

Giản Quân Khải từ trong hồi ức tỉnh lại, không tự chủ mà nắm chặt tay, lại nhìn đến mấy con chữ màu đỏ trên quyển lịch một cái, biểu tình lạnh lùng xoay người đến tủ đồ lấy một bộ quần áo thay. Thay đồ xong xuôi rồi trở lại bàn học, anh trước tiên mở ra một ngăn kéo, sát phía trong bên trái ngăn kéo hé ra một tấm thẻ ngân hàng.

Mặc dù từ nhỏ anh đã ở nhà một mình, nhưng ít ra về phương diện tiền tiêu ba chưa từng keo kiệt. Khi đó ba sẽ đưa trực tiếp tiền sinh hoạt cùng với học phí cho dì Trần là bảo mẫu, mỗi tháng khoảng ba bốn ngàn. Giản Quân Khải ngoại trừ thỉnh thoảng mua vài món đồ chơi cho mình, mời bạn bè một bữa cơm và vân vân ra, thì cũng không còn dùng vào đâu.

Phải tìm thời cơ đi xem thử còn bao nhiêu tiền mới được, tốt nhất là dùng chứng minh thư của mình làm một thẻ rồi chuyển tiền qua đi. Kiếp này bởi vì Dư Hạc mà chuyện mình náo loạn trong nhà sẽ lại tái diễn thêm vài năm, huống hồ muốn có khả năng bảo hộ cậu, Quân Khải ít nhất từ bây giờ phải bắt đầu tích lũy tiền riêng cho mình.

Đúng lúc này, trong phòng đột ngột vang lên một hồi chuông, là loại chuông mặc định trong điện thoại. Giản Quân Khải lẳng nghe âm thanh, rốt cục cũng tìm thấy chiếc di động của mình bên dưới gối nằm, thời kì này di động vẫn còn đơn giản và cứng nhắc, ngoại trừ gọi điện nhắn tin thì không còn công năng gì khác.

Quân Khải nhìn dòng tên hiển thị trên màn hình, sửng sốt vài giây, trong đầu mới hiện ra một khuôn mặt tươi cười cả lơ phát phơ.

4. Chương 4

“A lô !”

“A lô, tên gốc kia, nghĩ hè thế nào. Bạn bè chúng ta lâu rồi không gặp a.” Đầu bên kia là một giọng nói sang sảng.

Giản Quân Khải không khỏi nở nụ cười, Lý Quân Hàng là một người bạn rất tốt của anh hồi sơ trung. Tuy rằng quá trình học trung học của Quân Khải hơi lộn xộn, nhưng sau cùng bọn họ vẫn rất hữu duyên mà vào cùng trường đại học, đó là người bạn duy nhất mà anh vẫn luôn giữ liên lạc.

“Đúng vậy nhỉ, cả ngày ở nhà cũng nhàm chán, ra ngoài tụ họp một chút cũng không tệ, đi đâu đây ?” Giản Quân Khải im lặng mấy giây mới lấy lại được ngữ khí khi nói chuyện với bằng hữu.

“Mấy ngày nữa ở quảng trường trung ương không phải có trận đấu trượt patin sao ? Thế nào, cao thủ cậu có muốn đi thách đấu một chút không !” Lý Quân Hàng trong lời nói tràn ngập ý khiêu khích.

“Đi, đi.” Giản Quân Khải cười cười, “Cậu không phải chỉ trượt giỏi hơn tớ một chút thôi sao ? Được, tới lúc thua thì đừng có bẽ mặt đó !”

Giản Quân Khải vẫn còn nhớ rõ, hồi sơ trung có đoạn thời gian hai người bọn họ điên cuồng đam mê loại hình vận động này, mỗi ngày đến trường đều đi bằng giày patin. Trận thi đấu patin kia người chiến thắng chính là Lý Quân Hàng, sau đó cậu ta vì chuyện này mà đắc ý suốt một thời gian. Mãi đến nhiều năm sau Lý Quân Hàng vẫn còn lấy chuyện đó ra dằn mặt Giản Quân Khải, khiến anh luôn dở khóc dở cười.

“Đi, vậy quyết định thế nhé, đến lúc đó gặp.”

“Ừm, cúp đây.” Giản Quân Khải sau khi cúp máy nhân tiện nhìn ngày tháng trên điện thoại, 21 tháng 7, xem ra tuần sau ba sẽ trở về.

Anh từ trên xuống dưới dạo quanh căn nhà một vòng, đi Trần đang trong bếp nấu cơm, Giản Quân Khải cười chào nàng, nhanh chóng ăn cơm trưa xong rồi về lại phòng mình. Kiếp trước đi Trần đối với anh không tệ cũng không quá tốt, chỉ tận chức tận trách làm tốt chuyện của mình, cho nên anh với nàng cũng không có cảm tình gì đặc biệt, hiện giờ lại nhiều năm không gặp, thật sự có chút không tự nhiên.

Cuối cùng do nhàm chán quá mức, anh nằm trên giường ngủ thiếp đi. Nhưng vừa mới vào mộng không lâu, anh lại nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của Dư Hạc cùng với đôi mắt vĩnh viễn lạnh như băng nhìn vào mắt mình. Anh còn thấy dáng vẻ đau đớn nhịu mày nằm trên giường bệnh của Dư Hạc, dáng vẻ Dư Hạc nhắm lại hai mắt, im lặng nằm trước mặt anh, thân thể không còn một hơi ấm, sau đó trong tiếng kêu gào thống khổ của bản thân mà bình tĩnh.

Giản Quân Khải ôm ngực, cố gắng bình phục hô hấp của mình. Anh đã bao lâu rồi mới lại mơ thấy Dư Hạc, trong nửa năm đầu khi cậu vừa mới chết, anh luôn mơ thấy cậu, mơ đủ thứ về cậu, rồi sau khi tỉnh lại trái tim cứ đau đớn mà co rút từng cơn từng cơn. Dần dà về sau, Giản Quân Khải mỗi ngày đều khiến bản thân bận đến thì giờ để ngủ cũng không có, mới không còn mơ thấy cậu nữa.

Dư Hạc, ngày đầu tiên sau khi sống lại, anh lại gặp được em trong mộng. Chẳng lẽ em đang hối thúc anh làm chuyện gì sao ? Em biết không, hiện tại anh gần như chỉ muốn liều mạng bay ngay đến Bắc Kinh để được nhìn thấy em.

Giản Quân Khải bước xuống giường, vào phòng tắm mở vòi sen. Khi dòng nước ấm áp chảy xuống khuôn mặt, anh rốt cục mới cảm thấy tĩnh tâm trở lại.

Không được vội, một chút cũng không được sốt ruột... Anh sẽ chuẩn bị mọi thứ thật ổn thỏa rồi mới đến gặp em, chúng ta vẫn còn rất nhiều rất nhiều thời gian. Dù có mười năm hai mươi năm hay cả đời đi chăng nữa, anh đều luôn ở bên em.

Anh rất nhanh thì tắm xong, sau đó thay đồ, xoay người lấy chứng minh thư với thẻ ngân hàng Giản Hành Tri đã cho mình ra khỏi nhà. Anh đầu tiên xem thử số dư tài khoản trong thẻ, nói thật, ít hơn nhiều so với dự đoán của anh, chỉ có khoảng một vạn hơn. Bất quá mình hiện giờ cũng chỉ là một thiếu niên mười sáu tuổi, cũng không bận tâm làm gì. Anh lấy chứng minh thư của mình ra làm một thẻ mới, chuyển một vạn kia qua, chỉ chứa lại mấy trăm đồng lẻ.

Trước kia tài khoản của anh luôn là mấy trăm vạn, anh nhìn con số một vạn này nghĩ làm cách nào để kiếm tiền nhanh nhất, nghĩ đến nhức cả đầu, cuối cùng mới nảy ra ý tưởng dùng nó đầu tư cho Dư Hạc chơi chứng khoán. Nghĩ đến đây về mặt anh lại thâm trầm xuống, căn cứ vào những tư liệu anh điều tra được kia... Hiện giờ Dư Hạc có lẽ đang làm việc cho một tiệm internet, còn cha em ấy...

Quân Khải hít sâu một hơi, Dư Hạc là một người tự trọng rất cao nhưng lại vô cùng tự ti, tuy lúc này em ấy đã bước đầu có được sự miễn tuệ sâu sắc đối với thị trường chứng khoán, chỉ tiếc là không có tiền, nhưng nếu mình trắng trợn đưa tiền cho em ấy sẽ chỉ khiến em ấy kiêu ngạo và cảnh giác.

Anh suy nghĩ một hồi, tạm thời thật sự không có chủ ý gì hay nên đành từ bỏ.

Giản Quân Khải tìm được một đôi giày patin trước cửa, định bụng luyện tập trước một chút, trò này hồi sơ trung phải nói là chơi đến nghiện, sau đó lại chuyển trường đến Bắc Kinh học cao trung, mà trường tư thì trông coi đặc biệt nghiêm cẩn, anh cũng dần mất đi hứng thú với patin nên không chơi nữa. Bởi vậy bây giờ đột nhiên chơi lại nên có chút không quen, tuy nhiên dù gì cũng từng chơi một thời gian ngắn, anh ở cửa tới tới lui lui trượt vài vòng một hồi liền lấy lại được cơ bản.

Tới chỗ hẹn với Lý Quân Hàng, anh trực tiếp trượt một đường vào quảng trường trung ương.

“Yo! Cậu tới cũng sớm nhỉ.” Lý Quân Hàng thấy Giản Quân Khải thì điều luyện thực hiện một đường trượt cực đẹp mắt, rồi dừng lại trước mặt anh lộ ra một cái mỉm cười.

“Rồi rồi, biết cậu pro.” Giản Quân Khải nhin không được nở nụ cười, đột nhiên gặp Lý Quân Hàng khi tính cách còn mang theo chút trẻ con, thật thú vị.

Trên quảng trường vô cùng náo nhiệt đặt trong nền âm nhạc, đã có một nhóm người đang khoe mẽ mà trượt tới trượt lui, Giản Quân Khải thấy hứng thú muốn trượt vài vòng, nhưng trong đó lại có mấy động tác khó mà anh nhất thời không làm được.

Lý Quân Hàng giữa đầu uống hết một ngụm nước lớn, nhìn về ánh mắt có một tia chán ghét của Quân Khải, “Hey, cậu sao lại thế này, mới mấy ngày không gặp mà kỹ thuật tụt hạng đến mức này a ! Hay là cậu không thích thi đấu, tớ thấy cậu làm như không có hứng trí ấy.”

“A Hàng.” Giản Quân Khải không thèm trả lời mà gọi cậu ta một tiếng.

“Ừ, sao ?” Lý Quân Hàng cảm thấy Quân Khải hôm nay có gì đó kỳ quái.

“Sang năm tớ có thể sẽ không học ở Nhất Trung.” Quân Khải gác tay lên băng ghế, yên lặng ngẩng đầu nhìn trời.

“Tại sao ?” Lý Quân Hàng theo phản xạ hỏi.

“Ba tớ không phải thường xuyên làm ăn ở phương Bắc sao, ổng lần này về có thể sẽ đón tớ đi Bắc Kinh, cho nên cao trung sẽ chuyển tới một ngôi trường ở đó.” Quân Khải quay đầu lại nhìn cậu ta, mang theo nụ cười tự nhiên, “Cậu cũng đừng có nhớ tớ quá nha !”

“Đệt, xuống địa ngục đi, ai thèm nhớ cậu a.” A Hàng khinh thường bĩu môi, nhưng trong lòng đã có chút không dễ chịu. Dù sao cậu với Quân Khải từ đầu sơ trung đã là bằng hữu tốt nhất, hơn nữa cậu vẫn nghĩ bọn họ sẽ cùng nhau học trung học. Cùng thi đậu vào Nhất Trung là ước định từ trước của họ, bọn họ còn ước định phải cùng thi vào một trường đại học nữa. Thế nhưng hiện giờ tiểu tử này lại đột nhiên muốn chuyển trường, Lý Quân Hàng bỗng dưng cảm giác như bị phản bội.

“Đi thôi, tớ mời cậu ăn cơm. Đây có lẽ là lần cuối cùng tớ mời cậu đó.” Giản Quân Khải cười vỗ vỗ vai cậu ta.

Lý Quân Hàng miễn cưỡng xốc lại tinh thần, cậu lớn tiếng nói: “Đi, lần này tuyệt đối phải chém cậu cho đã tay mới thôi.”

Mà cậu ta quả thực không thèm khách khí, ăn nhiều tới mức muốn nuốt luôn cả tình nghĩa bạn bè bấy lâu, không chút tiếc tiền giùm Quân Khải.

“Cậu đừng như vậy, chúng ta không học cùng trung học nhưng vẫn có thể đỗ cùng một trường đại học a.” Giản Quân Khải nhìn cậu ta sắp về tới nhà mà vẫn còn không vui, nhin không được mỉm cười.

“Tớ ra sao, tớ đừng thế nào.” A Hàng có chút không tự nhiên phủ nhận, “Không phải tiểu tử cậu muốn đi Bắc Kinh sao, như vậy cũng tốt, đến lúc tớ đi Bắc Kinh tìm cậu chơi cậu phải phụ trách làm hướng dẫn viên du lịch đó.”

Quân Khải gật gật đầu, “Đương nhiên rồi.”

“Tớ về đây, cậu chừng nào sắp đi nhất định đừng có nói cho tớ, tớ không thèm tiền cậu đâu. Khóc sụt mướt như đàn bà trông thấy ghê chết được.”

Quân Khải cười cười, biết cậu ta không thích cảm giác phải giáp mặt chia ly, nói thật bản thân anh cũng không thích chút nào, cho nên cũng thoải mái mà trêu đùa: “Cậu luyến tiếc tớ như vậy sao, sợ sẽ khóc to trước mặt tớ chứ gì ?”

“Ha ha ha, cậu cứ tiếp tục ảo tưởng đi ! Anh đây mà luyến tiếc cậu ? Dù sao sau này nghỉ hè hàng năm tớ đều sẽ đi Bắc Kinh “chặt” (túi tiền) cậu thôi, có gì mà luyến tiếc.”

Giản Quân Khải cười cười, không nói gì. Kiếp trước đã không từ mà biệt, thậm chí ba anh còn đổi cả số điện thoại của anh, làm cho anh với A Hàng bị cắt đứt liên lạc suốt ba năm trung học, nếu không phải sau này vô tình gặp lại ở đại học thì có lẽ sẽ cứ vậy không bao giờ liên lạc nữa.

“Tớ về trước, cậu tự bảo trọng nhé.”

“Ừ.” Quân Khải vẫy tay với cậu ta, nhìn A Hàng xoay người bước đi, nụ cười trên mặt dần biến mất.

Về đến nhà, nhìn đến các món mô hình đủ kiểu bày đầy trong phòng, Giản Quân Khải bỗng nhiên thấy khó chịu. Những thứ này là hồi trước anh đã hao tốn rất nhiều tâm lực cùng tiền tài mới mua được, nhưng bây giờ lại khiến anh cảm thấy thật chướng mắt. Có lẽ là vì biết được Dư Hạc hiện đang rất khổ, còn mình thì dư tiền đi mua mô hình, sự tương phản này khiến anh bất giác cảm thấy tội lỗi. Anh bật laptop trên bàn học của mình lên, vào một trang web chuyên mua bán đồ cũ để treo giá mấy món kia.

Một tuần rất nhanh chóng trôi qua, trong thời gian đó, mấy món đồ của Quân Khải vừa ra giá bán là hầu như bị người ta điên cuồng tranh đoạt. Dù sao thì một bộ đầy đủ cũng rất hiếm gặp. Quân Khải nhìn tài khoản của mình đã lên đến hơn mấy vạn, nhũn mảy, sau đó nở một nụ cười thản nhiên, tắt máy tính.

“Cậu Giản, ngài Giản đã về rồi, đang ở dưới lầu đấy !” Đang lúc trầm tư, dì Trần đột nhiên đứng trước cửa gọi lớn, trong giọng nói có một tia vui sướng.

Quân Khải hơi ngẩn người, xoay đầu lộ ra nụ cười mừng rỡ, “Biết rồi ạ, con xuống ngay.”

Tâm trạng anh hơi phức tạp, có điều bề ngoài vẫn là bộ dạng vừa hưng phấn vừa ủy khuất, giống như một đứa trẻ hàng năm không được gặp ba nên vừa nhớ nhưng cũng vừa không nén được nỗi hờn.

5. Chương 5

“Ba.” Giản Quân Khải nhanh chóng đến trước mặt Giản phụ, miệng nở một nụ cười tươi rói.

“Quân quân.” Giản Hành Tri nhìn đứa trẻ trước mắt, lần cuối mình nhìn thấy nó là khi nào nhỉ, hình như là nửa năm trước. Mẹ Quân Khải từ lúc nó còn nhỏ đã mất, mình thì luôn bận rộn công tác, cho nên nó chỉ có một mình ở nhà. Nói thật thì, không phải là không có áy náy, chỉ là so với sự nghiệp của mình thì tình thân vĩnh viễn phải tạm gác một bên. Nhưng giờ thì tốt rồi, sự nghiệp ở Bắc Kinh của mình đã ổn định, rốt cục đã có thể có chút thời gian rảnh.

Nghĩ đến đây, ông mềm giọng nói: “Quân quân, ba phải nói với con một chuyện.”

Giản Quân Khải trong lòng chấn động, tới rồi !

Giản Hành Tri khẽ thở dài, mặt lộ vẻ xin lỗi, “Trước kia là ba bận quá không có thời gian lo cho con, hiện giờ chúng ta đã có thể đến Bắc Kinh sống yên ổn, con chuẩn bị một chút đi, mấy ngày nữa theo ba đến đó.”

Giản Quân Khải hơi kinh ngạc tròn to mắt, trong lòng lại cười lạnh. Giờ mới biết áy náy, một người ba mà ngay cả sinh nhật của đứa con cũng quên được, thì ông ta nghĩ rằng chỉ với một câu nói tùy ý mình sẽ tràn đầy vui mừng mà đáp ứng ? Giản Hành Tri từ trước tới nay chưa bao giờ đứng vào hoàn cảnh của anh mà

lo lắng, kiếp trước chính là như vậy. Quân Khải khi đó đối với việc chuyển trường phản ứng vô cùng kịch liệt, thậm chí đã nói ‘Tôi không cần ở cùng ông, tôi thà ở một mình nơi này còn hơn, ông chỉ cần cho tôi tiền là đủ rồi!’. Giản Hành Tri đương nhiên là cực kì tức giận, những lời đó của Quân Khải đã trực tiếp xúc phạm đến uy nghiêm của một người ba là ông, cho nên sau đó ông đã cưỡng chế đem Quân Khải đến Bắc Kinh, làm cho anh ngay cả câu từ biệt với Lý Quân Hằng cũng không kịp nói.

Quân Khải chấn kinh vài giây rồi lập tức trầm mặt, “Ba, con không muốn đi Bắc Kinh.”

“Lý do ?” Biểu tình của Giản phụ tức khắc lạnh xuống, ông thật không ngờ Quân Khải sẽ cự tuyệt.

Quân Khải bĩu môi, không tự nhiên nghiêng đầu đi, “Đến đó rồi thì có gì khác chứ, ba cũng sẽ luôn bận bịu công tác. Cho dù có đi Bắc Kinh, ba có thể mỗi ngày về nhà ăn cơm với con ? Có thể mỗi cuối tuần đều chơi đá bóng với con sao ? Rồi ba có thể nói chuyện điện thoại với con hơn ba phút không ?”

Giản phụ hơi nhú mồm, có chút bất bình, nhưng thấy những gì Quân Khải nói mình quả thật chưa làm được, cho nên ngữ khí bất giác muốn lảng tránh, “Nói mấy chuyện này làm gì, ba bận bịu công tác chẳng phải đều vì con sao ?”

“Ít nhất con ở đây còn có bạn bè anh em tốt, còn đến Bắc Kinh ngay cả một người quen cũng không có, ăn cơm cũng chỉ có thể ăn một mình.” Quân Khải cúi đầu, thanh âm dần nhỏ xuống, mang theo một tia ủy khuất cùng nén giận.

“Qua một thời gian sẽ quen thôi, bạn bè mới chỉ cần vài người là tốt rồi, ba không tin sẽ có người không muốn kết giao với con trai của Giản Hành Tri này.” Thái độ của ông thoáng chậm lại, ho khan hai tiếng, ngữ điệu có một chút đặc ý.

Quân Khải ở góc độ mà ông nhìn không thấy trở mặt xem thường, ai nói với ông có tiền thì có thể quen được bạn ? Thật là ngây thơ(?) ! Kiếp trước bạn bè quen được ở ngôi trường tư kia nhiều nhất cũng chỉ xem là bạn nhậu, đến ngày nào đó ba không còn tiền xem, không biết được bọn họ sẽ giấu đồ bìm leo như thế nào đâu !

“Dù sao chuyện này cũng đã định, vé máy bay ba đã mua rồi, mấy ngày nữa theo ba đi Bắc Kinh.” Giản Hành Tri nhìn đứa con vẫn đang cúi đầu, dùng giọng điệu ra lệnh mà nói.

Quân Khải mạnh ngẩng đầu lên, ánh mắt không thể tin nhìn ba mình, “Ba, ba sao có thể làm vậy, con đã nói không đi là không đi !”

“Chuyện này không phải do con quyết định.” Giản Hành Tri đã có chút tức giận.

“Con... Con...” Quân Khải cắn cắn môi dưới, thần tình không muốn, trầm mặc một lúc lâu mới rút cuộc thỏa hiệp: “Được, chuyển trường đến Bắc Kinh thì có thể, nhưng học ở đâu sẽ do con tự quyết định. Bằng không con thà sống ở đây một mình, dù gì cũng như trước đây thôi mà.”

“Trường học ?” Giản Hành Tri nghi hoặc nhìn anh, “Con sao biết được ở Bắc Kinh có những trường nào ?”

“Con có quen một người bạn qua mạng đang học trung học ở Bắc Kinh, nếu chuyển tới trường cậu ấy còn có thể cùng cậu ấy nói chuyện, giúp đỡ lẫn nhau. Con rất ghét phải ăn cơm một mình, đến trường một mình.” Quân Khải đưa lí do đã chuẩn bị tốt trước đó nói ra. Anh ngoài mặt vô cùng tự nhiên, nhưng trong lòng cũng không tránh khỏi hồi hộp.

“Trên mạng ?” Giản Hành Tri nhú mồm, “Con quen trên mạng thì có thể là dạng người đảng hoàng gì chứ ?”

“Hừ, cậu ấy giỏi lắm, cùng lứa tuổi với con mà đã biết chơi cổ phiếu.” Giản Quân Khải vô cùng đặc ý nói, sau đó khinh thường liếc nhìn ba một cái, “Ai nói trên mạng không có người đứng đắn, nếu không phải con chủ động muốn làm quen với cậu ấy, cậu ấy chắc chắn không để ý tới con đâu !”

“Ồ, cổ phiếu ? Nhỏ như vậy đã tự chơi rồi sao ?” Ánh mắt Giản Hành Tri lập tức lóe sáng, dám để cho một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi tùy ý vùng tiền như thế, ông có thể tưởng tượng được lai lịch đứa bạn trên mạng của con trai mình chắc chắn không nhỏ. Không thể không nói, Giản Quân Khải thật sự là hiểu rất rõ ba mình, chỉ cần nói mấy câu mập mờ như vậy đã thành công làm cho ông hình dung ra hình tượng của một cậu ấm nhà giàu luôn được cưng chiều, nhà của thiếu niên đó thậm chí còn dám bỏ từng cọc từng

cọc tiền lớn cho nó cầm đi luyện tập, đó chẳng phải là ném tiền vô nước thì còn gì ? Còn về việc một thiếu niên có thể kiếm được tiền trong thị trường chứng khoán, mi giỡn sao ?

“Đúng vậy.” Quân Khải khẳng định gật gật đầu.

Giản phụ suy nghĩ một hồi, cảm thấy con mình nếu quen biết một người như vậy quả thật là lợi nhiều hơn hại, nếu hai đứa nó thật sự thành bạn tốt, nói không chừng ngày nào đó mình có cần hỗ trợ sẽ có thể có thêm vài phương pháp.

Nghĩ như vậy, thần sắc của ông lúc này mới nhu hòa lại, “Đi, con muốn học ở đâu thì tự con quyết định, nhưng trước tiên tranh thủ thời gian thu xếp hành lý đã rồi tính.”

Tâm tư treo giữa không trung của Giản Quân Khải lúc này mới hạ xuống, anh nhin không được thở phào một hơi, trong lòng bỗng dưng điên cuồng nhảy nhót. Giữa tiếng tim đập dồn dập như trống đánh là một cái tên được gọi không ngừng, Dư Hạc... Dư Hạc...

Rốt cục cũng giải quyết xong vấn đề trường học, mấy ngày này anh luôn vội vàng thu xếp hành lý của mình.

Đến khi tới Bắc Kinh, anh không nén được niềm kích động, chỉ cần nghĩ tới mình có thể lập tức nhìn thấy người kia, Giản Quân Khải thậm chí có thể cảm thấy bản thân không giữ được hô hấp bình thường. Trong một tháng nghỉ hè còn lại này, gần như là ngày nào cũng có một âm thanh cổ động anh, đi tìm em ấy đi, em ấy ở ngay đây thôi, ở một nơi rất gần mình, chỉ cần ngồi xe nửa tiếng là có thể đến bên cạnh em ấy. Nhưng anh luôn cố gắng tự trấn định bản thân lại...

Giản Quân Khải cười khổ đứng trước một trường trung học trông có vẻ rất bình thường, chẳng qua hiện giờ hình như là đang ngừng hoạt động.

Mình bị dẫn rồi sao ? Bây giờ đang nghỉ học mà, sao có thể gặp Dư Hạc ở đây chứ.

Anh nhẹ nhàng cười, xoay người rời đi. Còn nhớ trong tư liệu có viết, trước kia Dư Hạc vẫn sống trong một căn phòng tại khu nhà dành cho công nhân, sau đó lúc cậu học lớp 11, khu nhà bị phòng bắt động sản đưa vào nhóm khu vực cần tái thiết, Dư Hạc nhận được một số tiền bồi thường, lúc bấy giờ mới có được nguồn vốn đầu tiên, từ đó dần mở ra một truyền kỳ về việc lên cao như điều gặp gió cho bản thân.

Giản Quân Khải không đến xem tiểu khu nọ, bởi vì trước kia đã từng đến rồi. Anh thuận tiện ở một nơi không xa trường học tìm xem có chỗ nào cho thuê phòng ở không, anh không muốn sau này dẫn Dư Hạc về nhà sẽ đụng mặt ba mình. Mà phải nói là vận khí của Quân Khải thật sự rất tốt, mới đi dạo không được hai tiếng đã phát hiện một tờ quảng cáo cho thuê nhà trên cột điện, anh xem qua thấy khá là vừa lòng. Cách trường học với nhà Dư Hạc không quá xa, chạy xe đạp ước chừng chỉ cần mười phút, nội điểm này thôi cũng đủ làm anh dao động.

Anh lập tức gọi đến số điện thoại trên tờ quảng cáo, đối phương thật sự rất hưng phấn, mấy ngày nay đã không ít người gọi cho nàng nhưng đều ngại giá nàng ra quá cao, nàng còn đang nghĩ mình có nên hạ giá xuống một chút hay không. Mà thiếu niên hôm nay dường như không quan tâm phải tốn bao nhiêu tiền, sau khi đến xem phòng thì vô cùng sáng khoái giao tiền đặt cọc, bảo rằng tháng sau khai giảng sẽ dọn lại đây.

Mà quả thật Giản Quân Khải rất vừa lòng, căn nhà này là của người phụ nữ đó chuẩn bị cho con trai, vừa mới trang hoàng không bao lâu, con trai của nàng chỉ mới ở nửa năm thì đột nhiên bị công ty điều sang nước ngoài, đây là một chuyện vui cho nên nàng cao hứng mà cười toe toét mấy ngày liền. Con trai đi nước ngoài, người vợ đương nhiên cũng sẽ đi theo, căn nhà nếu cứ bỏ trống như vậy thì không bằng đem cho thuê, mỗi tháng còn có thể kiếm được hơn một ngàn, bởi vậy mới đi dán quảng cáo. Nhà này ở rất gần trường học, người muốn thuê cũng không ít nhưng đáng tiếc đều ngại giá quá cao, khiến Quân Khải không công mà được lợi.

Sau khi thuê xong nhà, Giản Quân Khải nhân lúc ăn cơm nói với ba một tiếng, Giản Hành Tri thể nhưng lại không hề phản đối, chỗ ở hiện giờ của bọn họ đích xác cách trường học khá xa, ở ký túc xá trường thì điều kiện chắc chắn là không thể nào tốt, thuê một căn nhà cũng không sao. Gần đây ông luôn bận bịu công việc, so với trước kia cũng chỉ là hai ba ngày ngẫu nhiên trở về ăn bữa cơm. Ông cũng không có thời gian suy nghĩ tại sao một cậu ấm lại chịu học ở một ngôi trường bình thường như vậy, có lẽ là ông theo thói

quen không rảnh để bận tâm, suy cho cùng thì trên thế giới này vẫn có một số người tuy giàu nhưng lại thích điệu thấp (không thích khoe khoang, giấu mình không bộc lộ...v.v...).

Tìm được phòng ở, Giản Quân Khải càng thêm vui mừng vì đã được tự do tự tại, anh trực tiếp lấy thẻ ra giao tiền thuê nhà cho mình, sau đó mua vài thứ cần dùng.

Giờ thì đã thuê xong phòng ở, làm xong thủ tục chuyển trường, mua được xe đạp, ngày này rốt cuộc cũng đã đến.

6. Chương 6

Ngày thứ ba sau khai giảng. Trong rừng cây sau lưng tòa nhà dạy học.

“Ăn mặc rách rưới như này mà còn không biết xấu hổ vác mặt đến trường, mày không muốn dọa người bọn tao cũng bị dọa đó !” Trương Luân khinh thường hung hăng đá một cước vào thân hình gầy yếu dưới chân, đó là một thiếu niên tầm mười lăm mười sáu tuổi, mặc một bộ đồ màu trắng cũ mềm, cổ tay áo đã gần như đứt chỉ, đồ bởi vì quá nhỏ mà toàn bộ nếp áo đều dính vào người, quần thì ngắn đến mức lộ ra mắt cá chân mang theo mấy vết bầm tím. Tóc giống như đã nhiều ngày không gội, bóng loáng dính lên trán, toàn thân lại bởi vì lẫn lộn trên đất mà phủ đầy một tầng bụi, thoát nhìn chặt vật không chịu nổi.

Lúc này Trương Luân đá một cước vào bụng cậu, khiến cậu đau đến cả người run rẩy, khớp hàm cắn chặt nhanh chóng tràn ra một mùi máu tanh, nhưng cậu cũng chỉ cau mày không nói gì, chứ không như những đứa trẻ bình thường khác sẽ khóc rống lên.

“Ha ha ha” Mấy nam sinh đứng xung quanh ăn ý phá lên cười.

“Tụi mày coi bộ đáng uất ức của nó kia, ngay cả hừ một tiếng cũng không dám, há há há.” Nói xong hần như muốn làm mẫu đá thêm một cước vào Dư Hạc. Dư Hạc quả nhiên run mạnh lên rồi không hề động đậy nữa, vì thế bọn nam sinh lại đắc ý cười.

Trương Luân cũng hừ lạnh một tiếng, hần lấy chân đá đá cặp sách màu xám bên cạnh, khóa kéo mở lộ ra một chiếc laptop màu đen, “Một bộ quần áo cũng mua không nổi như mày mà cũng có đồ đắt tiền như vậy.” Nói xong hần cúi người xuống lấy chiếc laptop cũ kỹ cồng kềnh màu đen kia ra, huơ huơ trước mặt Dư Hạc đang nằm trên mặt đất, “Tao thấy mày chắc chắn là ăn trộm rồi, không phải trộm cũng là ăn cắp tiền mà mua. Con trai của lưu manh mà cũng phải đi ăn trộm.” (ý là phải bóc lột trắng trợn mới đúng)

“Ha ha ha.” Lại là một trận cười vang.

“Tao thấy nó không cần đi học đâu, học mấy kỹ xảo ăn trộm là đủ sống rồi.”

Dư Hạc đang nằm im trên mặt đất đột nhiên giật giật ngón tay, cậu ngược mắt nhìn Trương Luân, hơi há miệng thở dốc, ánh mắt bất ngờ sắc bén như một lưỡi kiếm, thế nhưng cũng chỉ lóe lóe rồi lại yên lặng. Cậu không hề nói câu nào, chỉ nhẹ nhàng nhếch khóe miệng, mặt trào phúng kia không biết là nhắm vào bọn họ hay là vào chính mình.

“Chuẩn cmn rồi, đã trộm tới mức đủ mua một cái laptop cơ mà, có thể thấy công lực ăn trộm của nó đã sớm luyện thành chính quả.”

“Rõ ràng chỉ là một thằng trộm vặt mà còn dám mang đồ ăn trộm được tới trường, thằng này lá gan thiệt bự.”

“Da mặt cũng dày gớm nha, tao mà là nó chắc chỉ dám trốn trong nhà, xấu hổ không dám ra khỏi cửa luôn.”

Bọn chung quanh từng người từng người một phụ họa.

“Ày, nói như vậy là không đúng.” Trương Luân từ trên cao nhìn xuống Dư Hạc, chiếc laptop trên tay buông lỏng, tức khắc tứ phân ngũ liệt ngay trước mặt Dư Hạc, “Nếu không tới trường thì nó lấy cái gì mà trộm hả !”

Dư Hạc lại khẽ run lên, nhưng đến lúc này vẫn không phản ứng gì. Trương Luân cùng mấy thiếu niên bên cạnh vẫn chưa trưởng thành, chỉ biết châm chọc khiêu khích một trận chứ đâu biết rằng những lời lẽ đó là ác độc cỡ nào. Nếu đổi lại là một người khác, e rằng vừa bị châm chọc thì không khóc thành tiếng cũng điên cuồng phản kích rồi ! Còn Dư Hạc thì chỉ lẳng lặng nằm đó, từ đầu tới đuôi không nói một chữ, yên lặng hệt như một thi thể vô cảm. Sau đó bọn họ thấy không thú vị nữa, kéo bầy kéo đảng bỏ nhiều cước vào người cậu, miệng hùng hùng hổ hổ chửi mắng rồi rời đi.

Bọn họ đi rồi, Dư Hạc mới hơi giật giật, cậu một tay chống đỡ, mất thời gian rất lâu mới run rẩy đứng thẳng thân mình được. Cậu thất tha thất thểu đi vài bước, cúi người định nhặt cặp sách trên đất lên. Thế nhưng vừa mới cúi đầu, đầu đột nhiên choáng váng, trong nháy mắt trước mặt tối sầm, toàn bộ thân mình không khống chế ngã về trước.

Ha ha, Dư Hạc cười lạnh trong lòng, giống như đang cười nhạo sự chật vật của bản thân, cậu nhắm mắt lại, tùy ý cho thân thể ngã xuống đất. Nhưng giây tiếp theo, cảm giác đau đớn như trong dự kiến không diễn ra, mà có một đôi tay khỏe mạnh ôm lấy cậu từ phía sau. Dư Hạc chỉ cảm thấy một mùi hương tươi mát vờn quanh chóp mũi, sau đó lưng được tựa vào một lồng ngực ấm áp.

“Cậu không sao chứ ?” Một giọng nói truyền đến từ sau tai, ngữ khí ôn nhu đến không ngờ.

Dư Hạc sững sốt trong chớp mắt, chuyện đầu tiên cậu kịp phản ứng đó là hơi kích động giẫy ra cái ôm của người kia, lảo đảo mấy bước về phía trước mới đứng vững thân mình. Dư Hạc lúc này mới có tâm tư quay đầu nhìn lại...

Dưới ánh mặt trời, người kia mặc một chiếc áo sơ mi trắng, hàng lông mi đen và dài, mọi thứ qua đôi mắt ẩn bên dưới đều khiến người ta cảm thấy ấm áp, khoe môi hơi nhếch lên, nụ cười tao nhã hoàn toàn hài hòa, làm cho người ta bất giác muốn tiếp cận.

Dư Hạc không tự giác lùi về sau từng bước, cúi đầu liền nhìn thấy quần áo dính đầy tro bụi với vết ố trên người. Cậu nhú nhú mày, bỗng nhiên cảm thấy không muốn tới gần người này, cũng không phải Dư Hạc không thích anh, mà là cảm thấy mình nên giữ khoảng cách với một người áo quần chỉnh tề sạch sẽ như thế kia.

“Cậu không sao chứ ?” Người nọ thấy cậu không trả lời nên hỏi lại một lần.

Cậu trầm mặc lắc lắc đầu, cúi người kiểm tra mấy linh kiện máy tính rơi rụng trên mặt đất. Cậu từ đầu tới cuối không hề ngẩng đầu liếc mắt nhìn Giản Quân Khải, cho nên cũng không thấy được trên khuôn mặt con người xa lạ kia hiện lên biểu tình như thế nào.

Đó là một sự đau lòng tràn đầy, vừa đau vừa thương nhớ, còn có cả nồng đậm tự trách và áy náy, thậm chí còn kèm theo một tia oán giận. Anh đang oán hận mình vì sao mãi ba ngày mới tìm được Dư Hạc, vì sao để cậu chịu thương tổn ngay trước mắt mình, loại ý niệm ấy quả thực khiến anh muốn đi giết người.

Bất quá anh rất nhanh thu lại tình tự trong mắt mình, chỉ lộ ra một nụ cười xán lạn.

“Tớ giúp cậu nhé !” Anh không tới gần Dư Hạc, chỉ đến một bên ngồi xổm xuống, nhặt mấy quyển tập sách vào trong cặp. Dư Hạc cầm laptop đã vỡ tan tành đứng lên, trong tay còn cầm theo một ít linh kiện, nhưng khi đứng lên lại thấy cặp của mình đang nằm trong tay người kia, Dư Hạc ngẩn người, đứng yên không nhúc nhích hồi lâu.

“Này.” Giản Quân Khải cười đưa cặp sách trong tay cho cậu, Dư Hạc lại theo bản năng lùi về sau vài bước, bất quá rất nhanh dừng lại, vươn tay định lấy.

Nhưng mà trong tay cậu còn đang cầm máy tính, nhất thời không có tay nào đưa ra nên không khỏi bối rối. Giản Quân Khải nhìn bộ dáng luống cuống tay chân của Dư Hạc, đột nhiên cảm thấy người trước mắt sao mà đáng yêu ghê.

Anh cười cười, cầm lấy máy tính trong tay Dư Hạc, sau đó mới đưa cặp của cậu qua, đợi đến khi Dư Hạc nhận lấy xong thì trực tiếp giúp cậu cất máy tính vào cặp, còn nhân tiện kéo khóa lại đằng hoàng.

Một loạt động tác trên khiến Dư Hạc cứng ngắc đứng tại chỗ, mãi đến lúc Giản Quân Khải cười nói “Được rồi”, cậu mới lui về sau thêm vài bước duy trì khoảng cách với Quân Khải, sau đó theo bản năng thở phào một hơi.

Giản Quân Khải lại nhin không được bị chuỗi động tác của Dư Hạc chọc cười, nhưng chẳng qua trong nụ cười lại tràn ngập đau xót. Dư Hạc của anh hiện đang mặt mày xanh tím đứng trước mặt anh, từ đầu tới đuôi đều kháng cự sự tiếp cận của mình. Em ấy rốt cuộc đã trải qua những chuyện gì mới có thể trở thành một con người không muốn tiếp xúc với người khác như vậy.

Kiếp trước Dư Hạc cũng không thích tiếp xúc với người khác, thế nhưng hiện tại còn nghiêm trọng hơn nữa. Cậu vẫn luôn là bộ dáng này, bởi vì ngày thường mọi người đều theo bản năng giữ khoảng cách với Dư Hạc, có những người chỉ vừa bất cẩn đụng chạm vào cậu liền lập tức tức giận, còn có những người dù không nói gì nhưng biểu tình cũng sẽ lộ ra sự chán ghét. Dần dà, Dư Hạc đã thành thói quen tránh cho bất luận kẻ nào quá mức tới gần, không phải vì cậu ghét lại gần người khác, mà là... sợ người khác ghét lại gần mình.

Bất quá kiếp này sẽ không như vậy nữa, Giản Quân Khải nghĩ như thế, dù sao cũng là mười năm trước.

“Cám ơn.” Giọng nói của Dư Hạc rất nhẹ, Giản Quân Khải thậm chí không nghe rõ cậu đang nói gì, chỉ thấy đôi môi trắng bệch của cậu hơi giật giật.

Nhưng anh không hỏi bất cứ điều gì, dáng vẻ của Dư Hạc hiện tại... Mỗi một vết thương trên mặt cậu cứ như muốn đâm thẳng vào lòng Quân Khải, khiến anh nhin không được mà đau lòng. Cũng không biết, bên trong lớp quần áo còn có bao nhiêu vết máu tụ với vết thương nữa.

“Trông cậu có vẻ bị thương rất nặng, thật sự không có chuyện gì sao ?” Quân Khải tận lực duy trì nụ cười, móng tay lại đâm mạnh vào lòng bàn tay. Ánh mắt anh toát ra một tia ngoan lệ, đây là lần cuối cùng, sau này nếu còn bất luận kẻ nào dám thương tổn em, tôi tuyệt đối sẽ trả lại hấn gấp trăm gấp ngàn lần.

Dư Hạc vừa định lắc đầu, Giản Quân Khải đã trực tiếp bước về trước bắt lấy tay cậu, “Tớ đưa cậu đi băng bó một chút.”

Hành động của anh làm Dư Hạc toàn thân run lên, cậu ngẩng đầu nhìn thẳng vào Quân Khải, cậu trai trước mắt này... Cậu ta chủ động kéo tay mình, nhưng trên mặt lại không nhìn ra một tia miễn cưỡng, chỉ có vẻ mặt ôn nhu tươi cười.

Cậu hơi rụt rụt cổ tay đang bị đối phương nắm, nhưng người kia dường như lại không muốn buông ra, chỉ im lặng nhìn mình, ngữ khí mềm nhẹ hỏi,

“Như vậy không được đâu, tớ đưa cậu đi băng bó một chút, được không ?” Hai âm cuối cùng kia, quả thật mang theo một ý vị cứng chiều đến tột cùng.

“Không cần.” Cậu có chút kháng cự, vẫn không quên ý định muốn giãy tay mình ra.

“Hừm ? Bị thương nặng như vậy còn nói không cần.” Trong giọng nói của Giản Quân Khải mang theo nghi hoặc, “Sao thế, không thích đi phòng y tế hả ? Hiện tại giờ giải lao còn lâu lắm đó !”

Giữa nửa ngày, Dư Hạc cũng đã buông tha ý định mà mặc cho anh cầm lấy. Cậu cúi đầu, gắt gao mím môi, không nói lời nào.

Cậu chính là như thế, khi không muốn nói chuyện sẽ trầm mặc không nói chữ nào. Những năm gần đây, cũng đã có mấy người thấy Dư Hạc đáng thương nên tỏ thiện ý với cậu, những người đó còn chủ động chào hỏi cậu, nhưng mỗi lần như thế cậu cũng chỉ cúi đầu, gì cũng không nói, bày ra bộ dáng muốn tránh xa người khác nghìn dặm. Bọn họ xấu hổ mấy lần rồi không tiếp cận với cậu nữa, chỉ là một tên chẳng khác nào ăn mày, cho là mình hay lắm sao ? Bọn họ chắc đều nghĩ như vậy đấy.

“Đi theo tớ.” Giọng nói hơi trầm thấp của Quân Khải đúng lúc cắt ngang suy nghĩ của cậu, Dư Hạc mở mắt ngẩng đầu lên, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng với lời Quân Khải. Bất quá cậu cũng không cần biết, bởi vì người nọ đã kéo cậu đi rồi.

Dư Hạc nhú mảy, thân thể của cậu quá yếu, giờ phút này lại bị thương khắp người, căn bản không có sức giãy khỏi người này. “Đi... đâu...”

“Cậu đã không muốn đến phòng y tế, thì tớ mang cậu đến chỗ khác tốt hơn.” Giản Quân Khải quay đầu lại, ánh mắt mang theo ý cười ôn nhu, ánh mặt trời chiếu xuống trên người anh, tạo nên một hình ảnh vô cùng rực rỡ.

Dư Hạc cảm thấy trái tim đột nhiên đập nhanh hơn, nhưng sau đó lại lập tức khôi phục bình tĩnh.

7. Chương 7

Đến khi Dư Hạc kịp phản ứng, cậu phát hiện mình đã sắp bị Quân Khải kéo đến một phòng học bỏ trống.

“Cậu...” Cậu đứng lại, trong lòng hơi mờ mịt.

“Lại đây ngồi đi.” Giản Quân Khải tùy tiện kéo qua hai chiếc ghế, vẫy vẫy tay về phía cậu.

Dư Hạc vẫn đứng yên hồi lâu, ánh mắt có chút phức tạp. Giản Quân Khải cũng không hối thúc, chỉ tươi cười nhìn cậu, mắt thì nhìn thẳng vào đối phương.

Dư Hạc sửng sốt, rốt cục cũng hơi do dự bước vào. Trông cậu cực kì cứng ngắc, thậm chí đã quên trong tay còn đang cầm linh kiện máy tính, lòng bàn tay giờ phút này đã ướt đầm mồ hôi.

Giản Quân Khải móc từ trong túi ra một lọ thuốc mỡ trị thương, lấy tay quét một ít rồi hướng về mặt Dư Hạc.

“A !” Dư Hạc cả kinh lui toàn thân về sau, chợt phát hiện mình bị mất trọng tâm sắp ngã.

Giản Quân Khải đành bất đắc dĩ dùng một tay ôm thắt lưng cậu, sau đó giúp cậu ngồi thẳng người.

“Không thích tớ chạm vào đến vậy sao ?” Trong giọng nói dường như mang theo chút ủy khuất, đáng thương nhìn Dư Hạc, một ngón tay vẫn đang lấy thuốc mỡ, “Mà cậu đâu có nhìn thấy vết thương trên mặt mình được, để tớ giúp cậu bôi thuốc trên mặt cho, còn lại cậu tự làm có được không ?” Dư Hạc cúi đầu, từ đầu đến giờ không nhìn Quân Khải lấy một lần. Mái tóc thật dài che trước mặt cậu, cho nên Quân Khải không phát hiện ra, Dư Hạc lúc này hơi đỏ mặt. Cậu cắn cắn môi mình, ngón tay run rẩy, sau đó vươn tay lấy lọ thuốc mỡ qua, lùi lùi về phía sau cho thấy sự cự tuyệt của mình, “Tôi tự làm được rồi.”

“Còn ngón tay tớ thì sao ?” Giản Quân Khải bất đắc dĩ giơ ngón trỏ của mình lên trước mặt Dư Hạc, “Tớ cũng không thể chùi lên người nha ! Trước tiên nhắm mắt lại đã, mắt cậu bầm xanh hết rồi kìa.”

Dư Hạc nhìn chằm chằm ngón tay của anh một hồi, sau đó nâng mắt lên nhìn anh, lại sau một lúc lâu mới đành thỏa hiệp nhắm hai mắt lại.

Giản Quân Khải nhin không nổi nộ nộ cười, anh nhìn hàng mi run nhẹ của Dư Hạc, có một loại xúc động muốn liếc nhìn hân lên. Anh cười cười, cứ gặp người này là không thể tự chủ được.

Anh vươn tay đến, nhẹ nhàng dùng bụng ngón tay thoa thoa thuốc mỡ, lực không nhẹ không nặng, nhưng Dư Hạc vẫn khẽ run rẩy.

“Đau không ?”

Lắc lắc đầu.

“Được rồi, mở mắt ra đi.” Giản Quân Khải nói xong, sau đó ngón tay lại xoa lên một vết bầm tím khác.

Suốt cả quá trình, Dư Hạc chỉ yên lặng ngồi đó, thân thể dần dần thả lỏng hơn, thế nhưng vẫn duy trì tư thế phòng bị. Lúc này đây trong lòng cậu hơi nghi hoặc, nghi hoặc vì sao người này lại đột nhiên xuất hiện ? Cậu gần như chưa kịp phản ứng gì đã theo người này đến đây, để cậu ta bôi thuốc cho mình, chuyện này đối với Dư Hạc mà nói, đã là một trải nghiệm vô cùng mới mẻ.

Giản Quân Khải sau khi hòa nhã bơi thuốc cho cậu xong thì ngừng lại, anh nhìn thoáng qua bàn tay đang nắm chặt của Dư Hạc, nhíu mày, “Mấy linh kiện kia còn dùng không ? Laptop của cậu còn sửa được chứ ? Hay để tớ dẫn cậu đến tiệm sửa máy tính nhé !”

Dư Hạc lúc này mới kịp phản ứng, cậu giơ hai tay ra, nhìn những linh kiện đã dính đầy mồ hôi trong lòng bàn tay, hơi nhíu nhíu mày. Vốn đang muốn về nhà xem xét sửa chữa, nhưng giờ không biết còn dùng được hay không nữa !

“Không cần, tôi tự sửa được rồi.” Tuy rằng như thế, cậu cũng không muốn còn bắt kì gút mắt gì với thiếu niên xa lạ trước mắt. Cậu mím môi, đứng dậy, “Tôi về trước. Hôm nay cảm ơn nhiều.”

Bọn Trương Luân thật ra đã nói đúng, Dư Hạc quả thật không có tiền mua laptop, laptop này là hồi sơ trung trong một góc ở ngã tư đường cậu nhìn thấy, nó lằng lằng nằm ở bãi rác trước căn nhà vừa dọn đi, vào mấy năm trước nó vốn là một món rất đắt tiền, nhưng giờ xem ra vừa xấu lại cồng kềnh, đã vậy còn phải sửa chữa rất nhiều lần, sau một lần màn hình bị đen, chủ nhân nó rốt cục không nhin nổi nữa quăng nó vào bãi rác. Ngay lúc ấy cậu đứng sững sốt hồi lâu, rồi bước tới nhặt nó về nhà.

Cậu vừa sửa một lúc thì chiếc laptop cũ kĩ này liền khởi động bình thường. Từ lúc còn nhỏ cậu đã nhận ra mình rất hứng thú với máy tính, khi đó mẹ của cậu vẫn chưa chết, nhưng hàng năm lại không ở nhà, cho nên thường xuyên gửi cậu cho một người bạn làm chủ tiệm internet trông coi. Chính cậu cũng không biết mình từ khi nào thì có hứng thú với máy tính, chỉ là lúc đến tiệm net thỉnh thoảng sẽ có vài máy bị hỏng, mỗi lần chủ tiệm sửa, cậu sẽ luôn ngồi im một bên quan sát, dần dần, cậu cảm thấy sửa máy tính cũng không phải là một chuyện khó nhọc gì cả.

Sau đó khi nhặt được chiếc máy tính nọ, cậu lấy cái card network không dây đã mua từ lâu ra dùng, mặc dù cậu bình thường cũng hay đến quán net, nhưng những loại vật dụng thế này dùng của mình vẫn an toàn và thuận tiện hơn.

Đúng vậy, các bạn không đọc nhầm đâu, Dư Hạc hiện tại đã bắt đầu chơi thử cổ phiếu, tuy rằng tài khoản ban đầu của cậu chỉ có năm trăm đồng thôi. Đó chính là tiền cậu kiếm được từ việc làm công, vốn dĩ định mang đi đóng học phí trung học cho mình. Thế nhưng không biết vì sao, cậu vẫn dứt khoát quyết định bỏ tiền vào thị trường chứng khoán, ngay cả chính cậu cũng không biết lúc ấy mình nghĩ gì nữa.

Cậu từ bé đã thích đến thư viện, có lần ngẫu nhiên nhìn thấy quyển sách ‘những điều cơ bản cho người nhập môn chơi chứng khoán’, cậu không hiểu tại sao mình lại bị quyển sách ấy thu hút, nếu buộc phải nói thì chắc là vì bìa sách kia quá bắt mắt! Bìa quyển sách ấy là từng cọc từng cọc nhân dân tệ, là một số lượng mà cậu chưa bao giờ thấy được.

Nghĩ đến đây Dư Hạc hơi hơi nhíu mày, hôm nay vốn định đem bán hết số cổ phiếu trong tay, dựa theo giá cả hiện tại, ít nhất sẽ thu được hơn một ngàn, đây chính là gia sản của cậu sở hữu, phải biết rằng học phí của cậu còn đang thiếu đó!

Nhưng mà, vào thời điểm quan trọng như vậy, máy tính lại bị hỏng.

Mấy ngày nữa lại phải đi net sao ? Dư Hạc cảm thấy thật phiền toái, thị trường chứng khoán thay đổi chỉ trong chớp mắt, đến lúc đó ai biết sẽ như thế nào. Huống chi, bằng trực giác của mình, cậu cảm thấy qua ngày mai cổ phiếu trong tay sẽ nhanh chóng rớt giá.

“Cậu còn biết sửa máy tính nữa ? Lợi hại quá nha !” Bên tai đột nhiên vang lên một giọng nam ôn nhu, Dư Hạc chột cả kinh, thiếu niên xa lạ vừa gặp kia vẫn đi theo mình, cậu ta lúc này đang đi bên cạnh Dư Hạc, biểu tình vẫn tùy ý như vậy, giống như đang đóng vai cùng một bảng hữu vậy.

“Cậu...” Dư Hạc dừng cước bộ, nhất thời không biết nói gì.

“Được rồi.” Giản Quân Khải mỉm cười, dường như đã nhận ra sự kháng cự của cậu, vì thế anh dừng lại, “Phòng học của tớ ở bên kia, tớ đi trước nhé.”

Đi hai bước, anh bất chợt dừng lại, quay đầu nhìn Dư Hạc một cái, “Tớ học lớp ba năm hai, vừa chuyển trường đến – Giản Quân Khải, có việc gì cứ tìm tớ.”

Dư Hạc sững sờ đứng tại chỗ, mãi đến khi bóng dáng Giản Quân Khải đã khuất xa mới phục hồi tinh thần, tiếp tục đi về phía phòng học của mình, nhưng trong lòng vẫn không biết vì sao lại đọc cái tên vừa nghe hai lần. Giản Quân Khải, Giản Quân Khải...

Cậu nhẹ nhàng nắm lọ thuốc mỡ trong tay, là lọ thuốc lúc này Giản Quân Khải bôi cho cậu.

Mà khoan... Dư Hạc bỗng nhiên có chút nghi hoặc, sao người kia lại mang theo thứ này trên người ?

Giờ học buổi sáng trôi qua, bây giờ Trương Luân cùng mấy nam sinh kia đang nhìn không chớp mắt vào Dư Hạc, đặc biệt là lúc chủ nhiệm lớp thấy vết thương trên mặt Dư Hạc cau mày đi tới. Bọn họ nhìn lão chủ nhiệm không ngần ngại hỏi Dư Hạc mấy câu, nhưng Dư Hạc từ đầu tới đuôi chỉ ngẩng đầu lên nhìn ông thầy một cái rồi nhẹ nhàng lắc đầu.

Mấy người bọn họ lúc này mới yên tâm xuống, đúng vậy, cái loại như Dư Hạc làm gì dám nói chuyện bọn họ động tay động chân với nó ra. Đây cũng đâu phải lần đầu tiên bọn họ “dạy dỗ” nó.

Quả thật, cậu căn bản không nói chữ nào. Bởi vì đã có vô số lần kinh nghiệm nói cho cậu biết, cho dù cậu có nói gì, thì tình trạng cũng không cải thiện được chi, ngược lại lần sau còn bị tấn cho thảm hại hơn. Cho nên, có cái gì quan trọng đâu ?

Dư Hạc thò tay vào cặp mò mò một lát, rốt cục lấy ra một cái gà mên đầy nước. Đang lúc chuẩn bị ăn, bỗng nhiên cảm thấy có một cái bóng đứng chắn trước người, che hoàn toàn ánh sáng. Cậu bất đắc dĩ ngẩng đầu lên...

Người đến là Lý Y Hiểu, hoa khôi trong khối, lúc này hai má nàng đỏ au, đôi mắt không quá to nhưng sáng ngời nhìn xuống cậu, khoe miệng hơi nhếch lên. Nàng hôm nay mặc một bộ váy rất chi là thực nữ, mái tóc dài để sang bên, hơi giương cằm cao ngạo nhìn Dư Hạc.

“Nghe nói cậu thích tôi ?” Ngực khí của nàng nghe như rất bất mãn, còn mang theo ý trào phúng rõ rệt.

Dư Hạc mê mẩn nhìn nàng một cái, không nói gì, tiếp tục cúi đầu ăn đồ ăn của mình.

“Ha ha.” Lý Y Hiểu phụt cười, “Dám làm mà không dám nhận ? Thật khiến người ta ghê tởm.” Nói xong nàng vút một quyển sách vào mặt cậu.

Dư Hạc ngẩn người, tiếp tục ăn cơm.

“Ha ha ha, ăn, cậu chỉ biết có ăn thôi hả, cái thứ y như cho heo ăn này mà cũng ăn được.” Lý Y Hiểu tức giận nói, đối với nàng, bị một kẻ ghê tởm như Dư Hạc thích quả thực là một chuyện bề mặt. Nhưng mấu chốt là cậu ta còn dám viết lên tập bài tập nộp cho ông thầy rằng “Lý Y Hiểu thích cậu”, khiến mình bị ổng gọi vào văn phòng giáo huấn một phen, bây giờ cứ nhiên lại không dám thừa nhận.

“Tôi đã nói cậu không được ăn.” Lý Y Hiểu nhìn Dư Hạc này giờ vẫn coi mình như không khí mà bình tĩnh ăn cơm, đang nổi giận dùng dưng lại càng thêm tức, nàng giơ tay lên, lật đổ toàn bộ thức ăn của Dư Hạc xuống đất.

“Tôi cho cậu biết, đừng có cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, cái thứ con rơi như cậu ấy hả, ngay cả ăn mày cũng chả thèm thích đâu, tốt nhất cậu đừng có quần lấy tôi, nếu không tôi nhất định sẽ cho người tàn nhẫn giáo huấn cậu.”

Dư Hạc lẳng lặng nhìn hộp cơm rơi trên mặt đất, cúi đầu không nói gì.

“Nói gì đi chứ, mày bị câm hả ?” Ở phía sau, tên Trương Luân e sợ thiên hạ chưa đủ loạn cũng đi tới, hân hân như rất hứng thú với chuyện này, mặt cười toe toét nhìn cậu.

Cãi nhau ngay trong lớp học, trên mặt mọi người đều mang theo ý cười nhạo, “Không nghĩ tới nha, Dư Hạc lại đi thích Lý Y Hiểu.” “Ha ha ha, cậu ta chắc bị điên rồi!” “Đúng vậy, cũng không nhìn vô nước coi bộ dạng của mình ra sao nữa.” “Hiện giờ Lý Y Hiểu chắc là thấy ghê tởm lắm đây.” “Ồ, thật ghê tởm!” “Tuyệt đối phải thấy ghê tởm thôi, tớ mà bị cậu ta thích chắc ối chết mất.”

Nhất thời hai chữ “ghê tởm” tựa như một sinh vật sống, từng con từng con chui vào lỗ tai Dư Hạc, làm cho hệ thần kinh trong đầu cậu co rút đau đớn từng trận.

Biểu tình của Dư Hạc thoát nhìn thực bình tĩnh, những đầu ai biết đến, môi dưới của cậu đã bị cắn đến xuất máu, miệng tràn ra từng đợt mùi máu tươi.

8. Chương 8

Dư Hạc giương mắt im lặng nhìn Trương Luân và Lý Y Hiểu đứng cạnh nhau, mặc cho người ta muốn cậu phải mở miệng nói chuyện, cậu ngồi xồm xuống, sửa sang lại gà mên một chút rồi cầm nó đứng lên. “Tao đang nói chuyện với mày đó ! Nếu mày bị cầm thì cút đến trường khuyết tật đi, đừng tiếp tục khiến người ta kinh tởm nữa !” Trương Luân nhất thời nổi giận, túm lấy cổ áo Dư Hạc, bộ dáng hung tợn kia làm cho người ta không biết được tiếp theo hắn sẽ làm gì.

Gà mên trong tay Dư Hạc lại phịch một tiếng rơi xuống đất, cậu rũ mắt nhìn, có chút phiền chán nhíu nhíu mày. Lát nữa lại phải nhặt lên rồi...Đúng lúc này, ngay phía sau có một chuỗi tiếng chân vang lên từ cửa phòng học.

“Nếu tôi nhớ không lầm thì, đánh nhau trong lớp sẽ bị đuổi học !”

Ánh mắt Giản Quân Khải lạnh như băng nhìn lướt qua từng người từng người, sau đó dừng lại trên người ở trung tâm là Dư Hạc, cả người chợt tản ra một khí tức khiến người ta sợ hãi. Những người bị anh nhìn lướt qua đều đột nhiên cảm thấy rét run toàn thân.

Giản Quân Khải rất tức giận, tức giận vô cùng, anh giận đến mức đã quên mất nơi đây chỉ toàn là những thiếu niên mới mười mấy tuổi đầu, trong khoảnh khắc đó, nghe thấy những lời bọn họ vũ nhục và trào phúng Dư Hạc, anh thậm chí đã nảy sinh kích động muốn giết hết toàn bộ những người trước mắt này.

Anh hít sâu vài hơi, vừa mở miệng liền nở một nụ cười đầy ý xuân, “Thật xin lỗi, tớ tìm Dư Hạc có chút việc, đã quấy rầy các cậu.”

Dư Hạc ngẩng đầu nhìn anh, giống như thực nghi hoặc vì sao Giản Quân Khải lại xuất hiện ở đây. Cậu cúi đầu nhìn thoáng qua gà mên trên mặt đất, lại nhìn thoáng qua Giản Quân Khải đang mỉm cười trước cửa phòng học, ngăn người, nhưng vẫn bước ra.

“Có việc gì ?” Ngữ khí của cậu có chút không vui, lời vừa ra khỏi miệng Dư Hạc liền lập tức phát giác ra điểm này, cậu bối rối, không phải cậu cố ý muốn biểu lộ tâm tình không vui với người kia đâu. Nhưng là, buổi sáng vừa bị người ta đánh một trận, phá hỏng máy tính mình trân quý nhất, rồi lại đột nhiên bị một nữ sinh nói mình thích nàng, còn cả những lời chê mình ghê tởm nữa, bấy nhiêu việc đã đủ khiến cậu ủy khuất rồi.

Tuy nhiên Giản Quân Khải cũng không để ý, anh cười cười, rốt cục cũng nhớ ra mình tới để làm gì.

“Chúng ta lên sân thượng nói chuyện đi.” Giản Quân Khải dùng ánh mắt quét qua những người đang nhìn chằm chằm bọn họ, “Tớ nghĩ cậu cũng không muốn bị đám người đáng ghét kia vây xem đâu ha.”

Dư Hạc đưa mắt nhìn các bạn học trong lớp, khẽ gật đầu. Cậu không thích lớp học, cũng không thích đám người kia.

“Cậu không định nói cho thầy sao ?” Quân Khải tùy ý ngồi trên lan can, không một chút lo lắng sẽ ngã xuống.

Dư Hạc nhíu nhíu mày, không nói gì, đáy mắt lại toát ra một tia trào phúng.

Giản Quân Khải nhẹ nhàng thở dài, anh muốn cậu có thể tự lo liệu cho bản thân, vì dù Dư Hạc có nói cho lão thầy, chắc cũng không ích lợi gì đâu.

Anh lại thở dài một hơi, sau đó cười lấy từ trong ba lô một chiếc laptop mỏng nhẹ tinh xảo.

Dư Hạc hơi mờ mịt nhìn anh.

“Chẳng phải cậu đã nói mình biết sửa máy tính sao ?” Giản Quân Khải giải thích, “Tớ phát hiện laptop của tớ mấy ngày nay hay bị chết máy, vốn đang định dùng đỡ một thời gian, nhưng nếu cậu đã biết sửa thì giúp tớ một chút nha !”

Dư Hạc cau mày suy nghĩ chốc lát, vừa định lên tiếng.

“Nhờ cậu đó.” Quân Khải đặt hai tay hình chữ thập, đôi mắt mở thật to, vẻ mặt cầu xin mà nhìn cậu. Một lát sau, anh thấy Dư Hạc vẫn không nói gì, không khỏi hơi nhụt chí, nói: “Ngại quá, chắc tớ đã làm phiền cậu. Hay là tớ mời cậu ăn cơm để cảm tạ nhé.”

Dư Hạc vội vã lắc đầu, vươn tay đón lấy laptop trong tay Giản Quân Khải, “Không cần... Tớ sẽ giúp cậu sửa.”

“Cậu đồng ý rồi ?”

“Ừm.” Dư Hạc khẳng định gật gật đầu. Cậu bỗng dưng có một tư tâm nho nhỏ, máy có hỏng thì chắc cũng dùng được nữa, như vậy, hôm nay không phải có thể tạm mượn máy tính của cậu ta một chút rồi sao ?

“Quyết định rồi nhé.” Người trước mắt lại lộ ra một nụ cười tươi rói, Dư Hạc hơi thất thần, cậu ta dường như rất thích cười, bất quá trông rất được.

“Đúng rồi, tớ đói quá, muốn cùng đi ăn cơm không ?” Thanh âm của Giản Quân Khải chợt đánh gãy suy nghĩ của cậu.

Dư Hạc hơi ngần ngại, nghĩ nghĩ, vẫn nhẹ nhàng lắc đầu.

“Thôi được.” Giản Quân Khải không tiếp tục kì kèo nữa, anh bĩu môi, đứng dậy, “VẬY tớ đi ăn một mình đây, máy tính nhờ cậu.”

“Chờ một chút.” Dư Hạc đột nhiên lên tiếng gọi, Giản Quân Khải trong lòng hơi hờn, vội xoay người lại.

Dư Hạc trả lại laptop cho Giản Quân Khải, “Cái này, trước tiên cậu cứ giữ đi, buổi chiều tan học lại đưa cho tớ.”

Giản Quân Khải đầu tiên là sững sốt, rồi lập tức hiểu ra ý cậu, Dư Hạc là sợ nếu cứ như vậy nghênh ngang đem máy tính về lớp, không chừng sẽ bị đám người kia phá hư nữa. Nghĩ đến đây, chân mày anh nhăn thật chặt, biểu tình âm trầm.

Có điều rất nhanh Giản Quân Khải lại cất laptop vào lại ba lô, “Chiều nay tớ lại đến tìm cậu. Bất quá...” Anh mỉm cười, “Bây giờ theo tớ đi ăn cơm.”

Trên mặt Dư Hạc hiện rõ biểu tình kháng cự, cậu lại lắc lắc đầu, động tác còn có chút hoảng hốt.

Quân Khải lại một lần nữa nhụt chí, Dư Hạc bây giờ quả thật làm cho người ta hết cách. Vì thế anh cũng chỉ có thể cười cười, “Thôi vậy, chiều gặp lại.”

“Ừm.” Dư Hạc gật đầu, sau đó nhìn bóng dáng Giản Quân Khải biến mất ở cửa cầu thang. Không biết vì sao trong lòng bỗng thấy mất mát, cậu cắn cắn môi, mãi một hồi mới cảm thấy đau.

Trong khoảnh khắc cậu bước vào lớp học, cả lớp đang ồn ào lại trở nên yên tĩnh hẳn, rất nhiều người ngẩng đầu lên nhìn cậu một cái, trào phúng có, kiêng kị có, tò mò cũng có. Nhưng bất quá bọn họ cũng chỉ nhìn thoáng qua rồi tiếp tục làm chuyện của mình.

Dư Hạc giống như không hề phát hiện, lập tức đến chỗ ngồi của mình, đầu tiên nhặt gà mên còn nằm trên mặt đất lên, sau đó lấy sách toán trong học bàn ra, cau mày chuẩn bị nội dung bài tiếp theo, tay kia thì gãi gao ôm chỗ dạ dày. Dạo này dạ dày đau càng ngày càng rõ ràng, cậu cảm thấy, trước kia đói một chút là không hề gì đối với cậu, nhưng không biết từ khi nào thì cảm giác đói bụng lại trở nên khó chịu đến như vậy. Những chỗ bị thương trên người cũng từng trện đau lên, cậu hung hăng cắn chặt răng, sắc mặt tái nhợt.

“Này.” Không biết qua bao lâu, có người thô lỗ đá bàn cậu một cái. Dư Hạc ngẩng đầu nhìn lên, người nọ chỉ chỉ ra phía cửa, vẻ mặt mất kiên nhẫn, “Người nọ lại tới tìm cậu.”

Dư Hạc có chút kinh dị nhìn ra, liền thấy khuôn mặt mỉm cười của Giản Quân Khải, anh vẫy vẫy tay với cậu, ý bảo kêu cậu ra đó. Dư Hạc sững sốt, không biết tình tự đột nhiên nổi lên trong lòng là dạng gì.

“Sao lại đến đây ?” Cậu đi đến trước mặt Quân Khải, thấp giọng hỏi. Cậu có thể nhận thấy trong lớp học có rất nhiều người đang nhìn mình, đặc biệt là nữ sinh, dùng một loại ánh mắt ganh ghét nhìn qua bên này chỉ trỏ, tuy biết là những người đó cũng không phải đang nhìn mình, nhưng nó vẫn khiến cậu phản cảm vô cùng.

Giản Quân Khải nhìn người đang cau mày, biểu tình không kiên nhẫn trước mắt, theo thói quen tính giương miệng nở nụ cười lại chợt cứng ngắc, anh nhìn thấy rõ những dấu răng trên môi Dư Hạc, còn vương cả chút máu, một tay lại lơ đãng che bụng. Hình ảnh quen thuộc như thế, khiến cho mọi thứ anh vừa nghĩ trong đầu nhất thời hỗn loạn.

“Cậu sao vậy, chẳng lẽ là đau dạ dày ?”

Dư Hạc hơi run rẩy, nhưng không nói gì.

Quân Khải cau mày, vẻ tức giận tràn đầy trong mắt, anh gần như không khống chế được âm lượng của bản thân, “Đã biết rõ sẽ đau dạ dày còn không chịu ăn trưa ?”

Anh vừa dứt lời liền cảm thấy hối hận, anh hiểu Dư Hạc thế kia mà, sao lại không nhớ cậu không phải không muốn ăn, mà căn bản là... Anh như thế nào có thể giận dữ với cậu, như thế nào có thể quát nạt cậu. Lẽ ra vừa rồi anh phải kéo cậu đi căn tin mới phải, cần gì quan tâm câu trả lời của cậu.

“Thật xin lỗi.” Anh vội vàng bồi thêm một câu, “Tớ không phải cố ý phát hỏa với cậu đâu.”

Dư Hạc vẫn đang lẳng lẳng nhìn anh, nghe anh giải thích thì theo bản năng lắc lắc đầu, “Không có gì.” Thật sự là không có gì, bởi vì đây là lần đầu tiên có người quan tâm cậu có phải đau dạ dày hay không, quan tâm cậu tại sao không ăn cơm trưa, là lần đầu tiên có người dùng ánh mắt như vậy nhìn cậu, dùng ngữ điệu lo lắng nói chuyện với cậu. Cậu cúi đầu, trong lòng dâng lên từng đợt chua xót, biểu tình đột nhiên phức tạp.

“Tớ vốn dĩ là đến đây vì cậu.” Quân Khải lấy trong cặp ra ổ bánh mì và một hộp sữa, “Sữa là tớ cố ý nhờ người ta hâm nóng, cậu thừa dịp còn nóng mà uống đi !”

Dư Hạc theo bản năng nhận lấy, sau đó mới hồi phục tinh thần, cậu gần như không thể tin nhìn chằm chằm Giản Quân Khải, hơi ấm từ hộp sữa lan truyền vào đầu ngón tay. “Cậu...”

“Tớ nói này, cho dù cậu có tranh thủ thời gian học bài cũng đừng nên ngay cả cơm cũng không ăn !” Giản Quân Khải lúc này đã trở về là một thiếu niên sáng sủa luôn tươi cười ôn nhu, “Lần sau không được như vậy nữa.”

Dư Hạc nhìn đôi mắt đen như mang theo gió mát của Quân Khải, giờ phút này chúng đang bình tĩnh nhìn cậu, đôi mắt tựa hồ có thể chứa đựng cả một bầu trời hiện giờ chỉ có mỗi mình cậu, khiến cậu trong khoảnh khắc như chìm vào một ảo cảnh đẹp đẽ vô hạn.

Dư Hạc bất chợt phục hồi tinh thần, cậu thậm chí không biết mình vừa nghĩ gì nữa, ánh mắt vội vã trốn tránh, khẽ rũ mi mắt xuống, hàng lông mi in bóng xuống đáy mắt, “Mấy thứ này, bao nhiêu tiền ? Tớ sẽ trả lại cậu.”

“Thôi khỏi...” Quân Khải ngửa đầu bắn khoả một lát, “Chắc khoảng 4 đồng.” Nói tới đây anh nhin không được nở nụ cười, “Vừa rồi tớ có hỏi vài người rằng sữa máy tính cần bao nhiêu tiền, bọn họ nói đại khái khoảng năm mươi đến một trăm đồng lận ! Tớ nghĩ nghĩ, vì chúng ta là bạn bè, cậu có thể tính rẻ cho tớ hay không, coi như là tám mươi đồng đi. Ừm... Để tớ xem, nếu từ nay về sau mỗi ngày đều mang bánh mì đến cho cậu, vậy cần bao nhiêu ngày thì trả hết nhỉ ?”

Anh gơ tay tính tính hồi lâu. Dư Hạc nhìn mà chịu không được, “Hai mươi ngày.” Trong lòng yên lặng mĩa mai, phép toán đơn giản như vậy còn làm không được mà cũng thi đậu trung học.

Quân Khải bình tĩnh đại ngộ, cười, “Đúng nha, vậy... Hai mươi ngày sau cơm trưa của cậu tớ sẽ bao, bắt quá sẽ không có bữa ăn lớn đâu đó.” Anh vỗ vỗ vai Dư Hạc, “Quyết định vậy nhé, cậu mau mau ăn đi, lát nữa còn phải vào học, tớ đi trước.”

Anh nói xong cũng không quay đầu lại mà cất bước rời đi, đến khi anh đã đi rất xa rồi Dư Hạc mới kịp phản ứng. Cậu cầm bánh mì và sữa trong tay, miệng hơi hé nhưng cũng không nói gì.

Kỳ thật Dư Hạc còn muốn nói với anh, sửa máy tính không đắt đến vậy đâu, muốn nói là thật ra cậu sửa miễn phí giúp anh cũng không hề gì, muốn nói cơm trưa hôm nay chỉ là ngoài ý muốn, sau này bản thân có thể tự lo liệu tốt, muốn nói... Chúng ta chỉ mới quen biết hôm nay, sao lại đối với tôi tốt như thế ? Thế nhưng Giản Quân Khải không cho cậu cơ hội nói ra những lời này, vì thế cậu đứng yên tại chỗ, hệt như mấy lần trước, lẳng lặng nhìn anh đi xa.

9. Chương 9

“Yes !” Giản Quân Khải vừa đi vừa âm thầm siết chặt tay, khoe miệng bắt giắc cong lên, nhưng lại lập tức hạ xuống. Anh nhớ tới sắc mặt tái nhợt, tay che bụng vừa rồi của Dư Hạc, một giắc cảm giắc sợ hãi quen thuộc trong nháy mắt ùa về. Kiếp trước Dư Hạc là vì đau dạ dày mà qua đời, anh không muốn... nhìn thấy cậu nửa đêm đau đớn bưng bụng với khuôn mặt ướt đẫm mồ hôi lần nào nữa, phải nói lúc này anh muốn liều lĩnh kéo Dư Hạc vào trong ngực đến nhường nào, anh muốn từ nay về sau sẽ cẩn thận chăm sóc cậu, nhưng anh lại sợ, sợ rằng nếu mình tiếp cận sẽ dọa đến cậu.

Lại nói, cái con người lạnh lùng như băng, xa cách ngàn dặm với người khác của Dư Hạc kiếp trước đã khắc vào lòng anh ấn tượng quá sâu, trong ký ức của anh, bất kể bọn họ có gặp nhau trong các buổi tiệc bao nhiêu lần đi nữa, bất kể anh có chủ động muốn chào hỏi cậu bao nhiêu đi nữa, Dư Hạc mãi mãi vẫn chỉ nhìn anh và nhìn anh, nhìn khuôn mặt mỉm cười của anh từng chút một xấu hổ rồi trở nên cứng ngắc, nhìn đôi tay anh vươn ra chạm rãi lui về, nhìn ánh mắt anh dần dần ảm đạm xuống, sau đó lạnh lùng xoay người rời đi.

Quân Khải buộc chính mình đừng nhớ lại những việc khiến mình đau khổ kia nữa, anh dừng chân, ngẩng đầu nhìn lên ánh mặt trời sáng lạn, khẽ mỉm cười. Dư Hạc, kiếp này em trốn không thoát đâu. Kiếp trước đã ủy khuất cho anh cỡ nào rồi a, cho nên, về sau em đừng có lãnh mạc với anh như thế nữa. Anh sẽ... không bao giờ để em còn cơ hội lộ ra biểu tình như vậy với anh đâu.

Chiều tối, lúc tan học.

Bọn họ vốn hẹn gặp nhau ở cổng trường, khi Giản Quân Khải chạy xe đạp đến thì phát hiện thiếu niên đang ngồi xổm bên xe đạp, cậu khẽ cau mày, nghiêng đầu giật giật khóa xe, động tác có phần thô bạo. Vừa nhìn là biết tâm tình cậu đang rất bức bối.

“Chúng ta lại gặp nhau, thật khéo.” Anh cực kì tự nhiên đến bên Dư Hạc ngồi xuống, sau đó cúi đầu nhìn động tác của cậu.

Dư Hạc giật mình, ngẩng đầu nhìn anh một cái, rồi lại nhìn nhìn ổ khóa không thể nào mở ra bằng tay, bắt đầu dẫm mím môi, sau đó đứng dậy: “Ừm... Thật đúng lúc.” (mấy anh giả nai cái gì đây, rõ ràng đã hẹn nhau lại chỗ... -_-|||)

“Quên lấy chìa khóa ?” Giản Quân Khải ngẩng đầu nhìn cậu.

“Không phải, làm rồi.” Dư Hạc rũ mi mắt, nghĩ xem có nên đến chỗ lúc sáng tìm thử không.

“Vậy làm sao đây ? Đi tìm chìa khóa à ? Hay trực tiếp dẫn xe đến tiệm sửa phá ổ khóa ?” Giản Quân Khải khẩy lên ổ khóa vài cái, cái này thì lực mạnh cách mấy cũng đạp không nổi đâu.

“Trước tiên... đi tìm chìa khóa đi !” Dư Hạc nghĩ nghĩ, kéo ba lô sắp trượt xuống bả vai lên.

Quân Khải đứng dậy, mỉm cười, “Tớ đi cùng cậu.”

“Không cần.” Dư Hạc theo bản năng cự tuyệt, nói xong mới dè dặt nhìn qua sắc mặt Quân Khải, thấy anh có vẻ như không giận dữ. Cậu lúc này mới lui lại mấy bước, “Cậu đưa máy tính cho tớ đi.”

Giản Quân Khải theo lời đưa cho cậu, Dư Hạc thật cẩn thận cất vào ba lô của mình, xong mới thở phào một hơi. “Cậu về được rồi, tớ tự đi tìm chìa khóa.”

Giản Quân Khải cười nhún vai, lại không nói gì. Anh nhìn Dư Hạc dần đi xa, không biết chắc Dư Hạc là đi đâu tìm. Anh ngẫm nghĩ, vẫn không đi theo, chỉ nhẹ nhàng mà thở dài rồi ngồi lên yên sau xe đạp của mình.

Qua một lúc lâu, anh mới lại thấy một thân ảnh có phần uể oải đang đi tới.

“Hey !” Anh cười giơ tay lên chào, “Không tìm được sao ?”

Dư Hạc hơi kinh ngạc nhìn anh, tựa hồ đang tò mò anh tại sao còn ở đây.

Thấy Dư Hạc mở to hai mắt nhìn mình, Giản Quân Khải đột nhiên cảm nhận được niềm hạnh phúc vô biên, như hiện giờ thật tốt, gương mặt sinh động cỡ nào a, làm người ta thỏa mãn đến muốn khóc.

“Đi thôi, còn thất thần làm gì !” Giản Quân Khải vỗ vai cậu, sau đó dẫn xe đạp của mình qua bên cạnh Dư Hạc, “Dắt giúp tớ.”

Dư Hạc nghe lời đỡ lấy, mặc dù cậu cũng không biết Giản Quân Khải muốn làm gì. Chỉ thấy anh đi sang bên kia, ngừng lại trước xe của Dư Hạc, rồi sau đó cúi lưng xuống, khiêng lên vai.

“Đi thôi.” Anh nhắc nhở Dư Hạc đang có phần không kịp phản ứng, khiêng xe đạp của Dư Hạc đi ngang qua cậu bước về phía cổng trường.

Dư Hạc sững sốt tại chỗ vài giây mới phục hồi, sau đó vội vã dắt xe đuổi theo Quân Khải. “Cậu...” Cậu cắn cắn môi, cuối cùng nói ra, “Không cần phải... như vậy đâu, tớ có thể tự làm.”

Giản Quân Khải quay đầu lại, nhẹ nhàng cười, “Cậu là người bạn đầu tiên của tớ ở trường này mà.” Nói tới đây anh hơi dừng một chút, thật đúng là... không muốn nói ra hai chữ ‘bạn bè’ này a. “Bạn bè giúp đỡ lẫn nhau là chuyện rất bình thường không phải sao ? Về sau tớ còn làm phiền cậu nhiều nữa, đến lúc đó cậu đừng hòng cự tuyệt !”

Dư Hạc miệng hơi mấp máy, cuối cùng vẫn trầm mặc gật đầu. Cậu thông thả dắt xe, Giản Quân Khải thì khiêng xe đi bên cạnh, thỉnh thoảng nói vài câu đùa giỡn với cậu, “Nhà cậu ở xa lắm không ?”

Dư Hạc lắc lắc đầu.

“Nhà tớ ở gần đây thôi, sau này buổi sáng tớ đến tìm cậu cùng đi học nhé !”

Dư Hạc nghiêng mình nhìn anh, biểu tình kì quái.

Chẳng lẽ mình hơi nóng vội quá ? Giản Quân Khải một bên nén giận bản thân, một bên có chút kích động giải thích, “Cái kia... Tớ mới từ Chiết Giang chuyển nhà đến Bắc Kinh, vừa chuyển trường sang đây, một người cũng không quen biết, bạn bè lại càng không có, nói thật tớ ghét nhất là đến trường và ăn cơm một mình.” Nói xong, vẻ mặt của anh trở nên rầu rĩ hẳn, “Bây giờ tớ đang sống một mình, trong nhà không có ai cả... Có điều cũng quen rồi.”

Anh xoay đầu lại, nở nụ cười tươi sáng với Dư Hạc. “Bởi vậy, về sau chúng ta cùng đến trường, được không ?”

Dư Hạc bỗng nhận ra mình rất thích ngữ điệu khi nói “Được không” của anh, âm điệu lúc ấy luôn hàm chứa ý vị ôn nhu, có phần nài nỉ lại có phần bao dung, giống như không cho mình được cự tuyệt hay giận dữ, khiến người ta không tài nào mà đành lòng.

“Ừm.” Cậu khẽ lên tiếng. Kỳ thật, là không muốn từ chối.

Dư Hạc cúi đầu, tâm tình gợn sóng. Ngày hôm nay, người trước mắt này đã cho mình một sự ấm áp chưa từng có. Cậu vẫn luôn nghĩ mình không cần điều này, vẫn nghĩ rằng mình đã quen, quen với việc luôn luôn cô độc, quen bị người khác khi dễ trào phúng, quen giữ khoảng cách với người khác. Thế nhưng vì sao... sau khi nếm thử tư vị được người ta quan tâm, mới phát hiện ra mình khao khát nó đến vậy... Vèn vèn chỉ cần một người nói với mình câu ‘Cậu không sao chứ’ mà thôi.

Đến khi thợ sửa xe mở khóa giúp bọn họ xong, Dư Hạc dắt xe của mình, do dự một hồi, “Chuyện kia... Không phải là, ngày mai...”

“Nhà cậu ở đâu ? Dẫn tớ đến xem đi, tớ phải biết nhà cậu thì ngày mai mới tìm cậu đi học được a !” Quân Khải cười tiếp lời cậu, nhìn Dư Hạc trong rối rắm lại có điểm ngại ngùng, thật sự khiến ta muốn ôm vào. (thật ra là nựng :3)

Dư Hạc khẽ khàng thở dài, ừ một tiếng, sau đó sải bước đạp xe về hướng nhà mình.

Chờ đến lúc tới nhà Dư Hạc rồi, biểu tình Giản Quân Khải bỗng trở nên lạnh xuống. Anh biết nhà của Dư Hạc rất nghèo, theo tư liệu trước kia anh điều tra được, và theo cách ăn mặc của cậu là có thể biết được rõ ràng điểm đó. Kiếp trước anh tuy biết cậu sống ở đâu, nhưng dãy phòng ở này đã sớm bị phá bỏ cho nên anh chưa từng thấy. Giờ phút này anh tự thân đứng ở đây, đứng trước căn nhà xập xệ chỉ có một tầng, đứng trước căn nhà mà phòng ngủ phòng bếp và phòng khách đều chung một gian này, anh bỗng nhiên cảm thấy phần nộ và đau lòng vô cùng.

Quân Khải mãi đắm chìm trong suy nghĩ của mình, cho nên anh không nhìn thấy biểu tình của Dư Hạc hiện tại. Dư Hạc vốn đang do dự có nên rút ly trà cho Quân Khải hay không, bởi dù là về khí chất hay cách ăn mặc, Dư Hạc đều có thể rõ ràng nhận ra gia cảnh của Giản Quân Khải tuyệt đối cách biệt một trời so với mình. Cho nên, lúc này đây khi đứng trước căn phòng đơn sơ nhỏ hẹp đã lâu năm không tu sửa của mình, Dư Hạc tràn ngập bất an, cậu sợ người này sẽ lại như những người kia, sẽ đột nhiên thay đổi thái độ sang trào phúng sự bần cùng của mình, cho dù đó không phải là lỗi của cậu.

Nhìn vẻ mặt có phần nghiêm trọng và lạnh lùng của Giản Quân Khải hiện giờ, Dư Hạc bỗng cảm thấy thất vọng, loại cảm giác này giống như một lưỡi khách đang sắp kiệt sức trên sa mạc, đột ngột phát hiện ra một ốc đảo mà xúc động kinh hãi, rồi sau đó mới biết đấy là chỉ ảo ảnh, đó chính là cái mà người ta nói ‘hy vọng càng nhiều thì thất vọng càng sâu’, hơn nữa còn phần nộ khôn cùng vì bị lừa gạt. Cậu nhin không được mà run rẩy.

Cậu bất chợt thấy hơi ỷ khuất, nếu đã ghét tôi, vậy tại sao từ đầu còn tỏ ra bắt cần mà tiếp cận tôi.

“Cậu sao thế ?” Đúng lúc này, Quân Khải rốt cục mới phát hiện sự bất thường của Dư Hạc, vẻ mặt của cậu nhìn qua như bị thất hồn lạc phách, trong im lặng còn tản ra một loại giận dữ đang kiềm nén.

Dư Hạc lạnh nhạt lắc đầu, không nói gì.

“Rốt cuộc là làm sao ?” Quân Khải đỡ lấy bờ vai của cậu, nhìn thẳng vào cậu, đáy mắt hàm chứa lo lắng, “Nếu có chuyện gì cứ nói với tớ, mặc kệ phát sinh chuyện gì tớ đều sẽ giúp cậu.” Anh căn bản không hề biết vừa rồi Dư Hạc đã nghĩ gì, chỉ nghĩ là cậu đang nhớ lại một ít chuyện đau khổ.

“Cậu...” Dư Hạc hơi khiếp sợ nhìn Quân Khải, cậu có thể thấy rõ sự lo lắng thật tâm trong mắt Quân Khải, đôi đồng tử tối đen ánh lên thân ảnh của mình khiến cậu chợt bình phục tâm tình.

“Hửm ?” Thanh âm của Quân Khải thật ôn nhu.

“Không có gì.” Dư Hạc lùi về sau vài bước, tránh khỏi tay anh, biểu tình lại bình tĩnh như trước. Lần này thật sự là không có gì.

“Cứ vậy nhé, tớ đi trước đây, mai gặp.” Giản Quân Khải kiềm lòng không được giơ tay lên định xoa đầu Dư Hạc, nhưng cuối cùng vẫn thả xuống trên vai cậu.

Thân mình Dư Hạc khẽ run lên, nhưng không né tránh. Cậu nhìn bóng dáng đạp xe đi xa dần của Giản Quân Khải, từ trong túi lấy ra lọ thuốc mỡ lúc sáng anh cho cậu, nhẹ nhàng nắm trong tay. Cậu phát hiện mình hình như đột nhiên đối với hai chữ “ngày mai” sinh ra một tia kỳ vọng.

Cùng với một tia bất an chờ mong.

10. Chương 10

Dư Hạc tắm rửa xong dùng thuốc mỡ loại tốt Giản Quân Khải cho mình bôi lên, sau đó mở máy tính của Giản Quân Khải lên xem xét một lát, cũng không có vấn đề gì quá lớn, chỉ là ổ đĩa C nặng quá khiến tốc độ vận hành của hệ thống bị chậm, với cả mấy loại virus thường gặp. Cậu giúp anh dọn sạch bớt, nhân tiện diệt hết virus và tu bổ lại, tiếp theo mới lên web đem cổ phiếu trong tay mình bán hết đi, sau đó chuyển tiền vào tài khoản ngân hàng của mình, chuẩn bị để ngày mai mang đi đóng học phí.

Mà bên kia, Giản Quân Khải đang lẳng lặng nằm trên giường, đột nhiên cảm thấy mọi chuyện hôm nay đẹp như một giấc mộng. Anh cơ hồ là mỉm cười tiến vào trong mộng đẹp, trước khi ngủ còn mơ mơ hồ hồ nghĩ, rốt cuộc đến khi nào mới có thể dự được Dư Hạc đến ở chung với mình đây ? Ai, xem ra vẫn còn một chặng đường dài lắm a...

Sáng hôm sau, Giản Quân Khải cấp tốc tắm rửa rồi hùng hực khí thế chạy đến nhà Dư Hạc, lúc đứng dưới nhà người ta, anh kìm không được nở nụ cười. “Thật là, mình sao lại giống mấy đứa nhóc mười mấy tuổi đầu vậy chứ.” Anh nhấc tay lên nhìn đồng hồ, mới sáu giờ, hình như cách giờ đi học còn lâu lắm.

Anh cứ như vậy chờ ở đấy, không đi lên gõ cửa, cũng không gọi to tên Dư Hạc. Có lẽ em ấy vẫn đang ngủ say. Không hiểu sao, khi đứng chờ Dư Hạc trước nhà thế này, dường như không thể nào kiên nhẫn nổi, mà ngược lại lòng lại tràn đầy hào hứng và vui sướng.

Bất quá cũng chỉ không đến hai mươi phút, Dư Hạc đã ra khỏi cửa, khi nhìn thấy Quân Khải cậu dường như hơi ngẩn người, sau đó đáy mắt lóe lên một tia sáng mỏng manh.

“Cho cậu.” Giản Quân Khải tùy tay thả một quả táo sang.

Dư Hạc vẫn chưa kịp phản ứng đã theo bản năng chụp lấy. Cậu liếc nhìn Quân Khải một cái, lúc này anh đã bắt đầu đạp xe đi, trong miệng còn đang gặm một quả táo. Đợi cậu lên xe xong, mới lấy quả táo trong miệng xuống cầm trên tay, sau đó nói với Dư Hạc mồm miệng không rõ: “Cậu khỏe chưa ? Chúng ta đi nhé !”

Dư Hạc vốn đang định nói gì đó, nhưng nhìn đến dáng vẻ tùy ý tự nhiên của Quân Khải lại không nói được gì, cậu chỉ nhẹ nhàng gật đầu, thật cẩn thận bỏ quả táo Giản Quân Khải cho vào trong cặp.

“Tớ còn phải đến ngân hàng.”

“Ồ ? Vậy sao ? Chúng ta đến ngân hàng trước rồi hẵng đến trường nhé, dù sao vẫn còn nhiều thì giờ.” Giản Quân Khải cũng không hỏi Dư Hạc muốn đi ngân hàng để làm gì, chỉ trả lời như lẽ đương nhiên.

Dư Hạc mím môi, lén nhìn Quân Khải một cái, không nói gì thêm.

Khi bọn họ đã tới trường, đều tự tìm chỗ đỗ xe đạp rồi chuẩn bị bước về lớp, Dư Hạc mới chợt nghĩ đến một chuyện.

“Cái kia... Laptop của cậu.” Nói xong cậu lấy chiếc máy tính của Quân Khải trong ba lô ra đưa cho anh.

Quân Khải nhẹ nhàng cười, nhận lấy, “Đã xong rồi sao ? Nhanh vậy.” Vốn định để máy tính lại chỗ Dư Hạc cho em ấy dùng một thời gian, ai ngờ em ấy sửa nhanh như vậy. Giản Quân Khải biết, Dư Hạc hiện tại hẳn đã bắt đầu gia nhập thị trường chứng khoán, máy tính chắc chắn rất cần thiết, thấy máy tính của cậu bị phá hỏng thành thế kia, phỏng chừng không có cơ hội tu sửa rồi.

Anh khẽ thở dài, Dư Hạc cái tên nhóc khờ khạo này !

“Đúng rồi, giữa trưa nhớ đến phòng học trống hôm qua tớ dẫn cậu tới nhé.”

“Ừm.” Dư Hạc nghĩ nghĩ, còn lại không hỏi gì thêm, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Giản Quân Khải ngồi trong lớp, ánh mắt không có tiêu điểm nhìn về trước, lão thầy giáo trên bục giảng cái gì đều trở nên mơ hồ. Kiếp trước anh đã có thành tích ưu tú, hướng chỉ là bây giờ học lại một lần. Bởi vậy, giờ phút này anh không bắt kỳ áp lực tinh thần nào cả.

Kể từ hôm qua khi thấy Dư Hạc thương tích đầy người, thấy được căn nhà chỉ có bốn bức tường của cậu, anh càng cảm thấy bản thân hiện tại thật sự quá yếu ớt, yếu đến mức không thể bảo hộ cho Dư Hạc được.

Mặc dù anh biết, có thể nửa năm sau Dư Hạc sẽ phát lên rất nhanh và xa. Nhưng là, cho dù bây giờ có bảo vệ được cho cậu, hay về sau muốn đứng bên cạnh cậu, đều phải cần đến thực lực của chính mình.

Hồi lâu sau, linh quang trong đầu anh chợt lóe, hai mắt sáng rực lên. Nếu anh nhớ không lầm thì hình như trong năm này, thị trường vàng quốc tế sẽ trải qua một đợt sụt giá mạnh mẽ, sau khi những người sở hữu vàng rồi rút bán hết vàng trong tay ra thì giá vàng lại đột nhiên điên cuồng tăng lên tới đỉnh điểm, rồi sau đó trở về mức bình thường. Một loạt hướng đi ấy gần như muốn cắt đứt cả ruột gan những người vừa bán vàng xong. Mà Quân Khải sở dĩ biết được chuyện đó, cũng là nhờ Giản Hành Tri trong đoạn thời gian này ngày nào ở nhà cũng phát hỏa, hùng hùng hổ hổ không biết gọi điện cho ai, Quân Khải chỉ nghe được ông cứ không ngừng nói, “Tôi đã bảo cô nhân dịp giá sụt mạnh mà nhanh tay thu mua, có thể mấy ngày nữa nó sẽ lại tăng lên đấy, cô lại không nghe, cô chẳng những không mua mà còn đem bán hết số lượng hiện có, tôi thực chưa thấy ai ngu xuẩn như cô, bây giờ có hối hận cũng muộn rồi.”

Mấy ngày liên tiếp, Quân Khải đều có thể nghe thấy sự kiện kia qua các cuộc gọi của ba với những người khác nhau. Khi đó anh vừa mới chuyển đến Bắc Kinh không bao lâu, Giản Hành Tri khó khăn lắm mới chấp thuận cùng ra ngoài ăn bữa cơm với anh, lại bởi vì chuyện này mà nói không ăn nữa, thời gian ăn cơm ở nhà cũng giảm đi trông thấy. Mỗi ngày về đến nhà, nếu không ở trong phòng làm việc thì là gọi điện thoại. Giản Quân Khải vốn bị ép buộc chuyển trường đến Bắc Kinh nên tâm tình liền xấu đi, hơn nữa vì chuyện này mà niềm oán giận với ba của anh gần như đạt đến đỉnh điểm.

Quân Khải từ trước khi lên đại học đã không hứng thú với tài chính thương mại, có lẽ là vì ba anh bị việc buôn bán chiếm rất nhiều thời gian, khiến cho anh đối với hai chữ thương trường chưa bao giờ có hảo cảm, ngày thường cũng không buồn để ý đến những tin tức liên quan. Và có lẽ bởi vì sự kiện trên để lại ấn tượng quá sâu trong lòng anh, nên anh mới có thể nhớ cặn kẽ từ chi tiết cho đến thời gian của nó.

Anh hiện tại hai mắt như muốn tỏa sáng, thần tình hưng phấn, cơ hồ kim lòng không đợi muốn lập tức về nhà tra xem tình trạng thị trường vàng quốc tế một chút. Cái lần sụt giá ấy phỏng chừng là gần những ngày này lắm, đến lúc đó phải nắm chặt thời cơ thu mua vàng để đến khi giá lên cao tận trời lại bán ra... Ít nhất trong khoảng thời gian này phải tích lũy nguồn vốn cho đủ.

Đáng tiếc, hiện giờ thứ đáng lo nhất chính là, tiền vốn của anh thật sự quá ít. Thề của anh cũng chỉ có hơn hai vạn, ở trong thị trường vàng ngay cả bọt nước cũng mua không nổi...

Thời gian cả một buổi sáng đều bị Giản Quân Khải dồn vào việc nghĩ cách kiếm tiền, đợi đến khi rốt cục cũng có được kết luận thì chuông tan học cũng rất đúng lúc vang lên. Anh giật mình, sau đó lấy trong cặp ra vài hộp bánh ngọt nho nhỏ, hào hứng đi đến chỗ đã hẹn với Dư Hạc...

“Nhận lấy.” Giản Quân Khải đưa một chiếc bánh ngọt đến trước mặt Dư Hạc, sau đó nhìn cậu trợn to hai mắt kinh ngạc nhìn mình, trong nụ cười không khỏi toát ra một tia cứng chiu.

“Đây là...” Dư Hạc nhìn bốn chiếc bánh trước mắt, hơi nghi hoặc nhíu nhíu mày.

“Đúng vậy, hôm qua tớ nhàn rồi quá nên học theo trên TV, sắp tới có sinh nhật một người bạn, tớ muốn đến lúc đó sẽ tự làm một cái bánh cho cậu ấy ăn, cho nên muốn nhờ cậu ném thử mùi vị. Nào...” Quân Khải cầm lấy một cái thìa đưa cho cậu, “Xem thử ăn ngon không.”

Dư Hạc mấp máy môi, nhận lấy thìa, mặt không chút thay đổi ăn thử chiếc bánh trước mặt, nhưng không hiểu sao trong lòng dâng lên một tia bất mãn. Cho đến khi ném xong hết mỗi cái, cậu cắn cắn môi dưới, chỉ vào cái thứ ba, biểu tình lạnh lùng nói: “Cái này đi.”

“Ồ ? Vậy sao ?” Giản Quân Khải cầm lấy chiếc thìa trong tay Dư Hạc, sau đó xắn một miếng bánh ở cái thứ ba cho vào miệng, “Ừm...” anh vừa trầm tư vừa nói, “Lúc làm cái này hình như tớ cho trứng hơi nhiều, ưm ? Như vậy ăn ngon hơn sao ?”

Anh ngẩng đầu nhìn Dư Hạc, thấy cậu vẻ mặt khiếp sợ nhìn mình, trong ánh mắt lóe lên quang mang không hiểu.

“Sao vậy ?”

Dư Hạc không trả lời, chỉ lẳng lẳng nhìn chiếc thìa trong tay anh, nhìn chiếc thìa vừa mới đưa vào miệng mình xong đang được rút ra từ trong miệng Quân Khải, trong lòng bỗng dâng dâng lên một xúc cảm bất

thường làm cho cậu gần như nói không nên lời. Cậu bất chợt thấy mũi mình cay cay, cảm xúc nghẹn ngào khiến cậu không biết nên làm sao nữa.

Thứ cảm xúc này, rốt cuộc đã bao lâu mình chưa được cảm nhận rồi. Cậu cắn cắn môi, thậm chí có thể cảm thấy mình không phải đang nằm mơ.

Giản Quân Khải có phần nghi hoặc nhìn cậu, anh có thể nhìn ra tâm tình của Dư Hạc, nhưng anh không biết Dư Hạc là bởi vì một hành động nho nhỏ của mình mà trở nên kích động như thế.

Anh nhất thời sẽ không cách nào hiểu được, một con người đã bị bài xích nhiều năm như vậy, bị chế giễu nhiều năm như vậy, lại trong nháy mắt được một người không chút cố kỵ mà chấp nhận mình là loại tâm tình ra sao.

Bất quá anh cũng chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười, đưa chiếc thìa về lại trong tay Dư Hạc, mặc kệ trong lòng Dư Hạc đang nghĩ gì, có phải là đang sợ hãi điều gì hay không, có phải là đang lo được lo mất hay không, chỉ cần anh vẫn vĩnh viễn chịu đựng cậu là được.

“Mấy chiếc bánh này có thể dùng để trừ tiền cơm trưa hôm nay không?” Nói xong anh dường như còn cảm thấy chưa đủ, đưa ly sữa nóng vừa mua được tới trước mặt Dư Hạc, “Cộng thêm ly sữa này nữa.”

Dư Hạc ngẩng đầu nhìn anh, im lặng nhìn anh, nhìn đến mức Quân Khải cũng bắt đầu thấy sợ mới rút cục cúi đầu chuyển sang ăn bánh ngọt, thuận tay cầm lấy ly sữa kia.

Giản Quân Khải bấy giờ mới nở nụ cười, tóm lại sẽ có một ngày, anh sẽ khiến Dư Hạc quen với những thứ mình làm cho cậu. Có thể đây chỉ là một cái cớ để lấy lòng người ta, nhưng Quân Khải thật sự hy vọng sẽ làm được những điều tốt đẹp nhất cho cậu.

11. Chương 11

“Nghe tôi nói này, tuy hiện tại giá vàng rất mạnh mẽ nhưng tôi cam đoan, nó tuyệt đối sẽ không liên tục xuống đâu, chúng ta đừng vội bán...” Quân Khải vừa về đến nhà liền nghe thấy Giản Hành Tri đang nói chuyện điện thoại, anh hơi sững sốt, rồi khẽ cười.

Nếu anh nhớ không sai thì hiện giờ giá vàng vừa bắt đầu xuống, cho nên ba mới còn giữ được trấn định mà tin tưởng tràn đầy như thế, nhưng không mấy ngày nữa, giá vàng sẽ hạ ngày càng thấp, tất cả mọi người đều oán trách quyết định trước đó của ba, ông cũng dần dần thấy hoảng loạn. Mọi người ồ ạt nói, khiến ông cũng không dám kiên trì với ý kiến của mình nữa, có đôi khi, thỏa hiệp nó dễ dàng như vậy đấy.

Cuối cùng ông cũng chấm dứt cuộc gọi điện, Giản Quân Khải miễn cưỡng ngồi trên ghế sa lon, có lẽ nói câu “Con đã về.”

“Về rồi sao, cả tuần nay ở trường thế nào, có quen chưa?” Thái độ quan tâm của Giản Hành Tri như không hề nghiêm túc.

“Vâng, rất tốt.” Giản Quân Khải chuyển mắt, lúc xoay đầu sang liền mang theo ý cười không rõ hàm xúc, “Ba, ba có thể cho con mượn ít tiền không?”

“Hửm?” Giản Hành Tri hơi nghi hoặc nhìn anh một cái, Giản Quân Khải đứa nhóc này từ nhỏ đã không đặc biệt yêu cầu gì về tiền, mình cho bao nhiêu thì nó cảm bấy nhiêu, từ nhỏ đến lớn cũng không vội ông lễ vật gì quá đắt, đó vẫn luôn là điểm mà ông tự hào. Bây giờ vừa lên trung học, cần tiêu tiền nhiều là khẳng định rồi, số tiền trước khi khai giảng mình cho nó tuy không nhiều lắm nhưng cũng đủ cho nó dùng mà. Hiển nhiên, lúc này ông vẫn chưa chú ý rằng Quân Khải nói là “mượn” chứ không phải “cho”.

“Con cần bao nhiêu, cần tiền làm gì?”

Quân Khải mở miệng, “Ba, con đã không còn nhỏ nữa. coi như là con muốn luyện tập đi, con sẽ dùng tiền lãi trả lại cho ba.”

Giản Hành Tri xoay đầu lại, nghiêm túc đánh giá Quân Khải một phen, cuối cùng lạnh nhạt gật đầu, “Được, nhớ rõ phải trả lại.” Ông không nói nhiều lời liền đồng ý, trong lòng nghĩ Quân Khải không chừng là bị người bạn chơi cổ phiếu kia ảnh hưởng đi, bất quá dù có thật sự muốn chơi đùa một chút cũng không sao, dẫu sao số tiền ít ỏi ấy ông không thiếu. Huống hồ Quân Khải còn luôn miệng nói sẽ trả lại, bộ dáng vững vàng lòng tin.

Trong tay ông hiện còn mấy cái dự án hợp tác chưa hoàn thành, đã vậy còn thêm chuyện giá vàng bị sụt khiến ông muốn sút đầu mẻ trán, quả thật không rảnh rỗi lo chuyện của Giản Quân Khải, sau khi đưa cho anh hai mươi mấy vạn rồi hoàn toàn quên chuyện này không còn một mảnh.

Cho nên ông cũng không biết, Quân Khải đã dùng chính hai mươi mấy vạn tiền này để mở kinh doanh. Anh cũng đã loáng thoáng nhắc nhở vấn đề giá vàng điên cuồng giảm với ba, thế nhưng chưa kịp nói xong, Giản Hành Tri đã cực kì không kiên nhẫn cắt ngang lời anh, “Một đứa trẻ như con mà biết cái gì, đi làm bài tập của mình đi, đừng ở đây làm phiền ta.”

Quân Khải hơi sững sờ, trên mặt hiện lên một tia cười lạnh, sau đó đứng dậy, “VẬY con lên lầu trước.”

Có lẽ, anh vẫn không thể tách người ba hiện tại với người ba kiếp trước đã rống giận muốn đoạn tuyệt quan hệ với mình ra làm hai được, nhắc nhở ông vài đôi lời đã kết thúc nghĩa vụ lớn nhất của mình. Anh cũng không thể nói thẳng cho ông bí mật mình sống lại, cho nên giờ anh đã có thể yên tâm thoải mái. Anh lặng lẽ chờ đợi đến thời điểm giá vàng lên cao đến đỉnh điểm để bán hết số lượng mình có, sau đó trả lại hai mươi mấy vạn đã mượn cho ba.

Về phần Giản Hành Tri muốn nghĩ gì, đã không còn liên quan đến anh nữa.

...

Trong con ngõ hẹp nhỏ ở bên ngã tư đường.

Nếu giờ này mà có ai đi ngang qua sẽ nghe thấy những tiếng động rất kỳ quái, như là tiếng nắm tay đâm vào thân thể một người vậy! Còn có cả một vài âm thanh linh tinh khác, như là tiếng thở dốc cùng tiếng chửi.

Trong đó, tiếng thở hồng hộc của một người là rõ ràng nhất, hắt một tay ôm lấy bụng, cơn đau đớn kịch liệt khiến hần nhẹn không nổi mà cau chặt mày, ngực không ngừng phập phồng.

“Bọn mày rốt cuộc là ai, tại sao phải... phải...”

Có năm ba người đang đứng trước mặt hần, miệng cười khinh bỉ nhìn Trương Luân đau đến cuộn mình thành một đoàn, hừ khê một tiếng, “Lão tử nó mày khó chịu được không hử.”

Bọn họ giờ gây sát trong tay lên, ánh mắt hung tàn ngoan lệ. Trương Luân hơi co rúm một chút, chỉ cảm thấy những chỗ bị gãy xương cứ từng trận đau lên, bọn họ xuống tay ác độc như vậy, chỉ sợ hần sẽ phải nằm trên giường ít nhất mấy tháng. Mà quan trọng là hần không biết mình đã đắc tội ai, tại sao lại thành như vậy...

Trong một góc tối, Giản Quân Khải nghiêng người dựa vào tường, người toát đầy vẻ lưu manh. Anh liếc mắt nhìn Trương Luân đang té trên mặt đất, lạnh lùng cười. Anh nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay, sau đó xoay người rồi đi không quay đầu lại. Dư Hạc lúc này chắc đã sắp tan học rồi. Vừa nghĩ đến hai chữ ấy, nụ cười lạnh băng của anh đột nhiên nhiễm một chút ấm áp.

Chuông tan học đã reo từ lâu, nhưng ông thầy vẫn như trước hưng trí bừng bừng giảng giải từng chút về nội dung trong sách. Dư Hạc lúc này đã hoàn toàn không còn tinh lực tập trung nghe ông giảng nữa, cậu luôn thấy bất an mà dời tầm mắt ra ngoài cửa sổ.

Trên hành lang lớp học, Giản Quân Khải đang có phần lười nhác nghiêng mình dựa trên tường, một chân nhẹ nhàng bắt chéo, toàn bộ thân thể ngã về sau, trong tay còn cầm một quyển truyện dùng để giết thì giờ. Gương mặt nghiêng của anh trong ánh chiều tà càng làm nổi bật thêm nét đẹp.

Dư Hạc nhin không được hơi thất thần, Giản Quân Khải đã hai ngày liên tiếp đều đến tìm cậu, bọn họ ngày nào cũng cùng đi học, cùng ăn trưa ở căn cứ bí mật. Những mâu thuẫn và ngại ngùng lúc đầu dường như đã chuyển thành thói quen, cậu đã quen mỗi buổi sáng vừa mở cửa nhà là có thể nhìn thấy Giản Quân

Khải đứng trong nắng sớm với khuôn mặt tươi cười, cũng như đã quen với việc anh hết như gà mẹ ngày nào cũng đốc thúc cậu ăn cơm. Kỳ thật trong lòng Dư Hạc luôn có một cảm giác hoang mang không nói nên lời, Giản Quân Khải ưu tú, đẹp trai lại tốt bụng như thế, một người như vậy sẽ thật sự trở thành bằng hữu của mình sao ? Hoặc là, mình thật sự có thể trở thành bằng hữu của cậu ấy ?

“Được rồi, hôm nay chúng ta học đến đây thôi, tan học đi.” Lão thầy rốt cục cũng mở miệng giải phóng cho đám nhóc tâm tư đã sớm bay khỏi phòng học.

Dư Hạc phục hồi tinh thần, bình tĩnh thu dọn cặp sách, sau đó mới bước ra ngoài. Trong suốt quá trình luôn có một đôi mắt dõi theo cậu, suy cho cùng, cho đến tận bây giờ vẫn còn rất nhiều người không thể hiểu được, vì sao một người như Dư Hạc lại có thể kết bạn với Giản Quân Khải. Mà đó chính là một cậu công tử vừa nhập học đã nổi như cồn a ! Bất quá có lẽ là nể mặt Giản Quân Khải, những người dám công khai khi dễ Dư Hạc rất ít.

“Các cậu cuối cùng cũng tan học.” Quân Khải bỏ quyển truyện vào ba lô, anh đứng thẳng người dậy nhanh chóng đuổi theo bước đi bên cạnh Dư Hạc, một sự dịu dàng chợt toát ra, “Hôm nay đến nhà tớ ăn cơm đi !”

“...” Dư Hạc trầm mặc suy nghĩ chốc lát, cuối cùng nghẹn ra một câu, “Cậu hôm qua lại học nấu thứ gì trên TV nữa sao ?”

“Đúng vậy.” Giản Quân Khải vui vẻ nở nụ cười, trong ánh mắt mang theo một tia tình tứ mà Dư Hạc không hiểu được, “Cậu lại đoán trúng rồi !”

Thật ra trong lòng Quân Khải hiểu được, Dư Hạc là một người không nói nhiều, dù đã nhiều năm qua nhưng vẫn chưa một ai bước vào thế giới của em ấy, cho nên em ấy căn bản không biết cách tiếp xúc thân thiết với một người. Thế nhưng chỉ cần mình bắt chuyện, em ấy sẽ luôn cố gắng trả lời mình, dù chỉ là một vài từ. Một Dư Hạc như vậy, khiến người ta vừa đau lòng, nhưng cũng vừa thỏa mãn.

Dư Hạc mặt không thay đổi nhìn anh một cái, không nói gì, trong lòng lại thầm phun một câu, “Đó là vì mỗi lần mời tớ đến nhà ăn cơm cậu đều nói một câu y hệt a.”

“Sao nào ? Hôm nay có thể đi không ?” Quân Khải xoay mặt nhìn cậu.

“Ừm.” Dư Hạc nhẹ nhàng gật đầu, dù gì cha cũng đã mấy tháng chưa về, mình có ở nhà cũng chỉ có một mình. Kỳ thực cậu rất thích đến nhà Quân Khải, mặc dù buổi tối sau khi trở về sẽ thấy có gì đó mất mát.

“Này, dép của cậu.” Dép lê trong bếp của Quân Khải có hai đôi, một đôi là của anh, một đôi là dành cho Dư Hạc.

Dư Hạc áp chế sự khác thường nổi lên trong lòng, vẫn như mọi lần hay lui tới mà theo Quân Khải vào trong bếp.

“Cầm lấy, rửa nguyên liệu giùm tớ một chút.” Quân Khải đưa cho cậu một rổ rau đã lật sạch sẽ, Dư Hạc tự nhiên đón lấy, đứng bên cạnh rửa. Giản Quân Khải nhân lúc đã thái xong ớt và thịt, lấy miếng sườn ra bỏ vào nước cho tan đá.

“Hey, tiểu Hạc, lấy giúp tớ lọ xì dầu bên kia.” Giản Quân Khải như một đầu bếp chuyên nghiệp, lấy hai cái chảo xuống.

Dư Hạc đưa lọ xì dầu sang cho anh, nhin không được nhắc nhở một câu, “Làm nhiều món quá ăn không hết đâu.”

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Giản Quân Khải đã làm xong món thịt xào ớt xanh, một đĩa rau xào, anh hiện tại đang bỏ mấy miếng sườn vào chảo, nghe vậy không khỏi cười cười, “Lần sau không còn được như vậy đâu, đây là tớ mới học cách làm sườn chua ngọt đó !”

“Tiểu Hạc, cậu mang hai đĩa kia lên bàn trước đi. Món này cũng sắp xong rồi.” Giản Quân Khải phân phó.

Dư Hạc nhìn anh một cái, yên lặng theo lời anh dọn các thứ lên bàn ăn, sau đó lẳng lặng ngồi chờ. Cậu vẫn còn nhớ rõ lúc Quân Khải dẫn cậu về nhà lần đầu, cũng giống như hôm nay vậy, cậu im lặng ngồi ở chỗ này, nhìn Quân Khải bận rộn trong phòng bếp, đột nhiên nổi lên một tình tứ, khiến cho cổ họng của cậu bỗng nghẹn ngào, một cảm giác chua xót cứ không ngừng vờn quanh chóp mũi.

Cậu không rõ đó là tình tự gì, chỉ biết rằng được ở bên cạnh người này, cậu đã vô cùng cảm ơn cùng thỏa mãn.

Kỳ thật Dư Hạc là một cậu bé thiếu thốn tình thương, kiếp trước là như thế, kiếp này vẫn như vậy. Và cũng chính vì điều đó, cho nên kiếp trước Kiều Tân Hạo mới có thể dễ dàng bước vào trái tim cậu, đồng thời cũng để lại cho cậu nỗi tuyệt vọng vì bị phản bội. Vào thời điểm gặp được Kiều Tân Hạo cậu ít ra cậu không chột vật như bây giờ, khi đó cậu có trong tay hơn mười vạn tiền bồi thường cho căn nhà bị đập bỏ, đã kiếm được tiền lời nhờ vào số vốn kia, nhưng cậu vẫn như cũ ôm một nỗi bất an và tự ti trước Kiều Tân Hạo, vẫn ôm một khát vọng nhận được sự ấm áp, Kiều Tân Hạo không chỉ là một thời tuổi thơ tươi đẹp nhất của cậu, mà còn sự ấm áp mà cậu đã khao khát nhiều năm qua. Cho nên cậu đã bỏ qua tất cả mà theo đuổi hắn, cậu chưa bao giờ chủ động theo đuổi bất kì một thứ gì, nhưng đây chính là chút dũng khí cuối cùng của cậu.

Cho nên, cậu mới vì sự phản bội của Kiều Tân Hạo mà hoàn toàn tuyệt vọng với thế giới này.

Thế nhưng hiện tại, vào cái lúc trước khi mọi chuyện bắt đầu Giản Quân Khải đã bước vào thế giới của cậu, vào cái lúc bất tri bất giác đã chiếm lấy một góc trong lòng cậu, chưa đủ sâu, nhưng đã đủ để in lại dấu vết.

12. Chương 12

“Đây, ăn nhiều một chút.” Giản Quân Khải gấp một miếng sườn bỏ vào cái chén đã chất thành một chồng cao của Dư Hạc. Dư Hạc rốt cục dừng động tác ăn cơm lại, ngẩng đầu lên nhìn anh. Giản Quân Khải lúc này mới kịp phản ứng, anh có chút xấu hổ gãi gãi đầu, “Thật xin lỗi, chén của cậu hình như hơi đầy quá rồi. Cậu thông cảm, tại tớ cứ muốn khoe khoang tài nấu nướng của mình ấy mà.”

Dư Hạc không nói gì, tiếp tục cúi đầu ăn cơm. Cậu ăn rất chậm, bộ dáng chậm chạp ăn của cậu khiến Giản Quân Khải thậm chí nảy sinh ý nghĩ ‘ăn cơm là một nhiệm vụ nhất định phải hoàn thành đối với Dư Hạc’.

Trong phòng thật im lặng, chỉ nghe thấy mỗi tiếng nhai nuốt thức ăn. Giản Quân Khải đang tự hỏi tiếp theo nên tìm chủ đề nào để nói thì chuông điện thoại đột ngột vang lên.

“A lô.” Anh một tay còn đang gấp đồ ăn vào chén, ngữ khí có vẻ rất có lệ.

“Ra là cậu còn sống a ?” Một thanh âm quen thuộc mang theo tức giận từ bên kia truyền tới.

Sắc mặt Giản Quân Khải lập tức nhu hòa, ngồi thẳng người, lộ ra một nụ cười vui vẻ, “Tiểu tử cậu, sao đột dưng lại gọi cho tớ ?”

“Hừ, cậu còn mặt dày dám hỏi, tớ nói cậu đi Bắc Kinh có phải đã quên phếng thằng bạn này rồi không. Tớ chờ điện thoại của cậu mấy tháng nay, cậu cũng không biết gọi khoe với tớ ở thủ đô phồn thịnh như thế nào nữa, tốt xấu gì cậu cũng phải báo là mình vẫn khỏe a !” Giọng nói của Lý Quân Hàng hơi oán giận, “Mấy tháng không nghe tin tức gì, còn tưởng cậu đã chết ở đó luôn rồi chứ! Lại còn để tớ phải chủ động gọi điện nữa, đường dây dài tốn tiền lắm biết không hả ! ?”

Lý Quân Hàng tuôn một hơi oán trách, luồng oán khí kia Giản Quân Khải cách một đường dây điện thoại mà còn cảm nhận được.

“Cái đó...” Chuyện này Giản Quân Khải quả thật không thể nào giải thích, anh cũng không thể nói: ‘Đúng vậy, sao cậu biết tớ đã quên ? Cậu đoán chuẩn thật nha, tớ bận rộn theo đuổi tiểu Hạc nhà tớ quá, nếu không phải cậu chủ động gọi tới cú này, chắc tớ cũng chẳng nhớ trên đời còn một kẻ tên Lý Quân Hàng đó !’

Anh mà nói như vậy, bảo đảm không cần nói tiếp. Hai chữ thôi, tuyệt giao, chấm hết.

“Tớ sao lại quên cậu được, cậu là ai, là bằng hữu vĩnh cửu của tớ, hảo bằng hữu a.” Giản Quân Khải ngữ khí ngưng ngẹn, “Tớ chẳng phải vừa chuyển nhà tới đây sao, có cả đồng chuyện phải làm mà ! Tớ lui rồi

lại đến khai giảng, rồi lại thêm một đồng chuyện phiền toái. Thôi là lỗi của tớ, cậu bao giờ đến Bắc Kinh mọi chi phí ăn mặc ngủ tớ bao hết được không.”

Lý Quân Hàng lúc này mới hài lòng, bọn họ tám chuyện trên trời dưới đất một phen, không khí tràn ngập tiếng cười của Quân Khải.

Dư Hạc im lặng ăn cơm, giống như hết thảy không liên quan gì đến cậu. Thế nhưng Quân Khải không thấy được, ánh mắt của Dư Hạc trong lúc ấy ảm đạm xuống, cậu nghe thấy Giản Quân Khải nói chuyện với người bên kia vô cùng thân thiết, đột nhiên cảm thấy thật chói tai. Bọn họ chỉ tùy tiện là có thể tìm được đề tài, mà những đề tài đó Dư Hạc muốn xen miệng vào cũng không lọt. Khoảng cách giữa cậu và người trước mắt này sao mà xa xôi thế, xa đến mức khiến cậu cảm thấy sợ hãi.

Giản Quân Khải không phát hiện ra sự bất thường của Dư Hạc, nhưng anh cũng biết mình nói điện thoại lâu quá đã để Dư Hạc một mình, vì thế anh nói thêm vài câu với Lý Quân Hàng rồi cúp điện thoại.

Dư Hạc lúc bấy giờ đã ăn xong xuôi, cậu đang lẳng lẳng ngồi tại chỗ chờ.

“Ăn no chưa ?” Giản Quân Khải dùng tốc độ tia chớp bới và lừa cơm.

Dư Hạc gật đầu.

“Vậy chúng ta đi thôi, tớ đưa cậu về nhà.” Giản Quân Khải đứng dậy, vừa thu dọn chén đĩa trên bàn vừa nói.

“Không cần.” Ngữ khí của Dư Hạc đột nhiên trở nên lạnh lùng, “Tớ có thể tự về.”

Giản Quân Khải rốt cục cũng phát giác Dư Hạc có điểm không thích hợp, “Sao vậy ? Tớ...”

“Xin lỗi, tớ còn nhiều bài tập lắm, phải về đây.” Dư Hạc nói xong liền đứng dậy, thân ảnh vội vàng chạy ra cửa giống như muốn trốn tránh.

Giản Quân Khải đứng tại chỗ do dự chốc lát, vẫn không đuổi theo, anh chỉ nhìn Dư Hạc cấp tốc mang giày vào, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Quả nhiên là vừa rồi gọi điện đã bỏ em ấy cô đơn sao ?” Giản Quân Khải mấp máy môi, cũng chỉ có thể đoán ra điểm này, nhưng anh cảm thấy, Dư Hạc dường như không phải một người sẽ dễ dàng tức giận vì loại chuyện như thế.

Mãi đến khi ra khỏi cửa Dư Hạc mới nhận ra phản ứng của mình hình như hơi kịch liệt, cậu ần ần thấy hơi hối hận, thần thờ đứng một hồi. Cánh cửa sau lưng vẫn đóng im như cũ, qua một lúc lâu cũng không có động tĩnh gì.

Dư Hạc căng mắt nhìn, trong ánh mắt bỗng nhiên hiện lên một tia tự giễu, sau đó cậu bước xuống lầu, đạp xe chạy về nhà.

Sáng sớm hôm sau, khoảnh khắc Dư Hạc mở cửa, cậu sững sờ tại chỗ, giống như mọi tâm tình đều tan biến vào chính giờ khắc này, chỉ cảm thấy toàn thân như rơi xuống một vực sâu không thấy đáy, lòng trống rỗng, không có bất cứ thứ gì.

Giản Quân Khải không đứng ngoài cửa, cậu ta không như mọi hôm thường lui tới mà đưa cho cậu một trái táo, cũng không mỉm cười ấm áp đối với cậu, cậu ta vẫn chưa tới.

Dư Hạc đứng tại chỗ một lúc lâu, lâu đến sắp muộn giờ học, cậu mới phản ứng lại, leo lên xe đạp dốc sức chạy về phía trường học.

Trong khi đó, lúc Giản Quân Khải từ trong giấc ngủ tỉnh dậy, anh không thể tin vào hai mắt của mình. “A a a, không phải chứ !” Giản Quân Khải có phần không tin tưởng nhìn lên đồng hồ treo tường, kim đồng hồ lúc này đã chỉ chính xác vào con số 7.

“A a a, đến muộn rồi.” Anh gần như là dùng một tốc độ phi phàm mặc quần áo vào, vốc nước lên mặt rửa cho có lệ một chút, sau đó cầm cặp sách phóng như tên lửa ra ngoài.

Dọc đường đạp xe tới trường, trong lòng Quân Khải luôn lo lắng không phải là mình đến muộn bao lâu, mà là... hôm nay, anh không có đứng chờ Dư Hạc trước cửa nhà cậu.

Anh lo lắng Dư Hạc có vì anh lỡ hẹn mà càng thêm tức giận hay không, lo lắng Dư Hạc có vì vậy mà sẽ hoảng hốt buồn bã hay không, chỉ cần là chuyện về Dư Hạc, anh vĩnh viễn luôn không giữ được bình tĩnh của bản thân.

Có lẽ là vì thành tích của Quân Khải không tệ, lại thêm biểu hiện hiếu học từ nhỏ của anh, cho nên dù anh có đến muộn gần nửa tiết, lão thầy giáo vẫn không nói gì mà cho phép anh vào. Nhưng anh thì suốt buổi sáng chẳng thể yên lòng được, anh cứ tự hỏi đến trưa khi gặp Dư Hạc mình nên phản ứng ra sao, anh suy nghĩ khi gặp cậu rồi phải giải thích như thế nào với cậu, nếu nói thẳng là vì đồng hồ báo thức không reo cho nên đến muộn thì có qua quýt quá không ? Dư Hạc có thể nào sẽ vẫn giận anh không ? Mình nên dỗ em ấy thế nào bây giờ ?

Lo đầu lo đuôi như thế, nhưng đến giữa trưa lại không có gì xảy ra, bởi vì Dư Hạc không có tới, không có tới căn phòng bỏ trống mà bọn họ đến mỗi ngày.

Giản Quân Khải đột nhiên hốt hoảng, anh vội vã chạy đến lớp tìm cậu, nhưng mà... Không có, Dư Hạc không có ở đây, trong phòng học trống rỗng không có lấy một người.

Tâm tình của Giản Quân Khải lập tức rơi xuống đáy cốc. Anh hít sâu vài hơi, buộc bản thân phải tỉnh táo lại. Hiện giờ có hai khả năng xảy ra, một là, Dư Hạc giận nên không muốn gặp anh, muốn trốn tránh anh. Hai là... Trong mắt Quân Khải bỗng lóe lên vài tia sáng, anh chợt nghĩ tới lần đầu tiên nhìn thấy Dư Hạc là lúc cậu thương tích đầy mình, nếu như... Nếu như những kẻ đó vẫn chưa biết sợ mà còn hại Dư Hạc, anh cam đoan tuyệt đối sẽ không đơn giản để bọn họ bị lão thầy giáo cảnh cáo vài câu như vậy nữa.

Anh đứng đợi trước cửa phòng học của Dư Hạc hồi lâu, cuối cùng cũng có mấy nhóm người trở lại, anh vội vàng tùy tay kéo một người qua hỏi han, “Xin lỗi, này giờ cậu có thấy Dư Hạc không ? Cậu có biết cậu ấy đi đâu không ?”

Nữ sinh bị anh kéo tay kia thấy rõ là Giản Quân Khải thì tràn đầy vui sướng, song lại nghe là anh muốn tìm cái tên Dư Hạc nọ, sắc mặt ngay tức khắc lạnh nhạt, “Tớ sao biết cậu ta đi đâu, không phải vừa vào học một lát đã đi rồi sao ?”

Giản Quân Khải nhú mày, sau đó vẻ mặt nghiêm túc mở lời nhờ, “Nếu cậu ấy quay lại, cậu có thể nói với cậu ấy là có tớ tới tìm được không ?”

“Biết rồi.” Nữ sinh khoát tay áo, có lệ đáp ứng.

Tâm tình Giản Quân Khải càng thêm trầm trọng, anh miễn cưỡng giương lên một nụ cười, “Vây cảm ơn nhiều.”

Anh suy nghĩ, mình có nên đến những nơi yên tĩnh tìm thử không, thế nhưng, đang lúc anh định chạy về phía rừng cây kia, Lâm Nhã Nhiên đột nhiên từ đối diện đi tới.

“A, Giản Quân Khải, sao cậu ở đây ?” Nàng vừa thấy Giản Quân Khải thì lập tức nở một nụ cười sáng lạn.

Giản Quân Khải không thể không dừng bước lại, lễ phép cười cười, “Không có gì, chỉ là đến tìm một người bạn.”

“Đúng rồi, cậu có thấy bảng thành tích kì thi tháng lần này trên bảng thông báo chưa ? Cậu đứng nhất toàn khối đó nha, thật chúc mừng.” Lâm Nhã Nhiên cười cười, trong ngữ khí tràn ngập sự chân thành, nàng cười khê nhưống nhưống chân mày, “Có điều tớ chỉ kém cậu chút xíu thôi, cứ chờ xem, kì thi kế tiếp tớ nhất định sẽ đoạt lại vị trí đầu bảng.”

Giản Quân Khải không khỏi cười cười, “Tốt, tớ chờ cậu. Mặc dù tớ cảm thấy ước vọng của cậu hơi xa vời.”

Lâm Nhã Nhiên là lớp trưởng lớp anh, ngoại hình không tính là đẹp, nhưng cũng đủ coi là dễ thương. Nàng không chỉ thành tích luôn đi đầu, mà tính cách còn hoạt bát sáng sủa lại trượng nghĩa hào phóng, không thể không nói, trong lớp bọn họ, người theo đuổi Lâm Nhã Nhiên không hề ít. Giản Quân Khải tuy không phải ban cán bộ, nhưng bởi vì thầy giáo thường xuyên gọi hai người bọn họ đến văn phòng giúp ông phê sửa bài tập này nọ, cho nên quan hệ giữa hai người cũng coi như rất thân. Dưới tình huống như thế này, Giản Quân Khải tuy trong lòng sốt sắng nhưng trên mặt vẫn mang theo ý cười tán gẫu với Lâm Nhã Nhiên.

Hai người bạn họ một tuấn tú cõi mở, một xinh xắn dễ thương, trên mặt thì đầy ý cười, cứ như vậy mà đứng cạnh nhau, quả thật là hài hòa tương xứng, trong vô thức đã hấp dẫn biết bao cặp mắt xung quanh.

Trong số đó, cũng có của Dư Hạc.

Trên mặt cậu không có biểu tình gì, chỉ im lặng nhìn hình bóng Giản Quân Khải cùng Lâm Nhã Nhiên đứng cạnh nhau, bên tai truyền đến từng cuộc bàn tán.

“Nghe nói kì thi tháng lần này bọn họ ôm hết hai thứ hạng đầu đó !”

“Ày, các cậu có thấy hai người bạn họ đứng cùng nhau rất xứng đôi không, không biết có ẩn tình gì không nhỉ.”

Đúng vậy, rất xứng đôi.

Dư Hạc im lặng nhìn nhìn, xoay người rời đi.

13. Chương 13

Mãi mới đến khi tan học, cước bộ của Dư Hạc có chút ngập ngừng đi dọc theo con đường, cậu không phải đang chờ Giản Quân Khải, cậu cảm giác trong đầu như có một trận hỗn loạn. Trong khoảnh khắc vừa nãy cậu đột nhiên cảm thấy tâm tình của mình có chút kỳ quái, nhưng tại sao lại bỗng dưng không thoải mái? Cậu cũng không rõ. Mà cho dù có không rõ, bây giờ cậu cũng không muốn nhìn thấy anh nữa, đó là chắc chắn.

Cậu thất thần dạo bước trên con đường nhỏ trước trường, đằng kia có mấy nữ sinh cùng lớp đang cười đùa ồn ào, Lý Y Hiểu đi ở giữa tất cả, giơ một cổ tay lên khoe với mọi người chiếc lắc mình vừa mua mấy hôm trước.

Các nữ sinh sao có thể nói nhiều như vậy nhỉ ? Dư Hạc nghe các nàng nói từ chuyện lắc tay cho tới chuyện bạn trai của từng người, đột nhiên cảm thấy hơi nghi hoặc, bình thường lúc mình ở cùng Giản Quân Khải hình như nói không nhiều, cậu ta nói chuyện điện thoại với bạn còn nhiều hơn cả với mình nữa. Cậu nhìn chằm chằm đám con gái đang tung tăng vui vẻ phía trước, mơ mơ hồ hồ nghĩ.

Đúng lúc này, lắc tay của Lý Y Hiểu bất cẩn vtuột ra, vừa hất cổ tay liền bay thẳng ra ngoài. “A !” Lý Y Hiểu kinh hô một tiếng, vội vã tìm nhặt lên.

Dư Hạc xoay người vừa lúc thấy một chiếc xe đạp phóng như bay ra từ một góc. “Cẩn thận.” Cậu theo bản năng hô một tiếng, nhưng vẫn theo thói quen nói không lớn tiếng, còn Lý Y Hiểu thì đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, đầu lòng lau lau bụi bám trên lắc tay.

“Ái !” Giây tiếp theo, Dư Hạc mạnh lao tới, ôm nàng nhảy ra khỏi quỹ đạo, chiếc xe đạp tông vào chân cậu, khiến cậu nhin không nổi đau hừ một tiếng.

“Cút ngay.” Giây đầu tiên sau khi lấy lại phản ứng, Lý Y Hiểu xô mạnh Dư Hạc trên người mình ra, nàng giống như đang lẩn trốn một loại bệnh độc gì đó mà cách xa khỏi Dư Hạc, chán ghét xoa xoa cánh tay bị Dư Hạc chạm phải.

“A, thật xin lỗi, các cậu không sao chứ ?” Nam sinh nâng xe đạp của mình dậy, áy náy gãi gãi tóc.

Dư Hạc trầm mặc lắc đầu. Lý Y Hiểu trở người liếc hần một phát, không nói gì.

“Các cậu đã nói không có gì, vậy tớ đi trước nhé ?” Nam sinh ướm hỏi một câu, thấy hai người bạn họ đều không phản ứng gì, rất cục nhẹ nhõm thở một hơi, nhanh chóng leo lên xe đạp chạy, chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

“Y Hiểu cậu có sao không ?” “Không sao, đừng lo !” “Có bị thương không ?” Nhóm bạn của nàng thấy thể chạy nhanh đến vây quanh nàng, một bên thân thiết hỏi han, một bên dùng một loại ánh mắt kỳ quái đánh giá thiếu niên còn đang chật vật ngồi bệt dưới đất.

“Ai kêu cậu nhào tới !” Lý Y Hiểu tức đến đỏ cả mặt, nàng lớn như vậy rồi còn chưa từng được cha nàng ôm nữa! Vậy mà lần đầu tiên lại bị một tên nhóc y như ăn mày này ôm, nàng nhìn bộ dạng tóc tai che khuất cả đôi mắt cùng cổ tay áo đã bung chỉ của Dư Hạc, cảm thấy dạ dày cuộn cuộn lên, ghê tởm tới mức muốn nôn hết ra.

“Chính là. Chiếc xe vừa rồi...”

“Tôi thà bị xe tông còn hơn bị cái kẻ ghê tởm như cậu đụng vào.” Lý Y Hiểu đứng nhìn xuống cậu, ánh mắt tựa như đang nhìn một đồng rác rưởi, nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Tôi thật sự không hiểu người như cậu mà cũng dám thích tôi, cậu can đảm ghê nhỉ, tôi thấy trên đời này chắc không ai thích người như cậu đâu, cho dù có phải thích một cái đầu heo cũng sẽ không thích cậu, về sau cậu tốt nhất cách xa tôi ra một chút, còn dám kiêu căng động tay động chân vào tôi thì cậu chắc chắn phải chết, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu. Thật ghê tởm.”

“Đừng tự xem mình là đại biểu cho toàn bộ thế giới.” Nói năng đầy khí phách, khí thế lãnh ngạo.

Mọi người cả kinh, nhin không được quay đầu nhìn lại, chỉ có Dư Hạc vẫn hơi hơi cúi đầu.

Ha ha, bị cậu ta thấy rồi, thấy cái bộ dáng chật vật như vậy của mình !

“Cậu không có tư cách.” Giản Quân Khải nói xong, chậm rãi đi đến bên người Dư Hạc, ngồi xổm xuống, thanh âm dịu dàng ôn nhu, “Cậu không bị thương chứ ?”

Dư Hạc nhìn lướt qua, nhưng không nhìn thẳng vào anh, chỉ khẽ lắc đầu.

Giản Quân Khải nhìn cậu, lúc quay đầu lại đột ngột lộ ra một nụ cười vô cùng xán lạn, “Thực xin lỗi vị bạn học này, bạn của tôi hình như vì cứu cậu mà đã bị thương, lẽ ra một con người đầu óc vẫn bình thường như cậu phải quan tâm cậu ấy có sao không, hoặc là tỏ ra biết ơn mới đúng nhỉ ! Không biết là thần kinh của cậu có vấn đề hay là nhân phẩm có vấn đề, hay là cả hai đây.”

“Cậu...”

“Ta thấy vị bạn học này đã lên tới trung học thì chắc cũng từng học qua môn đạo đức, cho dù là học sinh tiểu học cũng biết trong tình huống này nên nói cái gì nữa. Tôi nghĩ cậu nên học lại tiểu học là vừa đấy.” Giản Quân Khải tao nhã cười, biểu tình chân thành tha thiết mà lại ôn hòa, “Nói vậy cha mẹ của cậu nhất định là bề bộn nhiều việc không có thời gian quản cậu rồi, hiện nay người ở thủ đô mà không có gia giáo hình như hiếm lắm đó !”

“Cậu mắng tôi không có gia giáo ! ? Cậu có tư cách gì mà mắng tôi, cũng đâu phải tôi muốn cậu ta cứu tôi, là cậu ta tự ý nhào qua đây chứ có được tôi đồng ý chưa ? Đã vậy lại còn đòi tôi cảm ơn.” Lý Y Hiểu hung tợn nhìn anh, bởi vì tức giận mà ngực không ngừng phập phồng.

“Ha ha.” Giản Quân Khải nhẹ giọng cười, “Hóa ra là như vậy a, thật có lỗi, Dư Hạc là vì lương thiện cho nên mới lao đến cứu người như cậu. Nếu cậu đã thích hưởng thụ cảm giác bị xe tông, vậy mời cậu đứng yên ở đây đừng cử động, tôi lập tức gọi điện thoại cho bạn tôi chạy xe đạp lại. Bản thân đã không có việc gì rồi mới nói không cần người khác cứu, vậy nếu tôi cho thời gian quay ngược về ba phút rồi để người kia tông lại một lần xem, lần này tôi xin cam đoan với cậu tuyệt đối sẽ không có người cố sức muốn cứu cậu đâu. Thế nào, muốn thử không ?”

“Cậu... Cậu...” Hai mắt của Lý Y Hiểu đều đỏ, nàng dù thế nào cũng chỉ là một cô gái mới mười sáu mười bảy tuổi, sao có thể đấu lại Giản Quân Khải đã được tôi luyện nhiều năm trong xã hội.

Lúc này nàng nhin không được hơi run rẩy, một mặt là phần nộ, một mặt là sợ hãi, Giản Quân Khải dùng vẻ mặt đứng đắn nói xong như vậy, trên mặt lại còn mỉm cười, ánh mắt thì lại như muốn giết chết nàng, nàng sợ hãi người này thật sự nói được thì làm được.

“Không nói chuyện với người như cậu nữa.” Trong lòng Lý Y Hiểu phát run, trên mặt lại vẫn như cũ tự cao tự đại, “Chúng ta đi... Đi thôi!” Nàng có phần nôn nóng xoay người sang chỗ khác, cũng không quan tâm

nhóm chị em tốt đang chờ mình đằng sau, một mình nhanh chóng bước đi.

Để lại nhóm nữ sinh hai mặt nhìn nhau, sau đó đồng loạt xoay người đi theo.

“Cậu có sao không ? Chỗ bị thương thế nào rồi ?” Chờ các nàng vừa đi, Giản Quân Khải quay người ngồi xổm xuống, luống cuống dìu cậu.

“Không cần cậu quan tâm.” Dư Hạc dùng sức hất tay anh ra, sắc mặt có hơi không được tốt.

“Ui.” Giản Quân Khải vốn đang ngồi xổm, trọng tâm hơi chúi về trước, bị Dư Hạc đẩy như thế liền không tránh được mà ngã về sau, đầu vô tình đụng phải cột đèn phía sau, chỉ nghe thấy cốp một tiếng, anh đau đến mức hừ ra miệng.

Biểu tình của Dư Hạc liền thay đổi, trong mắt giấu không được sự lo lắng.

Giản Quân Khải thì lại không bận tâm đến thương thế của mình, chỉ nhẹ nhàng thở dài, lại ngồi xổm xuống trước mặt Dư Hạc, “Đứng lên được không ? Tớ dìu cậu nhé, được không ?”

Dư Hạc run rẩy, ngón tay cũng không buồn nhích, nhưng cũng không cự tuyệt.

Vì thế Giản Quân Khải đến gần, động tác mềm nhẹ mà dìu cậu đứng dậy. Dư Hạc “Ai” một tiếng, sau đó gất gao nhứ chặt mày.

“Cậu a !” Ngữ khí của Giản Quân Khải cũng đành hết cách, “Cứ luôn không chịu quan tâm bản thân, giống như vừa rồi vậy, đáng lẽ cậu nên làm lơ đứng bên cạnh nhìn ả bị tông mới đúng, hừ.”

Dư Hạc mấp máy môi, không nói gì, chỉ đi theo bước chân không nhanh không chậm của anh tiến về phía trước.

“Cho cậu hai lựa chọn, thứ nhất, tớ đưa cậu đến bệnh viện. Thứ hai, đến nhà của tớ, tớ giúp cậu bôi thuốc nhân tiện ăn cơm.” Giản Quân Khải nghiêng đầu, cười khúc khích nhìn cậu, “Sao hả, thích cái nào hơn ?”

Dư Hạc vẻ mặt phức tạp nhìn anh một cái, ý Giản Quân Khải là chắc chắn cậu sẽ không chọn đi bệnh viện sao? Cậu có chút căm giận quay đầu đi, rất muốn lựa chọn cái thứ nhất, nhưng vừa định nói lại thu về, cậu ghét đến bệnh viện, cũng không có tiền mà đi.

“Không nói gì là tùy theo bày bố của tớ nha, tớ đưa đi đâu cậu phải theo đó!” Giản Quân Khải cười cười, để Dư Hạc ngồi lên yên sau xe đạp của mình, không đợi cậu kịp phản ứng, liền vút một tiếng chạy như bay.

14. Chương 14

Dư Hạc theo phản xạ ôm lấy thắt lưng Quân Khải, sau đó mím chặt đôi môi run rẩy không hé.

“Cậu giận a !” Thanh âm của Quân Khải từ đằng trước truyền tới, tựa hồ còn mang theo tiếng gió.

Cậu lắc lắc đầu, sau đó ý thức được Giản Quân Khải lúc này không thể nhìn thấy động tác của mình, mới rầu rĩ nói, “Không có.”

“Sáng nay không đi tìm cậu là vì đồng hồ báo thức reo muộn.” Quân Khải cười giải thích, “Giữa trưa đi tìm cậu thì lại không có, tối chiều không thèm đợi tớ đã đi một mình.” Nói tới đây thanh âm của anh nhỏ xuống, làm như rất ủy khuất.

Dư Hạc dừng một chút, nhưng không biết nên nói gì. “Tớ...” Chỉ nói một chữ, cậu liền ngậm miệng không nhắc lại nữa. Kỳ thực Dư Hạc cũng rất ghét bản thân như vậy, khó khăn lắm mới có một người bạn nguyện ý quan tâm mình, bước vào thế giới của mình, nhưng sự tự ti thẳm sâu trong lòng vẫn thường thường nhảy ra, làm cho cậu có phần mâu thuẫn và sợ hãi.

Tới nhà của Giản Quân Khải, anh dìu Dư Hạc đi từng bước lên lầu, để cậu ngồi trên salon. “Chờ tớ chút.”

Anh lấy từ trong tủ quần áo ra một hòm thuốc, cầm tới trước mặt Dư Hạc ngồi xổm xuống. Anh vươn tay, nhẹ nhàng vén lên ống quần của Dư Hạc, da thịt bại lộ trong không khí, khiến cậu nhin không được hơi rụt người. Giản Quân Khải dùng cây nhíp gấp một cục bông gòn, thấm một ít thuốc khử trùng, tẩy rửa miệng vết thương một chút, sau đó mới đổ rượu thuốc vào lòng bàn tay, nhẹ nhàng thoa lên vết thương. Không biết là do trong quá trình thực hiện động tác của anh luôn cẩn thận mềm nhẹ, hay là vì lực nhấn nạy của Dư Hạc thực sự tốt, mà cậu chỉ nhúu nhúu mày chứ không phản ứng gì khác.

Rượu thuốc lành lạnh, lòng bàn tay của Giản Quân Khải lại vô cùng ấm áp, ngay lúc anh nhẹ nhàng xoa đến nơi cẳng chân, nhiệt độ ấy tựa hồ lập tức lan truyền khắp toàn thân cậu, làm Dư Hạc không thể cưỡng lại mà run rẩy.

“Sao vậy, đau lắm ?” Quân Khải thân thiết ngược mắt lên nhìn cậu.

Lắc lắc đầu.

Giản Quân Khải ho nhẹ, tiếp tục cúi đầu, cố gắng dẹp bỏ sự phân tâm của mình. Dưới lòng bàn tay chính là đôi chân quá mức trắng trẻo lại gầy yếu của Dư Hạc, anh quả thật là không thể tập trung tinh thần được.

“Chúng ta lần đầu quen nhau cũng là khi cậu bị thương nhĩ, cậu cũng đừng để mình bị thương nữa, nếu không tớ sẽ trở thành người chuyên trách bôi thuốc cho cậu đấy !” Giản Quân Khải cười kiêu đề tài.

Anh cúi đầu, chuyên tâm thoa thuốc cho Dư Hạc, một bên còn đang nói liên miên, “Tiểu Hạc, tớ chuyển tới học lớp cậu được không ? Thật ra tớ vẫn luôn muốn chuyển sang lớp cậu a, nhưng thầy giáo không đồng ý, nói gì là sách vở cũng đã mua rồi, thật là phiền muốn chết.”

“Vì... sao ?”

“Hừm ?”

“Vì sao muốn chuyển qua lớp tớ, cậu ở lớp học hiện giờ hẳn phải quen rất nhiều bạn bè rồi đi !” Dư Hạc rũ mắt, nghĩ tới hình ảnh Giản Quân Khải đứng cùng với Lâm Nhã Nhiên lúc ban ngày nhìn thấy.

“Bọn họ nào quan trọng bằng cậu, so đi sánh lại tớ vẫn rất muốn học cùng cậu !” Ngự khí của Giản Quân Khải rất tùy ý, lại làm cho Dư Hạc nhin không được cả người run lên.

Cậu nâng mắt nhìn Quân Khải, đôi mắt mở thật to, nhưng lại không nói gì.

“Sao thế ? Nhìn tớ như vậy.” Giản Quân Khải rút cục thoa xong thuốc, thật cẩn thận thả ống quần Dư Hạc xuống như cũ.

“Tớ...” Lại chỉ nói một chữ, Dư Hạc đỏ mặt, cúi đầu xuống.

Quân Khải đột nhiên nở nụ cười, anh nhìn bộ dáng lúc này của Dư Hạc, giống như bỗng nhiên hiểu ra cậu đang nghĩ gì, vì thế anh cười nói, “Tớ muốn chiều cổ cậu, cứ cảm thấy cậu dường như một chút cũng không lo nỗi cho bản thân, động tí là bị thương, còn không chịu ăn cơm đúng giờ, không tận mắt nhìn thấy cậu tớ liền lo lắng.”

Trong lòng Dư Hạc đột nhiên dâng lên một trận sóng biển cuộn cuộn, cậu ỉn ỉn cảm giác lời nói của Quân Khải có gì đó không đúng, những lời như thế giống như không phải dành cho bạn bè. Nhưng cậu biết mình đang rất vui sướng, phi thường vui sướng, loại vui sướng từ tận đáy lòng này cứ từng trận một mà trời lên, làm cho cậu không muốn bận tâm đến bất kì chuyện nào khác nữa. Cậu bĩu môi, trên mặt hiem thấy lộ ra một tia ủy khuất, chiều cổ sao ? Từ sau khi mẹ qua đời, trên thế gian này đã không còn ai chiều cổ mình, cậu quả thật là mệt mỏi lắm, có thể sống tới ngày nay cũng đủ hao hết tâm lực của cậu rồi. Thế mà hôm nay, có một người nói rằng sẽ chiều cổ chính mình.

“Tớ không cần cậu tùy thời tùy chỗ trông nom, cũng đâu còn con nít.” Cậu hé môi, tự dối lòng nói.

Giản Quân Khải trở mình xem thường, dưới đáy lòng phun một câu, “Thật sự là ngạo kiều.”

“Không phải con nít mà còn cả ngày để mình bị thương ?” Anh nhúu mày, nhìn cậu.

Dư Hạc tà liếc anh một cái, không nói gì, lại khiến Giản Quân Khải phụt cười, “Được rồi được rồi, tớ đi nấu cơm đây, cậu xem TV trước một lát đi!”

“Tớ giúp cậu.” Dư Hạc theo anh vào phòng bếp. Nói ra, cấu trúc phòng bếp của Giản Quân Khải cậu còn quen thuộc hơn cả nhà mình.

“Về chuyện chuyển lớp...” Trên bàn cơm, Giản Quân Khải đột nhiên nhớ tới vấn đề vừa này, “Tớ đã tìm gặp chủ nhiệm lớp, cũng tìm đến phòng chủ nhiệm, nhưng bọn họ vẫn không cho tớ chuyển đi.”

Dư Hạc ngược mắt nhìn anh.

“Bất quá chúng ta hiện giờ đều học lớp 11.” Anh nghĩ nghĩ, “Đến năm ba chẳng phải sẽ phân lớp theo thành tích sao ? Tới lúc đó chúng ta có thể học cùng nhau rồi.”

“Nhưng...” Dư Hạc nhú nhú mày.

Quân Khải biết cậu đang lo lắng điều gì, hiện tại thành tích của Dư Hạc trong khối xếp hạng mấy chục, không cao cũng không thấp, nằm ở top hạng trung. Nhưng với thành tích đứng đầu toàn khối vừa qua của Giản Quân Khải, việc phân lớp năm ba khẳng định sẽ bị xếp vào lớp đặc biệt.

Vì vậy anh cười trấn an Dư Hạc, “Tới lúc đó nói sau, dù gì cũng còn một năm nữa mà, tiểu Hạc thông minh như vậy, nói không chừng chỉ cần cố gắng thành tích sẽ vùng dậy nha, nếu thật sự không được thì tớ sẽ cố ý thi thấp điểm xuống, dù sao học ở đâu đối với tớ cũng như nhau cả.”

“Không được.” Dư Hạc trầm đĩnh tiết thiết cắt lời của anh, cậu nhìn Quân Khải, ánh mắt nghiêm túc, “Tớ sẽ thi đậu vào lớp đặc biệt.”

Dáng vẻ thê thốt sắt son của cậu khiến Quân Khải có chút buồn cười, “Được, tớ tin cậu.”

Cơm nước xong xuôi, bọn họ cùng nhau đứng rửa chén, Dư Hạc rửa xong một cái, Quân Khải liền phụ trách lau khô rồi cất lên. Anh quay đầu nhìn gương mặt nghiêm túc của Dư Hạc, bỗng cảm thấy say mê mà tràn đầy hạnh phúc, đây chính là cái ngày mà anh vẫn luôn chờ mong, nếu cả đời có thể như vậy thì việc anh sống lại đích thị là một giấc mộng không tưởng rồi.

“Tiểu Hạc, tóc cậu dài quá.” Mái tóc thật dài che chắn đi đôi mắt sáng ngời của Dư Hạc, khiến Giản Quân Khải hơi khó chịu.

“Ừm ?” Dư Hạc xoay lại nhìn anh, “Đã lâu rồi không cắt.”

“Tớ giúp cậu cắt nhé ?” Hai mắt Quân Khải sáng rực, tràn đầy sự hăng hái.

“Hả ? Cậu ?” Dư Hạc rửa xong hết chén đĩa, tay vẫn còn đang dính nước, cậu nhẹ nhàng vẩy vẩy, có chút không tin nhiệm nhìn anh.

Giản Quân Khải cười sờ sờ đầu cậu, sau đó sờ tới tóc Dư Hạc vốn đã hỗn độn thành một nùi rối bù, “Để tớ thử xem sao. Được không ?”

Dư Hạc nhận mệnh cúi đầu, “Tùy cậu.” Mỗi lần Quân Khải dùng cái loại ngữ khí mềm mỏng đến mức muốn vắt ra nước mà nói với cậu ‘được không ?’, cậu đều không có dừng khí cự tuyệt.

“Ha ha.” Giản Quân Khải sung sướng cười, Dư Hạc như thế này quả thực rất đáng yêu, “Yên tâm đi tiểu Hạc, nếu tớ cắt hỏng tóc cậu, tớ cũng sẽ cắt theo y chang cậu luôn.”

“Không sao. Dù sao tóc tớ vốn cũng không hợp với kiểu nào.” Dư Hạc nhìn tóc Giản Quân Khải, nghĩ xem nếu thật sự biến thành một cái đầu lổm chổm thì sẽ ra sao, nghĩ nghĩ như vậy cậu liền kìm không được hơi nở nụ cười.

“Tiểu Hạc cậu cười.” Giản Quân Khải nhìn cái miệng nhỏ nhỏ hơi cong lên của Dư Hạc, ánh mắt ngây ra. Từ kiếp trước cho đến nay, kể từ khi anh quen biết Dư Hạc, anh vẫn chưa từng thấy Dư Hạc cười qua...

“Ừm ?” Cái mỉm cười kia chỉ dừng tại trên môi cậu trong chớp mắt rồi biến mất không còn vết tích. Dư Hạc có chút nghi hoặc nhìn anh, không nói gì.

“Không có gì.” Quân Khải lắc lắc đầu, mang theo nụ cười khiến Dư Hạc khó hiểu.

“Lại đây, trước tiên tớ gội đầu giúp cậu.” Giản Quân Khải kéo Dư Hạc vào phòng tắm, cậu tựa hồ hơi khản trương, nhưng vẫn mỉm chặt môi không nói chữ nào.

“Tớ tự...”

“Không được, tớ giúp cậu.” Quân Khải đột nhiên trở nên vô lại, anh lôi kéo Dư Hạc, tiếp tục hành động.

Dòng nước ấm áp theo lỗ tai chảy xuống, lực đạo trên đỉnh đầu lại không nhẹ cũng không nặng, không biết đầu gội có chảy vào mắt hay không, mà cậu chợt cảm thấy thứ chất lỏng trong mắt như muốn chảy ra ngoài.

Từ lúc bắt đầu có ý thức cho tới giờ (từ bé), dường như chưa từng có ai giúp mình tắm..., mà ngay cả người mẹ đại biểu cho sự dịu dàng nhất cũng chưa hề giúp mình chuyện này, cũng có lẽ đã làm, nhưng là cậu còn quá nhỏ nên không nhớ rõ được. Giờ khắc này, cậu đột nhiên nhận thấy, nếu trước khi mọi khổ cực ập vào mình có thể gặp được người này, như vậy hẳn mình sẽ không bao giờ trút giận mắng thửi để bắt công nữa, chỉ cần sự ấm áp này vĩnh viễn đừng tan biến. Chỉ cần như vậy thôi...

15. Chương 15

Dư Hạc nhắm mắt lại, nghe tiếng cây kéo xoẹt xoẹt trên trán, lông mi không kìm được mà run rẩy.

Giản Quân Khải có chút buồn cười, “Đừng khẩn trương như vậy, tớ đã nói cùng lắm thì tớ cùng xấu giống cậu.”

“Không phải chuyện đó.” Dư Hạc khẽ hừ một tiếng, cả người vẫn cứng ngắc.

“Chứ vì gì ?”

Lông mi Dư Hạc hết run lại rẩy, không nói gì. Ngón tay Giản Quân Khải đang vuốt ve tóc của cậu, lúc nói chuyện khí tức ấm áp sẽ lướt ngang vành tai cậu, khiến cậu nhột.

“Đúng rồi, cái kia...” Cậu đột nhiên nhớ tới một vấn đề mà trước giờ luôn muốn hỏi, cứng ngắc chuyển đề tài, “Vì sao lần đầu tiên chúng ta gặp mặt cậu lại mang thuốc mỡ bên người a ? Còn có, bình thường người ta luôn chuẩn bị hộp trị thương trong nhà sao ?”

“Cái đó hả ?” Giản Quân Khải nhìn chằm chằm Dư Hạc trong gương, nhướn nhướn mày, “Lần đầu tiên là ngoài ý muốn, cũng vừa vặn bị thương cho nên mua một lọ thuốc mỡ mang theo. Về phần hộp trị thương, đó là vì cậu rất hay để mình bị thương a, lại còn cứng đầu không chịu đi bệnh viện nữa.”

Về mặt anh giống như đang nói một chuyện đương nhiên, nhưng lại làm cho Dư Hạc ngây người toàn thân, “Chuẩn bị cho tớ ?”

“Yên tâm, về sau nhất định sẽ không để cậu có cơ hội dùng tới nó nữa.” Giản Quân Khải tùy ý nói xong, cuối cùng sau một hồi cắt sửa đầu tóc Dư Hạc, anh buông kéo xuống, khẽ cầm hai cái, trong thanh âm mang theo ý cười, “Oa, tớ quả là thiên tài, cậu nhìn đi, tớ cắt trông được lắm nha !”

Dư Hạc ngẩng đầu lên nhìn chính mình trong gương, hai mắt mở thật to có chút giật mình nhìn chằm chằm phía trước, chớp chớp.

Vài vụn tóc còn vương trên trán càng tôn thêm cho sắc mặt hơi trắng bệch của cậu, dưới ánh đèn thậm chí gần như trong suốt. Hai tròng mắt sáng ngời mà lại đen thẳm không còn bị tóc mái che khuất, có vẻ gì đó rất sinh động và sáng sủa. Một khuôn mặt mới hiện ra rõ ràng trước mắt người khác, bất giác sinh ra hai chữ ‘thanh tú’.

“Oa, tiểu Hạc hóa ra là một anh chàng đẹp trai nha.” Giản Quân Khải khoát cầm lên vai Dư Hạc, cảm thụ thân thể Dư Hạc trong nháy mắt cứng ngắc, khẽ cười.

“Được rồi. Cảm ơn cậu đã tài trợ điều kiện cho tớ luyện tập, tớ nghĩ mình phải cân nhắc về việc đi làm công cho tiệm cắt tóc vào kì nghỉ đông và nghỉ hè.” Anh phi thường tự kiêu giơ cây kéo trong tay, bày ra một tư thế độc nhất vô nhị, “Sau này nếu thật sự cùng quần đến không có cơm ăn, chúng ta đi dọc lề đường cắt tóc cho người khác kiếm tiền cũng được đó.”

Dư Hạc bắt đầu đi rồi mắt xuống, “Không có ai tình nguyện giao đầu cho cậu cắt đâu!”

“Ai nói, không phải có cậu sao ?” Giản Quân Khải lấy tấm vải che trước cổ Dư Hạc cởi bỏ, nhẹ nhàng thổi hai cái.

“Đừng.” Dư Hạc nhin không được rụt lui cổ, mặt đỏ rần lên, “Nhột.”

Quân Khải cười đến đôi mắt cong cong, anh bày ra một khuôn mặt nghiêm chỉnh, “Xin lỗi, thôi được rồi, để tớ đưa cậu về nhà, cũng không còn sớm.”

“Ừm.”

Bọn họ chạy xe đạp đến trước cửa nhà Dư Hạc, Giản Quân Khải xoay đầu lại, đang muốn nói hẹn gặp lại với cậu, liền nhìn thấy Dư Hạc lúc này đang yên lặng nhìn chằm chằm ánh đèn sáng trong nhà, hai mắt tràn đầy thần sắc sợ hãi, bờ môi hơi phát run, cả người giống như đột nhiên đánh mất linh hồn của mình.

“Tiểu Hạc, cậu sao vậy ?” Giản Quân Khải cau cau mày. “Tiểu Hạc... Tiểu Hạc...”

Dư Hạc rốt cục phục hồi tinh thần lại, cậu nghiêng đầu nhìn về mặt đang lo lắng cho mình của thiếu niên, hơi hơi định lại tinh thần, “Tớ không sao, trong nhà đã lâu không có ai, hôm nay ông ta lại đột ngột trở về, tớ hơi hoảng hốt.”

Sắc mặt Giản Quân Khải thay đổi ngay lập tức, anh giống như trong nháy mắt nhớ tới điều gì, mạnh mẽ ngược mắt nhìn lên Dư Hạc, ngữ khí trở nên nghiêm túc hẳn, “Đêm nay đến nhà tớ ngủ.”

“A ?” Dư Hạc dường như nhất thời không kịp phản ứng, cậu ngẩn người, không nói gì.

“Tớ nói, đến nhà tớ ngủ.” Giản Quân Khải quay đầu xe đạp, sắc mặt toàn bộ lãnh ngạo, “Đi.”

“Cái đó, không được đâu, cậu trở về đi, tớ cũng phải vào.” Dư Hạc hình như do dự hai giây, sau đó trầm đĩnh tiết thiết cự tuyệt, cậu thậm chí còn đẩy Quân Khải hai cái, “Cậu nhanh đi đi !”

Giản Quân Khải hít vài hơi thật sâu, trong mắt kìm nén không được sự tức giận, bất quá mắt anh cũng chỉ lóe lóe rồi bình tĩnh trở lại. Anh chỉnh đốn tâm tình của mình một chút, nhẹ nhàng nở nụ cười, liền trở về như bình thường, “Người trong nhà là cha sao?” Anh giơ tay cầm về phía ánh đèn trong phòng.

Dư Hạc mấp máy môi, “Ừm.”

“Tớ cũng quen cậu được nửa tháng rồi, mà tới bây giờ còn chưa được gặp cha cậu lần nào nữa! Lần này vất vả lắm mới nhìn thấy, tớ có thể vào trong chào hỏi ông ấy không ?”

“Không được.” Dư Hạc không chút suy nghĩ liền thốt ra, cậu nhìn Giản Quân Khải vì lời mình vừa thốt mà sững sờ, biết mình cự tuyệt nhất định đã làm cho anh khổ sở... Nhưng mà... Ánh mắt cậu bỗng trở nên có chút thống khổ, “Hôm nay cậu đi trước được không? Van xin cậu.”

“Tiểu Hạc.” Thanh âm Quân Khải run rẩy, “Không thể tin tưởng tớ hay sao ? Có chuyện gì không thể nói ra với tớ ?”

“Thật xin lỗi.” Dư Hạc cúi đầu, trốn tránh ánh mắt của Quân Khải.

Giản Quân Khải nhẹ nhàng hít sâu một hơi, “Nếu tớ vẫn muốn cùng theo cậu vào nhà thì sao ?”

“Cậu đừng như vậy có được không ?” Dư Hạc cau mày, cả khuôn mặt đều có vẻ trắng bệch, “Cậu như vậy...” môi run rẩy, “Thật đáng ghét.”

Yết hầu Giản Quân Khải trượt lên trượt xuống, anh nhìn Dư Hạc không nói gì, một lúc lâu sau mới nhận mệnh nhắm hai mắt lại, “Vậy tớ đi trước, nếu... có phát sinh chuyện gì, nhớ phải tới nhà tìm tớ, tối nay tớ sẽ ngủ thật trẻ.”

“Ừm.” Dư Hạc khẽ gật đầu.

Vì thế Giản Quân Khải leo lên xe đạp, nhẹ nhàng sờ sờ đầu Dư Hạc, “Tớ đi đây.”

Dư Hạc im lặng nhìn thân ảnh Giản Quân Khải ngày càng xa, mãi đến lúc không còn nhìn thấy nữa mới hít sâu vài hơi, nắm chặt tay, xoay người đi vào.

Vừa bước vào phòng, liền nghe thấy một mùi rượu nồng nặc gay mũi, Dư Hạc nhin không được nhú mày, nổi sợ hãi vô biên sâu tận đáy lòng trong chớp mắt tràn lan khắp đầu óc.

“A !” Một bình rượu ‘choang’ một tiếng nện dưới chân Dư Hạc, cậu lui về sau mấy bước, cả người đều hơi run lên.

“Mày cái thằng hỗn đản rốt cục cũng biết bỏ nhà đi a !” Một người đàn ông trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi loạng choạng bước lại gần, trên mặt hắn còn mang theo mấy vết thương xanh tím, lúc này đây cả người hắn đều là mùi rượu, đáy mắt tràn đầy điên cuồng và hung ác.

Hắn vài bước đi tới trước mặt Dư Hạc, kéo kéo giở giở áo của cậu, “Ê, mày có tiền không ? Tao đói bụng rồi đưa tao ít tiền ra ngoài mua cơm.”

Dư Hạc có chút lạnh lùng xoay mặt đi, “Tiền đóng học phí hết rồi, ông đói thì tôi nấu cơm cho.”

“Khốn nạn.” Dư Khánh Nghiêm tát một cái rõ mạnh vào mặt cậu, lực đạo rất nặng, đánh đến mức Dư Hạc trước mắt trắng xóa, “Nhiều lời vô nghĩa, kêu mày đưa tiền thì mày cứ đưa đây, nghỉ hè không phải mày đi làm công sao ? Tiền đâu !”

“Đã nói đóng học phí hết rồi.” Dư Hạc hung hăng liếc ngược lại hắn một cái, tuy rằng vẫn còn sợ hãi đến cả người phát run, nhưng ánh mắt lại hiếm khi lộ ra hận ý.

“Ừ.” Giây tiếp theo, ở bụng truyền tới một trận đau nhức, Dư Hạc nhin không được ngã vào cửa, theo bản năng ôm chặt lấy thân mình. Cậu đột nhiên có phần muốn cười, tại sao mình lại như thế này, lần nào cũng nói phải nghe theo ý ông, ngàn vạn lần không được làm ông tức giận, thế nhưng mỗi một lần đều tránh không khỏi đi đến tranh cãi.

“Mày cái đồ súc sinh vô dụng.” Dư Khánh Nghiêm một cước đá tới trên bụng cậu, trên mặt tràn đầy lửa giận, “Học hành làm mẹ gì, chỉ bằng mày mà có thể thi lên đại học sao ? Lại còn đi lãng phí tiền đi học ? Tao mà kêu là mày lại nói đi đóng học phí, kêu là mày đi đóng học phí ! Tao kiếm mày muốn lấy một chút tiền cũng không được, cái thứ tạp chủng như mày còn sống trên đời làm gì nữa ! ?”

“Tôi đến trường là dựa vào tiền của chính mình kiếm được, liên quan gì tới ông, loại người ngay cả tiền cũng phải tìm tới con mình lấy như ông, sống trên đời này mà thật sự là vô dụng.” Dư Hạc oán hận nhìn hắn, từng chữ từng câu đều nói rõ ràng rành mạch, cách biệt một trời với một Dư Hạc mà khi bị đánh đập mặt vẫn không hề thay đổi, trầm mặc không nói chữ nào.

“Mày...” Dư Khánh Nghiêm nhất thời không cãi lại, ánh mắt hắn đột nhiên càng thêm điên cuồng, ha ha phá lên cười, tựa hồ đã muốn bị chất còn làm tê liệt thần trí, “Mày còn tranh luận, dám tranh luận !”

Miệng hắn không ngừng lặp lại hai câu đó, cũng không ngừng di chuyển trong phòng, rốt cục trong một góc chật đầy đồ bỏ tìm thấy một cây gậy sắt, hắn cân nhắc sức nặng một chút, bấy giờ mới vừa lòng đứng lên, từng bước một đi tới chỗ Dư Hạc, vừa đi vừa lớn tiếng cười, “Mày nói tao vô dụng, là ai vì chiều cổ mẹ con chúng mày mà hi sinh công tác, là ai liều mạng bảo vệ người mẹ không biết xấu hổ của mày, là ai đã vì ả mà đánh mất công tác ? Hả ! Mày nói đi !”

Hắn vừa nói, một bên vừa dùng gậy sắt ‘bang bang’ quất xuống sàn, hắn giống như kẻ đã điên dại nhìn chằm chằm Dư Hạc lù lù trên mặt đất, đáy mắt hiện lên một tia hận ý, “Bây giờ mày nói tao vô dụng, tao sẽ dĩ biến thành cái dạng như bây giờ rốt cuộc là vì ai, rốt cuộc là vì ai ?”

Hắn giơ mạnh gậy sắt trong tay lên, Dư Hạc cơ hồ có thể thấy cái thứ đồ vật kia lóe lên một vệt sáng bạc hướng xuống mình, cậu mạnh nghiêng đầu đi, nghe thấy tiếng rít trong không khí của cây gậy cùng với một âm thanh trầm đục khi đánh lên thân thể.

Nhưng mà... Dư Hạc lại không có tí cảm giác đau đớn nào, một thân người cao lớn hơn mình đang chắn bóng trên đầu cậu, cậu thậm chí có thể ngửi được một mùi thơm quen thuộc của sữa tắm.

Trong nháy mắt đó, cậu mở to hai mắt, không thể tin nhìn bóng người đang che trên thân mình, môi không ngừng run run, một câu cũng không nói nên lời.

Cậu nghe thấy người nọ phát ra một tiếng rên mỏng manh, nhất thời như muốn cướp mất đi toàn bộ tâm thần của cậu.

16. Chương 16

Phản ứng của Dư Khánh Nghiêm có phần chậm chạp, hẩn lẳng lẳng nhìn thiếu niên đột nhiên xông tới trước mặt mình, hơi phản ứng không kịp.

“Quân... Khải.” Nước mắt của Dư Hạc đã chảy xuống, cậu không phải lần đầu tiên bị đánh, cậu chưa từng bởi vì đau đớn mà khóc, nhưng mà lúc này đây, cậu lại cảm thấy có một loại chua xót cứ không ngừng dâng lên trong mắt, giữ không được mà để tràn ra ngoài.

Biểu tình của Giản Quân Khải rất bình tĩnh, anh đứng thẳng người, im lặng nhìn người đàn ông say khướt trước mắt, cả người tản ra một khí thế nhiếp người, âm u áp bách khiến người ta sắp thở không thông.

Qua hồi lâu, Dư Khánh Nghiêm rốt cục mới kịp phản ứng, hẩn phất phất cây gậy trong tay, hùng hùng hổ hổ nói, “Thằng nhóc này là ai, tao đánh con tao mày chạy tới xem náo nhiệt cái gì.”

Giản Quân Khải lạnh lùng nhìn hẩn, không nói gì, thật lâu sau, anh mới nhẹ nhàng nở nụ cười, “Ông còn coi cậu ấy là con mình sao ? Trên đời này người không có tư cách đánh cậu ấy nhất chính là ông đấy.” Nói xong anh quay đầu đi, đối với Dư Hạc đang chậm rì rì đứng dậy lộ ra một nụ cười ôn nhu, “Ngoan, hôm nay nghe lời tớ, đến nhà tớ ở đi.”

“Được.” Dư Hạc cắn cắn môi dưới.

“Ha ha ha, mày là cái quái gì chứ, người như mày...” Dư Khánh Nghiêm còn chưa nói xong, chỉ thấy bóng đen trước người chợt lóe lên, Giản Quân Khải một bước đã đoạt được cây gậy sắt trong tay hẩn, tay kia đánh một cái thật mạnh ngay sau gáy hẩn. Động tác phi thường mạnh, Dư Hạc còn chưa kịp phản ứng đã thấy người đàn ông một giây trước còn muốn hành hung người khác ngã trên mặt đất.

Cậu trợn to hai mắt, có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm Quân Khải.

“Xin lỗi, tớ không phải cố ý muốn thương tổn ông ấy, chỉ là sợ ông sẽ lại thương tổn cậu.” Giản Quân Khải cười trừ, “Cậu không trách tớ đâu ha !”

Dư Hạc lẳng lẳng lắc lắc đầu.

“Yên tâm, lực đạo của tớ không nặng, chỉ tạm thời khiến ông ấy ngất xỉu thôi.” Quân Khải xoa xoa mặt Dư Hạc, trong mắt tràn ngập ảo não, “Trên mặt lại bầm tím một khối rồi, đã nói sẽ không để cậu bị thương nữa, thế mà vừa rồi lại không làm được, xem ra tớ thật sự vô dụng.”

“Tớ không sao.” Dư Hạc cúi đầu, trên lông mi run rẩy còn đọng một giọt nước mắt, cậu nhẹ nhàng cầm tay Quân Khải, “Có việc gì mới chính là cậu kia, cậu sao có thể xông vào đây a, vừa nãy bị đánh nặng như vậy, chúng ta đi bệnh viện được không ?”

“Được rồi, đi nhà tớ trước nói sau, được không ?” Giản Quân Khải an ủi nhéo nhéo tay cậu, vẻ mặt của anh thực tự nhiên, giống như chưa hề phát sinh chuyện gì cả. “Có điều bây giờ đổi lại cậu lái xe chở tớ.”

Tới khi đến nhà anh, Dư Hạc yên lặng mở ngăn tủ lấy hộp thuốc trị thương lại, “Cởi đồ.”

“A ?”

“Tớ nói cởi đồ.” Đột nhiên biểu hiện trong lúc này của Dư Hạc vô cùng cường thế.

Giản Quân Khải nhún vai, bất đắc dĩ cởi áo ra. Sau lưng anh đỏ ửng một vệt to, thậm chí còn rướm chút máu, ánh mắt Dư Hạc hơi hồng lên, nhưng cậu vẫn chưa nói gì, lẳng lẳng xuất ra một lọ rượu thuốc bôi loan lên lưng anh.

Vừa chạm vào miệng vết thương Quân Khải liền nhin không được rít một hơi.

“Đau không ?” Dư Hạc có chút khản trương.

Giản Quân Khải lắc lắc đầu, nở nụ cười, “Cậu lo lắng lắm sao?”

Dư Hạc liếc xéo anh một cái, không nói gì.

“Tớ rất hạnh phúc nha, cậu lo cho tớ.” Anh nhếch môi, cười đến xán lạn.

“Lúc ấy cậu không nên xông tới.” Dư Hạc hé miệng, “Ông ấy chính là như vậy, thường xuyên nổi điên, nhấn một chút là được rồi, ông ấy bình thường không ở nhà, chỉ ngẫu nhiên trở về để lấy tiền thôi.”

“Tớ bị thương cậu rất khó chịu sao ?” Giản Quân Khải đột nhiên hỏi.

“Đương nhiên.” Dư Hạc ngược mắt nhìn anh.

Giản Quân Khải quay đầu, nghiêm túc nhìn cậu, “Tớ không xông vào, chẳng lẽ đứng xem cậu bị thương sao? Cậu hiện giờ có bao nhiêu khổ sở, tớ mà trở mặt nhìn cậu bị thương sẽ còn khó chịu hơn nhiều.”

Dư Hạc nhìn anh, bỗng kinh ngạc hỏi, “Vì sao ? Vì sao lại quan tâm tớ như vậy, vì sao để ý tớ như vậy, vì sao muốn chịu thương thay tớ, cậu đối xử với bạn bè đều tốt như vậy ư ?”

Quân Khải phụt một tiếng cười, “Tất nhiên là không. Tên gốc Quân Hàng kia nếu bị người ta đánh, tớ cũng sẽ không nhiều lời tiến lên ra tay giúp cậu ta, nhưng mà cái đó không giống, không giống như với cậu.”

Dư Hạc trầm mặc, vì thế anh tiếp tục nói, “Nếu là cậu, tớ mong rằng có thể hảo hảo quan tâm cậu, không để cậu đau khổ, không để cậu bị thương, tớ sẽ tận lực mang lại bình an khoái hoạt cho cậu.”

Động tác trên tay Dư Hạc hơi dừng một chút, cậu cảm thấy lời Giản Quân Khải nói có gì đó... mập mờ. Thế nhưng cậu dường như không hề kháng cự cái sự mập mờ trong đó, nói thẳng ra, nghe Giản Quân Khải nói như vậy, cậu không hiểu sao cảm thấy... vui vẻ.

“Cho nên a, cậu phải tin tưởng tớ, sau này có phát sinh chuyện gì, có thể thử nói với tớ, mặc kệ thế nào đi nữa, chúng ta sẽ có thể cùng thương lượng giải quyết, cho dù có giải quyết không được, cũng có thể cùng đối mặt.” Giọng nói Giản Quân Khải mang theo ý cười ôn nhu, ấm áp, tựa hồ ấm lan đến trong lòng Dư Hạc, làm cho trái tim cậu bất chợt đập mạnh.

“Ừm.” Cậu chấp nhận gật đầu. Bôi xong thuốc, Dư Hạc nhìn nửa thân trên của Giản Quân Khải, đột nhiên cảm thấy mặt nóng lên.

“Xong rồi.” Cậu vội vàng nghiêng mặt đi, tập trung sửa sang lại hòm thuốc.

Giản Quân Khải kìm không được nở nụ cười, anh cũng không trêu cậu, mặc áo vào.

“Làm sao giờ, tối nay cậu ở nhà tớ mà hình như không mang gì hết.” Đáy mắt Giản Quân Khải hiện lên mỉm cười, trong lòng lấp đầy một cảm giác thỏa mãn không tên.

“A !” Dư Hạc ngẩn người vài giây mới kịp phản ứng, cậu không có mang quần áo để thay, không có mang khăn mặt với bàn chải đánh răng, vừa rồi chỉ lo nói đến nhà anh, kết quả không thềm chuẩn bị gì đã tới đây.

“Ừm, vậy cậu đi tắm trước đi! Trước tiên mặc đồ đồ của tớ cũng được.” Giản Quân Khải đẩy cậu, sau đó lập tức vào phòng mình tìm quần áo, “Hình như tớ còn vài bộ đồ chật, chắc là hợp với dáng người cậu đấy, cậu cứ mặc thử trước đi!”

“Nhưng mà...” Dư Hạc nhú nhú mày, không hiểu sao lại cảm thấy xấu hổ.

“Được rồi, nhanh vào đi, tớ muốn chốc nữa mới tắm, nếu không thuốc cậu bôi giúp tớ coi như đi tong.” Giản Quân Khải cầm hai món quần áo đi tới, anh vịn bả vai Dư Hạc, một đường đẩy cậu đi vào, sau đó nhét quần áo vào trong ngực cậu rồi nhốt lại.

“Bên trái là nước ấm, bên phải là nước lạnh, cẩn thận một chút đừng để phỏng.” Quân Khải nghiêng người dựa vào cạnh cửa, trong đầu bất chợt ảo tưởng ra cảnh hơi nóng mịt mù cũng với gương mặt đỏ lên vì sức nóng của Dư Hạc, nghĩ nghĩ, dường như thân thể cũng muốn nóng lên.

17. Chương 17

“Xong rồi xong rồi.” Dư Hạc từ phòng tắm bước ra, lúc này tóc của cậu ướt đầm, vẫn còn nhỏ vài giọt nước, cái cảm gầy gầy dưới mái tóc đen càng thêm trắng. Cậu mặc một bộ quần áo của Giản Quân Khải, nhìn qua có hơi thùng thình và rộng rãi, lại ngoài ý muốn để lộ ra đường cong từ thắt lưng cho tới vùng hông động lòng người. Trên mặt cậu còn phỉm một mặt ửng hồng do nhiệt độ của hơi nước, ánh mắt cũng ướt ướt, một đôi mắt như vậy cứ ngốc lăng mang theo chút khẩn trương mà nhìn, khiến lòng Quân Khải chợt kích động.

Quân Khải xấu hổ ho khan hai tiếng, ánh mắt hơi trốn tránh, “Tối nay cậu ngủ trên giường tớ đi, tớ ngủ dưới đất là được rồi.”

“À” Dư Hạc kinh ngạc nhìn anh, sau đó vội vàng cự tuyệt, “Không cần, để tớ lấy chăn đệm xuống dưới đất nằm.”

Giản Quân Khải khẽ cười, lấy một chiếc khăn kéo Dư Hạc qua ngồi xuống ghế salon, “Chuyện này mà cũng muốn tranh giành nữa hả ?” Anh vừa nói vừa dùng động tác mềm nhẹ lau tóc giúp Dư Hạc.

“Cậu không cần như vậy.” Dư Hạc cau mày, cậu tận lực làm cho mình thả lỏng thân thể, nhưng vẫn như cũ có chút cứng nhắc. Hô hấp ấm áp của Quân Khải cứ lướt ngang tai cậu, gần đến như thế, khiến cho cậu theo bản năng muốn di đầu ra, thế nhưng cậu lại cố ép buộc bản thân không làm ra động tác gì. “Không sau, tớ có thể ngủ dưới đất mà.”

“Ừm.....” Tiếng ‘ừm’ của Quân Khải kéo dài thật dài, giống như vẫn đang cân nhắc, cuối cùng anh dường như đã hạ được quyết định, “Như vậy đi, nếu cậu không ngại thì chúng ta cùng ngủ trên giường, dù sao giường của tớ cũng khá rộng.”

Lỡ tai của Dư Hạc bất chợt đỏ lên, cậu rốt cục cũng nhận không được mà nghiêng mặt đi, nhẹ nhàng gật đầu.

Sau khi lau khô bớt tóc Dư Hạc, Giản Quân Khải vừa lòng cười cười, anh thật thích cái cảm giác này, cái cảm giác có thể tận tâm tận lực chiếu cố Dư Hạc, làm anh thấy vô cùng thỏa mãn.

“Chúng ta học bài đi, nếu cậu có gì không hiểu có thể hỏi tớ.”

“Ừm.”

Bọn họ cùng ngồi trước bàn học, trong phòng lại trở nên yên tĩnh, im lặng đến mức chỉ nghe thấy tiếng hô hấp của bọn họ cùng với tiếng lật sách. Mặc dù không ai nói gì, nhưng hai người trong lúc đó lại đặc biệt ăn ý, khiến người ta vô thức cảm nhận được một sự an bình.

Đến khi bọn họ làm xong bài tập, Giản Quân Khải cảm giác rượu thuốc trên người hẳn đã phát huy tác dụng, anh mới nhanh chóng đi tắm một lượt, sau đó mang quần áo bọn họ vừa thay ra bỏ vào máy giặt giặt sạch.

Lúc trở lại phòng, anh thấy Dư Hạc đang mơ mơ màng màng ngồi trên giường cầm quyển sách, đầu còn gật gà gật gù, một bộ dáng đang rất buồn ngủ nhưng dường như cố kiềm nén để đợi anh.

Quân Khải tìm lòng không đậu nở nụ cười, trong lòng ấm áp, còn dâng lên một cỗ chua xót. Anh đi đến nhẹ nhàng rút quyển sách trong tay Dư Hạc ra, xoa xoa mái tóc mềm mại của cậu, “Chờ tớ sa o?”

“Ừm.”

“Mệt thì cứ ngủ trước đi !”

“Không có gì.”

Giản Quân Khải xốc một góc chăn chui vào nằm, khẩn trương đến cơ hồ cứng nhắc toàn thân, anh vốn có thể lấy thêm một bộ chăn khác tới, nhưng lại vì tư tâm mà cố tình làm lơ chuyện đó đi. Lúc này hai người bọn họ cùng nằm trên một chiếc giường dưới một tấm chăn, anh thậm chí có thể cảm thụ được nhiệt độ cơ thể gần kề của Dư Hạc, làm cho anh nhận không được muốn tới gần.

Vì thế anh nhẹ nhàng di thân qua nắm lấy một bàn tay của Dư Hạc, cảm giác được bàn tay kia run lên một cái, trong bóng đêm anh trộm nở nụ cười.

Dư Hạc lẳng lặng đợi chờ, Giản Quân Khải cũng không tiến thêm bước nào nữa, hô hấp chậm rãi ổn định, giống như đã ngủ say.

Dư Hạc thật không dám động, từ lúc còn rất nhỏ cậu vẫn luôn ngủ một mình, cả một thời gian dài như vậy, dài đến giờ khắc này cậu đã không quen có người nằm bên cạnh, cả người cứ cứng ngắc e là khó mà đi vào giấc ngủ, ngay cả trái tim cũng nhảy bình bịch lên. Cậu yên lặng nằm vào một góc giường, toàn thân cuộn thành một cục, chỉ chiếm một diện tích rất chi là nhỏ.

Sau khi cậu vẫn duy trì tư thế kia mà chậm rãi đi vào giấc ngủ, mí mắt Giản Quân Khải trong bóng tối lại đột nhiên giật giật, anh khẽ khàng thở dài, còn nhớ đã từng thấy ở nơi nào đó, có một tư thế cuộn mình đi vào giấc ngủ hệt như vậy giống như là không có cảm giác an toàn. Anh nghĩ như thế rồi cố gắng áp chế sự khô nóng dưới bụng, sau đó di chuyển toàn bộ thân thể sang, gắt gao áp vào lưng Dư Hạc, kéo kéo chân, khóa cả người Dư Hạc vào lòng, hai tay ôm lấy thắt lưng cậu, lúc này mới vừa lòng mà ngủ.

Ai, hiện giờ đã không thể xơi thịt ngon lành, chẳng lẽ một chút đậu hũ cũng không có? Bất quá, tư thế bây giờ đối với Quân Khải mà nói, quả thật là một sự khiêu khích cực lớn. Ai, nhân sinh thật sự là một cả đoạn đường tu hành a !

Sáng sớm hôm sau, Dư Hạc từ trong giấc ngủ mơ mơ màng màng tỉnh dậy, liền phát hiện mình bị một thân hình ấm áp giam chặt vào trong ngực, hai thân hình kề sát vào nhau, một hơi thở nóng hổi cứ không ngừng phả vào cổ cậu, làm cho cậu lẳng lặng trừng to hai mắt.

Qua hồi lâu, cậu mới chậm rãi kéo hai cánh tay đang ôm chặt thắt lưng mình qua một bên, sau đó lén lút chuẩn bị thoát khỏi vòng vây của Quân Khải. Thế nhưng cậu vừa động đây, Quân Khải liền bật người tỉnh giấc, khi Dư Hạc ngồi dậy phần hông vô tình đụng lướt qua một nơi ở hạ thân anh, làm anh nhin không được khẽ hừ một tiếng. Âm cuối nhẹ lên cao, lại còn thêm một tia khàn khàn.

Toàn thân Dư Hạc dường như chợt sững sờ tại chỗ, sau đó khuôn mặt cậu đột nhiên đỏ lên, động tác vô cùng nhanh chóng nhảy xuống từ trên giường. Giản Quân Khải phía sau cũng đã thanh tỉnh, anh ngẩn người rồi bình tĩnh nở nụ cười, “Tiểu Hạc cần gì thẹn thùng như vậy a, chúng ta đều là đàn ông, loại chuyện này rất bình thường mà ?”

Dư Hạc quay người lại liếc nhìn Quân Khải một cái, sau đó yên lặng đi toilet rửa mặt.

Giản Quân Khải ha ha phá lên cười, đôi mắt trộm liếc anh vừa nãy của Dư Hạc, thật sự là không thể đáng yêu hơn.

Liên tiếp vài ngày sau, Giản Quân Khải mỗi ngày đều tìm đủ mọi lý do ép Dư Hạc ở lại nhà mình, nói gì là nếu lỡ cha Dư Hạc ngày nào đó lại đột nhiên trở về, lại không đứng đánh cho cậu một trận thì mình sẽ đau lòng chết mất.

Dư Hạc kỳ thật cảm thấy cha cậu trong thời gian này chắc sẽ không trở về đâu, nhưng dường như cảm giác mà Quân Khải mang lại cho cậu quá mức ấm áp, cho nên cậu không một chút muốn cự tuyệt. Vì vậy cũng thuận thế đáp ứng đề nghị của anh, tạm thời (?) vào nhà Quân Khải ở.

Cứ như vậy ở liền mấy tháng, bọn họ ngày nào cũng cùng đi học, cùng về nhà, Giản Quân Khải mỗi ngày cung cấp đủ loại món ăn cho Dư Hạc, cảm tình của bọn họ trong khoảng thời gian này dường như ngày càng phù hợp, ở chung cũng ngày càng tự nhiên. Thậm chí nhiều khi sẽ khiến cho Dư Hạc sinh ra cảm giác giống như đang ở nhà, đúng vậy, cậu cảm thấy phòng ở của Giản Quân Khải còn giống nhà mình hơn, là một nơi có thể khiến cậu thả lỏng toàn thân, yên bình và thoải mái.

.

Không hiểu sao, Trương Luân suốt một tháng nay không đi học, sau khi hần không ở trường thì mỗi ngày không còn ai cố ý gây phiền toái cho Dư Hạc nữa. Tuy rằng vẫn bị người khác bài xích, nhưng ít nhất sẽ không động tí là bị đánh cho cả người bị thương.

Hôm nay, Dư Hạc đang có tiết lại đột nhiên bị chủ nhiệm lớp gọi ra ngoài.

Dư Hạc cau mày nhìn ông, biểu tình của chủ nhiệm lớp có chút kỳ quái, trong mắt ẩn ẩn lộ ra chút kiên kị, cũng có chút đau lòng. Ông ho nhẹ hai tiếng, ánh mắt hơi trốn tránh, “Chuyện là, Dư Hạc, em trước tiên đi theo thầy một lát.”

Dư Hạc trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi sát theo lão thầy.

Đến văn phòng, chủ nhiệm lớp bảo Dư Hạc ngồi xuống, miệng lập lờ bắt đầu hỏi han về cuộc sống và việc học hành của Dư Hạc.

Còn Dư Hạc thì lại không có kiên nhẫn, lão thầy giáo hỏi gì cậu trả lời nấy, vẻ mặt thập phần yên ổn, giống như tuyệt không lo lắng tiếp theo lão thầy sẽ nói đến chuyện gì.

Hồi lâu sau, lão thầy giáo rốt cục ngừng lại, ông khẽ thở dài một hơi, “Dư Hạc, thầy biết em kỳ thật vẫn luôn rất khó khăn.”

Dư Hạc vẻ mặt chấn động, cậu nhú nhú mày, khó hiểu nhìn ông.

“Nghe nói mẹ em đã qua đời từ khi còn nhỏ đúng không ?”

Dư Hạc mím môi, miễn cưỡng gật đầu. Cậu không thích nói với người khác về việc tư của mình, dù cho đây có là thầy giáo của cậu.

18. Chương 18

Thầy giáo thấy thế vẻ mặt lại kỳ quái, ông liếc nhìn Dư Hạc một cái rồi khẽ hít một hơi, “Dư Hạc, vừa rồi thầy nhận được một cuộc điện thoại, em không được kích động mà hãy nghe thầy nói...”

Lại đến giờ tan học, Giản Quân Khải vẫn như thường đến cửa lớp học của Dư Hạc chờ, anh tùy ý lấy ra một quyển sách, tựa vào trên tường vừa xem vừa lẳng lặng chờ.

Đến khi thầy của bọn họ rốt cục cho ra về, các học sinh tốp năm tốp ba đi ra, trong đó Lý Y Hiểu khi đi qua còn lạnh lùng trừng mắt nhìn anh một cái, có điều Quân Khải thì ngay cả một ánh mắt cũng không buồn cho nàng.

Đám người càng lúc càng thưa thớt, Quân Khải rốt cục cũng cất quyển sách trên tay vào, nhin không được đứng thẳng người lại, tại sao Dư Hạc giờ này còn chưa ra ? Anh cau mày đi đến cửa phòng học, bên trong còn có vài người lẻ loi đang vừa thu dọn đồ đạc vừa trò chuyện, nhưng lại không có thân ảnh Dư Hạc đâu.

“Thật xin lỗi.” Quân Khải mở miệng hỏi, “Xin hỏi Dư Hạc đã đi chưa ?”

Mấy tháng nay, anh ngày nào cũng đến tìm Dư Hạc, mà bản thân lại là thành tích rất tốt trong trường, ngoại hình tuấn tú, nên tất nhiên người trong lớp Dư Hạc đều biết anh. Nghe vậy bọn họ nhìn nhau một chút, trong ánh mắt có chút nghi hoặc, “Hình như từ trưa đã không thấy người rồi! Bọn này cũng không rõ.”

Dư Hạc vốn dĩ luôn giống như không tồn tại, bọn họ hiển nhiên sẽ không để ý cậu là biến mất từ khi nào.

“Giữa trưa ?” Giản Quân Khải nhú nhú mày, đáy lòng không hiểu sao cảm thấy bất an, “Sẽ không a, hồi trưa tớ còn ở cùng cậu ấy mà! Cậu ấy buổi chiều có đến lớp không ?”

Bọn họ thu thập xong các thứ nên vội vã muốn rời đi, không muốn nhiều lời với anh, trả lời cũng cho có lệ, “Có thể đến, cũng có thể không, ai mà rảnh rỗi đi chú ý cậu ta a !”

Tim Quân Khải đập thật sự nhanh, lần trước đột nhiên không thấy cậu là bởi vì trách anh lúc sáng không chờ cậu, coi như là có nguyên nhân, nhưng lúc này đây là vì sao, như thế nào lại...

Tim của anh đập vô cùng nhanh, các dây thần kinh đông cứng lại, anh lẳng lặng đứng tại chỗ, những người kia đi ra ngoài lướt qua anh cũng không phản ứng gì. Các loại ý niệm khác nhau trong đầu cứ dây dưa thành một đoàn rối tung, làm cho tâm tình anh bất giác khẩn trương.

Rốt cục, anh đột nhiên ngược mắt lên, trong đầu một tia sáng chợt lóe. Anh đứng lặng tại chỗ hai giây, sau đó đột ngột xoay người chạy vội đi.

Anh tại sao lại có thể quên, thời điểm gần đến nghỉ hè năm lớp 11, cha của Dư Hạc bởi vì uống rượu say mà một đêm kia dưới trời mưa tầm tã, đã bị một chiếc BMW vượt đèn đỏ đâm chết. Nơi đó là ở đầu một con đường khá phồn hoa, đám đông vây xem thì chỉ có thể ép người tài xế đã gây tai nạn bắc đẩu đi đi tự thú, bởi vì lúc ấy Dư Khánh Nghiêm trên người không có mang gì để chứng minh thân phận của mình, cũng không có di động này nọ để liên lạc với người nhà, cho nên cảnh sát phải tìm mấy ngày mới liên lạc được với Dư Hạc. Cái người kia chính là một người có tiền, đã dùng ba mươi vạn để bồi thường riêng cho Dư Hạc...

Dư Hạc bình tĩnh lạnh nhạt tiếp nhận số tiền kia, cậu vừa gạt đầu một cái cảnh sát lập tức đem thi thể cha đi hỏa táng, sau đó giúp đỡ cậu đem cha đi chôn cất, thời gian tổng cộng cũng bất quá chỉ là một buổi chiều, hành động nhanh chóng như thế giống như cố ý muốn che giấu điều gì đó vậy. Dư Hạc cũng không so đo làm gì, cậu cũng không muốn biết số tiền mình có được là nhiều hay ít, cậu cái gì cũng không muốn xen vào nữa, chỉ ở trước mộ cha quỳ suốt một đêm, đến chiều tối thì trời bắt đầu hạ một cơn mưa, Dư Hạc ngã xuống trước mộ cha, mãi cho đến khi người quản lý mộ viên phát hiện mới đưa cậu đi bệnh viện.

Sau đó, cậu bởi vì phát sốt còn chuyển sang viêm phổi, nằm trên giường hơn nửa tháng mới có thể quay lại trường học.

Giản Quân Khải giơ cổ tay nhìn đồng hồ một chút, tại trước cửa trường ngăn một chiếc taxi lại, “Đến mộ viên ở phía Bắc.”

Tài xế hơi sững sốt, thời tiết thế này, bầu trời đã bắt đầu rớt mấy hạt mưa nhỏ rồi, “Hôm nay có vẻ sẽ mưa lớn đấy, cháu là đi mộ viên thấp nhang cho ai sao?”

Quân Khải hơi mím môi, anh nhìn thoáng qua những hạt mưa đang rơi xuống từ bầu trời, vẻ mặt có phần lo lắng, “Xin lỗi, trước tiên dừng ở siêu thị đi ạ!”

Anh vào siêu thị mua dù, lúc này mưa đã bắt đầu lớn, vì thế nỗi lo âu trên mặt anh càng sâu hơn, rồi lại không thể lập tức bay đến bên người Dư Hạc, chỉ có thể không ngừng thúc giục tài xế taxi nhanh hơn một chút.

Hiện tại anh phi thường ghét bản thân mình, Dư Hạc không có di động, dưới loại tình huống này đương nhiên cũng vô pháp liên hệ với mình, anh rõ ràng đã điều tra thông tin về Dư Hạc từ những chi tiết nhỏ nhặt nhất rồi, vì sao vào thời điểm mấu chốt này lại quên mất không còn một mảnh.

Anh không phải hối hận đã không ngăn chặn cái chết của cha Dư Hạc, tuy rằng nghe có vẻ rất máu lạnh, nhưng anh đâu phải Dư Hạc, anh không có loại tình cảm phức tạp trong hận ý vẫn mang theo thân tình đối với Dư Khánh Nghiêm. Anh chỉ là một người muốn sống ái mỗi mình Dư Hạc thôi, cái chết của Dư Khánh Nghiêm đối với anh mà nói, sẽ không hề khiến cho tâm hồn anh có bất kì một gợn sóng, thậm chí thành thật mà nói, việc đó kỳ thực chính là một bước ngoặt của vận mệnh cả đời Dư Hạc. Nếu cha cậu không chết, Dư Hạc sẽ không lấy được ba mươi vạn bồi thường kia; nếu cha cậu không chết, tiền bồi thường khi nhà cậu bị phá bỏ và dời đi nơi khác cũng sẽ không hoàn toàn rơi vào tay cậu, cậu sẽ như trước mỗi ngày ra ngoài làm công, cậu sẽ như trước ngay cả cơm cũng thỉnh thoảng ăn không đủ no, mà cha của cậu sẽ không cho cậu một phân tiền nào, hẳn có thể cho cậu, chỉ là từng trận thương tổn, bất kể là trên thân xác hay là tâm hồn.

Cho nên thật may là Quân Khải đã quên bằng đi, nếu không anh có lẽ sẽ vì việc có nên ngăn chặn cái chết của Dư Khánh Nghiêm mà rối rắm vô cùng.

Giờ khắc này, anh cực kỳ hối hận là vì sao ngay thời điểm này mình lại không thể bồi bên cạnh Dư Hạc, anh đã để Dư Hạc một mình đến cục cảnh sát, một mình nhìn thi thể cha, một mình quỳ gối dưới trời mưa, thế nhưng không một ai có thể mang đến ấm áp hay làm bạn cùng cậu.

Thật vất vả cuối cùng cũng tới mục đích.

“Xin lỗi, chú tài xế, chú có thể đợi cháu ở đây một lát không?” Nói xong câu đó, anh gần như vội vã chạy vội đi, mưa đã hạ thật lớn, tạt vào trên kính xe phát ra tiếng rào rào. Anh ở trong mộ viên tìm quanh một vòng, cuối cùng cũng mơ mơ hồ hồ trong màn mưa nhìn thấy một thân ảnh gầy yếu.

Giản Quân Khải bắt giắc thả chậm bước chân, giống như sợ hãi sẽ quấy rầy đến thiếu niên đang im lặng hai mắt vô thần kia, anh lẳng lặng đi đến bên Dư Hạc, che cả người cậu dưới tán ô, rồi cùng quỳ xuống với cậu.

Trên người Dư Hạc đã hoàn toàn ướt đầm, anh lúc này chỉ biết nhìn chăm chăm vào con người trước tấm bia mộ... người kia, giống như đã mất đi hết thấy phản ứng đối với người khác. Về mặt cậu dị thường bình tĩnh, ánh mắt lại trống rỗng, làm cho người ta không thể không sợ hãi.

Vì thế, đến tận bây giờ, Giản Quân Khải mới đột nhiên phát hiện, có lẽ địa vị của Dư Khánh Nghiêm trong lòng tiểu Hạc, so với tưởng tượng của anh còn trọng yếu hơn nhiều. Anh đã cho là lòng mình sẽ không hối hận mà giờ khắc này lại trở nên dao động, cho dù Dư Khánh Nghiêm đối xử với Dư Hạc ác liệt bao nhiêu, hẳn vẫn là cha của cậu, vẫn là người duy nhất trên thế gian này có quan hệ với Dư Hạc, vẫn là người mà Dư Hạc phải mang nặng hai chữ tình thân này.

Anh nghĩ như vậy, rồi vươn một tay nhẹ nhàng ôm lấy vai cậu.

“Tiểu Hạc, cậu đừng như vậy, muốn khóc thì cứ khóc đi !”

Dư Hạc vừa nghe thấy lời anh nói, cổ họng cũng đồng thời bật ra một tiếng nấc, cậu cả người run rẩy, cơ hồ muốn cắn đến môi mình xuất huyết.

Giản Quân Khải rốt cục nhìn không được nữa, anh nhẹ nhàng buông tay, chiếc ô liền chậm rãi rơi vào dưới cơn mưa, nước mưa rơi vào trên mặt phát những tiếng lách tách. Hai tay anh ôm lấy mặt Dư Hạc, trân trọng mà lại thâm sâu hôn lên.

Trong cổ họng lập tức truyền tới một mùi máu tươi, trong lòng Quân Khải đau xót, động tác mềm nhẹ dùng đầu lưỡi một tác một tác liếm lên cánh môi đã bị cắn rách da của Dư Hạc, sau đó chậm rãi khiêu mở hai hàm răng của cậu mà xâm nhập vào, không để ý chuyện máu tươi mà triển miên dây dưa.

Dư Hạc ban đầu hơi ngơ ngác, cậu sững sờ hai giây, sau đó động tác trúc trắc đáp lại.

Mùi máu tươi thoang thoảng kia xâm nhiễm vào khắp ngõ ngách trong miệng mỗi người, đầu lưỡi hai người bọn họ quấn quít một chỗ, hơi thở đôi bên cũng dây dưa cùng nhau. Giống như kể từ giờ khắc này, cuộc đời của bọn họ cũng sẽ dây dưa một chỗ như thế này, không bao giờ tách rời nữa.

“Tôi sẽ vĩnh viễn bên cạnh cậu, vĩnh viễn làm người thân của cậu, cho nên, đừng tiếp tục đau buồn nữa có được không ?” Giản Quân Khải cậu ra, hai tay vẫn như cũ ôm lấy mặt cậu, chóp mũi kề vào nhau.

Đầu lưỡi của Dư Hạc đã mất hết cảm giác, cậu dờ dẩn nhìn Quân Khải, vô số giọt nước mưa từ trên trán chảy xuống, làm tầm mắt cậu trở nên mơ hồ, người trước mắt này, trông ánh mắt của cậu ấy kiên định như thế, giống như xem cậu là một trân bảo quan trọng nhất thế gian này vậy. Trong lòng cậu rung động một hồi, rồi nước mắt đột ngột chảy ra.

Quân Khải nhẹ nhàng hít vào một hơi, không biết vì sao, tuy rằng trên mặt Dư Hạc tràn đầy nước mưa, nhưng trong nháy mắt kia anh có thể nhận thấy được, Dư Hạc khóc.

Anh ôm Dư Hạc vào lồng ngực, càng không ngừng ghé vào tai cậu thì thầm, “Không sao không sao, tớ sẽ vĩnh viễn ở bên cậu, chúng ta về nhà có được không ?”

Qua hồi lâu, Dư Hạc rốt cục nhẹ nhàng gật đầu. Cậu hơi lão đảo đứng lên, Giản Quân Khải cầm lên chiếc ô bên cạnh, che lên đỉnh đầu Dư Hạc, sau đó gắt gao ôm vai cậu.

Bọn họ lên chiếc xe taxi lúc đi tới để về nhà Giản Quân Khải.

Anh lập tức lấy bộ đồ lẫn trước Dư Hạc để lại đưa cho cậu, “Tắm trước đi, nếu không lát nữa cảm lạnh là không xong đấy.”

Dư Hạc ánh mắt phức tạp nhìn anh một cái, cũng không nói lời nào, chỉ im lặng nhận lấy quần áo, ngoan ngoãn vào phòng tắm.

Giản Quân Khải biết, kỳ thật trong lòng Dư Hạc có rất nhiều nghi vấn, rất nhiều lời muốn nói với anh, nhưng hiện tại tiểu Hạc không có tâm tư để hỏi hay nói bất cứ thứ gì nữa.

19. Chương 19

Rốt cục, Dư Hạc và Giản Quân Khải đều tắm xong xuôi, bọn họ im lặng ngồi trên ghế salon, không khí có phần ngưng trệ.

Dư Hạc cúi đầu, đột nhiên mở miệng, thanh âm phiến muộn: “Tớ vẫn rất hận ông ta.”

Quân Khải quay đầu sang nhìn cậu.

“Từ nhỏ tới giờ, trong kí ức của tớ có rất ít chuyện liên quan đến ông, ông luôn rất ít khi về nhà, cho dù có về cũng luôn vội vàng vàng, khi đó, chỉ có mẹ quan tâm chăm sóc tớ, nhưng nàng cũng có công việc của nàng, cho nên tớ thường xuyên ở một mình, còn không thì đến tiệm net của chú Trương. Tớ có lẽ cũng cảm nhận được mình cô đơn, nhưng lâu dần rồi cũng thành thói quen. Tớ khi đó, luôn hy vọng cha mẹ có thể có nhiều thời gian ở nhà hơn để quan tâm mình, thế nhưng mà.... Sau này tớ mới biết được, cuộc sống khi đó của mình chính là những ngày hạnh phúc nhất rồi.”

Trong lòng Quân Khải đau xót, nhưng anh vẫn lặng lẽ nghe, Dư Hạc vẫn hơi cúi đầu nói, từ phía anh nhìn qua, chỉ có thể nhìn thấy hàng lông mi dày đậm của cậu đang run rẩy, giống như muốn quét vào lòng anh vậy.

“Sau đó...” Dư Hạc thống khổ nắm tay anh, môi khẽ mấp máy, “Mẹ qua đời, cha thì thất nghiệp, ông ta bắt đầu mỗi ngày uống rượu, uống xong thì đánh tớ, đôi mắt hắn nhìn tớ luôn tràn ngập hận ý, từng đòn từng đòn đánh vào trên người tớ, nhưng hắn chưa một lần đau lòng.” Nói tới đây, khóe môi Dư Hạc hiện lên một mạt ý cười tự giễu, “Từ lúc tớ mười mấy tuổi, hắn không cho tớ một phân tiền nào nữa. Mỗi ngày tớ phải đi bới móc rác rưởi, bán báo chí, mọi người đều không thích tớ gần tớ, bởi vì cảm thấy tớ bẩn thỉu. Mà tớ quả thật là rất bẩn.”

Quân Khải cầm tay cậu, nắm thật chặt.

Dư Hạc dường như cảm thụ được nhiệt độ từ Quân Khải, vì thế ổn định tinh thần nói tiếp, “Tớ cố gắng nuôi sống bản thân, nhìn người khác ở bên cha mẹ được che chở mà lớn lên trong hạnh phúc, tớ cảm thấy thật hận hắn. Tại sao tớ phải vất vả như vậy để tự nuôi bản thân, tớ không phải cũng có cha sao? Tại sao lại phải vất kiệt sức lực để mình có thể sống sót? Ha ha, hắn hàng năm mỗi tháng đều không về nhà, vừa về đến thì chuyện duy nhất mà ông ta làm là nhẫn tâm giết lấy mấy trăm đồng tớ tần tảo khổ khổ kiếm được mấy tháng nay, khi đó, tớ quả thực hận không thể giết ông ta chết quách đi, ông ta sống trên đời này để làm gì, vì sao không chịu chết đi ? ! Tớ rõ ràng đã luôn nghĩ như vậy, mỗi một lần ông ta đánh tớ, nỗi hận trong đầu tớ càng sâu, tớ cứ nghĩ nếu ông ta chết rồi mình sẽ rất vui vẻ, tớ đã nghĩ như thế, nhưng mà... nhưng mà...”

Dư Hạc cau mày, hốc mắt hồng hồng, rồi nhanh chóng tràn ra một làn nước.

Giản Quân Khải khẽ hít vào một hơi, anh vươn tay ôm lấy cậu vào lồng ngực. “Từ nay về sau, anh sẽ quan tâm em.” Anh thốt lên một lời thề, “Anh sẽ quan tâm chăm sóc em thật tốt, sẽ ở bên em cả đời.”

Dư Hạc ngẩng đầu lên nhìn anh, trong ánh mắt tràn đầy kinh nghi bất định. Dư Hạc vừa định hỏi Quân Khải vừa rồi vì sao lại hôn cậu, lại bỗng nhiên nghe được lời thề này, “Cậu...”

“Em không biết sao?” Quân Khải đột nhiên nở nụ cười, “Kỳ thật a, anh thầm mến em từ lâu rồi.”

Dư Hạc tròn to hai mắt, không thể tin mà nhìn anh.

Quân Khải bĩu môi, cũng trừng hai mắt, hiện ra một tia ủy khuất, “Làm gì kinh ngạc dữ vậy, em ghét anh lắm sao? Hay là...” Anh liếc hỏi thử, “Em ghét đồng tính luyến ái?”

“Không phải.” Dư Hạc vội vàng lắc lắc đầu, cậu đột nhiên nhớ lại nụ hôn triền miên của hai người lúc ở mộ viên, nhớ lại mỗi đêm khi cùng ngủ trên một cái giường Quân Khải đều ôm lấy mình, nhớ lại lúc cây gậy sắt sắp sửa quất xuống người mình thì có một thân ảnh lao tới chắn, nhớ lại dáng vẻ lúc cười của anh, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng thật thỏa mãn, rồi lại chợt nhận ra, có lẽ chính mình từ trước kia cũng đã thích

anh. Kể từ lần đầu tiên gặp mặt, khi anh nhìn mình, mỉm cười nói “Cậu không sao chứ”, cũng đã... thích anh rồi.

Mặt của cậu hơi đỏ lên, “Cậu từ lúc nào thì bắt đầu... Cái kia...”

Quân Khải nhẹ nhàng nở nụ cười, “Từ rất lâu rất lâu trước đây rồi, dù sao khẳng định so với thời gian em thích anh còn sớm hơn nhiều.”

Dư Hạc ngược mắt nhìn, trong mắt tràn ngập chữ ‘không tin’.

Vì thế ý cười trên mặt Giản Quân Khải càng sâu, anh xoa xoa tóc Dư Hạc, “Em còn chưa nói cho anh biết, có thích anh không ?”

Dư Hạc chớp mắt mấy cái, quay đầu đi, khẽ “ừm” một tiếng.

“Em nói gì ?” Quân Khải cố ý làm bộ như không nghe thấy.

Dư Hạc liếc xéo anh một cái.

“Ha ha ha” Quân Khải rất thích biểu tình sinh động hoạt bát trên mặt cậu.

Dư Hạc lẳng lặng nghe tiếng cười vui sướng của Quân Khải, biểu tình chợt âm trầm xuống, cậu cau mày, trong mắt hiện lên tràn đầy sự tự ti, “Anh... vì sao lại thích em ?”

Cậu quả thực không hiểu, ngoại hình đẹp trai lại thành tích ưu tú như Giản Quân Khải, hơn nữa còn là con nhà giàu, vì sao lại đi thích mình, cậu toàn thân không có một chút ưu điểm khiến người ta yêu thích, từ lúc nhỏ đi học đã không có lấy một người bạn, không ai thêm thích cậu cả...

“Bởi vì...” Quân Khải nâng cằm cậu lên, tại trên môi cậu ấn thêm một nụ hôn thứ hai, “Cả người em đều khiến anh thích.”

Dư Hạc sửng sốt, trong ánh mắt tràn ngập kinh nghi, giống như căn bản không tin lời Quân Khải vừa nói.

Quân Khải nhìn thấy suy nghĩ của cậu, anh biết, thay vì nói là Dư Hạc không tin anh, không bằng nói người Dư Hạc không tin tưởng chính là cậu, “Ừm... Nếu nhất thời muốn nói thì dài lắm, anh sẽ khiến em dần tin tưởng.”

Giản Quân Khải đột nhiên nghĩ tới, vào cái lần đầu tiên anh nhìn thấy Dư Hạc ở một buổi tiệc giao thương, ngay lập tức vì nụ cười mà em ấy dành cho Kiều Tân Hạo, nụ cười giống như trên thế giới này ta chỉ dành cho mỗi mình người, mà nháy mắt bị hãm sâu không thể thoát.

Nghĩ đến đây, anh bỗng có chút ghen tuông, nhẹ nhàng hôn lên ánh mắt sáng trong của Dư Hạc, “Không được, em cười lên rất đẹp, nhất định sẽ mê đảo rất nhiều người, em chỉ cười với một mình anh có được không ?”

Dư Hạc cười khúc khích, cậu học theo bộ dáng thường ngày của Quân Khải, xoa xoa đầu anh, “Anh mấy tuổi rồi a ! Còn hệt như con nít nữa !”

Quân Khải cũng học theo con nít chu chu miệng, khẽ hừ một tiếng.

Vì thế ý cười trên mặt Dư Hạc càng thêm sâu.

“Được rồi, hôm nay nghỉ sớm một chút đi.” Giản Quân Khải sờ sờ trán Dư Hạc, “Hôm nay em dầm mưa lâu như vậy, cẩn thận đừng để bị cảm lạnh, chờ một chút để anh đi lấy nhiệt kế đo xem có sốt hay không.”

“Ừm.” Tuy rằng cảm thấy không cần thiết lắm, nhưng Dư Hạc vẫn ngoan ngoãn gật đầu, nghe theo anh để anh đo đo nhiệt độ cơ thể mình.

Đến khi hai người cùng nằm xuống giường, Dư Hạc chớp chớp mắt, im lặng trong bóng đêm nhìn khuôn mặt Giản Quân Khải, đột nhiên cảm thấy mọi chuyện phát sinh ngày hôm nay thật hư ảo.

Bất ngờ bị người hôn, bất ngờ được người bày tỏ, bất ngờ... mình không còn độc thân nữa.

20. Chương 20

Dư Hạc nhẹ nhàng gợi lên một nụ cười, chợt hiện rồi biến mất ngay, sau đó... bước qua khe hôn lên trán Quân Khải, rồi an ổn ngủ đi.

Bạn bè cùng lớp Dư Hạc kinh ngạc phát hiện cậu dường như đã thay đổi, về phần thay đổi như thế nào thì thực sự không thể nói được, chỉ là cảm thấy Dư Hạc so với trước kia dễ hấp dẫn ánh mắt của người khác hơn, giống như từ trong ra ngoài đều tỏa mát ra một loại mị lực kỳ dị. Kỳ thật, chỉ cần để ý kỹ sẽ nhận ra, không biết từ lúc nào, Dư Hạc không còn mặc những tấm áo nệm nhuộm, không còn để mái tóc dài hỗn độn che khuất đi đôi mắt, từ một tiểu khát cái lòi thoi nhếch nhác biến thành một thiếu niên thanh tú trầm lặng, nếu như không có thành kiến đối với cậu, thì sẽ có biết bao tiểu nữ sinh mặt đỏ tìm gặp.

Bất quá... không có thành kiến ? Phải biết rằng, đã là thành kiến thì rất khó mà đột ngột tiêu tán.

Vì thế, trong trường học vẫn như cũ không có ai chủ động đi nói chuyện với cậu, dĩ nhiên cậu cũng không muốn bắt chuyện với những người đó.

Đến lúc tan học, Dư Hạc thu thập tập sách này kia, đi ra ngoài. Quân Khải vẫn như mọi lần đứng ở cửa lớp đợi cậu, thấy cậu đi ra thì nhẹ nhàng cười, “Em định hôm nay đi mua máy tính sao ?”

“Ừm.” Dư Hạc gật đầu.

“Thật ra em có thể dùng của anh.”

“Em... không quen.” Dư Hạc lắc lắc đầu, cậu không quá thích dùng máy tính của người khác để chơi cổ phiếu này kia.

Quân Khải cười cười, không nói gì.

Dư Hạc ngẩng đầu nhìn anh một cái, khe cắn môi, giống như có chút khó mở miệng, rốt cục, cậu cũng hơi bất an lên tiếng, “Cái kia... Em muốn trở về chỗ ở.”

Giản Quân Khải hơi sửng sốt, sau đó xoay đầu lại nhìn cậu.

Về mặt của Dư Hạc có chút bồn chồn, cậu lẳng lặng nhìn Quân Khải, giống như lo lắng anh sẽ sinh khí.

Quân Khải mỉm cười, “Không muốn ở cùng với anh, hay là cảm thấy chưa làm được gì mà ở nhà anh mãi cũng không tốt ?”

Dư Hạc kinh ngạc mở to hai mắt, sau một lúc lâu khóe mắt mới mang theo mỉm cười, “Là ở nhà anh không tốt.”

“Vậy chia tiền thuê nhà với anh đi, hai đứa mình mỗi người một nửa.” Thái độ của anh có vẻ thực tùy ý.

Thế nhưng Dư Hạc lại bĩu môi, “Em có nhà không tốn tiền, cần gì không ở mà phải đến chỗ anh a ! Với lại em cũng không có tiền.”

Quân Khải phụt cười, anh có vẻ hơi bất đắc dĩ, “Vậy anh rời nhà thuê sang ở nhà em nha ? Nếu như nhà em có chỗ chứa.”

“Anh nhiều tiền sao không tìm chỗ khác đi ? Nhà của em chật lắm mà !” Dư Hạc nhỏ giọng than thở.

Quân Khải nặng nề mà xoa xoa đầu cậu, như là đang phát tiết mọi bất mãn trong lòng, “Ai bảo tính tình tiểu Hạc nhà ta không được tự nhiên làm chi a ! Dù gì đi nữa anh cũng mặc kệ, em đừng hòng bỏ lại anh, dám thử bội tình bạc nghĩa xem, anh khóc cho em coi !”

“Gì chứ ! Không được dùng từ ngữ như vậy !” Dư Hạc nhin không được trở mình một cái xem thường, nhưng vẫn không giấu được đôi tai đang đỏ lên. Bọn họ sống vai cùng đi, lại vô tình mà tự nhiên tạo nên một không gian không ai có thể chen vào.

“Thế em rốt cuộc là chọn đến nhà anh ở, hay là để anh đến nhà em ? Anh thì sao cũng được rồi đó !” Quân Khải hai tay gác sau đầu, một bộ dáng nhàn nhã thông dong.

Dư Hạc vẫn cúi đầu, rầu rĩ đi về trước, nhìn bộ dáng của Quân Khải hiện tại, Dư Hạc đột nhiên cảm thấy mình cũng không cần quá mức bận tâm chuyện này.

Hai người bọn họ dắt xe đạp ra cổng, hướng về shop máy tính mà chạy.

Biểu tình trên mặt Dư Hạc có chút rối rắm, nhưng cuối cùng vẫn thỏa hiệp thở dài, “Vẫn là ở nhà anh đi.” Cũng đến mùa đông rồi, ở căn nhà vừa lạnh lại vừa ẩm thấp kia của cậu Quân Khải chắc chắn sẽ không quen.

Nhưng Quân Khải lại không tỏ ra vui mừng nhảy nhót, chỉ lẳng lặng quay đầu nhìn cậu một cái, “Em không cần lo cho anh, anh đã nói với em rồi, em có thể ở lại nhà anh thì sao lại không ở?”

Dư Hạc hơi kinh ngạc nhìn anh, bỗng nhiên có chút cảm động, nhưng vẫn lắc đầu, “Xin lỗi, cũng giống như anh nói, là em không được tự nhiên.”

“Anh lại thích bộ dáng không được tự nhiên của em.” Giản Quân Khải đột nhiên trêu đùa nhếch khóe miệng.

Dư Hạc bị anh làm nghẹn họng, liếc xéo một phát, rồi chuyển tâm chạy xe không nói gì nữa.

“Ha ha ha ha, tiểu Hạc em sao lại đáng yêu như thế.”

“Đáng ghét, toàn coi người ta như súc vật.” Dư Hạc cúi đầu, như là đang lầm bầm. (Ây dà, cái chữ ‘đáng ghét’ nghe đàn bà quá, nhưng không thay được bằng chữ nào khác)

Đến khi bọn họ đến shop máy tính, Dư Hạc vẫn nghĩ muốn chọn một chiếc máy tính tốt một chút, Giản Quân Khải đứng một bên nhìn cậu phun ra một đồng từ chuyên ngành, gì là cấu hình phần mềm, tính năng, thị trường này nọ, khiến ông chủ tiệm ban đầu cứ nghĩ cậu chỉ là một học sinh trung học bình thường sưng sốt, cuối cùng lấy giá rẻ khoảng hơn tám trăm đồng bán cho cậu, nhưng mà cậu vẫn than ngắn thở dài. Quân Khải nhin không được nở nụ cười, trong nụ cười còn mang theo một tia đắc ý.

“Anh cười cái gì ?” Dư Hạc liếc mắt nhìn anh.

“Em lợi hại như vậy nên anh cảm thấy thực tự hào a !” Quân Khải cười ôm cậu.

“Đừng.” Dư Hạc nhỏ giọng nén giận nói, nhưng động tác lại không có gì tỏ ra phản kháng, mặc cho anh tiếp tục ôm như vậy đi ra ngoài.

Quân Khải luôn thích trêu chọc cậu, chọc cho cậu đỏ mặt hoặc là thẹn quá hóa giận đều rất tốt, dần dà Dư Hạc cũng đã quen, tóm lại không cần để ý đến anh là được.

Giản Quân Khải đang cười đùa với Dư Hạc, đột nhiên, ánh mắt đảo qua một điểm, mọi động tác của anh đều dừng sững lại. Vẻ mặt của anh trong nháy mắt lạnh xuống, ngón tay không kiềm được mà run rẩy, đôi mắt hiện lên tia ngoan độc, toàn thân tản mát ra một loại khí thế khiến người ta sợ hãi.

“Sao vậy ?” Dư Hạc có chút nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn anh, chỉ cảm thấy khuôn mặt anh trong thoáng chốc đã trở nên lạnh như băng, làm cho cậu hơi sợ hãi.

Quân Khải phục hồi tinh thần lại, ánh mắt nhìn cậu đột nhiên có gì đó rất phức tạp.

“Rốt cuộc là làm sao ?”

“Không có gì.” Anh lắc đầu, bỗng dưng cầm lấy tay Dư Hạc, “Em có thích anh không ?”

Dư Hạc sưng sốt, mặc dù có chút xấu hổ, nhưng cậu vẫn khẳng định gật đầu, “Thích, rất thích.”

Quân Khải lúc này mới lộ ra một nụ cười xán lạn. Đúng vậy, hiện tại đã không còn giống kiếp trước nữa, bây giờ trong sinh mệnh của Dư Hạc không tồn tại người nào tên là Kiều Tân Hạo cả, người em ấy thích là mình, người duy nhất có thể làm cho em ấy cười cũng chỉ có mình, tất cả mọi thứ của em ấy đều thuộc về mình, không hề thuộc về bất kì ai khác.

Anh quay đầu lại nhìn thoáng qua cái kẻ đã từng khiến anh thống hận cùng cực kia, trong ánh mắt hiện lên tia đắc ý, mày đã mất tư cách tranh đoạt Dư Hạc với tao rồi !

“Anh thật kỳ quái nga.” Dư Hạc nhìn sắc mặt trong chớp mắt biến hóa nhiều lần của anh, hơi nhíu nhíu mày.

Quân Khải dịu dàng sờ mặt Dư Hạc, “Em không biết đâu, trong quan hệ của chúng ta, người sợ hãi nhất chính là anh.”

Dư Hạc kinh nghi nhìn anh, giống như căn bản không rõ ý anh.

Giản Quân Khải khẽ thở dài, không nói gì. Anh lộ ra một cái mỉm cười như bình thường, “Ngày mai lại là cuối tuần.”

Dư Hạc nhú mày, nối tiếp lời của anh, “Cho nên anh phải về nhà ba phải không ?”

Anh cười nhìn Dư Hạc, “Có muốn theo anh về không a ?”

“Đừng có dụ dỗ.” Dư Hạc bĩu môi, cậu kỳ thật cũng không phải không hiểu lời Quân Khải vừa nói, nhưng là cậu không rõ, vì sao lại thế ? Cho tới nay người luôn sợ hãi tự ti, luôn nghĩ đồng nghĩ tây không phải là mình sao ? Vì sao Quân Khải lại cảm thấy như thế ? Có cái gì phải lo lắng chứ, Dư Hạc nghĩ như vậy, liền kìm lòng không được muốn cười, sao anh có thể nghĩ mình sẽ bỏ anh. Người lo sợ chẳng phải nên là mình hay sao ?

Mà cách đó không xa, Kiều Tân Hạo yên lặng nhìn tay hai người bọn họ nắm chặt lấy nhau, hơi mấp máy môi, biểu tình trong nháy mắt trở nên quái dị hẳn. Hồi lâu sau, hắn mới nhẹ nhàng thở dài, xoay người chuẩn bị rời đi.

Nhưng vừa đi không được vài bước, hắn lại đột ngột dừng lại, xoay người một lần nữa nhìn bóng dáng Dư Hạc cùng Giản Quân Khải đi xa, không hiểu sao cảm thấy người kia có chút quen mắt.

Trong lòng bỗng xuất hiện một loại tình tự mãnh liệt, khiến lòng hắn có chút phiền muộn, hô hấp bất chợt trở nên dồn dập, hắn hít sâu vài hơi, cau mày.

21. Chương 21

Đột ngột, di động của Kiều Tân Hạo vang lên, trong nháy mắt quấy nhiễu mọi tình tự hỗn loạn trong đầu hắn. Hắn lạnh mặt nghe máy, có chút bực dọc.

“A lô.”

“A lô, Tân Hạo, em đang ở đâu ?” Thanh âm đầu bên kia hơi lo lắng.

Kiều Tân Hạo không kiên nhẫn nhú mày, “Liên quan gì tới anh !”

“Tân Hạo.” Ngữ khí người nọ gọi tên hắn như gọi một đứa nhỏ, làm cho hắn càng thêm chán ghét.

“Tôi quay về Bắc Kinh.”

“Đi Bắc Kinh chơi vài ngày cũng không sao, chừng nào em về ?”

Kiều Tân Hạo khẽ cười nhạo, “Thủ tục chuyển trường đều đã làm thì anh nghĩ tôi còn trở lại sao ? Tôi nói cho anh biết, chuyện tôi tự tôi quyết định, ghét nhất là có người ở bên cạnh chỉ đạo.”

“Đủ rồi.” Kiều Tân Vũ rốt cục phát hỏa, khóe mắt đuôi mày đều hiển lộ sự tức giận, “Lớn già đầu như thế mà sao chẳng khác nào một đứa nhỏ ba bốn tuổi vậy hả, em biết suy nghĩ không đấy, tình huống hiện giờ còn có thời gian bốc đồng sao ?”

“Ha ha.” Kiều Tân Hạo lạnh lùng cười, “Đúng vậy a, là tôi không hiểu chuyện, là tôi không biết suy nghĩ, là tôi hoàn toàn tùy hứng làm bậy không để ý đến anh vất vả cực nhọc chống đỡ công ty, tôi vô lương tâm đấy thì sao ? Tôi đã đủ lớn để tự quyết định hôn nhân của mình, anh giống một người cha phong kiến cổ hủ đang quản giáo con trai lắm rồi đấy ! Tôi còn cho anh biết, anh thích thì đi mà đính hôn với con gái Tô gia đi, tôi không có nghĩa vụ chơi đùa với anh đâu, anh trai thân mến.”

“Em...” Kiều Tân Vũ bị lời hấn nói làm tức giận đến cứng họng, nhất thời không biết nên phản bác như thế nào. Người em trai này của hấn từ nhỏ đã theo ở cùng ông bà ngoại, nhận hết sủng ái, tất nhiên là sẽ bị chiều hư, mới trước đây nó vẫn còn nghịch ngợm, mà lớn lên lại bất chấp mọi sự quản chế, cho tới bây giờ cũng không biết nghĩ cho những người khác trong nhà. Kiều Tân Vũ xoa xoa cái đầu đang đau nhức, nhu nhu huyết thái dương, trạng huống hiện giờ của công ty đang gặp nguy kịch, nếu như không có thể lực bên ngoài trợ giúp, chỉ sợ là lúc này đây thật sự đã không chống đỡ nổi nữa.

Hấn nghĩ nghĩ rồi chợt cảm thấy phiền muộn, nếu có thể, hấn nào lại muốn như thế này ? Hấn vì công ty vội vàng bận bịu, hết ngày dài lại đêm thâu, mấy ngày nay thậm chí ngay cả cơm cũng không có thời gian ăn, thế mà Tân Hạo lại chỉ biết gây phiền toái thêm cho hấn, từ sau khi ba qua đời, nó có khi nào thèm nghe lời hấn đâu.

Nghĩ đến đây hấn chỉ có thể mềm giọng lại, “Anh cũng không ép em đính hôn với Tô Vũ, anh chỉ nói là em hãy thử kết giao với nàng xem. Nếu người cô nhỏ Tô Vũ kia thích là anh thì anh hiển nhiên sẽ nguyện ý đính hôn với nàng, nhưng điều mấu chốt là người mà nàng tâm tâm niệm niệm không buông tay được là em không phải sao ?”

“Mặc kệ cô ta ! Cô ta là cái gì a, là cô ta thích tôi chứ có phải tôi thích cô ta đâu, trên đời nào có chuyện tốt như vậy chứ. Anh muốn đính hôn với cô ta thì cứ theo đuổi đi, đuổi được thì đó là bản lĩnh của anh, còn không được thì cũng đừng phiền đến tôi.” Ngữ khí của Kiều Tân Hạo vô cùng lãnh ngạo, còn mang theo vài phần trào phúng.

Vì thế cơn tức của Kiều Tân Vũ nhất thời kìm lại không được tuôn ra, hấn gần đây vốn đã bị chuyện công ty khiến cho sốt đầu mẻ trán, bây giờ ngay cả thằng em trai cũng muốn chèn ép hấn, dựa vào cái gì chứ ? “Được, em lợi hại, em từ nhỏ đã lợi hại, chuyện em đã quyết định thì ai có thể miễn cưỡng em a ! Em đã chuẩn bị hoàn chỉnh thủ tục chuyển trường rồi chứ gì, được ! Em muốn học ở đâu thì học đi, đã không muốn về thì cả đời cũng đừng mong trở về. Em sẽ tự do lăm chấy, không có áp lực không có hành trang, muốn làm gì thì làm đó. Chuyện trong nhà không liên quan tới em đúng không, công ty cũng không còn quan hệ với em nữa đúng không, vậy thì cũng đừng dùng tiền từ nhà nữa, thẻ tín dụng với mấy thứ kia đều ngưng dùng hết đi, em lợi hại mà, tự nuôi sống mình chắc cũng không thành vấn đề đâu.”

Nói xong một đoạn dài, hấn liền cúp điện thoại cái rụp, trong lòng vẫn còn đang bốc hỏa hừng hực.

Bên kia, Kiều Tân Hạo lẳng lẳng cầm di động, nghe tiếng ‘tút tut’ truyền tới, sau một lúc lâu mới rút cục có phản ứng. “Tôi thêm vào.” Hấn cơ hồ dâng lên một xúc động muốn ném điện thoại, cũng may lý trí kịp trở về một lần nữa mới không chế được động tác trên tay. “Anh giỏi, chặn thì cứ chặn đi, tôi không tin không có tiền của anh tôi sẽ chết đói.”

Thật may phí chuyển trường hấn đã nộp rồi, bằng không bây giờ ngay cả giao học phí cũng là cả một vấn đề, hấn càng nghĩ càng phiền muộn. Vốn hấn đang cấp bách rồi, ngay cả máy tính cũng quên mang theo, hôm nay còn định đi mua máy tính mới. Nghĩ đến đây hấn liền hận không thể gọi thêm một cú cho Kiều Tân Vũ để mắng to một trận, hấn oán hận liếc mắt nhìn shop máy tính một phát, cắn răng xoay người rời đi.

Hấn tìm tới một cái máy rút tiền, kiểm tra xem thẻ tín dụng của mình có phải nhanh như vậy đã bị chặn hay không, không ngờ tới hành động của Kiều Tân Vũ lại chớp nhoáng như thế, hấn lấy ra bốn năm cái thẻ mà chỉ có mỗi cái của ba hấn tặng lúc sinh nhật là còn dùng được. Phỏng chừng Kiều Tân Vũ còn không biết sự tồn tại của chiếc thẻ này, hấn rút cục cũng thả lỏng mà thở phào một hơi, thẻ tín dụng này đã bị hấn dùng không ít, có điều ít nhiều gì cũng còn một hai vạn.

Trong khi đó, Giản Quân Khải bên kia lại sắp đến hạn phải về nhà mỗi tuần một lần, tuy trong rằng lòng anh tràn đầy không muốn.

“Nếu anh về nhà thì em cũng nên trở về nhà mình vậy.” Dư Hạc không thích ở một mình trong nhà Quân Khải, trống rỗng khiến cho cậu phi thường không quen.

Quân Khải mấp máy môi, ở trước mặt cậu làm ra biểu tình ủy khuất, “Lại còn ‘nhà mình’ này kia, chẳng lẽ em không xem nhà anh là nhà mình sao ? Cho dù anh không ở em cũng có thể ở a, em cũng có chìa khóa mà ?”

“Nhưng là...” Dư Hạc cau mày nhìn anh, hồi lâu sau mới đành thở dài, “Thôi được.”

“Được rồi được rồi.” Quân Khải nhin không được sờ sờ đầu cậu, “Em thích ở đâu thì cứ ở, dù sao cũng đều là nhà em a, em cứ tự lựa chọn. Chẳng qua một mình em thì phải cẩn thận chút, dạ dày em vốn không được tốt, nhớ phải ăn cơm đúng giờ đấy.”

Dư Hạc nghe nghe, khóe miệng liền không tự giác hiện lên mỉm cười, “Nhiều lời.” Cậu nói vậy, nhưng trong lòng lại cảm thấy thật thỏa mãn.

“Em còn dám nói, em vốn dạ dày yếu, lần trước anh chỉ không ở cạnh một ngày... em liền quên ăn cơm, em thích đối nghịch với anh lắm phải không ?” Quân Khải giận dữ trừng cậu một cái, “Anh cho em biết a, lần này em mà lại quên ăn, anh mà biết thì em xong đời, anh tuyệt đối sẽ...”

“Tuyệt đối thế nào ? Nếu em quên ăn cơm, không nói ra thì sao anh biết được !” Dư Hạc nhin không được giương mắt nhìn anh, đáy mắt lại tràn đầy ý cười sung sướng.

“Hơ, còn dám trêu chọc anh, em dạo này lá gan ngày càng lớn nha !” Giản Quân Khải cười đi cù lét cậu, Dư Hạc sợ nhất là chiêu này, vừa bị chạm vào nách liền chịu không được lớn tiếng cười, vội vàng giơ tay đầu hàng.

“Em sai rồi sai rồi, tha cho em đi, em nhất định sẽ ăn cơm nghiêm chỉnh, tuyệt đối không quên.”

“Vậy cũng được !” Quân Khải lúc này mới ngừng tay, nhìn gương mặt đang dạt dào ý cười trước mắt, trong lòng bỗng dưng cảm thấy ấm áp. Anh nhin không được vươn tay kéo Dư Hạc vào lòng mình, cúi đầu vuốt ve tóc cậu.

“Sao vậy ?” Dư Hạc yên tĩnh trở lại, ngoan ngoãn để cho anh ôm.

“Ngoan, nhất định phải đúng giờ ăn cơm, về chuyện này em nhất định phải nghe lời anh có biết không ?” Thanh âm Quân Khải rầu rĩ.

“Ừm, em vừa nãy là nói giỡn thôi, tuyệt đối sẽ không quên.” Dư Hạc ngoan ngoãn gật gật đầu, trong ánh mắt lộ ra một cổ chân thành. Đời này anh là người đầu tiên quan tâm cậu có ăn cơm đúng giờ hay không, Dư Hạc sao có thể nhẫn tâm để anh lo lắng.

“Tốt lắm, anh về nhà đây.” Quân Khải rốt cục cũng buông cậu ra. Hôm nay là thứ sáu, lúc này trời cũng đã khuya, nếu còn không về nhà thì... Giản Quân Khải bỗng nhiên khẽ cười, có trở về hay không, ba chắc cũng không để ý đâu, ông ta bây giờ có đang ở nhà không còn không biết chừng ! Nhưng mà, anh lúc nói muốn thuê nhà bên ngoài ở đã đáp ứng ông, mỗi cuối tuần đều phải quay về thăm nhà. Quân Khải nhin không được nghĩ, tiếp theo có nên gọi cho ba hay không, nói rằng mình bận ôn bài nên lười về, chắc ông ta cũng không để ý đâu.

“Em phải về nhà sao, có cần anh đưa về không.” Quân Khải luôn không thể không lo lắng.

“Không cần.” Dư Hạc ngẩng đầu lên nhìn anh, hơi hơi cảm thấy có chút bất an. “Anh sẽ không giận đi, em chỉ thấy chỗ anh ở rộng quá, một mình em ở sẽ...”

“Anh đâu dễ nổi giận với em như vậy.” Quân Khải cười, “Vậy trên đường đi nhớ cẩn thận chút, có gì thì gọi điện cho anh biết không ?”

Sau khi Dư Hạc có trong tay ba mươi vạn kia, Quân Khải đã buộc cậu mua di động, anh không bao giờ muốn cảm nhận cái tư vị hoàn toàn mất liên lạc với Dư Hạc một lần nữa. Vốn dĩ Giản Quân Khải định tự tay mua cho tặng cậu một cái, nhưng lấy tính tình của Dư Hạc, khẳng định là sẽ không được.

“Biết rồi.” Dư Hạc thành thật gật đầu, sau đó cười xe đạp vẫy vẫy tay với Quân Khải, “Em về đây, buổi tối cuối tuần anh sẽ về đúng không.”

“Đúng vậy, đừng có nhớ anh quá nha.” Quân Khải cười chọc ghẹo một câu.

Quả nhiên, Dư Hạc lập tức cúi đầu, trong thanh âm không giấu được một tia phụng phịu, “Chán ghét, đi đây.”

Quân Khải nhin không được lớn tiếng cười, anh đứng tại chỗ nhin thân ảnh Dư Hạc dần khuất khỏi tầm mắt, lúc này mới gọi taxi rời đi.

22. Chương 22

Khi Quân Khải về đến, trong nhà quả nhiên không có ai, toàn bộ căn nhà tối đen một mảnh, im lặng đến đáng sợ.

Anh nhú nhú mày, hơi mệt mỗi thở dài, sau đó nhấc chân đi lên phòng mình ở lầu hai. Sớm biết vậy đã không trở về, còn khiến anh lo lắng Dư Hạc phải ở nhà một mình. Anh cảm thấy bọn họ đã ngủ cùng nhau bao lâu nay, tiểu Hạc nếu phải ngủ một mình chắc sẽ thấy không quen.

Anh đang suy nghĩ đến đủ mọi chuyện, vừa đi được nửa đường thì đột nhiên dừng chân, cả người gần như bị đóng đinh tại chỗ, lỗ tai truyền đến từng trận thổ dốc, làm cho tai anh như muốn ù hết đi. Anh cứ như vậy im lặng đứng tại chỗ, suy nghĩ trong đầu bỗng trở nên trống rỗng, anh tìm không được mà hung hăng siết chặt nắm tay, tiếng động kia rõ ràng rành rành như thế, vang vọng ngay tại bên tai...

“A... Nhanh lên... Hành Tri”

“Ha ha, tiểu lằng lơ em, kẹp anh chặt muốn chết...”

Giản Quân Khải sững sốt một lúc lâu, đột nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười, tay anh chậm rãi buông lỏng ra, chỉ cảm thấy toàn thân một trận rét run. Thảo nào ba lại dễ dàng đáp ứng anh thuê nhà ở bên ngoài như thế, hóa ra là sợ mình quấy rầy nhâ hững. Quân Khải nhếch khóe miệng mỉm cười châm chọc, nghĩ rằng người này có lẽ chính là mẹ kế không lâu sau của mình, thời điểm cấu kết với nhau còn đến sớm hơn kiếp trước a, là bởi vì anh không có ở nhà nên càng thuận tiện cho việc liên lạc của bọn họ sao ?

Tim của anh dần dần bình tĩnh lại, xoay người chuẩn bị rời đi.

Thế nhưng vừa đi không được vài bước, anh đột nhiên hối hận, động tác dưới chân nhẹ dừng lại một chút, sau đó tiếp tục bước lại phía lầu, khẽ cười cười, hơi điều chỉnh biểu tình trên mặt lại, rồi vừa nói, “Ba, con đã về” vừa đẩy cửa phòng của Giản Hành Tri ra.

Anh thấy rõ mồn một trong nháy mắt biểu tình của Giản Hành Tri trở nên cực kì hoảng hốt, sau khi kịp phản ứng, ông mới bối rối kéo một tấm chăn qua che lại nửa người dưới của nữ nhân.

Cặp sách trong tay Quân Khải chợt rơi xuống sàn nhà, anh mờ mịt nhìn hai con người đang dây dưa cùng nhau trên giường, trên mặt tràn đầy hoảng sợ.

“Quân Khải, còn về từ khi nào.” Giản Hành Tri có chút then quá thành giận nhìn bóng người trước cửa, sau đó dùng chăn bao chặt lấy nữ nhân trong lòng ngực, còn trấn an hôn hôn môi nàng.

Người phụ nữ kia thoát nhìn thần tình hơi kích động, còn hơi hơi run rẩy, sau đó liền mặt mày đỏ bừng chôn khuôn mặt mình vào trong chăn, nghiêng người đi, đưa lưng về phía cửa phòng, Quân Khải không thể nào nhìn rõ mặt của nàng, có điều cũng đã xác định nàng chính là nữ nhân sau này sẽ sinh cho ba mình cũng như cho mình một đứa em trai.

Giản Hành Tri bấy giờ mới có tâm tư mặc quần áo vào, toàn bộ quá trình không vội cũng không chậm, có vẻ rất là thần nhiên.

Giản Quân Khải kinh ngạc mỉm cười một chút, “Ngại quá, hôm nay là thứ sáu, bắt quá hình như là con không nên trở về, thật có lỗi đã quấy rầy hai người. Không cần gấp gấp mặc đồ vào đâu, con đi trước, hai người tiếp tục.”

Thần tình Giản Quân Khải oán giận cắn cắn môi, sau đó cầm cặp sách trên đất xoay người chạy vọt ra ngoài. Chạy được vài bước thì anh ngừng lại, “Sắp đến kì thi cuối kì rồi, sau này ba nếu không có chuyện gì đặc biệt mà gọi điện bảo con về con sẽ không về đâu, miễn quấy rầy chuyện tốt của ba ba ngài.”

Lúc nói đến đây, thanh âm của anh đều có chút run run, thậm chí còn mang theo một tia ghen ngào mỏng manh, nói xong câu đó thì anh cũng không quay đầu lại nữa, chạy ra ngoài. Giản Hành Tri phần nộ gọi hai tiếng tên anh, nhưng hoàn toàn bị anh phớt lờ.

Lưu Ly Ly chui đầu từ trong chăn ra, vẻ mặt hơi nhu nhược, nhưng cũng mang theo chút quyền rũ, “Bị con anh thấy rồi, làm sao đây ?”

“Không sao, đừng quan tâm nó làm gì.” Giản Hành Tri hơi phiền muộn.

“VẬY...” Nàng khẽ cắn môi, “Còn tiếp tục không ?”

Ánh mắt của nàng cứ như vậy mang theo khát vọng nhìn ông, trong phòng tản ra một không khí dâm loạn, Giản Hành Tri nhất thời cảm thấy cả người lại bắt đầu nóng lên, “Tiếp tục, sao lại không tiếp tục chứ.” (móa, ghét thứ đàn bà dâm dăng với thứ đàn ông nử** *** như này. Xin lỗi đã nói tục vì ta dễ bị kích động khi gặp mấy chuyện đại loại như ngoại tình, chứ bình thường ta... hiền lắm, bạn nào không thích thì bỏ qua cho nhé)

Vốn đã qua cũng lâu rồi, anh cứ nghĩ rằng mình cả đời cũng sẽ không nhớ tới chuyện này nữa, nhưng không biết vì sao, ngay tại thời khắc đó, lúc mà anh nghĩ mình sẽ hoàn toàn không để ý đến chuyện ba mình muốn kết hôn với nữ nhân nào nữa, thì anh lại bỗng nhiên nhớ tới người mẹ đã mất từ lâu rồi của mình. Khi ấy anh còn quá nhỏ, hình như là lúc còn ở nhà trẻ, một hôm nào đó, chờ mãi chờ mãi mà không có ai đến đón mình, thầy giáo mới đưa anh về nhà, anh nhìn thấy một chiếc xe cứu thương đang đỗ trước cổng, ánh đèn đỏ trên xe cứ chớp lóe chớp lóe khiến người ta hoa cả mắt, sau đó thì là tiếng một đám người ồn ào tranh luận với nhau, xung quanh tràn ngập một thứ không khí hỗn loạn bị thương, rồi Quân Khải tận mắt nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của mẹ mình, khuôn mặt kia chỉ chợt nhoáng lên trước mắt anh một cái, rồi lướt qua anh, bị khiêng lên xe cứu thương. Từ đó về sau, anh không còn được thấy gương mặt của mẹ nữa, chưa một lần gặp lại.

Giản Quân Khải nhắm nghiền hai mắt, anh chôn cả khuôn mặt mình vào lòng bàn tay, bắt chợt một sự mới mẻ từ đáy lòng dâng lên. Anh hít sâu vài hơi, cảm thấy cả người vô lực.

Kiếp trước lúc ba với người phụ nữ kia kết hôn Quân Khải cũng không nhớ tới chuyện này, vì sao lại vào ngày hôm nay, vì sao lại nhớ tới chuyện đó, thật kỳ quái !

Anh nhẹ nhàng cười cười.

Thở ra một hơi, sau đó anh vẻ mặt lại trở nên lãnh đạm, đón xe chuẩn bị đến nhà Dư Hạc. Đột nhiên anh rất muốn nhìn xem dáng vẻ kinh hãi của Dư Hạc khi nhìn thấy mình.

Bên kia.

Dư Hạc đang có chút nhàm chán chờ xe đạp về nhà, vốn dĩ cậu cũng muốn nhanh về lắm, nhưng lại nhớ tới đồng tập bài tập cùng sách giáo khoa đều để ở nhà Quân Khải. Cậu phi thường bất đắc dĩ nhíu mày, lẽ ra đêm nay còn định học bài, sắp đến kỳ thi rồi, cậu nghĩ nghĩ rồi quay đầu xe chạy ngược về nhà Quân Khải. Cũng may nhà của hai người bọn họ cách nhau không xa, bằng không chạy tới chạy lui quả thật là phiền phức chết đi.

Vất vả lắm mới lấy được sách vở chuẩn bị về nhà, Dư Hạc vốn thể lực cũng không được tốt, mặc dù quãng đường này không xa, nhưng tới tới lui lui thực sự khiến cậu sắp kiệt sức rồi.

Đúng lúc này, cậu bỗng nghe được một vài tiếng động kỳ quái, như là tiếng nắm tay đâm vào cơ thể người... Mà khoan ! Còn có cả những âm thanh linh tinh khác như tiếng thở hồng hộc cùng với tiếng chửi lộn nữa.

Cậu không khỏi dừng xe lại, chống một chân nghỉ ngơi, nhưng mà chỉ dừng tại chỗ không làm gì thêm, lẳng lẳng đứng, hồi lâu sau, giống như khe khẽ có một tiếng rên truyền đến, cậu mới nhẹ cau mày, mím môi, chân một lần nữa đạp xe định rời đi. Có những việc không cần đến mình quan tâm, cậu chỉ cần tự bảo vệ mình cho tốt là đủ rồi.

Tuy nhiên, vừa lúc đó, cậu bỗng nghe thấy một giọng nói hung bạo, người nọ dường như phun một ngụm nước miếng, “Kiều Tân Hạo ? Tên cũng dễ nghe ha, bộ dáng thẳng nhóc mày cũng đẹp trai đấy ! Này thì

!” Hấn vừa nói vừa tàn ác đá người dưới chân một cú, sau đó một tiếng kêu đau đớn phát ra.

Dư Hạc cả người ngưng lại, đứng tại chỗ.

23. Chương 23

A Hạo ? Trong khoảnh khắc đó, trong đầu Dư Hạc chợt hiện ra một khuôn mặt trong tức giận vẫn mang theo ý cười, không hiểu vì sao, mãi cho đến hôm nay cậu vẫn có thể nhớ rõ cận kề cái đêm hôm kia khi hấn quay lại mỉm cười với mình, nói rằng: “Xin chào, tớ là Kiều Tân Hạo. Đúng rồi, về sau nếu bọn họ có khi dễ cậu nữa thì cứ tới tìm tớ, tớ tuyệt đối sẽ đánh cho bọn họ rã rụn đầy đất.”

Suốt một khoảng thời gian sau đó, cái tên “Kiều Tân Hạo” dần trở thành một đoạn ký ức vô cùng tốt đẹp trong lòng cậu, người kia luôn ăn mặc không chỉnh tề, những vết thương từ to cho tới nhỏ trên người hấn còn nhiều hơn cả cậu, hấn thường hay nói tới những chuyện cười nhạt nhẽo, ngẫu nhiên sẽ mang theo Dư Hạc cùng trèo tường cúp học, nói chung tựa như một ảo cảnh mà cậu dùng để trốn tránh cái sự thật bi thảm.

“Nè, cẩn thận một chút chứ đồ ngốc. Tiếng la của cậu vừa nãy suýt chút nữa đã gọi toàn bộ người trong trường tới rồi.” A Hạo luôn xoay đầu lại nên giận với Dư Hạc tay chân vụng về, ánh mắt của hấn dưới ánh mặt trời sáng rõ như một ngôi sao trên bầu trời đêm.

Bàn tay nắm lấy tay cậu của hấn luôn ấm áp như vậy, luôn cười gọi cậu là “đồ ngốc”, luôn dùng vẻ mặt khinh thường nhìn cậu, nhưng hấn sẽ luôn hát những ca khúc quái dị cho cậu nghe, cũng sẽ vào lúc cậu bị người ta hiếp đáp mà đánh cho những người đó xanh tím đầy mình, tuy rằng những hành động đó còn làm cho Dư Hạc lúc sau bị đánh thảm hại hơn.

Hấn là người bạn duy nhất mà cậu có, đúng vậy, cậu nghĩ bọn họ chính là bạn bè, mặc dù cuối cùng hấn vẫn rời khỏi cậu.

Nhưng mà, ảo cảnh cũng chỉ là ảo cảnh thôi, chợt lóe rồi tan biến nên mới gọi là ảo cảnh.

Đôi khi Dư Hạc vẫn hoài nghi rốt cuộc là người này có thật sự tồn tại không, hay chỉ là ảo giác mà mình tạo ra để trốn tránh sự đau khổ đời thực, bởi vì khoảng thời gian hấn ở bên cạnh cậu ngắn đến thế kia mà, mọi ký ức khác cậu đều nhớ không rõ, nhưng lại có thể nhớ kỹ càng khoảnh khắc mà hấn mỉm cười với mình.

Chính vì vậy, ngay sau đó, khi cậu bỗng nhiên nghe thấy một cái tên giống y hệt kia, gần như khiến cho cậu phải chấn động, nhin không được mà dừng lại mọi động tác.

Đặc biệt là vào một buổi tối như thế này, còn cùng với những tiếng đấm đá quen thuộc, làm suy nghĩ của cậu lập tức quay về với ký ức mấy năm kia.

Cậu ngừng tại chỗ thẫn thờ thật lâu, rốt cục cũng không đành lòng mà đỗ xe đạp ổn định, rồi thật cẩn thận đi về phía đằng kia. Nhưng cậu lại không biết rằng, trong thời gian ngắn khi cậu nhớ lại quá khứ...

Mọi chuyện nên giải quyết đều đã xong rồi.

Kiều Tân Hạo thống khổ “Shh” một tiếng, nhặt lên chiếc ví bị bọn kia vứt xuống đất, có một loại xúc động tàn ác muốn giết người. Mấy ngàn đồng trên người hấn đều bị cái bọn lưu manh này cướp hết rồi, bất quá cũng may là thẻ tín dụng của hấn đều để ở khách sạn, nếu không hấn thật sự sẽ không còn đồng nào trên người, thế thì thật là thảm.

Ngay sau đó, hấn đột nhiên cảm giác được một tầm mắt đang nhắm vào người mình, cau mày xoay người nhìn lại — là cái thiếu niên lúc ban ngày gặp trước shop máy tính.

Kiều Tân Hạo ngẩn người, sau đó sâu trong nội tâm một lần nữa dâng lên một cảm giác kỳ dị, loại cảm giác mà hấn không tài nào hiểu nổi, chính hấn không thể phân biệt được.

“Cậu...”

Hắn vừa mới nói một chữ, liền nhìn thấy hai mắt Dư Hạc ngậy ngốc ra, ánh mắt nhìn mình của người nọ thật kỳ quái, làm cho hắn nhận không được nhú nhú mày.

“Làm gì mà nhìn tôi chăm chăm, chưa thấy ai đánh nhau bao giờ sao.” Hắn thấy Dư Hạc toàn thân toát ra một bộ “bảo bối ngoan” nên không thích, không đúng, phải nói là hắn đối với cái người có được thiêu niên ngoan ngoan lại hiểu chuyện này rất không thích.

Dư Hạc ngậy người, rốt cục cũng lấy lại tinh thần, cậu trên dưới đánh giá Kiều Tân Hạo một lượt, lúc này trên mặt hắn có mấy khối xanh tím, biểu tình nhẹ răng nhếch miệng cực kỳ quái dị, hắn mặc một bộ đồ đơn giản, nhưng cũng đã dính đầy bụi bẩn, cúc áo bị cởi mất hai cái, phần áo bị hở lệch sang một bên, lộ ra xương quai xanh bên phải của hắn.

Cậu cắn cắn môi, cảm thấy khuôn mặt của người trước mắt dần khớp lại với khuôn mặt mỉm cười kia, khiến cậu có chút hốt hoảng.

“Cậu, không có việc gì chứ !” Cậu rốt cục cũng phải mở miệng hỏi, tuy rằng ngữ khí vô cùng cứng nhắc.

“Thế này thì nhầm nhò gì, chẳng phải là tại bọn nó ỷ có nhiều người thôi sao ? Hừ, đừng để tôi có cơ hội gặp lại, nếu không cả đám bọn nó chỉ có nước chết.” Kiều Tân Hạo cầm giận rửa mặt cầu, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Dư Hạc, cau mày, “Nhà cậu có thuốc trị thương không ?”

Dư Hạc nhẹ gật đầu.

“Vậy đưa tôi đến nhà cậu đi, tôi lười đi bệnh viện.” Kiều Tân Hạo trề môi, nói như lẽ đương nhiên.

Dư Hạc nhú nhú mày, không lập tức đồng ý.

“Tôi sẽ cho cậu tiền.” Thấy Dư Hạc thật lâu vẫn chưa đáp ứng, Kiều Tân Hạo đã có chút bất mãn, mấy người coi đi, bảo bối ngoan chính là bảo bối ngoan, ngay cả đưa hắn về nhà cũng không dám.

Nhưng mà lại hắn không nghĩ tới, nào có ai có nghĩa vụ phải mang một người xa lạ vừa gặp trên đường về nhà a !

Dư Hạc mặt mày càng nhăn nhó hơn, ngẩng đầu nhìn Kiều Tân Hạo một cái, hơi do dự, nhưng sau một hồi vẫn gật đầu, sau đó tự động quay người đi dắt xe đạp.

Kiều Tân Hạo đi theo phía sau cậu, hắn cũng không phải là một người nói nhiều, còn Dư Hạc thì ngoại trừ lúc đầu nói ra câu kia thì không nói gì thêm nữa, lúc này hai người bọn họ trầm mặc đi đến chỗ ngã tư đã tối đen lại vừa rét lạnh, bỗng nhiên hắn cảm thấy có gì đó ngưng ngập.

“Ê, cậu tên gì, tôi là Kiều Tân Hạo.” Hắn có hơi không biết nói gì.

Dư Hạc quay đầu nhìn hắn một cái, rồi lại quay đầu đi, qua hồi lâu mới chậm rãi nói ra hai chữ, “Dư Hạc.”

“Dư Hạc ?” Kiều Tân Hạo nhú mày, không hiểu sao thấy cái tên này thật quen thuộc.

Chắc, người này rốt cục là ai a ? Hắn đoán tới đoán lui thân phận người trước mắt, “Chúng ta trước đây có từng quen nhau không ?”

Vừa dứt lời hắn mới nhận ra nói thế này thật giống như đang kiểm soát làm quen, vì thế hắn âm thầm le lưỡi, “Cái đó, không phải... Cậu quả thực khiến tôi có cảm giác... Ày, nói sao đây...”

Dư Hạc nghiêng mặt đi, không nói gì.

Kiều Tân Hạo cảm thấy người này quả thật giống người câm, nói ba câu mới trả lời một câu.

Chỗ mà Dư Hạc gặp được hắn cách nhà cậu không xa, đi chưa được bao lâu bọn họ đã đến nơi.

Kiều Tân Hạo còn đang định đi tiếp về trước, nhưng Dư Hạc lại dừng chân, nhỏ giọng nhắc, “Chính là chỗ này.”

“Ở đây ?” Ngữ điệu của Kiều Tân Hạo cao lên ba quãng, thần tình hắn như không thể nào tin nổi mà nhìn căn nhà xập xệ chấp vá trước mắt, đầy mắt tràn đầy sự khinh ghét.

Dư Hạc thu hết mọi thần sắc của hắn vào mắt, nhưng gì cũng không nói, đây thật ra cũng chỉ là phản ứng bình thường mà thôi, bình thường đến cậu gặp mãi thành quen.

Trong nhà cậu có một ít thuốc trị thương Giản Quân Khải để lại, cậu lấy ra để trước mặt Kiều Tân Hạo, sau đó lùi sang một bên, một bộ cậu tự mình xử lí rồi nhanh nhanh đi khỏi đi.

Kiều Tân Hạo nhìn bộ dạng muốn tránh còn không kịp của Dư Hạc, khóe miệng run run, “Này, cậu sợ tôi lắm hả ? Cũng đúng, mấy kẻ thuộc diện “trẻ ngoan” như cậu đều rất sợ những tên thích đánh nhau như tôi mà...”

“Không có.” Dư Hạc vội vàng lắc lắc đầu, sau đó ánh mắt phức tạp nhìn hắn một cái, môi hơi giật giật, nhưng không nói gì nữa.

“Nè, tôi nói cậu có thể đừng nhăn nhó mặt mũi nữa không, muốn nói gì thì cứ nói đi.” Kiều Tân Hạo phiền chán nhất là loại người hay bối rối không được tự nhiên như này.

Dư Hạc cắn cắn môi, đang định lên tiếng thì đột nhiên, một giọng nói mang theo tiếng cười từ cửa truyền vào.

“Tiểu Hạc, anh đã về rồi, có phải rất ngạc nhiên không a.”

Cậu mạnh xoay người, đập vào mắt là một khuôn mặt đang cực kì kinh ngạc.

24. Chương 24

Giản Quân Khải không thể tin nhìn cảnh tượng trước mắt, cái người kiếp trước đã khiến Dư Hạc yêu sâu đậm và cũng vì vậy mà bị tổn thương, người mà kiếp trước làm cho mình hận khôn cùng và cũng trả thù vô cùng tàn nhẫn, lúc này đây đang tự do ngồi trong nhà của Dư Hạc, vẫn mang theo sự cao ngạo tự đại như trước, nhìn Dư Hạc rồi lại nhìn mình.

Trong đầu anh nháy mắt nổ tung, khiến anh nói không nên lời nào, sắc mặt tái nhợt, không tự giác nắm chặt hai tay, chỉ cảm thấy từng cơn từng cơn vô lực dâng lên. Bọn họ vẫn gặp nhau, còn gặp sớm hơn so với kiếp trước, cũng giống như ba sớm ở cùng với người phụ nữ kia hơn, mà chính anh cho dù có làm cái gì cũng vô pháp thay đổi những chuyện nhất định phải phát sinh. Dư Hạc vẫn sẽ yêu hắn...

Dư Hạc vẫn sẽ yêu hắn. Nghĩ tới câu này, lòng anh liền đau đớn từng trận, hô hấp dần trở nên nặng nề, thẳng tắp nhìn vào khuôn mặt hơi mờ mịt của Dư Hạc, Giản Quân Khải thậm chí có một xung động muốn lao tới siết lấy vai cậu mà chất vấn, vì sao em lại muốn yêu hắn, vì sao hắn, chẳng lẽ anh đối xử với em chưa đủ tốt hay sao ? Chẳng lẽ anh yêu em chưa đủ nhiều hay sao ? Cho dù là kiếp trước hay kiếp này, anh đều nguyện ý trả giá hết thấy vì em, trên thế giới này sẽ không có ai khác thương em cả đời như anh đâu, em yêu hắn thì kết cục chỉ có thể đau buồn mà chết, vì sao em luôn ngu ngốc như vậy, vì sao không thể yêu anh, vì sao không thể yêu chính anh chứ ?

Vì sao... không thể yêu anh ?

Anh nhìn sâu vào mắt Dư Hạc, trong ánh mắt bao hàm đủ mọi tình tự phức tạp rồi lại âm trầm, sau đó anh hít sâu một hơi, dứt khoát quay đầu rời đi.

Dư Hạc đột nhiên luống cuống tay chân, cậu đang định nói với Kiều Tân Hạo chuyện trước kia, không ngờ tới Quân Khải cứ nhiên lại trở về, cậu đang chờ Quân Khải sẽ như bình thường ôn nhu cười với mình, sau đó lại gần xoa đầu mình. Nhưng mà... Nhưng mà, Quân Khải lại chỉ lẳng lẳng nhìn mình, biểu tình trên mặt trong nháy mắt trở nên lạnh băng mà lại bi thương, làm cho cậu không kìm được kinh ngạc rồi cũng đau lòng theo. Cậu còn đang định hỏi làm sao vậy, thì Quân Khải đã bỏ đi không thèm ngoảnh đầu, anh một câu cũng không nói đã cứ như vậy mà đi.

Dư Hạc sửng sờ hai giây, sau đó lao ngay ra ngoài.

“Quân Khải.” Cậu chạy theo rất nhanh, rất ít khi mà cậu chạy nhanh như vậy. Cậu thấy Quân Khải bởi vì tiếng gọi của mình mà giật mình, nhưng lại vẫn đi về phía trước, bất quá cũng may anh đi không mau, Dư Hạc rất nhanh chóng đã vượt qua anh.

“Quân Khải, anh sao vậy ?” Dư Hạc nhẹ nhàng kéo tay anh, trong mắt tràn ngập bất an.

Thân thể Giản Quân Khải đều có chút cứng ngắc, anh chậm rãi xoay đầu lại, nhìn cậu, ngữ khí tựa hồ thực bình tĩnh, nhưng Dư Hạc lại có thể nghe thấy trong ngữ khí bình tĩnh của anh có chứa đựng những tình tự hỗn loạn. “Em với hần...”

Anh chỉ nói ba chữ rồi không nói được nữa, ha ha, anh cười khở hai tiếng, vở kịch chắc là từ giờ mới bắt đầu đi, Dư hạc hần là mới gặp Kiều Tân Hạo lần đầu tiên, nhưng em ấy lại không chút cố kỵ đưa hần về nhà, với tính cách luôn cách xa người khác của Dư hạc, quả nhiên, quả nhiên, đối với em ấy hần luôn là đặc biệt.

“Anh đang nói tiểu Hạo sao ? Em chỉ là... hôm nay nhìn thấy cậu ấy bị thương.” Dư Hạc hơi kích động, cậu không biết vì sao Giản Quân Khải đột nhiên trong chớp mắt thái độ đối với cậu thay đổi, trong đầu cậu một mảnh hỗn độn, căn bản không biết mình đang nói gì nữa.

Giản Quân Khải lại nghe thấy cậu nói ra hai chữ “Tiểu Hạo” mà cả người run lên, trong lòng nhanh chóng tràn dâng một sự tức giận cùng một nỗi sợ, trộn lẫn vào nhau khiến anh sắp phát điên.

“Quân Khải...” Dư Hạc còn muốn nói gì đó.

Giản Quân Khải ôm lấy bắp vai Dư Hạc, cố gắng bình ổn hô hấp nặng nề của mình, “Thật xin lỗi, anh hiện giờ không muốn nghe em nói gì nữa, cũng không muốn biết hần vì sao lại ở trong nhà em, thật sự không muốn nói ra những lời xúc phạm em, cho nên... Đừng đi theo, để anh yên tĩnh một lát, xin em...”

Nói xong câu đó Giản Quân Khải liền buông lỏng hai tay, sau đó xoay người nhanh chóng cất bước đi. Anh không thể ở lại chỗ này nữa, anh sợ rằng mình sẽ nhìn không được mà chất vấn Dư Hạc, anh sợ mình sẽ làm ra chuyện xúc phạm cậu, anh sợ mình sẽ xông tới tấn cho tên kia một trận ra trò, anh lại càng không muốn nhìn đến ánh mắt trách móc của Dư Hạc sau đó. Cho nên anh chỉ có thể rời đi, anh hiện tại chỉ muốn trở về nằm trên giường của mình, anh cảm thấy thật mệt mỏi.

Dư Hạc lẳng lẳng đứng tại chỗ, ánh mắt ngây ra, giống như vô hồn. Quân Khải anh sao thế, em làm gì sai sao, anh rốt cuộc làm sao vậy, tại sao không cho em đi theo, tại sao lại dùng ánh mắt đó nhìn em...

Kiều Tân Hạo bị xem như không khí đã lâu rồi cực kỳ không được đi ra, hần vỗ vỗ vai Dư Hạc, “Hần là bạn trai của cậu đi, tôi hôm qua có thấy cậu đi cùng với hần.” Nói tới đây hần lại nhìn không được ngạo nghễ hừ một tiếng, mang theo một tia bất mãn, vừa rồi ánh mắt của tên kia giống như muốn giết hần vậy.

Hần nhìn về hướng Quân Khải vừa đi, trong giọng nói mang theo một tia vui sướng khi người gặp họa, hần cũng không biết vì sao hần rất không thích cái người kia, “Sao thế, hai người cãi nhau à. Ha ha, đàn ông mà dễ dàng nổi giận như vậy tôi khuyên cậu đừng nên ở cùng hần, không biết được sau này hần sẽ đối xử với cậu như thế nào đâu, nói không chừng ngày nào đó không còn hứng thú hần sẽ đá cậu...”

“Sẽ không.” Dư Hạc đột nhiên lớn tiếng phản bác một câu, cậu chưa từng lớn tiếng nói chuyện như vậy, sau khi nói xong ngay cả chính cậu cũng bị thanh âm mình dọa, vì thế lại cầm nín, khẳng định lặp lại một lần, “Sẽ không.”

“Hừ, ai biết được, nam nhân với nam nhân, con đường này vốn đã không dễ đi rồi, nói không chừng hần chỉ là vui đùa một chút mà thôi.”

“Đi...” Dư Hạc lại đột nhiên ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn hần, “Cậu lập tức đi ngay, đừng có đứng ở nhà tôi.”

Tuy rằng không biết Quân Khải rốt cuộc là bị sao, nhưng cậu vẫn theo bản năng cảm nhận được là bởi vì thiếu niên trước mắt này, chính là vì hần, cho nên Quân Khải mới tức giận.

“Hừ.” Bỗng nhiên một cơn tức vọt lên, ngữ khí của Kiều Tân Hạo nhất thời lạnh xuống, “Ai mà thêm đứng ở cái nơi rách nát tồi tàn này, đi thì đi.”

Dư Hạc đứng tại chỗ nhìn thân ảnh Kiều Tân Hạo ngày càng xa, gió có vẻ hơi lớn, từ cổ áo thổi tràn vào trong người, khiến cậu bỗng cảm thấy lạnh lẽo. Cậu đứng yên tại chỗ thần thờ thật lâu, sau đó như là chợt nghĩ tới điều gì, mạnh mẽ chạy về hướng nhà thuê của Giản Quân Khải.

Trong lúc lo lắng, cậu thậm chí ngay cả việc chạy xe đạp cũng quên bég đi, chỉ biết không ngừng chạy. Cậu thở phì phò từng ngụm, cảm thấy gió lạnh tràn vào miệng, làm cho ngực bắt đầu lạnh cóng.

Rốt cục, thật vất vả mới chạy tới trước cửa nhà Quân Khải, cậu vẫn không ngừng thở hồng hộc, lồng ngực phập phồng lên xuống, sau đó gõ gõ cửa nhà Giản Quân Khải.

“Quân Khải, Quân Khải, anh có ở nhà không, khụ khụ, mở cửa a, anh mở cửa ra a.” Cậu vừa rồi hấp tấp chạy, bây giờ mặt bị gió lạnh thổi đến hồng lên, hơi thở còn chưa ổn định, nên càng không ngừng ho khan.

Giản Quân Khải vốn đang yên tĩnh lắng lòng trong phòng, hai tay giang rộng nằm trên giường, hai mắt không có tiêu cự nhìn chằm chằm trần nhà, trong óc cuộn cuộn hỗn độn, rồi lại trống rỗng.

Nhưng sau đó, anh lại đột nhiên nghe thấy tiếng Dư Hạc lớn tiếng gọi, anh hơi ngẩn người rồi lấy lại tinh thần.

Trong thanh âm Dư Hạc còn giống như mang theo một tia ghen ngào, “Quân Khải anh mở cửa đi, em biết anh đang ở bên trong, anh không cần em sao ? Anh không thích em nữa sao ?”

Trong lòng Quân Khải đau xót, sao có thể chứ, trên đời này không ai yêu em hơn anh đâu.

“Em không biết mình đã làm gì sao, nhưng anh không phải đã từng nói sẽ chiều cố em cả đời sao ? Anh đừng không để ý tới em được không, đừng giận em được không ? Xin lỗi, khụ khụ... Đừng không cần em.”

Thanh âm của cậu ngày càng nhỏ, sau đó cũng chỉ còn tiếng nén khóc.

Trong nháy mắt Giản Quân Khải đột nhiên muốn giết chết mình, anh đã nói đời này sẽ không bao giờ để Dư hạc bị tổn thương nữa, anh đã nói anh sẽ không bao giờ làm Dư hạc khóc nữa, thế nhưng anh lại không biết người duy nhất trên thế giới này có thể thương tổn Dư hạc chỉ có mình anh.

Anh lao đảo chạy về phía cửa nhà, sau đó liền nhìn thấy gương mặt có chút tái nhợt của Dư hạc, Dư hạc vốn đang nửa ngồi xổm trên mặt đất, nghe thấy tiếng mở cửa thì ngẩng đầu lên, không thể tin nhìn Quân Khải, hốc mắt lại đỏ lên, nước tràn ra.

Giản Quân Khải ngồi xổm xuống, không kịp được ôm chặt lấy Dư hạc. Thanh âm hơi khàn khàn, “Xin lỗi. Anh sẽ không bỏ em, vĩnh viễn cũng sẽ không.”

25. Chương 25

Dư Hạc ho khan hai tiếng, hô hấp của cậu có chút nặng nề, trong lòng Giản Quân Khải đau xót, vội vàng buông cậu ra, “Tiểu Hạc, em không sao chứ.”

Dư Hạc vừa mở miệng liền hiện ra một dấu răng nhợt nhạt, cậu nhìn Quân Khải, khẽ lộ ra một nụ cười ôn nhu, lắc lắc đầu, “Không sao.”

Đến khi Quân Khải kéo tiểu Hạc vào nhà rồi, anh đến nhà bếp rót một chén trà nóng đưa cho cậu, sau đó ngồi bên cạnh xoa xoa đầu cậu.

“Quả nhiên em vẫn yêu anh hơn đúng không ?” Quân Khải nhẹ nhàng cười, bỗng nhiên cảm thấy mình đã quá mức để ý chuyện kiếp trước.

“Ừm ?” Dư Hạc ngược mắt nhìn anh, đáy mắt toát lên một tia nghi hoặc, “Không thể so sánh được, chỉ có yêu anh thôi a !”

Quân Khải sửng sốt, sau đó ha ha phá lên cười, anh nhìn không được véo véo mặt Dư Hạc, “Tiểu Hạc, anh yêu em quá.”

Tại Dư Hạc đỏ lên, nhưng vẫn nghiêm túc nhìn anh, “Quân Khải ?”

“Hửm ?”

“Anh vừa rồi... rốt cuộc là làm sao vậy ?” Dư Hạc lẳng lặng nhìn anh, biểu tình trên mặt rất bình tĩnh, “Anh nổi giận, rốt cuộc là vì sao ?”

“À...” Quân Khải nhất thời cứng họng, anh biết, đối với Dư Hạc hiện tại mà nói, phản ứng vừa rồi của anh đích xác là quá kịch liệt. Nhưng anh không biết nên trả lời như thế nào, chẳng lẽ nói cho cậu biết, bởi vì cái người vừa mới ở cùng em là người mà kiếp trước em yêu nhất, bởi vì ông trời đã cho anh thêm một cơ hội nhưng anh vẫn không tin tưởng mình có thể... đánh bại định mệnh ?

“Là vì...” Dư Hạc mấp máy môi, “Người lúc nãy sao ?”

Cậu ngẩng đầu nhìn Quân Khải, sắc mặt hơi hồng lên, “Anh ghen à ?”

“Khụ...” Quân Khải gượng gạo cười hai tiếng, “Đúng vậy, là ghen. Với lại, em gọi hần là Tiểu Hạo, nhưng chưa bao giờ gọi anh như vậy a ?” Anh ngại ngùng nói, biểu tình có hơi mất tự nhiên.

Dư Hạc nhin không được nhẹ nhàng cười, “Đó là tại thói quen trước kia không sửa được, nếu anh thích thì em gọi là Tiểu Khải...” (=)))

“Ấy, hay là thôi đi.” Giản Quân Khải vừa nghe liền lên tiếng phủ nhận, anh cũng không muốn mình giống cái tên kia. Nhưng đồng thời, trong lòng anh cũng chợt động, trước kia ?

Dư Hạc tiếp tục cười cười, không nói gì. Cậu chỉ nhìn chằm chằm Quân Khải, cười tươi rói.

Quân Khải nhin không được bĩu môi, “Sao thế, cười vui vẻ như vậy.”

Dư Hạc thường ngày rất ít nói, sau khi hai người bọn họ xác định quan hệ rồi cậu mới cười nhiều hơn trước mặt Quân Khải, nhưng lần nào cũng chỉ là mỉm cười thoáng qua. Bây giờ lại hé ra nụ cười vui sướng, làm cho Quân Khải hơi bất ngờ.

“Anh ghen tị.” Dư Hạc lặp lại một lần.

“Đừng có nói lại.” Quân Khải vừa nghe liền xấu hổ quay mặt đi.

“Em thật cao hứng.”

Quân Khải hơi sững sốt, sau đó quay mặt lại nhìn cậu, nụ cười của Dư Hạc lần này không chỉ ở khóe miệng, mà mắt của cậu cũng cong lên, tràn ngập ấm áp.

Dư Hạc hơi rũ mi mắt, “Về chuyện Kiều Tân Hạo, vừa rồi em đi lấy tập sách, sau đó trên đường về nhìn thấy hần hình như bị chặn đánh ở góc đường, rồi đột nhiên em nhớ tới chuyện trước đây, hồi đó em đã từng quen hần...”

Nghe đến đó Quân Khải hơi ngẩn người, quả nhiên, bọn họ đã quen từ trước. Nhưng mà, những tư liệu anh điều tra về Dư Hạc chưa từng nói tới chuyện tiểu Hạc có quen biết Kiều Tân Hạo, anh vẫn nghĩ là bọn họ gặp nhau lần đầu khi tiểu Hạc học lớp 11.

Nghĩ đến đây trông mắt anh lóe lóe, sau đó tiếp tục chăm chú nghe.

“Em hồi đó học cùng tiểu học với hần, hần đã giúp đỡ em, khi đó có một đàn anh sai đàn em khi dễ em, hần đi đến đánh cho bọn họ một trận. Hần là người duy nhất đã giúp đỡ em trong đoạn thời gian kia, tuy rằng không lâu sau hần chuyển trường đi. Nhưng mà, em vẫn chưa cảm ơn hần. Cho nên, lần này gặp được hần, hần hỏi nhà em có thuốc trị thương không, em liền gặt đầu, sau đó...” Nói rồi cậu thật cẩn thận ngẩng đầu nhìn thoáng qua Quân Khải, “Thì anh trở về.”

Nói xong cậu lại nhin không được cấn cấn môi, “Còn không thềm quay đầu mà bỏ đi...”

Giản Quân Khải lại bắt đầu thấy có chút xấu hổ, “Đừng nói chuyện đó nữa, cũng tại anh quá mức dễ tâm em.” Nói xong anh rướn người qua hôn lên khóe miệng Dư Hạc, “Bởi vì anh luôn lo lắng tiểu Hạc nhà ta một ngày nào đó sẽ đột nhiên không cần anh a! Đến lúc đó, chắc anh khóc chết mất, ô ô ô.”

Dư Hạc cười liếc anh một cái, sau đó biểu tình trở nên chân thành, “Em mới là người lo lắng hơn !” Cậu nhìn Quân Khải, ánh đèn chiếu vào con người đen nhánh của cậu càng làm cho chúng thêm sáng ngời, “Bởi vì Quân Khải ưu tú như vậy, thành tích tốt, ngoại hình cũng thu hút con gái, gia cảnh lại tốt.”

Nói rồi cậu khẽ cười, “Anh như vậy, nhìn thế nào cũng ưu tú hơn em nhiều, anh như vậy, mà lại yêu người như em, hơn nữa, em vẫn chưa thể nào hoàn toàn tin tưởng chuyện này. Cứ như là một đoạn mộng đẹp, một giấc mộng tràn ngập ánh mặt trời ấm áp, em thấy thật hạnh phúc, nhưng lại sợ hãi một ngày bất kì nào đó sẽ tỉnh giấc, em sợ hãi một khi tỉnh lại, mình lại lần nữa trở về với góc tối dơ bẩn và u ám kia, mọi người sẽ vẫn bày ra vẻ mặt khinh thường mà cười nhạo mình, sẽ không nguyên ý tiếp cận mình. Em...”

Cậu vẫn chưa nói xong, Quân Khải đã hôn thật sâu lên môi cậu, hơi thở của anh trong nháy mắt ngăn chặn hoàn toàn cửa miệng của cậu, làm cho cậu ngẩn người, sau đó cậu nhin không được nheo nheo mắt.

Một nụ hôn triển miên.

Đến khi Quân Khải buông cậu ra, Dư Hạc bắt đầu thở hổn hển.

“Khi !” Quân Khải nở nụ cười, “Em đã hôn anh bao nhiêu lần rồi a, vẫn vụng về như vậy.”

Dư Hạc vẫn còn thở phì phò, trừng mắt với anh một cái, vì thế Quân Khải càng cười tươi hơn.

Cười xong, Quân Khải đột nhiên ngừng lại, hai tay anh giữ lấy mặt Dư Hạc, chăm chú nhìn vào mắt cậu, “Dư Hạc, Giản Quân Khải anh hôm nay nói cho em biết, trừ khi em chủ động chia tay anh, còn không thì vĩnh viễn anh cũng sẽ không rời bỏ em...” Giản Quân Khải nguy hiểm híp mắt, “Cho dù một ngày nào đó em yêu người khác, anh cũng sẽ giành em lại, sau đó nhốt bên cạnh anh, mãi mãi không để em rời đi. Hừ !”

Tiếng “hừ” cuối cùng của Quân Khải nghe thì vậy nhưng không hề có chút giận dữ. Anh cũng biết, nếu quả thật có một ngày như thế, anh không biết được mình sẽ làm ra chuyện gì xúc phạm Dư Hạc hay không.

Dư Hạc ngoan ngoãn gật đầu, “Ừm, nhớ kỹ rồi. Ý anh nói, có phải nghĩa là em vĩnh viễn không cần lo lắng bị anh rời bỏ ?”

Giản Quân Khải bắt đắc dĩ la lớn, “Người lo lắng bị bỏ rơi chính là anh được chưa !”

“Bộp” Dư Hạc dùng hai tay chụp lấy mặt Quân Khải, sau đó học theo động tác vừa rồi của Quân Khải mà giữ mặt anh, ngữ khí cũng kiên định hệt như vậy, “Vậy em cũng thề, vĩnh viễn cũng sẽ không rời bỏ anh, trừ phi là anh bỏ em. Khi đó, em sẽ...”

Trong lòng Quân Khải đột nhiên căng thẳng, “Sẽ sao ?”

Dư Hạc cười cười, “Khóc cho anh coi !”

Giản Quân Khải phụt một tiếng bật cười, anh giải thoát khuôn mặt mình khỏi tay Dư Hạc, “Em được lắm. Còn nữa, anh sẽ không cho em có cơ hội khóc đâu, khóc xấu chết đi.”

Dư Hạc mất hứng bĩu môi.

Quân Khải lại vươn tay xoa đầu cậu tới rồi bù lên, trên mặt mang nụ cười vui sướng, “Mặt không biểu cảm cũng xấu chết. Thế này chẳng phải tốt hơn sao, có đủ mọi biểu tình khác nhau, lúc vui vẻ sẽ cười, lúc không vui sẽ bĩu môi, tiểu Hạc như vậy khiến anh thích nhất.”

Dư Hạc xấu hổ ho khan hai tiếng, hai má đột nhiên hồng hồng, cậu nhìn Quân Khải, đôi mắt to ướt ươn ướt.

26. Chương 26

Quân Khải chỉ cảm thấy ánh mắt Dư Hạc nhìn mình khiến anh rung động, làm cho cả người anh chợt nóng lên, anh che giấu quay đầu đi, ánh mắt hơi trốn tránh.

“Sao vậy, mặt anh đỏ.” Dư Hạc nhin không được trêu một câu.

Giản Quân Khải nghe vậy trở mình xem thường, “Đừng khiêu khích anh nha ! Bằng không anh ăn...”

Những lời này là anh theo bản năng thốt ra, đến khi nói xong mới nhận thấy không ổn, định kiểm chủ để khác để cho qua chuyện này thì...

“Anh...” Dư Hạc cắn môi, sắc mặt bỗng đỏ bừng, ngay cả hai tai cũng đỏ. Cậu ngẩng đầu lên nhìn Quân Khải, đôi mắt sáng ngời mịt mù, tựa hồ tràn ngập mê muội cùng bối rối.

Hồi lâu sau, cậu mới giống như chấp thuận thở dài, “Nếu anh muốn, vậy... cũng được.”

Quân Khải cả người ngẩn ra, vẻ mặt không thể tin nhìn cậu.

“Em a !” Qua hồi lâu, Quân Khải mới bất đắc dĩ lắc lắc đầu, cúi người hôn lên đôi môi hơi tái nhợt của Dư Hạc, ôn nhu mà sát liếm láp. Lần này, Dư Hạc cũng đã bắt đầu trức trặc đáp lại. Cứ như đã chờ đợi từ lâu, Quân Khải thật cẩn thận thử chùng, vì để cho người trong lòng thả lỏng thân thể, anh nhẹ nhàng mở từng cúc áo, sau đó vuốt ve thân mình Dư Hạc bên dưới lớp quần áo...

Mùi hương trên người Quân Khải đối với Dư Hạc rất quen thuộc, bọn họ đã ngủ cùng giường mấy tháng nay, Dư Hạc sớm đã quen với nhiệt độ cơ thể và hương vị trên người Quân Khải.

Cậu từ từ nhắm hai mắt lại, lồng ngực dâng tràn sự chua xót và thỏa mãn.

Đã ở bên Quân Khải lâu như vậy, kỳ thật cậu đã không chỉ một lần nhìn thân ảnh người kia một mình lén chạy vào WC khi mình đang ngủ, cậu cũng không chỉ một lần vào lúc đang ngủ cảm thấy dưới thân của Quân Khải cương nóng lên. Cậu loáng thoáng biết, nhưng lại không quá rõ, chỉ mơ hồ cảm thấy hơi cảm động.

Sau đó cậu đã, khụ khụ... đi hỏi baidu.

Rồi lại sau đó, cậu cảm thấy mình như mở được cánh cửa bước vào một thế giới mới, cậu lén lút mở GV xem, suốt hai mấy giờ xem mà cả người khô nóng rợn rợn. Cái loại cảm giác vừa thẹn vừa xao động ấy, làm cho toàn thân người ta đều ần ần run lên.

Mà trùng hợp là, những lời vừa rồi của Quân Khải giống hệt như trong một cuộn phim mà cậu từng coi, Dư Hạc nhất thời liên nhin không được cả người nóng lên, mặt mày méo mó một hồi, rồi lại cảm thấy rung động, cậu cũng đã kiểm chế lâu rồi...

Lông mi hơi run rẩy, Dư Hạc nửa mở hai mắt, biểu tình trên mặt Quân Khải vẫn tập trung như cũ, khiến lòng anh có gì đó đau xót. Cậu với chân nhẹ nhàng câu lấy thắt lưng Quân Khải, sau đó một bên mặc anh tùy ý vuốt ve thân thể mình, một bên run rẩy giúp Quân Khải cởi áo ra.

Giản Quân Khải cảm nhận được động tác của cậu, không khỏi lộ ra mỉm cười. Anh cầm lấy bàn tay hơi phát run của tiểu Hạc, trong giọng nói mang theo một tia trêu ghẹo, “Chậm chạp quá.”

Dư Hạc lập tức bấu môi, có chút bất mãn liếc nhìn anh một cái.

“Ha ha.” Quân Khải một phen ôm ngang lấy Dư Hạc, “Chúng ta vẫn là lên giường đi, trên ghế salon chật chội lắm.”

Dư Hạc xấu hổ cực kì, nhưng nét mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh, chỉ có hai tai đỏ lên là đang bán đứng tâm tình của cậu.

Đặt Dư Hạc lên trên giường, Quân Khải nhìn đôi mắt nửa khép cùng đôi tai đỏ hồng của cậu, nhin không được hôn hôn lên mắt cậu, sau đó lại dùng răng nhẹ nhàng cắn cắn vành tai đỏ bừng kia.

Chân mày Dư Hạc khẽ nhăn lại, cả người cũng run lên, nhưng gì cũng không nói, cơ thể cứng ngắc mặc cho Quân Khải muốn làm gì thì làm.

Quân Khải chỉnh điều hòa lên cao độ hơn, sau đó cởi hết quần áo trên người tiểu Hạc, anh bắt đầu cẩn thận hôn liếm thân thể cậu, từ môi cho đến cổ, từ ngực cho đến bụng. Cuối cùng dừng lại tại hai điểm trước ngực Dư Hạc, anh dùng răng nhẹ nhàng day day, tiếp theo bắt đầu cẩn thận mút liếm, cho đến khi biến nó như muốn sung huyết đỏ hồng lên mới thôi.

Anh ngẩng đầu, nghiêm túc đánh giá biểu cảm của Dư Hạc, lúc này hai điểm trước ngực cậu giống như hai nụ hoa tiên diễm dưới ánh nắng sớm, còn vương lại mấy giọt sương. Còn cậu thì gắt gao nhắm chặt hai mắt, lông mi không ngừng run run, không biết từ khi nào thì bắt đầu cắn môi dưới, ngay cả một tiếng rên cũng không phát ra.

Giản Quân Khải hít sâu một hơi, từ trên người Dư Hạc ngồi dậy, xoay người xuống giường, chuẩn bị đi về phòng vệ sinh.

“!” Cổ tay bị giữ chặt lại, Quân Khải quay đầu, nhìn thấy ánh mắt hơi ngập nước của Dư Hạc, cậu nhìn anh, thần sắc có chút khổ sở cũng có chút sợ hãi.

Có điều chỉ vài giây sau, anh bỗng cười tự giễu, “Vẫn không được sao, thật ngốc.”

Quân Khải vẫn giữ nguyên nụ cười nói tiếp, “Nếu em vẫn chưa thật sự chuẩn bị tốt, anh cũng không muốn ép. Nói cho cùng, em vẫn còn quá nhỏ.” Kết quả sau khi Dư Hạc nghe một câu như vậy, hai mắt lại tràn thêm hơi nước, khóe miệng nhẹ nhàng gợi lên, toàn thân trên dưới trần như nhộng, hai điểm đỏ trước ngực cũng bởi vì vừa rồi bị anh liếm lộng mà sưng đứng thẳng, trong lúc vô tình toát ra một tia hấp dẫn.

Giản Quân Khải chỉ cảm thấy máu trong người trong nháy mắt sôi trào, anh mạnh mẽ nhảy lên giường, đặt Dư Hạc dưới thân, hai mắt híp lại lộ ra một tia nguy hiểm, “Là em khiêu khích anh nha tiểu Hạc.”

Dư Hạc lông mi run rẩy, nhưng vẫn mang theo ý cười nhìn anh.

Vì thế Quân Khải rốt cục cũng nhịn không được nữa, cúi đầu hôn lên, một tay anh trên lưng Dư Hạc vuốt ve lên xuống, hạ thân thì để trước huyệt khẩu khiêu khích vòng vo, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lộng vào trong tai cậu.

“Làm gì phải nhắm chặt mắt thế, em không muốn nhìn mặt anh sao ?” Trong giọng nói Quân Khải mang theo chút ủy khuất, anh biết tiểu Hạc hiện tại rất khẩn trương, đó cũng là vì vừa rồi anh đang làm giữa chừng thì bỏ đi, nhưng mà tiểu Hạc lại “cố tình” quyến rũ anh như thế, cậu chắc chắn sẽ trả giá vì hành động của mình !

Dư Hạc khẽ run lên, rốt cục cũng mở mắt nhìn anh, mặt lập tức đỏ lên. Vừa rồi nhắm mắt còn có thể áp chế phần nào, bây giờ nhìn vào khuôn mặt tuần lã mang theo ba phần ý cười, bảy phần bốn cợt của Quân Khải, nhất thời không kiềm được mà nóng người lên.

Quân Khải lúc này mới với tay lấy thứ đã chuẩn bị sẵn ở đầu giường qua, nhẹ nhàng vẽ loạn sau huyệt của Dư Hạc. Tuy rằng anh lúc này đã khô nóng cả người, từng cơn từng cơn tê dại truyền xuống phía dưới, nhưng anh vẫn cẩn thận tỉ mỉ bôi trơn giúp Dư Hạc. Từng ngón một chậm rãi khiến cho cậu thả lỏng, cho đến khi Dư Hạc thở dốc liên tục, lúc này mới đem phân thân sưng nóng thẳng tiến vào huyệt khẩu.

Dư Hạc lập tức thét lên, đau đến co rút “Shh” một tiếng.

Quân Khải nghe cậu la mà cả người run lên, cảm thấy hạ thân càng thêm cương cứng, nhưng giờ mới đi vào được một nửa, lẽ nào phải rút ra. Anh cố gắng áp chế xao động trong lòng, thương tiếc lau lau mồ hôi trên mặt Dư Hạc, “Đau không ?”

“Đau.” Dư Hạc nhỏ giọng trả lời, sau đó mỉm cười, “Có điều em chấp nhận.”

Nụ cười mang theo hương vị phiếm tình tức khắc khiến Quân Khải mất đi mọi lý trí, anh từng tắc từng tắc đem vật cứng của mình đưa vào, sau đó hơi dừng một chút, đợi cho Dư Hạc có thể điều hòa hô hấp lại một chút mới chậm rãi trước sau hoạt động.

27. Chương 27

Sau khi Quân Khải phóng xuất, Dư Hạc đã người đầy mồ hôi, cậu nhú mào, biểu tình hơi cứng ngắc.

Quân Khải hôn hôn khóe môi cậu, sau đó cầm lấy phân thân của Dư Hạc, cao thấp vuốt ve.

“A –” Dư Hạc không khỏi phát ra một tiếng ngâm, cổ rướn lên, thắt lưng cũng hơi ưỡn, khoeo mắt đuôi mày đều hiện lên một tia phiếm dục.

Rốt cục cũng đạt cao trào, Dư Hạc chỉ cảm thấy máu toàn thân đều dồn xuống cả ở hạ thân, không tự chủ được thở dốc một tiếng, sau đó rốt cục yên tĩnh lại. Hai mắt vô thần nhìn lên trần nhà, dồn dập thở.

Quân Khải ôn nhu vén gọn mái tóc rối tung của cậu lại, nhẹ giọng cười, “Thoải mái không ?”

Dư Hạc bĩu môi, “Tuyệt không, đau chết.”

Vì thế ý cười của Quân Khải càng sâu, anh giúp Dư Hạc lau người xong, sau đó nằm xuống cạnh cậu, lấy chăn đắp kín người cả hai, cảm thụ nhiệt độ ấm áp từ cơ thể đối phương.

“Tiểu Hạc, nếu nói một cách buồn nôn thì, nếu có thể cứ như vậy mà ôm em thì quả thật là một chuyện hạnh phúc nhất trên đời.” Quân Khải một tay ôm lấy hông Dư Hạc, lẳng lặng nhìn trần nhà.

“Lại đoạt lời em.” Dư Hạc bất mãn trừng mắt nhìn anh một cái.

“Chuyện kia...” Cậu cọ cọ bên cổ Giản Quân Khải, sau đó ngược mắt nhìn anh, “Sớm biết cuối cùng vẫn sẽ về lại nhà anh ngủ, em đã không quay lại lấy sách giáo khoa, ngày mai lại phải cầm đến, bài tập cũng chưa làm nữa!”

Quân Khải cười cười, “Ai kêu em cứ lộn xộn này kia.”

Dư Hạc mím môi, không nói.

“Này, không phải chứ, lại giận rồi !” Quân Khải nhéo nhéo mũi cậu.

“Ừm ~” Dư Hạc không tự giác phát ra một tiếng rên, sau đó trừng to hai mắt, toàn thân cứng đờ. Tay của Quân Khải không biết từ bao giờ lại lén lút mò mẫm xuống dưới, đang nhẹ nhàng xoa nắn.

“Anh muốn... Thêm một lần nữa hả ?” Thanh âm Dư Hạc hơi phát run.

“Ha ha ha.” Giản Quân Khải đột nhiên cười lớn, “Dọa em rồi, anh giỡn đấy. Với lại, nếu không phải bị em câu dẫn, anh cũng không định ăn sạch em sớm vậy đâu.”

“Không phải. Em cảm nhận được nguy hiểm, nên sớm bị anh ăn an tâm hơn.” Dư Hạc lắc lắc đầu, ngũ khi vô cùng kiên quyết.

Quân Khải lại phụt một tiếng bật cười, bất quá lần này anh không nói gì thêm. Loại cảm giác từng giây từng phút đều có thể nhìn thấy những biểu cảm khác nhau của Dư Hạc thật sự quá tuyệt vời, một Dư Hạc như vậy chỉ thuộc về mình anh.

“Nhưng mà... Không phải cuối tuần anh phải về nhà sao ? Sao trở lại rồi, ba anh không ở nhà ?”

Quân Khải hơi sững sốt, sau đó cười khẽ, “Hôm nay lúc về nhà, thấy ba cùng một người phụ nữ khác trong nhà... Ừm, làm chuyện mà chúng ta vừa làm.”

“Sao ?” Đáy mắt Dư Hạc chợt hiện lên sự ngượng ngùng, rồi chỉ còn lại sự lo lắng nồng đậm, “Anh...”

Chỉ nói một chữ rồi ngừng lại, biểu tình biến hóa mấy lượt, giống như căn bản không biết nên nói gì.

“Ồn mà.” Quân Khải xoa xoa đầu cậu, “Mẹ anh đã mất nhiều năm rồi, cho nên anh thật ra đã sớm chuẩn bị tốt tinh thần về chuyện ba sẽ tìm một người mẹ kế cho mình, nói không chừng đến lúc đó còn có thể sinh cho anh một em trai nữa ! Ai, đến lúc đó, anh ở nhà sẽ thành một người dư thừa, tiểu Hạc nhất định phải thu lưu anh a !”

Dư Hạc bĩu môi, “Anh sao đến lượt em thu lưu !”

Bọn họ cứ như vậy im lặng nằm trên giường trò chuyện, nói một hồi thì ngủ thiếp đi. Đến lúc Dư Hạc tỉnh dậy, liền phát hiện chỗ bên cạnh trống trơn, Quân Khải không thấy đâu.

Cậu nhúu mày, đứng lên mặc quần áo, cả quá trình diễn ra trong đau đớn, khiến cho vẻ mặt cậu cũng trở nên rất khó coi.

“Dậy rồi à.” Lúc cậu ra khỏi phòng, liền nhìn thấy Giản Quân Khải đã nấu xong cháo, trên bàn còn bày thêm mấy món ăn sáng khác, thoạt nhìn khiến người ta muốn ăn thật nhiều.

Dư Hạc đi đến trước bàn ngồi xuống, “Kỳ thật em vẫn luôn muốn biết, một cậu ấm như anh sao tài nghệ nấu ăn tốt như vậy a ?”

“Nè, ai quy định cậu ấm thì tài nấu ăn không được tốt ?!” Quân Khải thật ủy khuất trừng mắt nhìn, nói cho cùng, anh học nấu ăn còn chẳng phải vì em sao.

“Đúng rồi.” Giản Quân Khải bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, anh ngồi nghiêm chỉnh trước mặt Dư Hạc, biểu tình trở nên nghiêm túc.

“Tiểu Hạc, vừa rồi anh đến nhà em mang sách giáo khoa lại, có gặp vài người.”

“Ừm ?” Dư Hạc hơi nghi hoặc nhìn anh, nhà cậu bên kia sao có thể gặp được ai.

“Bọn họ hình như là người của công ty bất động sản.” Quân Khải nhíu nhíu mày, chuyện này hình như cũng đến sớm hơn kiếp trước vài tháng. Anh nhớ rõ ràng trong tư liệu là vào học kỳ sau khi Dư Hạc học lớp 11 mới phát sinh chuyện đó. Kiếp trước, Dư Hạc là chọn nhận tiền bồi thường, thuê một căn phòng nhỏ để ở, sau đó đem số tiền kia cùng với tiền nhận được sau cái chết của cha mà đầu tư vào chứng khoán, mất khoảng thời gian hai tháng thì lấy lại gấp bốn lần số vốn đã bỏ.

Đương nhiên, hiện tại em ấy không cần phải thuê nhà nữa, vừa vận nhân cơ hội dụ dỗ tiểu Hạc đến ở cùng mới được.

“Công ty bất động sản ?” Dư Hạc mấy máy môi, “Em hình như có nghe nói bọn họ muốn mua đất chỗ đó để mở phòng kinh doanh. Bọn họ nói thế nào ?”

Quân Khải nhún vai, “Bọn họ hình như đã tìm em mấy lần rồi, nhưng lần nào đến nhà cũng không có ai.” Nói tới đây anh làm như có chút chột dạ cười, “Lần này vừa khéo gặp phải anh, nên đã nói với anh về chuyện tiền bồi thường. Người đó nói khoảng chừng mùng một tháng năm sẽ tiến hành bồi thường tính theo thước vuông, nhà của em diện tích quá nhỏ, chỉ có bốn mươi mấy thước vuông, đại khái chỉ có thể bồi thường trên dưới 65 vạn. Tất nhiên em cũng có thể kiếm thêm mấy chục vạn bằng việc tham gia vào dự án xây dựng của bọn họ, tùy em lựa chọn. Anh đã cho họ số điện thoại của mình, chừng nào được thì hãy em nói chuyện với họ.”

Dư Hạc cau mày, ngưng thần như đang tự hỏi cái gì.

“Còn có a tiểu Hạc, đã kêu là em mua di động đi, không mua thì anh không thể liên lạc với em được.”

Dư Hạc rốt cục cũng phục hồi tinh thần, “Ừm, biết rồi, ngày mai em đi mua.”

Quân Khải lúc này mới vừa lòng gật đầu, anh mở to hai mắt, ướm hỏi, “Vậy em rốt cuộc muốn trực tiếp lấy tiền bồi thường, hay là...”

“Em hiện giờ nào có tiền tham gia dự án của bọn họ a!” Biểu tình của Dư Hạc có vẻ rất bình tĩnh.

Quân Khải lập tức nở nụ cười, “Bán đi, bán là tốt nhất, bán rồi em có thể hoàn toàn dọn tới đây.”

Dư Hạc trừng mắt nhìn anh một cái.

Anh lại tức khắc bổ thêm câu, “Cùng lắm thì hai đứa mình chia tiền thuê nhà, dù sao tiền thuê cũng không đắt.”

28. Chương 28

“Em đã nói không cần.” Dư Hạc mím miệng, hơi nhếch môi cười.

Chỉ vì Quân Khải đối xử với cậu quá tốt, cho nên luôn khiến cậu sinh ra một cảm giác không thực, khiến cậu lâu nay cảm thấy có chút thua thiệt. Chính vì vậy, vào những lúc anh giúp đỡ cậu hết mình, cậu vẫn luôn hy vọng mình có thể ít nợ Quân Khải hơn. Chỉ có như thế, mới cho Quân Khải thấy được, cậu cũng là một người có lòng tự trọng rất cao.

Mặc dù thật ra cũng không nhất thiết.

Ngày hôm sau, Giản Quân Khải quyết định cùng Dư Hạc đi mua điện thoại di động.

Khi bọn họ đến sảnh đại lý, Dư Hạc vẫn theo bản năng hơi kháng cự với những nơi đông đúc ồn ào như thế này, cậu hơi hơi nép vào sau Quân Khải, một tay khẽ túm tay áo anh, cau mày không nói lời nào.

“Sao vậy, em không đi nổi ?” Dáng vẻ hiện giờ của Dư Hạc thật sự khiến Quân Khải có chút không nhịn được cười, “Trước kia đi mua máy tính em đâu giống bây giờ a !”

Quân Khải nhẹ nhàng cười cười, sau đó xoa xoa tóc Dư Hạc.

Theo quan điểm của Dư Hạc, di động chỉ cần có thể gọi điện thoại gửi tin nhắn là được, nhưng Giản Quân Khải thì cứ đặt vấn đề về chất lượng, giá cả này kia. Tìm thật lâu mới rốt cuộc mua di động xong, Quân Khải lại lôi kéo Dư Hạc đến shop quần áo.

“Trước đây không phải đã mua mấy món rồi sao ?” Dư Hạc mấp má môi.

“Mua thêm vài món cũng không vấn đề !” Không hiểu sao, việc chọn lựa quần áo rồi cho Dư Hạc thử từng thứ từng thứ cho anh xem luôn khiến anh đặc biệt thỏa mãn.

Chọn được vài món tương đối hợp người Dư Hạc xong, anh nhét đồng quần áo vào ngực cậu, “Vào thử đi !”

“Em không mua nổi a.” Dư Hạc tỏ ra giận dỗi, nhưng vẫn nghe lời cầm quần áo vào thử.

Đang lúc Giản Quân Khải mỉm cười nhìn Dư Hạc vào trong thử đồ, đột nhiên phía sau truyền đến một thanh âm trầm thấp.

“Quân Khải, sao con lại ở đây.”

Giản Quân Khải nhú nhú mày, biểu tình chợt trở nên âm trầm, bất quá anh chỉ hít vào một hơi, khi xoay người liền chuyển sang mỉm cười.

“Ba.”

Nụ cười của anh cứng lại trên mặt.

Bên cạnh Giản Hành Tri còn có một cô nàng nhìn qua không đến ba mươi tuổi, trắng trẻo xinh đẹp, cộng thêm một mái tóc cuộn sóng toát ra sự quyến rũ lạ kì. Lúc này nàng đang câu tay Giản Hành Tri, mang trên mặt một nụ cười tươi đẹp dễ, một chút ngượng ngùng cũng không lộ ra.

Giản Quân Khải chợt nhớ tới kiếp trước, nàng vẻ mặt chán ghét mà vứt đi di vật mình trân quý nhất do mẹ để lại, trong chớp mắt lại có thể chuyển sang áy náy cùng tự trách nói với dì giúp việc là mình không cẩn thận làm vỡ, chứ không hề nói rõ là lỗi của mình.

Ha ha, một nữ nhân cực kì am hiểu cách ngụy trang, chứ không thì trong không ít nữ nhân ba quen, sao nàng có thể thành công gả vào nhà anh rồi trở thành mẹ kế của anh, còn sinh cho anh một đứa em trai đáng yêu nữa.

Giản Quân Khải run run môi, giọng nói cũng có chút phát run, “Vị này, con nên xưng hô thế nào ?” Anh dời tầm mắt sang người Giản Hành Tri, nhìn thẳng vào mắt ba mình, “Ba, người nói con nên xưng hô thế nào đây ?”

“Con...” Không biết vì sao, ánh mắt của Quân Khải khiến ông nhìn mà thấy hơi chột dạ, ông giận tái mặt, vì chút tình tự mình vừa sinh ra mà giận, “Nàng là Lưu Ly Ly, con tạm thời gọi nàng là dì được rồi.”

Giản Quân Khải hít sâu một hơi, sau đó mỉm cười gọi một tiếng “Dì”.

“Đây là Quân Khải à, ngoại hình thật anh tuấn nha, thành tích chắc cũng không tệ nhỉ, quả nhiên không hổ là con của Hành Tri. Ba con thường xuyên nhắc đến con trước mặt dì đó !” Lưu Ly Ly cười đến vẻ mặt hiền lành.

Quân Khải miễn cưỡng mấp má môi, không nói gì.

“Quân Khải, anh nhìn thử a...” Đúng lúc này, Dư Hạc từ phòng thử đồ bước ra, nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lúc nhất thời có chút phản ứng không kịp.

“Đây là ?” Giản Hành Tri từ trên xuống dưới đánh giá Dư Hạc một phen, cậu lúc này đang mặc trên người một chiếc áo khoác dài do Quân Khải chọn, bên trong mặc một chiếc áo lông cao cổ màu đen, biểu tình trên mặt trầm tĩnh lại nghiêm túc, cứ như vậy lẳng lặng đứng nơi đó, cũng không nói lời nào, chỉ để lộ một khí chất khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Trong lòng ông rung mình, nhưng biểu tình trên mặt lại hơi nhu hòa xuống, “Quân Khải, đây là bằng hữu mà con nói đi !”

Quân Khải nhin không được nhú nhú mày, nhìn biểu tình trên mặt ba mình, anh đột nhiên sinh ra một sự phiền chán nhẹ, muốn lôi kéo Dư Hạc cứ vậy mà rời khỏi nơi này, không cần nói chuyện với hai người họ nữa. Thế nhưng, anh biết đây là chuyện không có khả năng, vì thế đành nhẫn nại khẽ cười cười, “Đúng vậy, cậu ấy là người bạn mà con đã đề cập với ba.”

“Ừm ?” Dư Hạc vô cùng kinh ngạc mở to mắt nhìn, nói thật, cậu không nghĩ rằng Quân Khải từng nhắc tới mình trước mặt ba, tuy rằng chỉ là lấy thân phận bằng hữu, nhưng cậu đã hết sức vui sướng rồi.

“Chào bác.” Suy nghĩ thật lâu mới cảm thấy mình hẳn là nên nói gì đó với ba Quân Khải, nhưng cậu thật sự không thể tỏ ra như đang ra mắt, từ khi gặp được Quân Khải, mỗi ngày cậu cũng không nói quá mười câu. Cho nên, cậu cũng chỉ đơn giản chào hỏi rồi tiếp tục im lặng đứng một bên.

“Chào cháu, Quân Khải ở nhà đã từng đề cập tới cháu nhiều lần, lúc nó sắp chuyển trường đến Bắc Kinh, nó còn nói, nếu không chuyển tới trường cháu học, nó thà rằng một mình ở lại Chiết Giang!” Nói xong ông hiếm thấy lộ ra một cái mỉm cười, “Quân Khải, hôm nào đưa bạn con đến nhà chúng ta chơi một chút.”

Tâm tình hiện tại của Giản Quân Khải đang dậy sóng mãnh liệt, anh xoay người nhìn Dư Hạc, biểu tình trên mặt Dư Hạc là cực kì khiếp sợ, mắt cậu lóe lóe, rồi rất nhanh cúi đầu, vì thế Giản Quân Khải cũng không thấy rõ mặt của cậu nữa.

Quân Khải cắn cắn môi, “Con đã biết, vậy bọn con đi trước, ba với dì từ từ dạo.”

Anh đang theo thói quen định trả tiền quần áo giúp Dư Hạc, nhưng lại phát hiện cậu đã yên lặng đến một bên trả tiền rồi.

“Được, chúng ta đi đây.” Giản Hành Tri gật đầu, khôi phục lại vẻ mặt nghiêm nghị cao ngạo. Lưu Ly Ly hướng về anh cười gật gật đầu, xoay người cùng đi với Giản Hành Tri.

“Không để anh trả tiền một lần sao ?” Giản Hành Tri vừa đi, Quân Khải liền chớp mắt trông mong tiến đến bên người Dư Hạc, hai mắt lóe sáng nhìn cậu.

Dư Hạc xoay người lại nhìn anh, mặt không chút thay đổi, “Không cần, mua một bộ quần áo em vẫn đủ tiền.”

Quân Khải ngượng ngùng cười cười, không nói gì. Sớm biết thế sẽ không giúp Tiểu Hạc chọn đồ đắt tiền như vậy, trong lòng em ấy nhất định đang đau muốn chết đi. Phải biết là, mấy món quần áo vài hôm trước em ấy tự mua đều là những hàng bán vỉa hè chỉ có mấy chục đồng.

“Đau lòng không ?” Nụ cười của Quân Khải có chút chột dạ.

“Mấy ngàn đồng đối với trước kia là đủ để em sống hơn nửa năm.” Dư Hạc nghiêm trang nói, nhưng thật ra cũng không biểu cảm gì đặc biệt. Thế nhưng Quân Khải lại ghét nhất chính là bộ dáng mặt không chút thay đổi này, Dư Hạc như vậy luôn sẽ khiến anh nghĩ đến hồi kiếp trước, trong lòng thấy khó chịu.

29. Chương 29

Vì thế Giản Quân Khải lại yên phận, im lặng đi bên cạnh Dư Hạc, không nhắc lại nữa.

Đến khi bọn bước ra ngoài, ngồi lên xe buýt, cả hai vẫn một câu cũng không nói.

Cuối cùng, Quân Khải vẫn là người nhịn không được trước, “Em rốt cuộc là làm sao thế, giận anh hay là... Nghi ngờ anh điểm nào ? Chẳng lẽ không thể nói cho anh biết sao ? Không thể trực tiếp hỏi anh sao ? Anh không thích em như vậy, không thích em trầm mặc không nói một lời. Hửm?”

Dư Hạc hơi run rẩy, xoay đầu lại nhìn anh, giọng nói có chút phát run, “Chỉ là... Vừa rồi ba anh nói... Anh là vì em mới chuyển trường đến Bắc Kinh, là bởi vì em mới chuyển đến trường em học... Em không hiểu sai chứ, là như thế đúng không ?”

Quân Khải hít vào một hơi, anh chỉ biết... rừ mi mắt xuống, khẽ gật đầu, “Chính là như vậy, em không hiểu sai. Anh là vì em mới chuyển đến trường em học.” Nói xong anh cười khẽ vài tiếng, “Anh không phải đã nói đó sao, kỳ thật anh đã thầm mến em từ lâu rồi, chỉ là em không tin thôi.”

“Anh...” Dư Hạc lảng lảng nhìn anh.

“Thôi được rồi !” Quân Khải mở miệng, ánh mắt bắt giác nhìn lên trên, “Anh nên giải thích thế nào bây giờ ! Em không thể không hỏi sao.? Chuyện này kỳ thật cũng đâu trọng yếu ha ? Em chỉ cần biết anh yêu em là đủ rồi không phải sao ?”

Đúng vậy, Quân Khải nói rất đúng. Thật ra Dư Hạc cũng biết, cậu căn bản không nên để ý nhiều như vậy, cho dù Quân Khải có vì lý do gì mà tiếp cận cậu, vì lý do gì mà ở bên cậu, thì sự hiện hữu của anh đối với cậu đã là sự ban ân lớn nhất rồi ! Nhưng mà... dù thế nào đi nữa, vẫn...

“Anh nói thích em, chẳng phải hai người thích nhau nên thẳng thắn trung thực với nhau sao ?” Lòng mi Dư Hạc hơi run rẩy, nhưng vẫn luôn nhìn thẳng vào mắt anh.

“Anh...” Quân Khải bị lời của cậu làm sững sốt, anh nhúu nhúu mày, thật sự không biết nên giải thích ra sao với cậu, chẳng lẽ thật sự phải nói ra với cậu, rằng anh kiếp trước muốn em mà không được, sau đó thì sống lại, nên muốn sớm được tiếp cận em, biến em thuộc về riêng mình ?

Nói như vậy à ? Thế thì miễn bàn đến việc Dư Hạc có tin hay không ! Cho dù em ấy có tin, với tính cách mẫn cảm cực kỳ của Dư Hạc, chẳng lẽ sẽ không nghi ngờ nhiều sao ? Chẳng hạn như hiểu lầm kiếp này mình tiếp cận em ấy chỉ là vì không cam lòng, chẳng hạn như nghi ngờ mục đích của mình, dù sao thì Dư Hạc kiếp trước cũng là một đại gia với tài sản vài chục triệu, cậu sao có thể không hoài nghi Quân Khải chỉ vì tiền mới bám víu lấy cậu ?!

Vừa mới nghĩ tới đó, trong lòng Giản Quân Khải liền đau đớn một trận. Anh mấy máy môi, đầu loạn thành một đoàn.

Đúng lúc đó, Dư Hạc lại đột nhiên mỉm cười, cậu trừng mắt với Quân Khải, “Ha ha, em giỡn thôi, anh đừng tưởng thật. Đúng rồi, túi đồ này, anh phải trả một nửa a, ai kêu chọn giúp em đồ đắt tiền như vậy, định để em đau lòng chết à.”

Quân Khải không khỏi ngạc nhiên, nhưng vẫn nhúu mày, “Tiểu Hạc.”

“Đúng rồi, lúc này người phụ nữ đi bên cạnh ba anh là...”

“Coi như mẹ kế đi.” Quân Khải thở dài, nhưng vẫn tiếp ứng lời nói của Dư Hạc.

“A, là vậy sao, anh không sao chứ ?” Dư Hạc mở to hai mắt, hơi lo lắng nhìn anh.

“Tiểu Hạc.” Không biết vì sao, trong khoảnh khắc nhìn vào ánh mắt Dư Hạc, một loại cảm giác kỳ lạ chợt nổi lên trong lòng, “Em có tin chuyện kiếp trước kiếp này không ?”

“Ừm ?” Dư Hạc ngây ngốc nhìn anh, giống như hoàn toàn không nghĩ ra Quân Khải sao đột nhiên lại hỏi mình như vậy.

“Nếu anh nói rằng, anh biết em từ kiếp trước, em tin không ?” Ánh mắt Quân Khải vô cùng nghiêm túc.

Dư Hạc hơi mê man nghiêng đầu, “Cho nên, anh đang giải thích... Nguyên nhân vì sao trước khi chuyển trường đến đây đã biết em ?”

“Đúng vậy.”

Trong mắt Dư Hạc rõ ràng toát ra một tia không tin, nhưng khi cậu nhìn thấy ánh mắt chân thành của Quân Khải thì hơi mấp máy môi, “Anh nói tiếp đi.”

Quân Khải nhẹ nhàng nở nụ cười, lòng đã có chút phiền não, anh nghiêng người đi, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, “Anh kiếp trước rất yêu em, vô cùng yêu. Cho nên khi anh biết mình có thể gặp em ở kiếp này, anh đã chuyển đến trường em học, sau đó quả nhiên đã được gặp em...” Nói tới đây ngay cả chính anh cũng hiểu được, ai mà thèm tin chuyện hoang đường như vậy, vì thế nên anh cười gượng hai tiếng, “Đại khái lại vậy đó !”

“A.” Dư Hạc gật đầu, “Là vậy a !”

“Đúng vậy.”

Một mảnh yên lặng.

Không khí chung quanh bỗng nhiên trở nên quỷ dị hẳn.

Thật lâu sao, Dư Hạc mới đột nhiên xoay người sang, cười nói, “Em kiếp trước là người thế nào ?”

Quân Khải ngẩn người, “Rất kiêu ngạo, không ai có thể bì nổi, nhưng cũng rất ngốc.”

“Kiêu ngạo ? Không ai bì nổi ?” Dư Hạc không vui bĩu môi, “Anh chắc chắn kiếp trước mình thích là em, có nhận lầm không ?”

Dừng một chút, lại nói tiếp, “Em cho anh biết, nếu sau này mà đột nhiên phát hiện, ‘A, thì ra anh nhận nhầm, kiếp trước anh thích là người kia chứ không phải em, xin lỗi a, anh phải đi tìm người chân chính kia đây !’, nếu anh mà dám nói như vậy, em tuyệt đối sẽ khóc cho anh xem.”

Quân Khải nhin không được phụt một tiếng bật cười, anh xoa xoa tóc Dư Hạc, trong mắt tràn đầy thần sắc ôn nhu, “Tin anh đi, tuyệt đối sẽ không có ngày đó đâu.”

“Chắc, ai biết được !” Dư Hạc phi thường ngạo kiều hừ một tiếng, sau đó xoay đầu lại, hơi tò mò hỏi anh, “Em kiếp trước thật sự rất kiêu ngạo ? Kiêu ngạo ra sao a ?”

“Kiêu ngạo ra sao...” Quân Khải nhíu mày nghĩ nghĩ, “Anh còn nhớ vào lần thứ hai gặp em, muốn đến gần bắt tay một cái. Khi đó tay của anh cũng đã vươn ra rồi, mà em lại chỉ lạnh lùng đứng nhìn, không thèm nói một chữ, cứ như vậy mà nhìn anh. Mãi đến khi anh xấu hổ rút tay về mới thôi, sau đó em lạnh lùng cao quý liếc mắt nhìn anh lần cuối rồi xoay người đi.”

“A

” Dư Hạc lầu bầu vài tiếng, sống chết lắc đầu, “Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, xong rồi, người kiếp trước anh thích chắc chắn không phải em đâu.”

“Ha ha ha.” Quân Khải kiềm không được bật cười, “Không tin anh hả ?”

“Không tin !” Dư Hạc kiên quyết lắc đầu, sau đó bỗng nghi hoặc, “Nếu như người kia cao ngạo lạnh lùng như thế, anh tại sao lại thích hẳn ?”

“Thích một người, sẽ không có nguyên nhân a !” Quân Khải nhíu mày, thả lỏng tay, “Anh mà biết tại sao mình yêu người đó, thì anh đã có thể khống chế bản thân không yêu người đó rồi.”

“Hừ.” Dư Hạc bĩu bĩu môi, cảm thấy có gì đó mất hứng.

30. Chương 30

Quân Khải bất đắc dĩ nở nụ cười, “Em a !”

Đến khi Quân Khải cùng Dư Hạc về đến nhà, đột nhiên phát hiện ở dưới lầu có một thân ảnh không mong đợi.

Phản ứng đầu tiên của Dư Hạc chính là nhện không được xoay người về phía Quân Khải nhìn, lại nhìn đến ánh mắt của anh mạnh mẽ xao động, cả khuôn mặt đều lạnh lẽo xuống.

Kiều Tân Hạo thấy bóng dáng hai người cũng có chút không vui, thế nhưng ngay sau đó, hắn giơ tay lên, lộ ra một nụ cười rạng rỡ, “Hello ! Cuối cùng cũng về, tôi đợi hai người lâu rồi đó.”

Quân Khải mím môi, nghiêng đầu qua một bên, không nói gì.

“Cậu sao lại ở đây ?” Dư Hạc cau mày hỏi.

Kiều Tân Hạo nhún vai, đi tới trước mặt cậu, “Lần trước tôi chẳng phải đã nói nếu cậu đưa tôi về nhà bôi thuốc, tôi sẽ trả tiền thuốc sao ? Tôi đã nói được là làm được. Bữa đó lúc cậu chạy đi thật ra tôi còn chưa đi khỏi, đang ngạc nhiên thì liền đuổi theo. Xem ra các cậu cuối cùng cũng hòa hảo, ha ha, Dư Hạc, bạn trai cậu dễ nổi cơn ghen như vậy thì chẳng phải mỗi ngày đều sinh khí sao ! Cậu không mệt mỏi à ?”

Giản Quân Khải lạnh lùng cười.

“Cậu cười cái gì ?” Kiều Tân Hạo lập tức bị nụ cười khinh miệt của anh chọc tức.

Giản Quân Khải xoay người xoa đầu Dư Hạc, “Hai người nói chuyện đi, anh lên trước.”

“Quân Khải.” Dư Hạc nhất thời hơi kích động.

“Không sao mà.” Quân Khải mỉm cười, “Lúc này trước khi ra khỏi nhà anh có nấu ít súp, giờ mà còn không lên thì cạn hết nước mất.” Nói xong anh nhướn nhướn mày, “Nhanh nhanh đi lên nha, bằng không anh uống hết một mình đó.”

Dư Hạc lúc này mới nhợt nhạt cười, nhẹ gật đầu.

Không hiểu sao, Kiều Tân Hạo nhìn thấy nụ cười trên mặt Dư Hạc thì bỗng nhiên cảm thấy trong lòng buồn buồn, giống như có thứ gì đó vốn thuộc về hắn đã bị người khác cướp đi vậy.

Vì thế ngữ khí nói chuyện của hắn liền không kìm được bốc mùi thuốc súng, “Hừ, tôi còn tưởng bạn trai cậu lợi hại lắm, hóa ra là chuyên nấu cơm cho cậu, sao không thuê hắn một bảo mẫu luôn cho rồi a !”

Giản Quân Khải cười nhạo một tiếng, anh liếc mắt nhìn Kiều Tân Hạo rồi không nói gì đi lên lầu.

Kiều Tân Hạo quay đầu nhìn thoáng qua bóng lưng anh, lạnh lùng hừ một tiếng, “Tôi nói như vậy mà một câu cũng không phản bác, đồ thổ địa.”

“Đi.” Vừa lúc đó, Dư Hạc rốt cục lên tiếng, cậu mặt không cảm xúc nhìn hắn, ngữ khí rạch ròi không một chút chần chừ.

“Cậu nghĩ tôi thích ở đây lắm hả, tôi thấy cậu hơi bị ảo tưởng rồi đó ! Đã nói tôi chỉ tới đây để trả tiền, xong rồi thì tôi đi.” Nói xong hắn từ trong túi móc ra một tờ giấy 100 đồng, đưa tới trước mặt Dư Hạc.

Dư Hạc theo bản năng lui về sau mấy bước, chừa ra một khoảng cách với Kiều Tân Hạo, sau đó cậu rũ mắt xuống nhìn tờ tiền trong tay hắn, không đưa tay ra nhận, cũng không nói, chỉ như vậy im lặng nhìn.

“Cậu rốt cuộc có lấy không !” Kiều Tân Hạo có chút nóng nảy.

Dư Hạc ngược mắt nhìn hắn, “Thuốc trong nhà là của Quân Khải mua, cậu trả cho anh ấy đi !” Nói xong lướt qua Kiều Tân Hạo chuẩn bị lên lầu.

“Đứng lại.” Kiều Tân Hạo chụp lấy tay cậu, môi hắn mím chặt, mày nhăn rất sâu, biểu tình trên mặt hơi thống khổ, “Sao đối với tôi lạnh nhạt như vậy, cậu không thể giống như vừa rồi cười một cái với tôi sao ?”

Dư Hạc nhú nhú mày, một phát bỏ tay hắn ra, sau đó mạnh lui ra sau vài bước. Cậu đứng trên bậc thang, vịn vào tay vịn của cầu thang, lẳng lặng nhìn bộ dáng hiện tại của Kiều Tân Hạo, không biết vì sao đột nhiên thấy hơi mềm lòng.

Môi của cậu giật giật, nhưng vẫn chỉ nói ra ba chữ, “Đừng như thế.”

Nói xong cậu xoay người định đi lên lầu, lại lần nữa bị Kiều Tân Hạo kéo xuống, “Tôi hỏi cậu chẳng lẽ không thể cười một cái sao ?”

Dư Hạc bị hắn nắm có chút đau, cũng thật sự không hiểu tại sao hắn lại bỗng nhiên chấp nhất với nụ cười của mình như vậy, nhưng cậu biết, mình hiện giờ tuyệt đối cười không nổi. “Buông ra.”

“Nói chuyện đường hoàng thì có thể, động tay động chân thì không được nha.” Trên thang lầu bỗng truyền đến một giọng nói mang theo ý cười.

Kiều Tân Hạo cùng Dư Hạc đồng thời nhìn lại, liền thấy Giản Quân Khải đang khoanh tay trước ngực đứng đó, anh nhìn nơi cái tay Kiều Tân Hạo đang cầm lấy tay Dư Hạc, ánh mắt thoáng chốc trở nên lạnh băng, “Cho cậu ba giây để buông em ấy ra, nếu không đừng trách tôi không khách khí. Một, hai,…”

“Hừ.” Kiều Tân Hạo cười, vươn tay kia nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay của Dư Hạc, sau đó vừa nắm vừa tỏ thái độ khinh thường, “Ngại quá, tôi không phải cố ý đụng vào tay người yêu bé nhỏ của cậu.”

Biểu tình Dư Hạc nhất thời trở nên dị thường lạnh lẽo, cậu trừng mắt liếc Kiều Tân Hạo một cái, hô hấp hơi kịch liệt. Không hiểu sao, động tác vừa rồi của Kiều Tân Hạo khiến cậu cảm thấy thật ghê tởm, giống như mọi hảo cảm thời thơ ấu còn lưu lại vào thời khắc này đều biến mất không còn dấu vết. Cậu cũng không nói gì, xoay người đi lên phía Giản Quân Khải.

Đến khi đi tới trước mặt Quân Khải, Quân Khải yên lặng rút một miếng giấy ra cho cậu, Dư Hạc vừa bị đụng chạm liền cau mày bắt đầu chà lau tay mình, giống như nó vừa bị thứ gì đó kinh tởm đụng vào.

“Ngoan, lên trước đi, súp anh mang lên bàn ăn rồi, nhanh nhanh lên uống, không thì lạnh hết.” Quân Khải khẽ cười.

Dư Hạc ngẩng đầu nhìn anh một cái, gật đầu, “Em vào đây.” Cậu lại nhìn thoáng qua Kiều Tân Hạo khuôn mặt đang âm trầm bên dưới, hơi hơi nhú mày, “Anh cẩn thận chút.”

“Biết rồi.” Ý cười trên mặt Quân Khải càng sâu hơn, anh thật lòng rất vui vẻ, trong một hoàn cảnh thế này, ở trước mặt Kiều Tân Hạo, mà Dư Hạc vẫn chỉ thủy chung với mình, nụ cười vừa nãy của Dư Hạc, ánh mắt lo lắng hiện giờ của Dư Hạc, đều khiến cho anh sinh ra một cảm giác sung sướng cùng thỏa mãn vô cùng.

Nhìn Dư Hạc đi lên lầu, sắc mặt Giản Quân Khải bấy giờ mới lạnh xuống, anh đi xuống cầu thang, dừng lại trước Kiều Tân Hạo khi còn cách mỗi hai bậc thang. Anh lạnh lùng liếc nhìn tờ một trăm đồng Kiều Tân Hạo cầm trong tay, sau đó khẽ nở nụ cười, “Chút tiền ấy vẫn là để lại cho cậu mua cơm ăn đi ! Trên người cậu cũng không còn nhiều tiền lắm mà ?”

“Cậu…” Kiều Tân Hạo nhất thời nổi điên, hắn hùng hổ nhìn Quân Khải, “Cậu làm sao biết được ? !”

“Ha ha.” Giản Quân Khải lại nhẹ nhàng cười, “Tôi còn biết cậu là vì cãi nhau với anh trai mà tự mình chuyển trường tới nơi này, cũng bởi vì cậu không muốn nghe lời anh ta đính hôn với nữ nhân mà cậu không thích, sau đó còn bị chặn hết các thẻ tín dụng nữa.”

Kiều Tân Hạo sững sờ, hai mắt hắn mạnh trợn to, môi hơi run rẩy, “Cậu… làm sao biết ! ?”

Đây là lời mà hắn vừa mới hỏi xong, lại lặp lại lần nữa, nhưng cảm xúc trong đó đã khác nhau rất lớn.

31. Chương 31

Quân Khải cười khê một tiếng, “Có... Điều tra cậu một ít.”

Kiều Tân Hạo sững sốt, một lát sau hai mắt bốc lửa nhìn anh, “Cậu dựa vào cái gì mà dám điều tra tôi ?”

“Không có gì, chỉ là không thích cậu tiếp xúc với người của tôi. Tôi cam đoan, chỉ cần cậu xuất hiện trước mặt Dư Hạc lần nữa, tôi sẽ gọi điện cho người thích cậu là Tô gia đại tiểu thư ngay, đúng rồi, nàng tên là gì nhỉ, Tô Vũ ? Tôi thấy nàng hẳn sẽ rất vui lòng đuổi theo tới Bắc Kinh tìm cậu !”

Kiếp trước chính là như vậy, Tô Vũ là một cô gái rất mạnh mẽ và hơi bốc đồng, đã định rõ mình thích Kiêu Tân Hạo là tuyệt đối không buông tay. Đối với con gái bình thường mà nói, người con trai mình thích vì tránh mình mà chạy trốn tới thành phố khác lí ra phải là một chuyện vô cùng nhục nhã, thế nhưng nàng lại không để ý chút nào, vẫn tự ý theo sát, cả ngày bám lấy Kiêu Tân Hạo làm phiền hẳn không thôi. Sau đó hẳn lại gặp được Dư Hạc, trong đó có lẽ là có ba phần nhiệt tình, ba phần lòng tham, bốn phần muốn lợi dụng cậu làm tấm bình phong che chắn.

Khi đó Tô Vũ đối với Dư Hạc là tràn đầy thù hận, còn âm thầm kêu người tới giáo huấn Dư Hạc một trận. Nghĩ tới đây, ánh mắt Giản Quân Khải hơi híp lại, đối với mấy chuyện nam nữ, bọn họ tự đi mà giải quyết. Còn hiện tại, đừng hòng làm liên lụy tới Dư Hạc.

“Cậu...” Kiêu Tân Hạo vốn đang tràn đầy lửa giận, nhưng lập tức bị sự nghi hoặc thay thế, hẳn không thể tin nổi nụ cười, “Cậu nói chuyện với Dư Hạc của mình cũng là loại thái độ này sao ?”

Quân Khải lạnh mặt, không trả lời.

“Ha ha, tôi thật chưa từng thấy tên nào bá đạo như cậu, cậu lo lắng người mình thích bị cướp đoạt đến vậy sao ? Thích đến mức phải đi uy hiếp một thằng mà chỉ mới gặp người ta một lần. Cậu tự ti bao nhiêu mới ra tới tình cảnh này a, thật buồn cười !”

Quân Khải mím môi, hơi cau mày, “Không liên quan tới cậu, cậu chỉ cần nhớ kĩ lời tôi nói là được.”

“Hừ.” Kiêu Tân Hạo khê hừ một tiếng, biểu tình khinh thường, “Tôi thấy cậu thật ra là không thể giải thích vấn đề tôi nói thôi, tôi đó giờ rất ghét người nào dám uy hiếp mình, ai không muốn tôi làm cái gì, tôi lại càng muốn làm.”

“Vậy à ?” Quân Khải mỉm cười, “Quả đúng là một học sinh tiểu học đang trong thời kì nổi loạn, cậu bé à, ra đường một mình không gặp chuyện gì chứ ? Không có người nhà đi cùng sẽ không lạc đường sao ?”

“Cậu...!” Kiêu Tân Hạo hung hăng siết chặt nắm đấm.

“Muốn đánh nhau ?” Quân Khải liếc mắt nhìn nắm tay hắn một cái, sau đó nở một nụ cười cực kì lưu manh, “Đánh thắng nổi không ? Cậu... bé... à...”

Cơn thịnh nộ của Kiêu Tân Hạo giờ khắc này đồng loạt xông lên đại não, hắn nghiêng răng, vung một đấm tới.

Thân mình Giản Quân Khải hơi nghiêng qua, nhìn nắm đấm Kiêu Tân Hạo sượt qua sát mặt, anh khê cười, một tay bắt được cổ tay hắn, nặng nề vặn về sau.

“Ừ !” Kiêu Tân Hạo kìm không được rên một tiếng, tay kia gấp lại giật chỗ ra sau, mắt Giản Quân Khải lóe lên một tia sáng, chớp thời cơ thụi một cú vào bụng hắn. Kiêu Tân Hạo muốn lui cơ thể đau đớn ra, lại bị Quân Khải một phát đè xuống đất.

Anh cứ như vậy đứng ở trên nhìn xuống, mang theo sự châm biếm không ai bì nổi trên mặt, nhẹ nhàng gọi lên khước miệng, “Đừng tưởng rằng chỉ có mình cậu là biết đánh nhau.”

Nhìn bóng dáng Giản Quân Khải xoay người rời đi, Kiêu Tân Hạo nghiêng răng ken két, ngực kịch liệt đập phồng, trong mắt bốc lên lửa giận không thể nào dập tắt.

Hừ ! Để ý Dư Hạc đến vậy chứ gì ! Tao cố tình cướp cho mày xem, tao thật muốn nhìn thử, một ngày nào đó khi mà mày nhìn phải tình cảnh Dư Hạc ngoan ngoãn đứng bên cạnh ta, sẽ có biểu tình như thế nào.

Hắn kìm không được dấm mạnh một cú lên mặt đất, không biết vì sao, lúc hắn ở trước mặt người này sẽ luôn rất dễ nổi cáu, giống như sâu trong tâm trí đã sẵn có một phần hận thù khắc sâu vào, khiến hắn không làm chủ được tâm trạng khó chịu với tên đó.

Khi Quân Khải trở lại nhà, Dư Hạc đã uống xong súp, im lặng ngồi trên ghế salon đọc sách.

Nhìn thấy thân ảnh Quân Khải cậu nhện không được ngẩng đầu lên, “Anh không sao chứ !”

“Anh có thể có chuyện gì ?” Anh nhẹ nhàng cười, đến bên người Dư Hạc ngồi xuống, đáy mắt hiện lên sự đắc ý, “Vừa rồi đã làm một việc rất đặc biệt. Thiệt tình, tiếc là em không được nhìn thấy, suốt ngày người luôn !”

Dư Hạc chớp mắt hai cái, bộ dáng của Quân Khải khiến cậu thấy hơi buồn cười, “Chuyện gì a !”

Quân Khải vẽ mặt như không có gì lớn lao, “Đánh hắn một chút, sau đó cảnh cáo hắn không được tiếp cận em.” Nói xong anh xoay đầu lại, “Em có đau lòng không đó ?”

Dư Hạc hơi ngậy người, vốn đang tính nói một câu “Như vậy có phải hơi quá đáng hay không”, lại bị câu nói kia của Quân Khải dập tan, cậu hơi mấp máy miệng, không lên tiếng.

“A, hóa ra em thật sự đau lòng a, thật ra cũng không phải là anh chủ động, rõ ràng là hắn chủ động đánh anh trước, em chắc cũng không muốn anh đứng yên để hắn đánh ha.”

Dư Hạc lập tức hiện lên lo lắng, “Anh không bị thương chứ !”

Quân Khải đắc ý lắc đầu, giống như một tướng quân vừa giành thắng lợi dương dương tự đắc.

Dư Hạc nhện không được cười nhạo một tiếng, “Thật ngậy thơ.”

Giản Quân Khải xoay người liếc mắt một cái, “Sao không phối hợp một chút a !”

“Phối hợp à, nói gì đây ?” Dư Hạc tiếp tục cúi đầu đọc sách, “Anh thật là lợi hại !”

“Cũng được a.” Quân Khải vui vẻ nở nụ cười, “Đúng rồi, nếu sau này hắn có câu dẫn em, em ngàn vạn lần không được động tâm có biết không ?”

“Câu dẫn ?” Dư Hạc nghi hoặc nhíu nhíu mày, “Anh có nghĩ nhiều quá không vậy ? Cậu ta căn bản đâu có thích em.”

“Bây giờ không thích đâu có nghĩa sau này sẽ không thích, cho dù không thích cũng không có nghĩa là hắn sẽ không câu dẫn em, tóm lại em có gặp hắn thì tuyệt đối đừng để ý đến hắn, trực tiếp gọi điện thoại cho anh là được.” Quân Khải không được tự nhiên xoay trở người, anh sẽ không nói cho Dư Hạc là mình đã... chữa lợn lành thành lợn què đâu.

Dư Hạc liếc mắt nhìn anh, rồi nghe lời gật đầu, “Biết rồi.”

Quân Khải lúc này mới vừa lòng nở nụ cười, dùng sức xoa xoa đầu cậu, “Ngoan.”

“Đúng rồi, người ở phòng bất động sản gần đây có liên hệ với em không ?”

“Vẫn chưa. Có gì sao ?”

Dư Hạc nhíu nhíu mày, “Dạo này có hơi thiếu tiền.”

“Sao thế ? Không đủ tiền chơi cổ phiếu à ?” Quân Khải ngẩn người, sau đó hiểu ra cười.

“Hừm ?” Dư Hạc đột nhiên mạnh xoay đầu lại nhìn anh, “Anh làm sao biết, em chưa từng nói cho anh mà...”

Quân Khải trong lòng cả kinh, nhưng rất mau bình phục lại, anh nhẹ nhàng cười cười, “Em nghĩ anh không có mắt sao, em mặc dù chưa nói với anh chuyện cổ phiếu, nhưng làm sao qua mắt anh được a !”

“Chuyện đó...” Dư Hạc cúi đầu, “Anh có phải cảm thấy em rất...”

“Rất cái gì, tiểu Hạc của anh rất lợi hại nha !” Nhìn biểu tình của Dư Hạc, Quân Khải hiểu được cậu lại sắp nghĩ đông nghĩ tây, anh hờn hờn trán Dư Hạc, “Đúng rồi, em muốn mua cổ phiếu nào thì tùy ý mua giúp anh đi, anh còn đang có mười vạn, để đó cũng không có gì dùng.”

32. Chương 32

Dư Hạc bĩu môi, “Quả nhiên là đại thiếu gia, tiền cá nhân gửi ngân hàng còn nhiều như vậy. Xong rồi, em lại tự ti, đều tại anh.”

Quân Khải nhin không được bị cậu chọc ha ha phá lên cười, “Anh thấy không lâu sau em nhất định sẽ còn giàu hơn nữa, đến lúc đó phải chịu trách nhiệm bao dưỡng anh đó !”

“Nếu thực sự có ngày đó, em đây nhất định sẽ dưỡng anh đến béo tròn quay a.” Dư Hạc cười khê.

“Nếu thực sự có ngày đó, em mà dưỡng mình mập lên được là anh đủ thỏa mãn rồi.” Quân Khải véo véo mặt cậu, cười đến mặt đầy nếp nhăn.

Thời tiết cứ như thế ngày càng chuyển lạnh, kỳ thi cuối kỳ cũng sắp sửa tới.

Mấy ngày nay, Dư Hạc ngày nào cũng làm bài tập đến khuya, thỉnh thoảng lúc mệt mỏi, quay đầu là có thể thấy gương mặt nghiêng của Quân Khải đang im lặng, chỉ cần cảm nhận được tầm mắt của Dư Hạc thì anh sẽ xoay đầu cười với cậu, sau đó Dư Hạc lại tràn đầy động lực tiếp tục học, cứ như không còn biết mệt là gì nữa. Cậu biết, với thành tích của Quân Khải, kỳ thật cần bản không cần bồi mình làm bài đến khuya, nhưng cho dù có xem những loại sách khác, anh cũng sẽ im lặng ở bên cạnh cậu, cùng với cậu.

Giây phút tiếng chuông báo hiệu kết thúc giờ thi môn cuối cùng vang lên, Giản Quân Khải thu hồi cây bút trên tay, động tác nhanh nhẹn thu dọn các thứ trên bàn.

“Làm gì gấp gáp vậy a ?” Lâm Nhã Nhiên mỉm cười đi tới.

“Là cậu à người đẹp lớp trưởng.” Động tác của Quân Khải vẫn không ngừng, mỉm cười.

“Đồ đáp án không ?” Lâm Nhã Nhiên nhíu mày nhìn anh. Trong kỳ thi người ta chỉ thu tờ đáp án, đề thì vẫn được học sinh giữ lại. Môn cuối cùng là môn mà Lâm Nhã Nhiên không sở trường nhất – tiếng Anh, thật sự khiến nàng có chút lo sợ bất an.

“Đề với đáp án của tớ đây, cậu giữ đi, tớ có việc nên đi trước !” Quân Khải cười nói, anh cầm lấy cặp sách đã thu dọn xong rồi chạy đi.

“Lại chờ Dư Hạc a !” Lâm Nhã Nhiên hơi bĩu môi, “Tớ thấy hai cậu còn ủy mị hơn nữ sinh bọn tớ nữa ! Nhỏ bạn thân tớ còn không mỗi ngày đến chờ tớ tan học a !”

“Đúng vậy !” Giản Quân Khải trêu đùa, “Nhưng mà nàng sẽ thường xuyên đến hẹn cậu cùng đi WC.”

“Ê !”

“Thôi thôi, đi đây.”

Lâm Nhã Nhiên còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Giản Quân Khải như một cơn gió biến mất không còn tăm hơi. Nàng tự mình cầm đề thi của anh trên bàn lên, sau đó nhìn ra thân ảnh đang chạy vội ngoài cửa sổ, có hơi không biết nói gì.

Lúc Giản Quân Khải chạy đến trước lớp học của Dư Hạc, liền nhìn thấy Lý Y Hiểu đang đứng trước mặt cậu nói gì đó, Dư Hạc hơi cúi đầu nghĩ ngợi, không nói được một lời, trên mặt cũng không có biểu tình gì.

Đi vào thì nghe thấy giọng của Lý Y Hiểu.

“Cậu rất cuộc là có ý gì, tôi mời cậu dự sinh nhật của tôi là đã cho cậu mặt mũi rồi, sao hả, còn không muốn đi sao ?” Nàng thoạt nhìn là đang nổi giận dùm dùm.

Ánh mắt của Giản Quân Khải lóe lóe, anh đi đến bên người Dư Hạc, khẽ cười với Lý Y Hiểu, “Có phiền nếu thêm tôi đi không ?”

Dư Hạc sửng sốt, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Lý Y Hiểu cũng có vẻ hơi kinh ngạc, “Cái đó... Nếu cậu đã muốn đến, thì... thì cũng không sao.” Sau khi nói xong nàng liền nhận ra bản thân đã phản ứng hơi lố, vì thế liếc xéo anh một cái, “Hừ, chẳng phải cậu là người không ai bì nổi sao, thế mà cũng bị party sinh nhật của tôi hấp dẫn ! Thật là hiếm thấy à !”

Quân Khải cười nói, “Không có cách nào a, ai kêu cậu nhất định muốn Dư Hạc đi chứ !”

“Cậu...” Lý Y Hiểu bị lời của anh làm cứng họng, xoay người hung hăng trừng mắt với Dư Hạc, sau đó cầm gậy rời bước.

Dư Hạc kéo kéo ba lô vừa trượt xuống khỏi vai, “Chúng ta đi thôi.”

Quân Khải đi bên cạnh cậu nghiêng người, cười hỏi, “Nếu vừa rồi anh không đến, em sẽ đáp ứng hay từ chối ?”

“Anh đoán xem ?” Dư Hạc giương mắt nhìn anh. “Kỳ thật em không muốn quá để ý đến nàng. Tại sao phải đi chứ, gốc ở nhà chẳng phải tốt hơn sao ?”

Quân Khải hơi nhú mày, “Em cảm thấy nàng vì sao muốn mời em, trước kia nàng không phải tỏ ra rất chán ghét em sao ?”

Dư Hạc mím môi, “Không biết.”

Quân Khải nở nụ cười, đáy mắt lại lóe lên tia nguy hiểm, “Có người a, nếu đã làm chuyện xấu thì luôn nhận được báo ứng.”

Dư Hạc hơi hơi nghi hoặc, nhưng vẫn không nói gì.

“Đúng rồi, em mấy hôm trước không phải đã bàn chuyện tiền bồi thường với phòng bất động sản rồi sao ? Thế nào ?” Ngày đó tan học cũng tại ông thầy giáo cố ý giao việc cho Quân Khải, cho nên anh không thể đi cùng Dư Hạc.

“Không được tốt lắm, bọn họ trả bao nhiêu thì em đành nhận bấy nhiêu, dù gì cũng không sao cả.” Dư Hạc đối với tiền tài luôn rất mâu thuẫn, đôi khi chỉ vì một món quần áo giá một hai trăm đồng mà tính toán chi li, nhưng đối với số tiền bồi thường được tính bằng hàng vạn này thì lại không chút nào để ý.

“Vậy họ cho em bao nhiêu ?” Biểu hiện của Quân Khải còn kích động hơn cả cậu, một đôi mắt to chớp chớp.

“Sáu mươi vạn.”

“Oa.” Anh không kìm được kinh hãi than ra tiếng, “Cộng thêm năm mươi mấy vạn em hiện có nữa, tiểu Hạc em giàu hơn anh rồi a ! Thôi chết rồi, anh nhất định phải bám chặt lấy đuôi em mới được, miễn cho em bị người khác cám dỗ.”

Dư Hạc nhin không được mỉm cười, liếc anh một cái.

Kỳ thật Giản Quân Khải nói vậy là đã khiêm tốn rồi, thật ra số tiền hơn sáu mươi vạn lần trước anh dựa vào việc mua bán vàng mà được, tất cả đều bị anh lợi dụng trí nhớ kiếp trước đem đi mua bán ngoại hối, chỉ cần một tháng nữa thôi...

Quân Khải mỉm cười, đến lúc đó tiền trong tay có thể biến thành hơn một trăm vạn đi ! Có điều dường như tốc độ kiếm tiền của mình cũng chưa bằng tiểu Hạc đâu, trước đó số tiền ba mươi vạn em ấy có được sau khi chờ lại năm vạn thì đều bị em ấy quảng hết vào chứng khoán, đã qua ngần này thời gian chắc cũng tăng lên gấp đôi rồi.

Ai ai ai, tiểu Hạc sắp trở thành đại gia rồi a, đến lúc đó mình sẽ bị thu nhập của tiểu Hạc áp chế toàn diện mất ! Vừa nghĩ đến viễn cảnh cậu một thân hào khí nói với người bán hàng “Để tôi trả”, Quân Khải liền nhin không được khoe miệng hơi run rẩy.

“Anh đang nghĩ gì vậy !” Dư Hạc hơi hơi nhú mày.

Lắc đầu nguây nguẩy, Giản Quân Khải trong lòng âm thầm cảm thán thượng đế đối với mình thật sự tốt quá, nếu để mình gặp Dư Hạc trẻ hơn nửa năm, chả biết chừng lúc đó đã là tình cảnh thế nào rồi.

“Quân Khải.”

“Hửm ?”

“Thời tiết này không chừng sắp có tuyết rơi nhỉ !” Dư Hạc hà hơi, chà chà hai tay.

“Lạnh không ?” Quân Khải giúp cậu quần kín khăn choàng cổ hơn, trong mắt hiện lên ý cười ôn nhu, “Em thật đúng là sợ lạnh, bao đến muộn thành con thỏ luôn rồi.”

Dư Hạc cười cười, lại có vẻ hơi u buồn.

“Làm sao thế ?”

“Không có gì.” Dư Hạc lắc lắc đầu, “Chúng ta nhanh về đi, lạnh quá.”

Gần đây gió lớn ghê nơi, cho nên bọn họ ngay cả xe đạp cũng không đạp nổi, chỉ có thể đi bộ đến trường. Dù sao nhà Quân Khải cũng gần trường hơn nhà cũ của Dư Hạc nhiều !

“Ừm.” Quân Khải cười, cầm lấy tay Dư Hạc, kéo cậu chạy đi, “Chạy mau lên nào, ha ha ha.”

33. Chương 33

Về đến nhà thì Dư Hạc đã đầu đầy mồ hôi, cậu nặng nhọc thở hổn hển, cúi đầu dùng hai tay chống đầu gối.

“Tiểu Hạc thể lực kém quá.” Quân Khải hơi nhăn mày.

“Đâu có... Em... Em chỉ là...”

“Thôi.” Quân Khải cười, kéo tay cậu đến cửa phòng tắm, “Đi tắm một phát đi, mùa đông để mồ hôi rồi bị cảm là không tốt.”

“Ừm.” Dư Hạc ngoan ngoãn đi vào phòng tắm.

Di động chợt vang lên, Giản Quân Khải hơi cau mày, sau đó đến phòng khác bắt điện thoại, “A lô, ba.”

“Bọn con thi xong chưa ?” Vẫn là giọng nói đầy uy nghiêm.

“Dạ, hôm nay vừa thi xong.”

“Mấy hôm nữa ba phải tham gia một bữa tiệc thương mại, bữa đó con phải cùng đi a !”

Quân Khải có chút phiền chán nhíu mày, “Tiệc thương mại con đi làm gì ? Đâu liên quan gì tới con !”

“Ba kêu con đi thì cứ đi. Còn nữa, nếu đã thi xong thì con về nhà đi. Nhanh nhanh thu dọn rồi trở về !”

Giản Quân Khải sững sốt, sau đó bất giác thấy phiền muộn, anh hít sâu một hơi, quả thật không có lý do gì để cự tuyệt hết, “Hai ngày nữa con còn phải đến trường một chuyến, kết quả vẫn chưa có mà. Tối lúc đó rồi tính.”

“Ừ, đừng quên là được.” Nói xong câu đó Giản Hành Tri liền cúp điện thoại.

Quân Khải mím môi, sắc mặt có chút không tốt. Nếu anh phải thu dọn về nhà, vậy tiểu Hạc làm sao bây giờ ? Chẳng lẽ năm mới mà để em ấy một mình ?

Anh nắm chặt di động trong tay, mặt cau mày có.

“Quân Khải, Quân Khải.” Là tiếng của Dư Hạc.

Quân Khải điều chỉnh biểu tình trên mặt một chút, “Sao thế ?”

“Cái đó, có thể lấy giúp em quần lót không ? Em quên lấy.” Thanh âm của cậu có phần xấu hổ.

Quân Khải lập tức lộ ra một nụ cười không đứng đắn, “Không phải chứ, ngay cả quần lót cũng quên lấy, đừng nói em cố ý khiêu khích anh nha.”

“Này.” Thanh âm có chút gấp gáp.

“Được rồi, giỡn thôi, đợi chút.” Quân Khải không dám trêu cậu thêm nữa, vô trong phòng ngủ lấy một cái quần lót đưa cho cậu.

Một lúc sau, Dư Hạc vừa lau tóc vừa từ phòng tắm đi ra, hệ thống sưởi trong phòng thật vừa phải, không cần lo sẽ bị cảm lạnh.

Quân Khải vô cùng tự nhiên tiếp nhận chiếc khăn trong tay cậu, đặt Dư Hạc ngồi xuống ghế salon, một bên lau tóc giúp cậu một bên tìm chuyện nói, “Tiểu Hạc...”

“Ừm ?” Dư Hạc mới tắm xong mặt còn hồng hào, trên mi còn vương một giọt nước nho nhỏ.

Anh đột nhiên cảm thấy không cách nào thốt ra lời muốn nói.

“Sao vậy ?” Dư Hạc có phần nghi hoặc nhìn anh.

Quân Khải thở dài, “Nghĩ.”

Ngắn gọn một chữ cũng đủ để Dư Hạc hiểu anh muốn nói cái gì, mắt cậu hiện lên buồn bã, khóe môi lại hơi cong lên, “Anh phải về nhà đúng không, cũng không sao a, trước đây mấy kì nghỉ em đều ở một mình mà.”

Quân Khải miệng hết mở lại khép, nhưng không nói gì.

Lần trước cũng chỉ nói một câu như vậy rồi không giải quyết được gì, sau đó Dư Hạc thật tự nhiên khuyên anh mau về nhà đi, còn luôn cười nói mình không sao cả. Mỗi lần như vậy, anh đều đặc biệt muốn liêu lĩnh ở lại, thế nhưng cuối cùng vẫn... Giản Quân Khải đứng trước gương nhìn thật kĩ bản thân vẫn còn trong một dáng vẻ thiếu niên mặc tây trang phẳng phiu màu trắng, mặt vô biểu tình.

“Lát nữa ba gọi tài xế công ty đến đón con tới nhà hàng.” Quân Khải nhớ tới lời ba mình vừa nói qua điện thoại, khóe miệng hơi gợn lên một nụ cười châm biếm.

Khi anh đến cổng nhà hàng diễn ra bữa tiệc, vừa lúc nhìn thấy Giản Hành Tri đến bằng một chiếc xe khác, sau đó bước sang mở cửa xe bên kia. Một cánh tay trắng nõn từ trong xe vươn ra, rồi Lưu Ly Ly mỉm cười bước ra.

Hôm nay nàng mặc một bộ váy dạ hội màu đỏ, thân áo ôm sát để lộ một thân hình lả lướt mềm mại, mái tóc xoắn rủ xuống một bên, đôi môi đỏ mọng như ngọn lửa, mang theo một nụ cười mỉa mai.

Đã trải qua một kiếp, anh quả thật đã ổn trọng hơn không ít, có rất nhiều chuyện đã không còn là vấn đề.

Tiếp đó, anh đột nhiên nhớ tới kiếp trước lúc lần đầu tiên ba mình mang người phụ nữ kia về nhà, anh đã khóc lóc muốn nổi loạn, anh khi đó đã mắng Lưu Ly Ly một ít, ngữ khí không hề nhân nhượng, nàng thì từ đầu tới đuôi chỉ lẳng lặng mỉm cười không lên tiếng, khi Giản Hành Tri biết được liền nổi giận đùng đùng muốn đến đánh anh một trận thì còn ở bên nhiệt tâm khuyên bảo, tuy rằng kết quả cũng chỉ càng làm ba anh thêm tức giận.

Quân Khải mỉm cười, nhìn thân ảnh hai người bọn họ rối rức biến mất trước mắt, lúc này mới xuống xe chậm rãi đi vào.

Anh từ xa nhìn thấy thân ảnh ba mình, ông đang câu tay Lưu Ly Ly cười nói với một vị trung niên khác, vẻ mặt cực kì thân thiện và thân thiết. Anh không tiến đến, tùy ý cầm một ly rượu, trốn ra ban công.

Không biết giờ này Dư Hạc đang ở nhà làm gì nhỉ ? Anh nhấp một ngụm rượu trong ly, tâm tình càng thêm buồn bực.

“Ha, cậu là ai vậy ? ! Hình như là một gương mặt mới, sao tôi cảm giác như chưa từng gặp cậu a.”

Đúng lúc đó, một giọng nói sang sảng từ sau lưng truyền tới, Giản Quân Khải ngẩn người, rồi quay đầu nhìn lại.

Một cậu con trai anh tuấn mặc áo sơ mi xanh da trời, bên ngoài là bộ tây trang màu xám, đi về phía anh, bộ đồ hần mặc như càng làm tôn thêm đường nét khỏe mạnh tựa điêu khắc của hắn, đôi mắt một màu xanh

lam, có thể thấy là một con lai. Đôi môi nhìn qua thật có sức hút, lúc này chúng đang mỉm cười xán lạn, lộ ra một hàm răng trắng toát. Điều khiến Quân Khải bất ngờ nhất chính là, bên tai trái của hắn đeo nguyên một hàng bông tai kim cương, kết hợp với mái tóc chải chuốt gọn gàng cùng bộ tây trang trên người hắn thì trông thể nào cũng chẳng thấy đâu dính đâu.

Quân Khải nhú nhú mày, nghe ngữ khí của hắn chắc là đã tham gia nhiều bữa tiệc như vậy rồi, trên cơ bản đối với mấy thiếu gia như bọn họ thì hầu hết đều có chút hiểu biết, cho nên hắn mới có thể nói rằng cảm giác Quân Khải hình như là gương mặt mới. Thế nhưng, kiếp trước anh cũng chưa từng nghe ở thủ đô có một nhân vật như vậy a !

“Cậu làm gì một mình ở đây, người nhà đâu ?” Hắn hơi nhún người nhảy lên phía trước, đưa lưng lại ngồi trên lan can của ban công.

“Cậu là ?” Quân Khải mở miệng.

“Tôi hả ?” Người nọ xoay lại, mỉm cười với anh, “Tôi chỉ là trà trộn vào đây ăn chực một chút thôi.”

34. Chương 34

Quân Khải kinh ngạc, cười nói: “Không muốn nói cho tôi biết tên à anh bạn, nơi này cũng không phải là nơi mà một người có thể tùy tiện vào ăn chực.”

Người nọ không khỏi nhếch môi, đôi mắt xanh lam dưới ánh đèn có vẻ hơi mê hoặc lòng người, “Tôi không phải không muốn cho cậu biết tên a ! Tên tôi là Hạ Hàm, xin chỉ giáo nhiều hơn.” Nói rồi hắn vươn tay về phía Quân Khải.

Trong đầu Quân Khải gần như ngay lập tức hiện lên ít thông tin về tên này, còn trên mặt thì vẫn mỉm cười vươn tay ra, “Chào, tên tôi là Giản Quân Khải.”

“A.” Hạ Hàm bừng tỉnh đại ngộ gật đầu, “Cậu là con trai của ông tổng An Huy ?” Nói xong hắn quay đầu nhìn thoáng qua người đàn ông đang câu tay người tình tán gẫu không ngừng bên kia, hơi nghi hoặc, “Nhưng mà, người phụ nữ kia chẳng lẽ là mẹ cậu ?”

Sắc mặt của Quân Khải nhất thời xanh lại, anh cau mày, không nói gì.

“Xem ra không phải.” Hạ Hàm mỉm cười, càng không ngừng đưa hai chân, trông cứ như trẻ con.

“Coi như là vậy đi.” Quân Khải mở miệng, xoay người ghé vào trên lan can, trầm lặng nhìn dòng xe cộ tới lui tấp nập ở ngã tư đường bên dưới.

“Ồ. Vậy sao !” Hắn làm như rất thân quen vỗ vỗ vai Quân Khải, ngữ khí an ủi, “Cha với mẹ tôi cũng ly hôn từ sớm, lần này tôi về nước là để thăm mẹ. Đáng tiếc bà không có thời gian quan tâm đến tôi, có điều tôi lại quen rất nhiều người bạn.” Hắn nói rồi cười cười.

Quân Khải theo tầm mắt của hắn nhìn vào trong đại sảnh, bên kia đang có hai nam một nữ đang đứng ở một góc thân thiện chuyện trò với vài người khác, một thiếu niên trong đó dường như thấy được Hạ Hàm, cười tươi vẫy vẫy tay về phía này.

Hạ Hàm lập tức cười thật rạng rỡ, động tác hơi khoa trương giơ tay vẫy lại, Quân Khải nhìn mà còn nhin không được thấy lo lắng giùm hắn, lo lắng có khi nào hắn ngã lầu hay không.

Bất quá, không thể không nói, với tính cách vừa nhiệt tình lại đơn thuần như Hạ Hàm, đích xác rất dễ khiến người ta nảy sinh hảo cảm. Ít ra cảm nhận của anh về hắn hiện giờ cũng không tệ.

“Không quá đó chơi với bọn họ à ?”

“Ba người bọn họ một khi đã đi cùng nhau, là bảo đảm chụm đầu kể xem gần đây nhận được món quà gì đáng giá, hoặc là bàn xem sắp tới sẽ đi đâu chơi.”

Hắn lại chỉ chỉ về một hướng khác, ở đó có hai thanh niên ngoại hình hao hao nhau, thoạt nhìn có lẽ khoảng hơn hai mươi tuổi, “Hai người bọn họ ấy ! Rõ ràng là anh em, ngữ khí nói chuyện lại cứ kỳ kỳ quái quái, tôi thật không hiểu nổi bọn họ rốt cuộc muốn nói cái gì.”

Lại chuyển sang một hướng khác, “Về phần bọn con gái, đứng chung một chỗ nếu không phải bàn về đàn ông thì là về trang sức này kia, tôi chen miệng không lọt.”

“Ai ~” Hắn phẩy tay, vẻ mặt rất bất đắc dĩ, “Đặc biệt là bữa tiệc lần này, rõ ràng bình thường vẫn rất bình thường, thế mà đến lần này lại trở thành không bình thường.” (ta cũng thấy thẳng này nó không được bình thường)

Quân Khải nhin không được mà cười, hơi rũ mắt xuống, trong đầu chợt hiện lên một đoạn ký ức không liên mạch.

Hạ Hàm. Ba là viện trưởng của một bệnh viện ở Mĩ, mẹ là chủ tịch của một công ty mỹ phẩm ở Bắc Kinh, lại còn có một người chú nắm trong tay một công ty liên doanh, kiếp trước, công ty liên doanh của chú hắn được kế thừa bởi hắn.

Còn về những người được gọi là bạn bè mà hắn đã chỉ cho Quân Khải biết, tất cả đều là con cái của những kẻ kinh doanh đứng đầu thủ đô, trong đó có một số chỉ biết ăn hơi trác táng không có chí tiến thủ, có một số cô chiêu thì luôn tỏ ra tự cao tự đại, cũng có một số tuổi còn nhỏ đã có được những thủ đoạn sắc bén muốn tham gia vào lĩnh vực kinh doanh, tuy tính cách khác nhau, nhưng tóm lại đều có chung một gia cảnh hiển hách.

“Cậu thấy bọn họ đều là bạn của mình ?” Tên nhóc này rốt cuộc là quá mức khờ dại hay là quá mức thâm sâu đây ! ?

“Tôi biết cậu muốn nói gì.” Hạ Hàm bĩu môi, thần tình không kiên nhẫn, “Cậu ấy à, nhất định là định nói những lời sâu xa thâm thúy, rằng những người đó mặc dù bề ngoài đối với tôi rất đẹp, nhưng không biết được trong lòng họ đang muốn lợi dụng tôi thế nào đâu ! Những lời đó mẹ tôi lải nhải suốt ngày tới mức lỗ tai tôi muốn nổ bùm luôn rồi. Cần gì phải nghĩ nhiều về nó chứ ! Tôi cũng không tính xem bọn họ trở thành loại bạn có nạn cùng chia, bạn muốn giết người thì mình tuyệt đối sẽ nhào tới chém tiếp một đao a !”

Quân Khải cuối cùng cũng không nhin được cười hề hi, “Thật xin lỗi.”

“Không sao.” Hạ Hàm phất tay, “Tôi tha thứ cho cậu.”

Dừng một chút, hắn dường như nghĩ tới điều gì, “Đúng rồi, cậu biết cưới ngựa không ?”

“Biết, có gì không ?” Kiếp trước một trong những hoạt động giải trí anh thích nhất chính là cưới ngựa.

“Woah!” Hạ Hàm nhất thời kinh hô, nhảy xuống cái vèo, câu lấy tay Quân Khải, “Ngày mốt cậu rảnh không ? Tụi mình đi cưới ngựa đi !”

“Hả ?” Quân Khải hơi giật mình dòm Hạ Hàm hai mắt lấp lánh đang chăm chăm nhìn mình, chợt nghi ngờ về thần kinh của người này, bọn họ hình như mới gặp nhau hôm nay đi, lần đầu tiên gặp mà có thể mời người ta cùng đi cưới ngựa, thấy thế nào cũng có gì đó...

“Thôi được, cậu không muốn thì thôi. Cũng tại bọn họ, có muốn hay không cũng không chịu đi, những người trong hội cưới ngựa thì luôn bận hết cả.” Hạ Hàm buồn bực một lần nữa nhảy lên lan can ngồi, đôi chân dài tùy ý buông thõng đu đưa.

Quân Khải hít một hơi, có chút hết cách, “Vây được rồi, dù sao tôi cũng đã lâu không cưới.”

Chân mày Hạ Hàm vốn đã chau đím vào nhau lập tức giãn ra, nhếch môi nở một nụ cười xán lạn, mặt mày hớn hả nói, “Nè nè nè, cậu đã đáp ứng rồi nha, không được đổi ý nha.” Nói xong hắn móc di động của mình ra, “Nhanh lên, đọc số điện thoại của cậu cho tôi.”

Quân Khải nhẹ nhàng cười cười, đọc ra một dãy số.

Có được phương thức liên lạc với Quân Khải xong, Hạ Hàm có vẻ vô cùng vui sướng, trên mặt không ngừng mang theo ý cười, hai mắt sáng lóa.

“Cậu luôn luôn kết giao bằng hữu như thế này sao ?” Quân Khải hỏi.

“Sao cơ ?” Hạ Hàm không rõ lắm, hẩn nhìn về phía đại sảnh yến tiệc, vẻ mặt có chút buồn bực, “Ài, sao mẹ lại đứng ngay chỗ đó a !”

“Thế nào, tính chạy trốn hả.” Quân Khải cười hỏi.

Hạ Hàm đột nhiên hai mắt lóe sáng, đặc ý nhường mày với anh, sau đó vừa chớp mắt một cái cũng là lúc hai cái giò phóng qua lan can, cúi đầu đối diện với mặt đất cách đó vài chục tầng, mỉm cười nhẹ nhẹ.

“Này !” Quân Khải căng thẳng, còn chưa kịp túm góc áo của hẩn đã nhìn thấy thân ảnh hẩn nhoáng lên, tức khắc biến mất vô tung.

Anh kìm không được thò người ra nhìn xuống, rồi lại nhìn thấy người nọ đang bấu lấy lan can ban công tầng dưới, hí hửng giương mắt nhìn anh, tiếp theo xoay người một cái, vũng vàng đáp lên ban công tầng đó.

Quân Khải rốt cục cũng nhẹ nhõm một hơi, cau mày nhìn hẩn, “Tôi suýt nữa tưởng rằng cậu đã chết.”

“Ha ha.” Hạ Hàm bật cười, huơ huơ tay với anh, thanh âm cố ém xuống thấp, “Tôi đâu dễ té chết như vậy, đứng rồi, đừng quên cuộc hẹn ngày mốt nha. Mười giờ sáng tại khu cười ngựa ở vùng ngoại ô, tôi sẽ gọi cho cậu đó.”

“Biết rồi.” Quân Khải cười cười, nhìn Hạ Hàm xoay lưng bước đi, sau đó tiếng bước chân càng lúc càng xa dần.

Nụ cười trên mặt anh bấy giờ mới tan biến, hai mắt không khỏi nheo lại, “Hạ Hàm à ? Trông cũng có vẻ là một kẻ đáng để kết giao.”

Mà Hạ Hàm ở tầng dưới vừa ra khỏi phòng đó, sự đơn thuần ngây thơ nhất thời biến mất không dấu vết, hẩn siết siết di động trong tay, khoe miệng vẫn mỉm cười như cũ, nhưng lại lộ ra một luồng tà khí khó hiểu.

“Bước đầu tiên, thu phục.”

Di động trong túi quần Quân Khải vang lên, anh lấy ra, sau đó xoay người liếc mắt nhìn vào đại sảnh một chút. Giản Hành Tri lúc này đang cầm di động, cau mày, vẻ mặt vô cùng không hài lòng.

“A lô !”

“A lô, con đang ở đâu ? ! Không phải ba đã nói tới sớm chút sao, làm gì mà giờ này còn chưa đến, Lỵ Lỵ còn nói cái gì chắc con còn đang kẹt xe, trước đó ba không phải đã nhắc con xuất phát trước mấy giờ rồi sao, con tốt nhất trong vòng hai mươi phút có mặt trong này ngay, bằng không thì đừng đến nữa.”

Quân Khải thật lòng muốn cân nhắc xem có nên nói là mình đích thực bị kẹt xe trên đường cho nên đã trực tiếp trở về rồi hay không, sau đó hít thật sâu một hơi, tận lực duy trì ngữ khí bình tĩnh, “Kỳ thật con đã tới sớm rồi, nhưng vừa rồi thấy ba với dì hình như bận rộn lắm, cho nên không tiện đến quấy rầy.”

Giản Hành Tri đang tràn ngập lửa giận nhất thời bị lời của anh đảo ngược về, ông ho khan vài tiếng, có chút xấu hổ, “Vậy bây giờ con đang ở đâu, sao ba không thấy !”

Quân Khải mấp máy môi, sự phiền chán trên mặt càng toát ra rõ rệt, “Con thấy ba, để con tới !”

...

Dư hạc cầm điều khiển từ xa, máy móc chuyển kênh qua lại, ánh mắt nhìn thẳng tắp về trước, nhưng lại giống như không nhìn vào điểm nào. Cậu trước mắt đã đem sổ cổ phiếu giữ trong tay bấy lâu nay bán ra ngoài, bị lỗ hơn mười vạn, nhưng Dư hạc lại chẳng hề để ý, cậu bán rất quyết đoán, ít nhất nó cũng không khiến cậu gặp khó khăn. Cậu tự biết, chút tiền ấy đối với một người vừa gia nhập thị trường chứng khoán là cậu quả thật còn chưa đủ đóng học phí.

Nhưng mà, hiện tại tâm tình của cậu vẫn rất không tốt, mặc dù cậu cũng không rõ vì sao lại không tốt. Cậu kìm lòng không đậu nhìn về chiếc di động luôn để bên cạnh, mở lên xác nhận mấy lượt, nó không có đang để chế độ im lặng, cũng đích thật là không có tin nhắn.

Ngay sau đó, trong phòng đột nhiên vang lên một tiếng “Xoảng”, giống như là tiếng tảng đá đập vỡ thủy tinh, tim Dư hạc hơi thót lại, gần như là theo bản năng tưởng rằng cha mình đập tan cửa sổ.

“Muốn chết hả thằng nhóc kia, tối khuya tới đây làm gì !” Dưới lầu bất chợt truyền đến tiếng một nữ nhân hùng hùng hổ hổ, nhưng cũng chỉ có mỗi mình giọng nói của nàng phiêu đảng trong đêm đông rét lạnh.

Dư hạc nhú nhú mày, đi đến cạnh cửa sổ phòng ngủ, trên mặt đất là những mảnh kiếng vỡ toang, ở giữa rõ ràng có một tảng đá to khoảng cùm tay. Sắc mặt của cậu càng thêm bất ổn, thò người ra ngoài cửa sổ nhìn, dưới lầu tối đen như mực không có bóng dáng một ai.

Tuy rằng cảm thấy rất khó tin, nhưng không biết vì sao, vào thời khắc này, trong đầu Dư hạc lại đột nhiên xuất hiện vô số ý nghĩ quỷ dị khủng bố, cậu thậm chí còn cảm thấy sau lưng hơi lạnh lẽo, tựa hồ chỉ cần quay người lại là sẽ nhìn thấy một thứ phản khoa học đang đứng sau lưng mình.

Tim của cậu tức thời như lơ lửng giữa không trung, hô hấp cũng kìm không được trở nên dồn dập.

“Này !” Một giọng nói rõ ràng là cổ đèn thấp từ dưới lầu truyền đến, Dư hạc cả người run lên, lại thò người ra nhìn lần nữa, thì nhìn thấy Kiều Tân Hạo đang đứng trong một góc đường có phần tăm tối, vẫy vẫy tay với cậu.

35. Chương 35

Dư Hạc nhất thời giật mình, cả khuôn mặt đều trầm xuống.

“Xuống đây.” Kiều Tân Hạo trong tay còn cầm một cục đá, thái độ vô cùng tùy ý.

Dư Hạc xoay người nhìn nhìn đồng kính vỡ đầy đất, lại xoay người nhìn thiếu niên biểu tình kiêu ngạo dưới lầu, không nói gì.

“Nếu không muốn thêm một tấm cửa kiếng nữa bị tôi đập vỡ thì tốt hơn hết là hãy xuống đây.” Kiều Tân Hạo nguy hiểm tăng tăng cục đá trong tay.

Dư Hạc im lặng nhìn hần chốc lát, xoay người ra khỏi phòng, mặc quần áo tử tế rồi mở cửa đi xuống.

Cậu đi đến chỗ cách Kiều Tân Hạo còn nửa mét rồi đứng lại, trên mặt không có biểu tình gì đặc biệt, “Có việc gì ?”

“Sao ở trước mặt tôi cậu cứ trưng bộ mặt âm tri đó ra vậy ?”

Dư Hạc: “...”

“Ừm, cộng cả tiền cửa sổ nữa.” Kiều Tân Hạo ngượng ngùng lấy ra hai tờ một trăm đồng đưa tới trước mặt Dư Hạc, hơi bị không tự nhiên gãi gãi đầu, “Tôi không phải cố ý đâu, vốn chỉ định ném ra tiếng động là được rồi, nhưng trong lúc vô tình lực tay không chuẩn, tôi lại cũng không biết số điện thoại của cậu.”

Dư Hạc mấp máy môi, không đón lấy số tiền hần đưa, “Không cần.”

“Được rồi được rồi, tôi biết không thể trông mong cậu vẫn còn là cái tên khó ưa thiếu tiền kia, nhưng tôi đã phá hoại thì đền tiền cũng là chuyện hiển nhiên không phải sao ? Đưa cậu thì cậu cứ lấy đi, không thấy mệt hả ! ?”

Dư Hạc dường như bị thái độ của hần làm cho khó hiểu, cậu ngăn người, rồi sau đó chấp thuận cầm lấy tiền. Dù sao thì cửa sổ cũng là bị hần phá vỡ mà !

“Còn nữa, tôi muốn xin lỗi chuyện mấy hôm trước, tuy khi đó cũng không hoàn toàn là lỗi của tôi, nhưng tính tình tôi vốn cũng có điểm không tốt.” Kiều Tân Hạo bĩu môi, rõ ràng là đang giải thích nhưng vẫn có tỏ vẻ ta đây.

Tính tình đích thật là không tốt ! Dư Hạc tự nhiên nhớ tới trước đây hẳn không một lời liền một phát đâm ngã tên côn đồ khét tiếng, sau đó nhào tới bổ thêm mấy cước rồi kéo tay mình bỏ chạy.

“Này, tôi đang nói chuyện với cậu đó ! Đang lúc nghiêm túc cậu có thể đừng thất thần hay không !”

Dư Hạc sững sốt, chợt lấy lại tinh thần, “Xin lỗi.”

Kiều Tân Hạo cũng hết biết nói gì.

“Thế... Cậu không sao chứ ?”

“Làm sao có việc gì được.” Kiều Tân Hạo vẻ mặt xấu hổ, “Cái tên Khải gì kia hoàn toàn không phải đối thủ của tôi !”

“Giản Quân Khải.” Dư Hạc còn cố cường điệu họ tên nam nhân của mình một chút.

“Đúng đúng, Giản Quân Khải.” Kiều Tân Hạo nói thêm, “Hắn hoàn toàn không phải là đối thủ của tôi, cho nên tôi mới đến xin lỗi cậu, ngày đó bất cẩn đánh hắn thật sự hơi ngại.”

Dư Hạc nhớ tới lời hôm bữa Quân Khải nói, không khỏi thấy hơi buồn cười, lại cảm thấy trong tình huống này mình không nên cười. Vì thế cậu cúi đầu, cố gắng áp chế khóe miệng muốn cong lên của mình.

“Tóm lại, tính tình của tôi có điểm không tốt, chỉ cần tức lên là cắn không được cái miệng của mình, nếu tôi có nói gì khiến cậu không vui thì bây giờ tôi cũng đã xin lỗi.”

Dư Hạc ngẩng đầu lên nhìn hắn, khẽ lắc đầu, “Không sao.”

“Tức là tha thứ cho tôi rồi đúng không ?” Kiều Tân Hạo lập tức hưng phấn hơn hẳn, trong lúc vô tình tiến tới vài bước.

Dư Hạc lập tức theo bản năng lùi về sau, lại đột nhiên cảm thấy có chút không ổn, dừng ở thế nửa tiến nửa lùi, hơi hơi xấu hổ. Dư Hạc dừng lại vài giây, cuối cùng vẫn lựa chọn lui chân trước về mà không phải tiến chân sau lên.

Sắc mặt của Kiều Tân Hạo vì động tác của cậu mà chợt biến đổi, nhưng chỉ là trong chớp mắt không kịp để Dư Hạc thấy, ngữ khí lại bất giác lên cao, “Này, tôi đang hỏi cậu đấy ! Như thế có phải nghĩa là cậu đã tha lỗi cho tôi hay không.”

Dư Hạc gật đầu. Với cậu mà nói, những lời đó của Kiều Tân Hạo căn bản không ảnh hưởng đến gì cả, điều duy nhất làm cậu tức giận chỉ là người này dám ở trước mặt Quân Khải sờ soạng tay mình mà thôi, mặc dù bản thân cậu cũng không đặc biệt để ý, nhưng bởi vì nó diễn ra ngay trước mặt Quân Khải cho nên mới phá lệ giận dữ.

“Vậy là tốt rồi. Đúng rồi, hôm đó, chính là ngày mà bọn mình lần đầu tiên gặp nhau ấy, cậu muốn nói gì với tôi sao ?”

Dư Hạc ngẩng đầu nhìn hắn.

Kiều Tân Hạo nghĩ rằng cậu không rõ, vì thế nhắc lại, “Chính là lúc... ừm, trước khi Giản Quân Khải xuất hiện, tôi chẳng phải đang trò chuyện với cậu sao ? Khi đó nhìn cậu giống như có gì muốn nói vậy.”

Dư Hạc cúi mắt xuống, hơi cau mày, một lát sau thì lắc đầu, “Không có gì.”

“Thôi đi, đừng gạt tôi được không, cậu nghĩ tôi là thằng nhóc ba tuổi sao, cậu lúc ấy tuyệt đối là muốn nói gì đó.” Kiều Tân Hạo nhất thời phát cáu, “Đang nói chuyện với cậu đó a !”

Trầm mặc.

“Tôi đi bây giờ, trước mặt tên kia cậu sao có thể nói chuyện được nhỉ, đứng trước mặt tôi thì cứ như người câm, cậu đừng tỏ ra như vậy được không. Lúc ấy cậu rốt cục muốn nói cái gì ! ?”

Vẫn là trầm mặc.

“Ông đây hôm nay càng muốn biết rõ ràng, nếu cậu không nói thì về sau ngày nào tôi cũng đến đây chọi võ cửa kiếng.”

Dư Hạc rốt cục cũng nhịn không được ngẩng đầu lên, cậu có chút khó chịu nhìn thiếu niên khá là ấu trĩ xốc nổi trước mắt, thật sự không biết nên ứng đối như thế nào.

Nhiều năm nay có rất ít người chủ động tiếp xúc với cậu như vậy, bây giờ mặc dù đã có một Giả Quân Khải, thế nhưng anh đối với Dư Hạc lúc nào cũng bao dung nuông chiều, cậu chỉ cần ngoan ngoãn đón nhận tấm lòng của anh, sau đó chăm sóc bản thân mình thật tốt là đủ rồi. Giờ khắc này, cậu quả thực là không biết nên làm gì với cái tên cứ càn quấy mãi này.

“Rồi cậu có nói hay không.”

Dư Hạc thật sự không rõ lắm, tại sao người này cứ quả quyết là lúc đó mình muốn bực bực điều gì chứ ! Cậu hơi mím môi, rốt cục mở miệng, “Lúc đó là... muốn hỏi cậu việc được không ?”

“Chuyện gì ?” Thấy cậu cuối cùng cũng nói chuyện, Kiều Tân Hạo nhất thời hưng phấn hẳn.

“Chúng ta trước đây đã từng gặp nhau, cậu còn nhớ không ?” Vừa nói xong câu đó, Dư Hạc liền nhíu mày lại, tuy rằng trí óc cậu không quá nhạy bén, nhưng cũng cảm nhận được câu đó có một chút không ổn, mà giờ này một mình đứng trong đêm đen với người này cũng không ổn nữa...

“ Trước đây ?” Kiều Tân Hạo nhịn không được mở to hai mắt nhìn, ánh mắt kinh ngạc nhìn cậu, hẳn ép Dư Hạc nói ra chuyện bữa đó chỉ là muốn càn quấy thôi, chứ không thật sự muốn Dư Hạc kể chuyện gì ra.

Thế nhưng hiện tại, hắn lẳng lẳng nhìn thiếu niên từ lần đầu tiên gặp mặt đã khiến hắn cảm thấy quen thuộc, trong đầu ngập tràn câu kinh ngạc “A, thì ra là thế à”. Thảo nào hắn cứ luôn cảm thấy người này từ diện mạo cho tới cái tên đều khiến hắn thân quen, mặc dù giờ phút này về cái chuyện trước đây theo lời Dư Hạc nói chỉ còn là một mảng mơ hồ đối với hắn, nhưng hắn vẫn kiên định cảm nhận được, ừm, bọn họ chắc chắn đã từng quen nhau.

“Tôi trước đây nhất định có ấn tượng về cậu rất sâu, nếu không sẽ không đến bây giờ vẫn còn thấy cậu quen mắt, tên cũng quen tai.” Hắn khẳng định gật đầu, sau đó hai mắt nhìn trời, cố gắng nhớ lại, “Đúng rồi, tôi có nhớ hồi trước từng đến chỗ ông bà ngoại ở Bắc Kinh một thời gian, trước đây cậu có phải cũng giống hiện tại không, không thích nói chuyện, hình như tôi nhớ ra cậu rồi, đã bảo mà, tôi thật lòng cảm thấy cậu trông rất quen.”

Lông mi Dư Hạc nhẹ run lên, không biết vì sao nội tâm dâng lên một sự vui mừng nhàn nhạt, mặc kệ có thể nào, có thể được một người bạn vốn tưởng rằng sẽ không ấn tượng với mình nhận ra, lại còn dùng ngữ khí chắc chắn nói cho ta biết người đó ấn tượng khá sâu về ta, tất nhiên sẽ là một chuyện khiến ta vui mừng.

Không biết có phải vì nguyên nhân này hay không, mà một chút hảo cảm của cậu đối với Kiều Tân Hạo trước kia dường như đã trở lại, còn muốn lớn hơn so với trước kia một chút. Nhưng mà, cũng chỉ là một chút thôi, ít nhất đối với cậu mà nói, chút hảo cảm này hoàn toàn không có khả năng làm dao động địa vị của Quân Khải trong lòng cậu.

Cho nên, khi vừa nhìn thấy trên màn hình điện thoại hiện lên cái tên Quân Khải, cậu lộ ra một nụ cười mà chưa bao giờ bộc ra trước mặt ai khác, “A lô !”

“Tiểu Hạc, đang làm gì đó ?” Trong giọng nói của Quân Khải mang theo ý cười.

“Ừm...” Dư Hạc nhìn chằm chằm màn hình TV trước mắt, “Xem TV.”

“Nhớ anh không ?”

Mặt Dư Hạc nhất thời hơi đỏ lên, nhưng vẫn gật đầu, “Ừm.”

Quân Khải cười cười, “Mở cửa giúp anh đi, anh hình như quên mang chìa khóa rồi.”

“A ?” Dư Hạc chợt sửng sốt, giống như căn bản không kịp phản ứng lại lời Quân Khải vừa nói.

“Anh nói nhanh ra mở cửa cho anh, sắp có người chết rồi, hu hu hu.”

Dư Hạc thần tốc hai giây rồi vụt một tiếng đứng lên, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra mở cửa nhà.

Chỉ thấy Quân Khải toàn thân là một bộ tây trang trông có vẻ vô cùng đơn bạc giữa mùa đông, cái tay vươn lên nghe điện thoại cũng bị lạnh đến đỏ bừng, cả người còn đang không ngừng phát run.

“Cùng à em phản ứng thật chậm.” Quân Khải phi thường tự nhiên hôn trán Dư Hạc một cái, lướt qua cậu đi vào, trong nhà có bật hệ thống sưởi, cuối cùng cũng khiến anh cảm thấy khôi phục được chút tri giác.

“Anh sao lại...” Dư Hạc bấy giờ vẫn còn ngây ngốc, cậu thật sự không nghĩ tới Quân Khải cư nhiên có thể trở về ngay sau bữa tiệc, “Hiện giờ đã mười một giờ, anh...”

“Bởi vì nhớ em a.” Quân Khải híp mắt cười đến xán lạn, “Chuyện này còn cần phải nói sao ?”

Dư Hạc trừng mắt nhìn anh một cái, đáy mắt hiện lên sự lo lắng.

“Vậy anh làm gì ăn mặc như thế này, không biết hiện tại đang mùa đông sao ?”

Giản Quân Khải có chút bất mãn cười cười, “Hôm nay đi theo ba tham gia một bữa tiệc, trong nhà trên xe hay nhà hàng đều có hệ thống sưởi cho nên không có gì cả, vốn là định trực tiếp về nhà. Nhưng là cha với... dì Lưu hình như có vài việc cần hoàn thành, cho nên trong nhà không có ai, anh nghĩ còn không bằng thừa cơ hội này quay về thăm em một chút, cho nên mới ở đây.”

Anh nhìn khuôn mặt tươi cười của Dư Hạc càng lúc càng chuyển sang trách móc, rốt cục nhịn không được thu hồi ngữ điệu lơ đãng kia, “Được rồi mà”, Anh xoa tóc Dư Hạc, “Kỳ thật cũng không quá lạnh.”

“Em đi nấu canh gừng cho anh, cảm mạo sẽ không tốt !”

Quân Khải trêu ghẹo, “Sao tự nhiên anh thấy như vừa xuyên không về thời cổ trang a, lại còn canh gừng này kia nữa.”

“Không muốn uống thì dẹp.” Dư Hạc bĩu môi, nhất thời cảm thấy hơi xấu hổ, cậu mọi lần bị cảm cũng thường nấu canh gừng cho mình mà ?

“Anh có nói gì đâu.” Quân Khải liền nở nụ cười, “Đi nấu đi, nhớ cho thêm đường đỏ nha, nếu không sẽ quá cay.”

“Ừm.” Dư Hạc liếc xéo một cái, ngoan ngoãn đi vào bếp làm canh gừng.

36. Chương 36

Dư Hạc đang xác gừng thì nghe thấy tiếng Quân Khải vang lên sau lưng.

“Nói xem nào, cửa sổ nhà chúng ta là bị gì vậy ?” Anh đã thay ra một bộ đồ mặc ở nhà, lúc này đang tựa vào lối vào phòng bếp nhìn gương mặt nghiêng của Dư Hạc.

“A, vừa rồi Kiều Tân Hạo đến đây.” Động tác trong tay Dư Hạc dừng một chút, xoay người lại nhìn anh, dường như hơi lo lắng anh sẽ tức giận.

Giản Quân Khải nhịn không được cười nhạo một tiếng, “Không phải chứ ! Hắn vì trả thù mà phá cửa kính nhà chúng ta à, hắn là con nít ba tuổi sao ? Tiếp đó thế nào ?”

Dư Hạc mỉm cười, nhẹ nhõm mà xoay người tiếp tục bắt tay vào công việc của mình, “Sau đó cậu ta gọi em xuống.”

“Rồi em đã xuống ?” Thanh âm của Giản Quân Khải tăng mạnh.

“Ừ.” Dư Hạc gật đầu, bỏ gừng vào nồi nước sôi, đập nắp, xoay đầu lại. “Cậu ta nói, nếu em không xuống sẽ đập vỡ thêm một cái cửa kính khác.”

Giản Quân Khải thật muốn trợn trắng mắt, “Thế ra hồi đó hắn là một kẻ ngây thơ như vậy à ?”

“Hả ?”

“Không có gì.” Quân Khải lắc lắc đầu, “Cho nên, hấn rút cuộc gọi em xuống làm gì, đừng nói là hấn bảo thích em nha !”

“Sao có thể.” Dư Hạc mở to hai mắt nhìn, cậu đi vài bước đến sát trước mặt Quân Khải, giúp anh chỉnh đốn lại cái áo không chỉnh tề, “Cậu ta nói đến để giải thích chuyện mấy bữa trước, à, đúng rồi.”

Cậu hình như vừa nghĩ tới điều gì, móc trong túi ra hai trăm đồng, “Cậu ta nói là tiền bồi thường, dù sao đích thật cũng là cậu ta phá hỏng, cho nên em nhận lấy.” Nói xong cậu nhét tiền vào tay Quân Khải.

Quân Khải lần này thật sự là kìm không nổi mà cười, anh tiếp nhận hai trăm đồng đó, giơ lên phỉ phỉ mấy cái, “Bất quá, tối hôm nay bọn mình làm sao bây giờ ?”

“A ?” Dư Hạc ngơ ngác nhìn anh.

“Ban đêm gió lớn như vậy, cửa sổ cũng bị mất rồi thì chúng ta ngủ thế nào a !” Quân Khải nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Dư Hạc giờ mới kịp phản ứng, mặt cậu nhất thời nhăn thành một cục, “A, đúng nha, sớm biết vậy đã bắt cậu ta đền thêm mấy trăm đồng.”

Quân Khải cười, “Điểm em chú ý lúc nào cũng khác anh.”

...

Dư Hạc hơi khẩn trương nhìn Quân Khải đứng cạnh bàn học lấy những bài kiểm tra cũ lên dán cửa sổ, lo lắng nhưng không biết sao cũng có chút buồn cười, “Anh cẩn thận một chút !”

“Đưa thêm nữa đi, một lớp thôi không đủ !” Quân Khải xoay người nói.

“Bài kiểm tra của anh hết rồi !”

“Còn của em đâu ?” Dư Hạc vội vàng lắc đầu, “Thành tích anh tốt nên không cần lo, nhưng bài kiểm tra của em còn phải giữ lại để ôn tập.”

“Vậy xé tập nháp của anh đi.” Anh đứng trên cao hơi bắt đầu run rẩy, “Đứng ngay đầu gió lạnh muốn chết, nhanh lên.”

“A.” Dư Hạc gật gật đầu, nghe lời tìm quyển tập nháp.

Cửa kính bị vỡ một nửa cuối cùng cũng được chắn lại, Quân Khải đứng trên ghế đắc ý cười, “Xem tác phẩm của ta đây, thế nào, có phải rất nghệ thuật không ?”

Dư Hạc cười, tỏ vẻ hơi không hài lòng nhìn anh một cái, “Đúng là trông rất nghệ thuật, mau xuống đây đi đã.”

“Đón lấy anh.” Quân Khải trêu đùa.

Dư Hạc bày ra một khuôn mặt nghiêm túc chân thành, giang hai tay ra, “Xuống đây, em tiếp cho !”

Quân Khải cười phốc một tiếng, nhún người nhảy xuống, sau đó đón nhận vòng tay của Dư Hạc.

“A !” Một sức nặng từ trước mặt ập tới làm cho Dư Hạc lui mạnh về sau mấy bước, một đường lùi cho đến cạnh giường thì “Phịch” một tiếng ngã xuống.

Quân Khải đề lên người cậu, đáy mắt đều là sự ôn nhu vui vẻ, anh hôn hôn miệng Dư Hạc, “Còn bày đặt đòi tiếp người ta, thể lực yếu thế này mà.”

Dư Hạc có phần không tự nhiên nghiêng mặt qua một bên, sau đó nhăn nhó giật giật thân mình, “Còn anh rất khỏe được chưa ? Đứng lên đi.”

“Đừng nhúc nhích.”

“Nhanh ngồi dậy đi, a, đúng rồi, canh gừng còn chưa tắt nữa ! Xong rồi xong rồi.” Dư Hạc đột nhiên nhớ tới, động tác giãy giụa trở nên kịch liệt hơn.

“Đã nói đừng nhúc nhích.” Thanh âm của Quân Khải bỗng nhiên trở nên khàn khàn.

Dư Hạc sững sốt, sau đó ngơ ngác nhìn khuôn mặt cách mình không đến mười lăm xăng-ti-mét.

“Em đừng cử động, cử động nữa là anh ăn em luôn đó.” Quân Khải hung hăng nhìn cậu, trông mắt lóe lên một tia nguy hiểm.

“Thì không nhúc nhích rồi a !” Dư Hạc phản bác, cậu có thể cảm nhận được có thứ gì đó đang áp vào mình, vì thế biểu tình trên mặt liền lộ ra một tia sợ hãi.

Lần trước bọn họ mặc dù đã làm chuyện đó, nhưng cậu ngoại trừ đau đớn thì không còn cảm thấy gì khác, trong trí nhớ chỉ có đau mà thôi.

“Phì.” Quân Khải cười ra tiếng, anh nhẹ nhàng cắn vành tai Dư Hạc, đứng lên, “Quả nhiên lần trước là em cố ra vẻ.”

Dư Hạc trừng mắt với anh một cái, sau đó bật mạnh dậy, “A a a a, canh gừng của em.”

“Chắc cạn hết rồi.” Giản Quân Khải đứng phía sau cười nhạo nói, “Ai, lần đầu tiên vào bếp đã gây ra sự cố rồi, thế thì làm sao anh dám yên tâm để em ở nhà một mình a !”

Dư Hạc tắt bếp, lẳng lẳng nhìn đáy nồi đã biến thành màu xám, khóc không ra nước mắt.

Quân Khải đi tới đứng sau lưng ôm lấy thắt lưng rồi khoác cầm lên vai cậu, cười, “Tiểu Hạc nhiều năm qua đã tự nuôi sống mình như thế nào a !”

Dư Hạc bĩu môi, bộ dáng vô cùng ảm ức, “Em trước đây không có như thế được chưa, cũng đều tại anh làm ảnh hưởng lực chú ý của em cho nên mới quên bằng chuyện này đi.”

“Ồ, còn ảnh hưởng lực chú ý của em nữa, thật vinh hạnh cho anh.” Quân Khải gạt đầu.

“Này !”

Ý cười trên mặt Quân Khải càng sâu, “Giận rồi ?”

“Buông ra, em phải đi rửa nồi.” Lỡ tai Dư Hạc có điểm hồng.

“Muốn rửa à, anh cứ không để em làm đấy.” Quân Khải xấu xa ôm lấy cậu không buông, bước theo bước chân của cậu mà đi lòng vòng.

Sau đó, Quân Khải cũng không để Dư Hạc nấu một nồi canh gừng khác. Thời gian bất tri bất giác đã đến mười hai giờ, anh kéo Dư Hạc đã thấy hơi buồn ngủ lên giường.

Nhìn khuôn mặt yên ngủ của Dư Hạc, ánh mắt Giản Quân Khải đột nhiên lóe lóe, “Đến giải thích sao ? Với tính cách của tên đó mà cũng đến giải thích ?” Không thể không nói, kiếp trước anh vì muốn khiến tên Kiều Tân Hạo hoàn toàn suy sụp mà đã nghiên cứu không ít, có thể nói là hiểu rõ tính cách của hắn như lòng bàn tay, có điều hiện tại là chín năm rưỡi trước, anh quả thật không định chắc là Kiều Tân Hạo đến để giải thích thật, hay là đến...

Ánh mắt anh trở nên có phần nguy hiểm, hận thù gì thì cũng đã trả xong ở kiếp trước, anh cũng không muốn để Dư Hạc lại một lần nữa có bất cứ dây mơ rễ má gì với tên này. Cho nên ở kiếp này, Kiều Tân Hạo tốt hơn cả là đừng tới trên anh, nếu không anh cũng không ngại lặp lại chuyện kiếp trước một lần đâu.

Sáng sớm hôm sau Giản Quân Khải tỉnh dậy, anh nhàn nhã làm bữa sáng, sau đó để lại mảnh giấy cho Dư Hạc rồi trở lại nhà của ba mình, tuy rằng rất không thích ở trong cái nhà kia, nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc phơi bày mọi việc trước mặt ba, ít nhất phải đợi đến khi anh có đủ sức bảo hộ Dư Hạc rồi đã.

“Quân Khải, con khoan hãy đi, ba muốn nói với con một việc.” Sau khi ăn xong cơm chiều, Giản Hành Tri đột ngột gọi Quân Khải lại.

“Dạ ?” Quân Khải hơi sững sốt, giống như đã dự liệu được ông sẽ nói điều gì.

“Mẹ con cũng đã mất nhiều năm rồi, lâu nay bà thì vẫn bận bịu công tác cho nên không có thời gian quan tâm con, cho nên...”

“Cho nên ba muốn tìm một mẹ kế để chăm sóc con ? Ba xác định nàng sẽ tình nguyện chăm sóc cho con sao ? Với một đứa chỉ nhỏ hơn nàng có mười mấy tuổi ?” Khóe miệng Quân Khải nhếch lên một sự trào phúng.

“Con nói bậy bạ gì đó !” Sắc mặt Giản Hành Tri lập tức lạnh xuống, ông nghiêm túc nhìn Quân Khải, ánh mắt khó giấu nổi cơn thịnh nộ.

Quân Khải nhún vai, nhỏ giọng nói một tiếng “Xin lỗi.”

“Ba biết con không thích trong nhà đột nhiên có thêm một người lạ, nhưng ba đã độc thân nhiều năm như vậy, cũng coi như giúp mẹ con an lòng, bây giờ Lỵ Lỵ sắp gia nhập nhà ta, chẳng những...”

“Ba, người nói sai rồi.” Quân Khải cắt ngang lời ông, “Con không hề để ý trong nhà có thêm người hay gì, cũng không ngại ba có phải sẽ cưới nàng hay không, dù sao thì đó cũng là chuyện của ba, không liên quan gì tới con. Nếu ba thích nàng thì cứ việc cưới !” Dù gì thì có phản đối hay không, chuyện này cũng sẽ không có bất kì thay đổi nào.

Anh kiếp trước là bởi vì chuyện này mà suýt chút nữa bị Giản Hành Tri đuổi ra khỏi nhà, có nhiều khi anh nghĩ, ba rất cuộc có xem mình là con trai hay không, mà tại sao lần nào ông cũng có thể dễ dàng nói ra những lời như “Nếu mày muốn như vậy thì đừng bao giờ làm con tao nữa, mày cũng đừng nói mình là người nhà họ Giản” !

“Nhưng con cũng sẽ không xem nàng là mẹ mình, muốn con gọi nàng một tiếng “mẹ” à, đừng hòng.” Nói dứt câu đó, anh mỉm cười rồi xoay người đi lên lầu.

Lão ba muốn kết hôn với người đàn bà kia, chuyện này cũng sớm hơn ở kiếp trước vài năm. Có lẽ là mình phát hiện quan hệ của bọn họ sớm hơn, phản ứng vừa rồi cũng là đã không kịch liệt bằng kiếp trước rồi, cho nên anh cảm thấy rước người đàn bà kia về sớm một chút không cũng có vấn đề gì cả !

Đương nhiên, đối với anh mà nói, đây đã chân chính không còn là một chuyện quá lớn lao.

Ngày hôm sau, khi anh vừa chuẩn bị ra khỏi cửa thì liền nhận được cú điện thoại của Hạ Hàm.

“Hi hi, cậu không quên chuyện cưới ngựa hôm nay đó chứ ?” Thanh âm của hấn luôn mang theo một sức sống không hiểu từ đâu ra.

“Tôi đang chuẩn bị đi đây, chắc khoảng nửa tiếng nữa tới.” Giản Quân Khải cười cười, “Đúng rồi, khu cưới ngựa chắc cũng trang bị sẵn phục trang phụ kiện cho tụi mình nhỉ, nhà tôi không có mấy thứ đó.”

“Yên tâm đi, cậu cứ trực tiếp đến là được.” Hạ Hàm dị thường hưng phấn, “Tôi tới trước cưới một vòng chờ cậu, nhanh đến nha, chứ ở một mình chán lắm.”

“Ừ, biết rồi.” Cúp điện thoại, Quân Khải gọi một chiếc taxi, trực tiếp đến khu cưới ngựa ở ngoại ô.

Vừa đến nơi, Quân Khải từ rất xa đã nhìn thấy một con ngựa màu nâu đang chạy vòng, con ngựa kia trông rất được, bốn vó tung bay, phóng bước dài, cái đầu kiêu ngạo ngẩng cao, thoải mái mà vượt qua từng chướng ngại vật một.

Tư thế của người cưỡi thì cực kì đẹp, hấn đang cười rất to, ánh mắt cũng cong lên.

Giản Quân Khải khẽ cười, bất chợt cảm thấy trong lòng cũng bắt đầu nôn nóng.

“Hey.” Anh vẫy vẫy về phía cái người đang cưỡi trên lưng ngựa đằng kia.

“Hú.” Người cưỡi ngựa kéo dây cương, ngừng lại trước mặt anh, sau đó động tác vô cùng thuần thục nhảy xuống đất, “Yo, cậu cuối cùng cũng đến, tôi đã chờ sắp chết rồi.”

“Giờ còn chưa đến mười giờ nữa mà.” Quân Khải vừa nói vừa cởi áo khoác, dưới sự trợ giúp của nhân viên công tác mà mặc vào một bộ trang phục cưới ngựa màu đen.

Bọn họ dẫn tới một con ngựa đen, bờm ngựa cũng phi thường đẹp.

“Oa, suýt kinh người.” Hạ Hàm tán thưởng, cũng không biết là khen người hay khen ngựa.

Quân Khải thản nhiên tiếp nhận lời khen của hấn, lưu loát xoay người lên ngựa.

Vì thế Hạ Hàm mỉm cười, cũng leo lên ngựa, chậm rãi đi song song với ngựa của Quân Khải.

37. Chương 37

“Tôi nhớ hình như cậu nói đến Trung Quốc là để thăm mẹ đúng không ?”

“Đúng vậy.” Hạ Hàm gật đầu, “Ba tôi dạo này nếu không nghiên cứu thảo luận thì sẽ có cuộc phẫu thuật, tôi ở nhà một mình suốt chán muốn chết, sang tìm mẹ chơi. Nhưng mà hình như bà còn bận hơn cả ba nữa, tôi ở một mình sắp chết thật rồi !”

Quân Khải khê cười, “Cũng đâu còn con nít con nôi gì, còn muốn người lớn chơi cùng nữa sao ? Thật trẻ con.”

“Này. Cậu muốn chết hả !” Hạ Hàm buồn cười mắng.

“Vậy chừng nào thì về Mĩ ?”

“Không biết.” Hạ Hàm lắc đầu, ngữ khí bất cần, “Còn tùy theo tâm trạng. Mà này, cười như vậy hoài thật nhàm chán, bọn mình chạy nhanh hơn nhé ?”

“Tốt thôi.” Quân Khải nghiêm mảy, sau đó xung phòng giục ngựa chạy nhanh về phía trước, vó ngựa tung bay, tiêu sái mà chạy.

“Này, tôi còn chưa nói bắt đầu mà, cái tên xấu tính kia.” Hạ Hàm ở phía sau bị hưởng toàn thân tro bụi, kìm không được mắng một tiếng, “Đáng giận.” Hấn ra sức giục dây cương, thúc ngựa đuổi theo.

Xa xa nhìn lại, có thể nhìn thấy hai con tuấn mã đang chạy như bay, hai người bọn họ chạy ngang ngang nhau, trông hệt như đang cười trên một đám mây đen mà lướt gió, làm cho tướng mạo của người cưỡi ngựa càng thêm oai hùng, tư thế uy vũ hiên ngang.

Bọn họ chạy suốt ba vòng rồi mới chậm rãi dừng lại, Quân Khải hơi thở dồn dập, biểu tình trên mặt lại có vẻ thoải mái thông dong, anh thở từng ngụm từng ngụm, cảm thấy nhịp tim dần ổn định rồi mỉm cười.

“Ha, không tồi nhĩ !” Hạ Hàm cười cười, nhảy xuống ngựa, nhận lấy cái khăn từ nhân viên đưa tới lau lau mặt, “Lâu rồi không được rượt đuổi thả ga như vậy !”

Quân Khải cũng xoay người xuống ngựa, đi đến trước mặt Hạ Hàm, “Tôi cũng vậy, cũng nhờ cậu mời tôi đến đây cười ngựa a !” Anh thu thập đồ đạc của mình một chút, ngẩng mắt nhìn hấn, “Đi tắm một cái không ?”

“Được được !” Hạ Hàm lập tức hưng phấn, “Tôi đã nói với cậu rồi mà, sau khi cưỡi ngựa phải tắm rửa thoải mái một phát. Xong rồi thì tôi dẫn cậu đến một nhà ăn nọ, phong cảnh ở đó cực kì đẹp, thức ăn hương vị cũng không tệ, sau đó chúng ta còn có thể...”

Dọc đường đi Hạ Hàm cứ ở bên tai Quân Khải liên tục tự ý an bài mọi chuyện tiếp theo, vẻ mặt vui sướng hào hứng.

Quân Khải trề môi, “Tôi chỉ hẹn đến cưỡi ngựa với cậu, chứ đâu nói dành cả ngày hôm nay để hẹn cậu đâu !”

“A ?” Lời đang nói miên man của Hạ Hàm liền dừng lại, ngây ngốc đứng tại chỗ nhìn anh.

“Chiều tôi phải về, tôi còn một cuộc hẹn với người khác nữa ! Cho nên thật xin lỗi.” Quân Khải vỗ vỗ vai hấn, cầm khăn đi vào phòng tắm.

Hạ Hàm hai mắt lóe lóe, hơi nhíu nhíu mày, bộ dáng có chút ủ rũ. “Thôi được !” Hấn tự an ủi bản thân, “Dù sao cũng vừa mới quen mà, từ từ sẽ tốt hơn !” Nói rồi hấn nở nụ cười, trong nụ cười ẩn chứa một điều gì đó không hề tốt lành.

Hấn vừa cúi đầu chuẩn bị lấy quần áo đi tắm rửa, di động của Quân Khải ở một bên lại đột ngột vang lên. Hạ Hàm hơi giật mình, nhìn hai chữ “Tiểu Hạc” trên màn hình, biểu tình nhất thời liền ngưng lại, trong

mắt của hắn tràn đầy sự kinh ngạc và tò mò, vài giây sau, không biết là xuất phát từ mục đích gì, hắn cầm chiếc di động đó lên.

“A lô.”

“A lô, Quân Khải ?” Thanh âm của Dư Hạc có phần không chắc chắn, cậu hơi cau mày, tựa hồ là cảm thấy giọng nói đầu bên kia có cái gì kỳ lạ.

“À, cậu ta đang tắt... đang có chuyện rồi, chắc không lâu sau sẽ trở về, hay là cậu lát nữa hãy gọi lại.” Hạ Hàm hiện giờ tình tự trong mắt vô cùng phức tạp, ngay cả sự nguy trang ngày thường cũng quên tuốt, thanh âm phẳng phất một hơi lạnh.

“À...” Dư Hạc cắn cắn môi, có hơi không biết nên nói gì, “Vây thôi.”

Hạ Hàm vừa tính cúp điện thoại, chợt nghe thấy Dư Hạc bên kia lên tiếng, “Cái kia...”

Hạ Hàm ngừng động tác một chút.

“Cậu là bạn của anh ấy sao ?”

Ánh mắt Hạ Hàm chợt lóe, hơi mím môi, “Bọn tôi mới quen hôm qua, có lẽ cũng không tính vậy.”

“A, là vậy sao.” Điện thoại bên kia trầm mặc một hồi, “Tôi cúp đây.”

“Ừ.”

Hạ Hàm cúp điện thoại một lát lâu, đáy lòng dần tràn lên một điều gì kỳ lạ, làm cho hắn không khỏi cảm thấy phiền não, giống như một cuộc điện thoại đơn giản này đã trong nháy mắt làm tan vỡ mọi kế hoạch của hắn.

Khi Quân Khải tắm rửa xong bước ra thì nhìn thấy Hạ Hàm đang im lặng ngồi bên ngoài, ánh mắt không có tiêu cự nhìn về trước.

“Nè !” Anh hươ hươ tay trước mặt Hạ Hàm, “Cậu làm sao vậy ? Đang nghĩ gì thế ?”

Hạ Hàm nhất thời phục hồi tinh thần, nhìn vào mắt của anh rồi lộ ra một nụ cười thật tươi, “Không có gì a !” Hắn nhún vai, “A, đúng rồi, vừa rồi có một người gọi là Tiểu Hạc gọi đến tìm cậu, thật xin lỗi, tôi không phải cố ý nghe máy của cậu đâu, nhưng mà tôi giống như là theo bản năng nên liền bắt máy.” Hắn xấu hổ gãi gãi đầu, bộ dáng có chút áy náy.

“Tiểu Hạc ?” Thanh âm của Quân Khải đề cao hai phân, “Em ấy gọi điện thoại đến nói gì.” Anh vừa nói vừa cầm di động bên cạnh lên.

“Không biết, tôi nói cậu có việc nên không ở đây, bảo cậu ta lát nữa gọi lại.”

“Xin lỗi.” Quân Khải vội vàng để lại hai chữ rồi bước ra ngoài gọi điện thoại.

Hạ Hàm ngồi ở chỗ đó lẳng lặng nhìn bóng dáng có vẻ hơi sốt ruột của Giản Quân Khải, sắc mặt hơi trầm lại, một lát sau, hắn mới nhẹ nhàng hít sâu, “Xem ra, kế hoạch ban đầu phải hủy rồi.”

“A lô ! Tiểu Hạc.”

“Quân Khải.”

“Vừa rồi em điện tới sao ? Thật xin lỗi lúc này anh không có mặt cho nên không nhận được.” Quân Khải nhíu nhíu mày, bộ dáng có phần ảo não, “Em thật sự đáng ghét, lúc anh chờ em gọi tới thì em không gọi, lúc anh vừa vặn không có mặt thì em liền gọi.”

Dư Hạc bị anh làm cho không hiểu gì hết, “Cho nên là lỗi của em ?”

“Không phải.” Quân Khải lắc lắc đầu, bĩu môi, “Anh chỉ là rất không thích khó khăn lắm em mới gọi điện tới thì anh lại không nhận được thôi.”

Dư Hạc phì cười, “Anh rốt cuộc muốn gì đây !”

“Anh cũng không biết.”

“Còn đổ lỗi cho em, anh trách em không gọi lại sao.”

“Anh cũng không có ý đó.” Quân Khải mỉm cười, “Được rồi, tìm anh có chuyện gì a ?”

“Tối nay chẳng phải là sinh nhật Lý Y Hiểu sao ? Lần trước lúc chúng ta đi lấy phiếu điểm nàng còn cố ý nhắc nhở mà.” Tay kia của Dư Hạc không ngừng vẽ vòng xoắn trên mặt bàn.

“Yên tâm, anh không có quên đâu ! Chút nữa anh qua, nhé ?” Quân Khải cười nói, “Ngoài chuyện này ra còn chuyện gì khác không ?”

“Không. Tiệc sinh nhật là vào buổi tối, anh không cần phải về sớm như vậy, em chỉ sợ anh quên cho nên...”

“Thật là không còn ?” Trong thanh âm Quân Khải mang theo một tia vui vẻ.

Dư Hạc dừng một chút, “Không có, chứ anh muốn em nói chuyện gì ?”

“Thí dụ như nói em nhớ anh này kia.” Quân Khải cười trả lời.

Mặt Dư Hạc nhất thời liền đỏ lên, cậu hơi hơi mím môi, “Chúng ta hôm qua mới gặp mặt mà được không ?”

“Ha ha, em bây giờ nhất định là đang đỏ mặt.”

Sắc mặt Dư Hạc càng thêm hồng, cậu cảm giận phản bác, “Không thêm.”

“Yên tâm đi, một tiếng sau anh về ngay, ăn trưa chưa ?”

“Vẫn chưa, đã nói anh không cần gấp gấp chạy về.”

Quân Khải hoàn toàn không để ý nửa câu nói sau của cậu, “Vậy em muốn ăn gì, anh sẵn tiện mua về cho. Không có anh chắc em ăn cơm không ngon ha.”

“Đương nhiên.” Dư Hạc ngoan ngoãn gật đầu.

“Anh cúp đây, chờ nha.”

“Ừ.”

Quân Khải cười tươi, cúp điện thoại.

Hạ Hàm vẫn luôn nhìn anh ánh mắt mãn nguyện khi nói chuyện điện thoại, hơi hơi nhún mày, nhỏ giọng thầm nói một câu, “Thật con bà nó chẳng thú vị.”

“Xin lỗi.” Quân Khải xoay người lại nhìn Hạ Hàm, “Tôi còn có việc, chắc phải đi trước.”

Hạ Hàm lộ ra một nụ cười thâm ý, “Em nhớ anh không ?” Hắn nhại theo giọng điệu của Quân Khải vừa rồi nói chuyện, sau đó toàn thân nhẹ nhàng run rẩy, “Trời ạ, quả thực là da gà da vịt đầy mình. Cái ngữ điệu đó...” Nói xong hắn từ trên xuống dưới đánh giá Quân Khải một phen, “Người hồi nãy gọi tôi là bạn trai của cậu à ?”

Quân Khải nhất thời nhảy cảm run lên, sắc mặt lạnh xuống, thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Hạ Hàm.

“Được rồi được rồi.” Hạ Hàm nở nụ cười, “Cậu đừng dùng loại ánh mắt đó nhìn tôi, muốn dọa người ta hả. Tôi là người trưởng thành ở nước Mỹ mà, đối với loại chuyện này sẽ không để ý đâu. Yên tâm...” Nói xong hắn vươn một bàn tay, “Tôi thề, tuyệt đối sẽ giúp cậu giữ bí mật.”

Sắc mặt Quân Khải lúc này mới dịu xuống một ít, “Thật xin lỗi, tôi chỉ là không muốn em ấy chịu bất cứ tổn thương gì.” Mắt của anh hiện lên chút lo lắng, “Dù sao, hiện tại dù là tôi hay em ấy, cũng đều không có năng lực chịu nổi áp lực trực diện của xã hội.”

Hạ Hàm bĩu môi, vẻ mặt không cho là đúng, “Cái đó thì có gì đâu, các cậu nếu thật sự thích đối phương, cứ trực tiếp di cư sang nước ngoài a, kết hôn sinh sống cũng thuận tiện hơn nhiều.”

Quân Khải hơi run rẩy khoe miệng, “Bọn tôi bây giờ mới có mười bảy mười tám tuổi thôi !”

Hạ Hàm cười nhún vai, không nói gì.

“Vậy tôi đi trước nhé ?”

Hạ Hàm gật gật đầu, nhìn thân ảnh Giản Quân Khải ngày càng xa, sau đó hoàn toàn bất đắc dĩ, “Tức quá tức quá, thật là tức quá mà !”

Hắn cảm giận đá mặt cỏ dưới chân, cho đến khi mà bụi đất bay tán loạn mới chịu ngừng lại, hắn buồn bực vứt một cái xem thường, tức đến thở muốn không nổi, một hồi sau mới tiêu tan bớt, gọi điện thoại.

“A lô, bây giờ tâm tình tớ rất không tốt, ra ngoài uống rượu với tớ đi.” Nói xong câu đó hắn liền cúp điện thoại, sau đó vẫn chưa nguôi giận mà đá một cước vào mặt cỏ, “Chết tiệt !”

“Ding dong.” Chuông cửa vừa vang lên Dư Hạc liền đứng phắt dậy, cậu chạy vội ra mở cửa, mặc dù vẻ mặt của cậu nhìn không ra chút nào gọi là gấp gáp.

“Là sườn xào chua ngọt với khoai tây chua cay mà em thích đây.” Quân Khải cười giờ giờ túi đồ ăn mới mua về.

Dư Hạc tùy tay nhận lấy, ánh mắt sáng trong, “Vậy còn anh, ăn cơm chưa ?”

“Ăn rồi cũng muốn cùng em ăn lần nữa, huống chi anh cũng đói sắp chết rồi.” Quân Khải dùng sức nheo nheo mắt Dư Hạc một phen, sau đó mới thỏa mãn thả tay.

“Đau.” Dư Hạc ôm má liếc anh, sau đó cầm đồ ăn vào trong bếp bỏ vào chén đĩa đàng hoàng.

“Đúng rồi, vừa nãy người nghe điện thoại giúp anh là ai vậy ?” Lúc ngồi trên bàn cơm, Dư Hạc không biết sao lại đột nhiên để ý đến chuyện này.

“Là một bằng hữu vừa quen được đi ! Thế nào, không phải là em ghen chứ ?” Đáy mắt Quân Khải tràn đầy ý cười.

“Ghen ?” Dư Hạc hơi kinh ngạc nhìn anh, sau đó cúi mắt xuống, “Làm gì có.”

Quân Khải dùng sức xoa đầu cậu, lớn tiếng cười ha ha.

38. Chương 38

Trong một quán rượu âm thanh hỗn độn xô bồ, Hạ Hàm cầm trong tay ly rượu không ngừng lắc lư, viên đá va chạm vào thành ly phát ra những tiếng vang trong trẻo. Hai mắt của hắn đã có chút mơ hồ, sắc mặt đỏ ửng, “Cậu nói xem tớ có phải đã bị lừa gạt hay không, có phải bị lừa gạt hay không a ! Cậu có biết tớ vì để có thể gặp được cái tên Giản Quân Khải kia mà phải tham dự biết bao nhiêu buổi tiệc kinh doanh ko ? Mấy cuộc tụ hội đó nhằm chán lăm cậu có biết không hả ? Đúng là lừa đảo mà, làm hao phí thời gian tuổi thanh xuân của tôi a !”

Nam nhân bên cạnh hơi bất đắc dĩ nhìn hắn.

Hạ Hàm giật mình một cái, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn y, ánh mắt trong suốt, “Hay là... tớ đi câu dẫn Dư Hạc thì sao ?”

Hà Minh Vũ xem thường, “Cậu cảm thấy có khả năng sao ?”

Và thế là Hạ Hàm lại xiù xuống, miệng mồm nói không rõ chữ, “Không có.”

Hà Minh Vũ cười cười, khẽ lắc đầu, uống một hơi rượu trong ly.

Hạ Hàm lại chột ngắc đầu, “Nếu không tớ đoạt Giản Quân Khải từ trong tay Dư Hạc thì sao ? Chẳng phải trước nay cũng có một câu như vậy sao: Trên đời này không có hôn nhân nào là không tan vỡ, chỉ có kẻ thứ ba không biết nỗ lực.” (*bật ngón cái*)

Hà Minh Vũ cười cười, vẫn câu nói cũ, “Cậu cảm thấy có khả năng sao ?”

“Chẳng lẽ cái này cũng không thể coi là có khả năng lớn hơn à ?” Hạ Hàm trừng mắt nhìn, rồi lại trừng mắt nhìn.

“Tớ thấy hai ý kiến trên của cậu một cái tương đương với việc muốn hái trái, một cái thì như hái sao, cũng đều vô vọng như nhau thôi.”

“Nhưng dù gì cũng dễ hơn một chút a.” Hạ Hàm nghiêng đầu, ợ một cái, miệng tràn lên một mùi rượu. Vì thế hắn ngửa đầu uống liền một hơi, cách một tiếng đặt cái ly về trên quầy bar, “Tớ vẫn thấy đi câu dẫn Dư Hạc là tốt nhất.”

Hà Minh Vũ liếc hắn một cái, không nói gì, tự mình uống rượu.

Ba giây sau, hắn lắc đầu lầm bầm, “Không được, quả nhiên đoạt Giải Quân Khải từ tay Dư Hạc vẫn dễ dàng hơn.”

“Câu dẫn Dư Hạc ?” Hạ Hàm nghiêng cái đầu sang bên kia tiếp tục, “Câu dẫn Quân Khải ?”

Sau đó hắn liền lẩm nhẩm một mình, “Câu dẫn Dư Hạc, câu dẫn Quân Khải, câu dẫn Dư Hạc, câu dẫn Quân Khải...”

Hà Minh Vũ im lặng một trận rồi nói, “Cậu tốt hơn hết là kiếm một đóa hoa đến ngắt cánh đi !”

Hạ Hàm bật ngồi thẳng người, hai mắt sáng lóa, chồm người sát về phía bartender trên quầy bar, khiến gã sợ tới mức lắp bắp.

“Khách nhân ngài... Ngài muốn gì ạ ?”

“Chỗ các người có hoa hồng không ?” Hắn say đến hai con mắt nhập nhèm lơ lơ, vừa nhìn đã biết là uống nhiều quá, tuy vậy hắn vẫn tự cảm thấy biểu tình trên mặt mình rất nghiêm túc.

Anh chàng bartender liếc nhìn Hà Minh Vũ trông bình thản hơn nhiều bên cạnh.

Gã bất đắc dĩ thở dài, “Đi lấy một đóa đi !”

Vì thế Hạ Hàm đặt ly rượu xuống, vui mừng cầm lấy đóa hoa rồi bắt đầu ngắt, Hà Minh Vũ ngồi một bên với vẻ mặt “Tên gốc này là ai tôi không biết a” nhìn hắn động kinh.

Nửa tiếng sau, Hạ Hàm trừng nhìn lom lom cánh hoa cuối cùng trong tay, “Đúng thật là câu dẫn Quân Khải sao ! Quả nhiên hướng này vẫn dễ đi hơn sao ?”

Hà Minh Vũ nhìn hắn một cái.

Hạ Hàm lộ ra một nụ cười thật tươi, khí thế tràn đầy vỗ bàn một phát, “Quyết định vậy đi.”

“Nếu bọn họ thật sự đã ở bên nhau như lời cậu nói, thì cậu quả thật không biết xấu hổ muốn đi làm tiểu tam sao ?” Hà Minh Vũ sắc bén tung một câu.

Thế là Hạ Hàm lại như một khinh khí cầu bị xì hơi ỉu xiu xuống, “Chứ cậu muốn tớ làm gì đây !”

“Sao cậu cứ nhất định muốn câu dẫn một trong hai người bọn họ a ! Đối người khác không được sao ?”

“Ai a !” Hạ Hàm ngẩng đầu lên nhìn y.

“Sao tớ biết được ?” Hà Minh Vũ trợn to mắt nhìn hắn, “Tớ ngay cả việc vì sao cậu phải câu dẫn hai người kia còn không biết mà.”

“Cái này không thể cho cậu biết, là bí mật.” Biểu tình trên mặt Hạ Hàm rất nghiêm túc, dừng một chút, “Thế mà vừa nãy cậu còn đinh ninh nói là không có khả năng !”

“Đó chẳng phải là rõ ràng rồi sao ? Nếu tính cách hai người bọn họ thật sự giống như lời cậu nói, vậy thì cậu một người cũng đừng mong câu được.”

“A a a a !” Hạ Hàm giậm giậm chân, “Phiền phức quá phiền phức quá phiền phức quá đi.” Đột nhiên, hắn lại dừng động tác một chút, “Tớ thật sự không có sức quyến rũ như vậy sao ?”

Hà Minh Vũ quả thực cảm thấy đầu mình đã đầy hắc tuyến, “Chuyện này không liên quan gì tới việc cậu có sức quyền rũ hay không có được chưa ?”

Ông trời a, cái tên này một khi uống rượu vào là liền lên cơn, con không muốn lát nữa lại phải vác cậu ta về a !

Nửa tiếng sau, y nhú mày, nhìn nam nhân đã an ổn nằm xuống quầy bar ngủ, bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Y đứng dậy, đầu tiên là tính tiền, sau đó dùng sức một chút dìu Hạ Hàm đứng lên, “Cái tên này, mỗi lần uống rượu xong là đều bắt tớ khiêng về a, người ta khiêng bao tải ít ra còn có tiền lương, đã vậy cậu còn nặng hơn bao tải nữa !”

Buổi chiều, Quân Khải cùng Dư Hạc đi chọn mua quà sinh nhật cho Lý Y Hiểu, mặc dù bọn họ đều không thích người này, nhưng chung quy phép tắc cư xử ngoài mặt vẫn không thể bỏ qua được.

Bất quá, Dư Hạc có chút hết cách đứng trước gương nhìn Quân Khải hai mắt sáng ngời, khe thở dài.

Quân Khải giúp Dư Hạc sửa sang vật áo lại, trong mắt tràn đầy sự tự hào, “Xem tiểu Hạc vợ ta suất chưa này !”

Dư Hạc hơi không tự nhiên giật giật thân mình, thấy buồn cười, “Suất trong mắt anh thôi !”

“Vậy chọn bộ này đi.” Quân Khải cười vỗ vỗ bụi bẩn trên vai áo cậu, tùy ý rút ra một thẻ tín dụng đưa cho nhân viên, “Quét đi !”

Dáng vẻ một bộ con nhà đại gia.

Dư Hạc nhìn anh một cái, không nói gì. Giản Quân Khải cuối cùng nhẹ nhõm, ý cười trên khóe miệng càng sâu thêm, “Tối nay mặc bộ này đi nhé !”

“Chúng ta không phải đang đi mua quà sao ? Tại sao bây giờ lại đến đây mua quần áo.” Dư Hạc có phần bất đắc dĩ, người này cứ xem mình như búp bê barbie vậy, làm như việc đổi quần áo cho mình đã trở thành một lạc thú.”

“Không sao mà, quần áo của em ít quá ! Này, đại gia, bây giờ em nhiều tiền như vậy rồi mà mua một món quần áo cũng tiếc sao !”

“Không có tiếc a, dù gì cũng là tiền của anh.” Dư Hạc trừng mắt nhìn, vẻ mặt tỉnh bơ.

Dừng một chút, cậu lại nói, “Không sao đâu, đợi khi nào nhà anh hết sạch tiền thì em lại nuôi anh.”

Quân Khải phì cười, “Anh cũng đâu phải bại gia tử nha !”

Hai người xách theo một đồng túi quần áo cùng một hộp dây chuyền cho Lý Y Hiểu, sau đó chỉnh lý các thứ một lát rồi liền chuẩn bị xuất phát, đến nhà Lý Y Hiểu.

Lý Y Hiểu hôm nay mặc một bộ đầm dài màu trắng, mái tóc dài uốn xù xoa trên vai, bên tai kẹp một cái kẹp nơ con bướm, trông có vẻ dịu dàng trang nhã.

Thế nhưng, nàng hiện tại đang nhăn mày bĩu mũi nhìn chàng trai trước mặt, phụng phịu kêu, “Anh hai.”

Lý Y Dương an ủi vỗ vỗ đầu nàng, “Được rồi mà, anh đã nói sẽ dạy dỗ nó cho em, em đừng có làm gì xằng bậy đó ! Mất công lại làm ba giận dữ.”

“Lần trước cũng tại cậu ta viết lên tập ‘Lý Y Hiểu thích cậu’, mà em bị ông thầy giáo gọi lên giáo huấn một trận, ngay cả ba cũng biết chuyện. Ông hỏi chi tiết xem thì nghe ông thầy kể vài câu, làm hại tiền tiêu vật trong nửa năm của em cũng mất luôn.” Lý Y Hiểu hung hăng giậm chân, “Cậu ta đã biết rõ quyền bài tập đó phải nộp lên, còn cố ý viết ở nơi dễ thấy nhất, tức muốn chết được.”

“Em còn nhỏ nhắn ngây thơ lắm hay gì a ! Chuyện đã qua lâu như vậy mà còn canh cánh trong lòng nữa ! Chẳng phải chỉ là tiền tiêu vật nửa năm thôi sao ?”

“Em ngây thơ đấy, vậy anh chia tiền mỗi tháng cho em phân nửa đi, em lần trước còn nói sẽ mời tụi kia đi ăn nữa, kết quả tiền cũng không còn thì lấy gì mà mời đây, làm em mất mặt trước biết bao nhiêu đứa bạn.” Trông mắt Lý Y Hiểu đều bốc hỏa hừng hừng, nàng từ nhỏ đã được ông bà nội nuôi dưỡng nên lớn lên trong

kiêu căng, ba mẹ cũng rất chiều chuộng nàng, từ nhỏ đến lớn chưa hề nói một câu nào nặng lời với nàng, thế mà chỉ vì chuyện này... Nghĩ đến đây Lý Y Hiểu lại nghiêng răng nghiêng lợi, thứ mấu chốt trong chuyện này chính là cái tên Dư Hạc kia, cái đứa mà toàn bộ lớp học ai cũng ghét. Mặc kệ tên đó là cố ý trêu ghẹo nàng hay là thật lòng thích nàng, thì đó đều là một chuyện khiến nàng thấy thật ghê tởm đáng ghét.

“Được rồi được rồi.” Lý Y Dương có chút phiền toái khoát tay áo, “Hôm nay ba có mặt ở đây, lại còn là tiệc sinh nhật của em nữa, em đừng làm loạn được không ? Anh đã nói xong việc rồi nhất định sẽ kêu người đi dạy dỗ nó.”

Lý Y Hiểu nhìn bóng dáng anh trai xoay người đi, cảm giận giậm chân.

Khi Quân Khải dẫn theo Dư Hạc đi vào nhà Lý Y Hiểu, phòng khách đang hỗn loạn chợt im lặng trong thoáng chốc, sau đó mọi người lại tiếp tục quay đi trò chuyện, chẳng qua đề tài trong nháy mắt đã thay đổi.

“Người kia là Giản Quân Khải đi !” “Đúng vậy, nghe nói là một thiếu gia đó nha ! Ngoại hình cũng không tệ, nhưng không biết vì sao lại có quan hệ với tên Dư Hạc kia tốt lắm.” “Cậu không biết à ? Một kẻ có tiền lại đẹp trai tất nhiên là thích kết giao với một đứa bạn thật bình thường, như vậy mới có thể làm nổi bật hẳn hơn a !” Bên này là lời của bọn nam sinh.

“Này này, người nọ không phải là Dư Hạc chứ ?” “Ôi chao, không thể nào, hình như đúng là cậu ta a !” “Có cảm giác khác xa so với trước đây a !” “Có phải Giản Quân Khải bỏ tiền mua quần áo giúp cậu ta không nhỉ ?” Bên đây là lời của những người bạn trong lớp Dư Hạc.

“Óa óa óa, làm sao bây giờ, tớ đột nhiên cảm thấy Dư Hạc đẹp trai quá đi !” “Tớ đã sớm cảm thấy như vậy rồi. Nhưng mà mọi người không ai bắt chuyện với cậu ta cho nên tớ cũng không dám để ý cậu ta.” “Nhưng tớ vẫn thích kiểu như Giản Quân Khải hơn.” Còn bên này là những lời của nhóm nữ sinh vừa mới “thức tỉnh”.

Lý Y Hiểu nhìn đám bạn xung quanh đều tập trung tầm mắt về phía lối vào, chợt cảm nhận được có gì kỳ lạ, nàng xoay người nhìn lại, thì liền nhìn thấy Giản Quân Khải cùng Dư Hạc lạnh nhạt đi vào. Dư Hạc mặc một chiếc áo thun khoác áo vét đen cùng một chiếc quần jeans đơn giản, mái tóc được vén gọn gàng, lúc này đây cậu đang mỉm cười nói gì đó với Giản Quân Khải, cười tươi như hoa, khiến cho người sinh ra một cảm giác kinh diêm khó hiểu.

Lý Y Hiểu ngẩn người, nhất thời không hiểu thứ cảm xúc vừa dâng lên trong lòng là gì.

39. Chương 39

“Hi, thì ra anh ở đây.” Kiều Tân Hạo từ phía sau vỗ vai Lý Y Dương một cái, cười cười.

Lý Y Dương giật mình, xoay đầu lại, “Tôi còn tưởng là với cá tính của cậu thì sẽ không chịu đến chứ.”

“Nếu là tôi trước kia đích thật sẽ không muốn đến, có điều hiện giờ không có tiền ăn cơm cho nên mới tới ăn ké. Tôi nói trước nha, tôi chưa mua quà tặng cho em gái anh.” Kiều Tân Hạo nhún vai, vẻ mặt đương nhiên.

Lý Y Dương cười, không nề hà nói: “Yên tâm, tôi đâu thèm để ý mấy chuyện này. Bởi vậy tôi đã nói hay là cậu cứ đến nhà tôi ở cho rồi, tôi có thể nói với ba một tiếng, ổng sẽ không để ý đâu.”

“Quên đi !” Kiều Tân Hạo khoát tay áo, “Tôi không thích ở nhà người khác ! Tôi cũng không phải thật sự không có chỗ ở.”

“Đúng vậy !” Lý Y Dương cười gật gật đầu, “Cậu chỉ là túng đến mức đi ăn chùa thôi.”

Không đợi Kiều Tân Hạo giận quá hóa giận, y đã an ủi vỗ vỗ vai hắn, “Chẳng phải đến ăn chùa sao ? Đi thôi, chúng ta qua bên kia.”

Kiều Tân Hạo ở một bên chuyên tâm chọn đồ ăn, hẳn lúc nào cũng là bộ dáng này, bất kể lúc nào cũng toát ra một khí thế kiêu ngạo tùy tiện lại vênh váo, mà cũng chính nhờ... bộ dáng này, mà khiến ai đó mê muội, khiến ai đó muốn áp hẳn xuống dưới thân, làm cho hẳn đau đến khóc thành tiếng.

Lý Y Dương lộ ra một nụ cười mỉm thản nhiên, có phần chuyên chú theo dõi gương mặt nghiêng của hẳn, đáy mắt lóe lên một tia sáng mờ ám.

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên có một trận xôn xao.

Kiều Tân Hạo xoay người thì vừa thấy, ánh mắt hơi sáng rực, “Dư Hạc, cậu ta sao lại ở chỗ này.” Nói rồi hẳn khẽ cười, trực tiếp buông đĩa thức ăn xuống, sải bước đi về phía đằng kia.

“Dư Hạc ?” Lý Y Dương đứng tại chỗ hơi sững sốt, y nhíu nhíu mày, “Tại sao lại là nó !”

“Xin chào, Dư Hạc, cậu sao cũng ở chỗ này ?” Kiều Tân Hạo cười vẩy vẩy tay về phía bọn họ, thái độ tỏ ra vô cùng thân thiết.

Giản Quân Khải ánh mắt chợt lóe, không nói gì.

Dư Hạc nhìn Kiều Tân Hạo đang mỉm cười đến gần bọn họ, cau mày, theo lệ gật gật đầu.

“Lần trước làm vỡ cửa kính nhà cậu, thật ngại quá.” Hẳn ngay từ đầu đã chỉ nói chuyện với mỗi Dư Hạc, giống như hoàn toàn không nhìn thấy Giản Quân Khải vậy.

Quân Khải khẽ khàng cười, nụ cười mang theo chút trào phúng, nhưng lại ngoài ý muốn không có phản ứng gì.

“Không sao, cậu đã nói xin lỗi với tôi rồi.”

“Không ngờ trong tình huống này mà cũng gặp được cậu, quả thật là bất ngờ. Sao nào ? Cậu quen em gái của A Dương ư ?” Kiều Tân Hạo mỉm cười.

Dư Hạc: “...”

“Thôi rồi, xem ra cậu lại biến thành tên mặt than ít nói a.” Hẳn bất đắc dĩ nhíu mày, “Đồ ăn ở bên kia, cậu muốn ăn gì không ?”

Dư Hạc mặt mày càng nhăn nhó sâu hơn, cậu hơi hơi hé miệng, trong lúc ánh mắt Kiều Tân Hạo còn đang tỏa sáng mà chớp mắt chuyển hướng về phía Quân Khải, “Ồ đây chán quá, chúng ta tặng quà xong rồi nhanh về đi !”

Quân Khải nở nụ cười, “Được, Lý Y Hiểu ở bên kia, chúng ta qua đi.”

Dư Hạc nhìn về phía anh chỉ, sau đó trầm mặc đi đến đằng đó.

Giản Quân Khải xoay đầu lại, lộ ra một nụ cười khinh miệt với Kiều Tân Hạo, “Muốn của người ta không phải chỉ đơn giản như vậy đâu, cậu thật đúng là một chút cũng không hiểu Dư Hạc a ! Đứng trước mặt em ấy mà không nhìn tôi sẽ làm em ấy tức giận.”

Nói xong anh đắc ý cười, xoay người đuổi theo cước bộ của Dư Hạc.

“Cậu...” Kiều Tân Hạo hung hăng hít sâu vài hơi, siết chặt nắm tay.

“Ha ha... Ha ha ha ha.”

Dư Hạc nghi hoặc quay đầu nhìn anh một cái, “Cười cái gì thế, trông ngốc chết đi được !”

Quân Khải cố gắng duy trì nét bình tĩnh trên mặt, nhưng cuối cùng vẫn nhịn không được nhếch môi cười, “Không có, anh chỉ là cảm thấy... thật thích thú !”

Dư Hạc bĩu môi, lại quay đầu liếc mắt nhìn Kiều Tân Hạo một cái, nhíu nhíu mày, “Anh đã từng nói cậu ta muốn câu dẫn em ?”

“Trông bộ dạng hiện tại của hẳn, thì chắc là đúng thế !”

“Nhưng mà tại sao cậu ta lại thích em” Dư Hạc mấp máy môi, “Nếu cậu ta không để ý thì em rất muốn kết bạn với cậu ta. Còn về phần những mặt khác...”

Lúc nói tới đây ngay cả chính cậu cũng không tin được mà cười, “Mười mấy năm trước đây tất cả mọi người đều tránh xa em, đột nhiên bây giờ như thế nào lại xuất hiện nhiều người thích em như vậy nhỉ. Oa, tự dưng thấy mình có mị lực ghê nha !”

Giản Quân Khải vẽ mặt khinh bỉ nói: “Mặc dù hiện tại với ngoại hình này vẫn có thể hấp dẫn người khác, thế nhưng cũng đừng tự kiêu như vậy chứ ! Nghe anh này...”

Anh xoay người lại, câu lấy vai Dư Hạc, biểu tình bất chợt trở nên dị thường nghiêm chỉnh, “Ít nhất tên kia đối với cậu tuyệt đối sẽ không thật tâm, hấn kiêu căng ngạo mạn, lòng tự trọng lại quá mạnh mẽ, chính là thuộc cái loại người bị người khác làm bề mặt thì nhất định sẽ trả thù cho bằng được. Mà anh thì... làm bề mặt hấn không chỉ một hai lần.”

Dư Hạc trong lòng chớp động, biểu tình nháy mắt lạnh xuống, “Ý của anh là, hấn là vì muốn trả thù anh, cho nên mới muốn đến câu dẫn em nhằm khiến anh đau khổ.”

Quân Khải buông cậu ra, “Tóm lại, em đừng nên có quan hệ sâu lắm với hấn.”

Dư Hạc ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt đột ngột trở nên phức tạp.

“Sao vậy ?”

Dư Hạc lắc lắc đầu, không nói gì.

“Chúng ta đi thôi !”

Lý Y Hiểu nhìn Dư Hạc với Giản Quân Khải đi tới, hơi cau mày, “Dư Hạc cậu bây giờ quả thật đã khác hẳn trước đây rồi nhỉ, thế nào, trước giờ tôi chỉ từng nghe nói nữ sinh trung học không đứng đắn mới đi cặp kè với bọn nhà giàu mới nổi, để cho người khác bao dưỡng mình. Bây giờ ngay cả nam sinh cũng vậy sao ?” Nói rồi ánh mắt của nàng đảo qua người Quân Khải và Dư Hạc một vòng, đột nhiên nở nụ cười, “Quan hệ của các cậu thật đúng là tốt.”

Sắc mặt Dư Hạc lạnh lùng, ánh mắt chợt trở nên sắc bén.

“Tôi đã từng nghe rằng mình như thế nào thì sẽ nhìn người khác ra thế nấy. Có những người cứ thích nghĩ xấu cho người khác, bởi vậy chắc chắn bản thân sẽ còn xấu xa hơn gấp trăm lần.” Quân Khải mang trên mặt một nụ cười mỉm, ánh mắt lại rét lạnh thấy xương.

“Cậu nói vậy là ý gì.” Lý Y Hiểu nhất thời liền nổi giận, tức điên nhìn anh.

“Tôi không có ý gì, chỉ là không rõ cậu rốt cuộc có điểm nào hơn người mà hết lần này đến lần khác muốn hăm dọa Dư Hạc, trước kia thì nói em ấy ghê tởm, bây giờ lại nói là bị người bao dưỡng, cậu có biết không, căn cứ vào những điều trong , thì những ngôn từ của cậu đã đủ để Dư Hạc yêu cầu nhận lỗi rồi. Mặt khác, nếu sự tình quá mức nghiêm trọng, còn có thể tố cáo cậu tội vũ nhục phỉ báng người khác. Tôi cảm thấy, lời mà cậu vừa mới nói đã có thể gán vào tội tình nghi đã vũ nhục người khác, dù sao thì cậu cũng đã nói ra trước mặt bao nhiêu người thế này.” Giản Quân Khải lạnh lùng nói, quét mắt một vòng nhìn những người vẫn đang im lặng vây xem, “Đừng tưởng rằng cậu có một người cha giàu có thì muốn làm gì cũng được.”

“Cậu đừng hòng ở nơi này mà lừa bịp người ta, lại còn cái gì Luật Dân Sự nữa, nói cứ như là sự thật vậy, tôi cho cậu biết...”

“Hiểu Hiểu.”

Ngay lúc này, một giọng nói tràn ngập tức giận từ sau lưng nàng truyền tới, Lý Y Dương mặt mày tối sầm đi đến, “Anh chẳng phải đã cảnh cáo em đừng gây chuyện sao ?”

Y xoay người, nhìn lướt về phía một người đàn ông trung niên ở ngoài sân đang nói chuyện với bạn bè, hơi cau mày, “Ba đang ở bên kia kia, em thật muốn bị ông đánh hay sao ?”

“Anh, ngay cả anh cũng giúp bọn họ sao.” Lý Y Hiểu cắn tức giậm chân, chợt cảm giác những ánh mắt chung quanh đều mang theo chút khinh thường.

“Xin lỗi.” Lý Y Dương nhẹ cười với Dư Hạc và Giản Quân Khải, “Thật sự là xin lỗi, Hiểu Hiểu nó từ nhỏ đã được nuông chiều quá nên hóa hư, tính tình có điểm không được tốt, nó cũng chỉ là hơi cứng đầu thôi, chứ thật ra không có ý gì xấu cả.”

“Ha ha.” Giản Quân Khải cười, ngữ khí phi thường châm biếm, “Anh nói nàng không có ý gì xấu, anh cho là chỉ cần nói vài câu như vậy, lại cũng không xúc phạm gì tới người khác, thì sẽ không cần chịu trách nhiệm pháp luật sao ? Nếu thế thì tôi mỗi lần gặp em gái anh sẽ vũ nhục nàng vài câu nhé...” Nói xong anh xoay người, liếc mắt nhìn Lý Y Hiểu một cái, “Một đứa con gái như vậy, vừa thấy đã biết không có gia giáo, lại còn luôn tự cho mình là công chúa, chẳng phải chỉ là nhà có chút tiền thôi sao, tôi thấy ngay cả gái điếm còn cao quý hơn nàng.”

“Cậu...” Hai mắt Lý Y Hiểu tràn đầy lửa giận, nàng giơ tay lên muốn đánh tới.

“Được rồi.” Lý Y Dương giữ cổ tay nàng, lạnh lùng nhìn nàng, ngữ khí vô cùng uy nghiêm.

“Anh ! Anh vừa nãy cũng nghe cậu ta nói rồi đó !” Lý Y Hiểu nhất thời cảm thấy ức chế tột cùng, hốc mắt cũng đã đỏ lên.

Giản Quân Khải nhẹ nhàng nở nụ cười, “Trên thế giới luôn có những người như vậy, xem mình với người khác như ở hai cấp bậc khác nhau. Tôi chỉ mới nói cậu một câu như vậy mà đã chịu không nổi. Cậu mắng Dư Hạc cũng đâu chỉ một lần, nếu dựa theo phản ứng vừa rồi của cậu, thì Dư Hạc chắc là phải muốn giết cậu mới được coi là phản ứng bình thường.”

Nói xong anh lạnh lùng đảo mắt nhìn những người chung quanh một lần, “Tôi cũng có một người thân làm luật sư, cho nên những lời tôi vừa nói cũng không phải là nói bừa, tuyệt đối là có căn cứ pháp luật, người nào không tin cứ về tra thử, nếu về sau còn để tôi nghe được lời nào vũ nhục Dư Hạc nữa, thì tôi nhất định sẽ tố cáo người đó.”

“Còn cậu.” Giản Quân Khải khinh miệt liếc mắt nhìn Lý Y Hiểu, “Chẳng lẽ cậu mời Dư Hạc đến dự party sinh nhật của mình chính là để vũ nhục mấy câu với em ấy ư, thật đúng là ăn no rừng mỡ.”

Lý Y Hiểu nhất thời cảm thấy lửa giận trong nháy mắt bốc lên tận đại não, nàng một tay còn đang bị anh trai nắm, tay kia liền từ bên cạnh mò được một ly rượu mà hướng về mặt Giản Quân Khải hất.

“Xoát” một tiếng, dòng rượu màu đỏ theo làn tóc chậm rãi chảy xuống, sau đó từ cổ áo chảy xuống ngực.

Tiểu Hạc.” Quân Khải lăng lăng nhìn thiếu niên đang chắn trước mặt mình, trong ánh mắt tràn đầy sự kinh ngạc cùng phẫn nộ, ngực không ngừng phập phồng.

Dư Hạc nhăn nhó, mái tóc rũ xuống dính trên trán, chớp mũi một mùi cay nồng của chất cồn, quần áo ướt nhẹp dán lên da thịt, dính dính khiến người ta không thể nào thoải mái.

Cậu móc từ trong túi ra một hộp quà, vứt ngay xuống dưới chân Lý Y Hiểu, biểu tình dị thường lãnh liệt.

“Có một số việc, tôi không nói cũng không có nghĩa là tôi không để ý. Cậu lần này đã hơi quá đáng.”

Giản Quân Khải hơi kinh ngạc nhìn Dư Hạc, thật sự không nghĩ rằng cư nhiên có một ngày sẽ nghe được một câu như thế từ trong miệng cậu.

40. Chương 40

Lúc này vẻ mặt của cậu vừa hồ hởi vừa lạnh lùng, lại đứng thẳng tắp, cổ hơi ngẩng lên, một khí chất tự tin lại ngạo nghễ chợt tản ra.

Kiều Tân Hạo đang định đi tới một chút, hần từ xa xa nhìn Dư Hạc như vậy, không biết sao trong lòng đột nhiên nổi lên một tình tự khó hiểu, gãi vào tim hần, ngứa ngáy.

“Cậu tốt nhất là hãy nói xin lỗi, nếu không lần này tôi sẽ không bỏ qua.” Không biết vì cái gì, Dư Hạc khi nói những lời này biểu tình vô cùng nghiêm túc, cậu chăm chăm nhìn Lý Y Hiểu, “Còn nữa, bộ đồ trên người tôi là mới mua hôm nay, tổng cộng 1188 chẵn, giảm giá còn 950.4, số 4 sau tôi miễn cho cậu, mời cậu mau chóng bồi thường tôi 950, bằng không cậu phải mua trả tôi một bộ như đúc bộ này thì tôi sẽ bỏ qua.”

“Cậu...” Đôi môi Lý Y Hiểu càng không ngừng run run, nàng hơi kích động, nhưng vẫn tỏ ra mạnh mẽ trấn định, “Dựa vào cái gì mà tôi phải xin lỗi, là cậu ta khiêu khích tôi trước. Về phần quần áo của cậu, tại sao muốn tôi bồi thường chứ, rõ ràng là chính cậu đột nhiên vọt tới. Còn nữa, ai mà biết được quần áo của cậu có phải thật sự giá bao nhiêu đó không...”

“Hóa đơn vẫn còn, mấy ngày nữa tôi sẽ đưa tới cho cậu.” Dư Hạc thản nhiên nói, sau đó xoay người nói với Giản Quân Khải, “Bọn mình về trước đi !”

Quân Khải cười gật đầu, sau đó hung hăng trừng mắt nhìn Lý Y Hiểu một cái, “Có những người cứ thích đổ lỗi của mình lên đầu người khác, thật sự là chút xấu hổ nhục nhã thường tình cũng không có.”

Nói rồi anh xoay người cùng rời đi với Dư Hạc.

Không khí ở hiện trường có một chút quỷ dị, Lý Y Hiểu cắn răng đứng tại chỗ, ngực liên tục đập phồng. Lý Y Dương đứng bên cạnh nàng, nhìn bóng dáng hai người rời đi, biểu tình hơi nghiêm trọng.

“Nhìn cái gì nữa, tránh ra hết cho tôi !” Lý Y Hiểu lớn tiếng quát to, sau đó xoay lưng nổi giận dùng dùng lên lầu.

Vừa ra khỏi phòng khách, Dư Hạc liền thở phào mấy hơi, ngón tay của cậu nhẹ nhàng run rẩy, ánh mắt lập tức thay đổi ngay, “Hô, căng thẳng muốn chết.”

Cậu xoay mặt nhìn Quân Khải, “Em vừa rồi chắc không tính sai đi !” Nói xong cậu nhú nhú mày, cúi đầu cẩn thận nhắm lại, “1188 nhân với 0.8, tám tám sáu mươi bốn...”

Giản Quân Khải ngẩn người, phụt một tiếng bật cười, “Ha ha, ha ha ha, tiểu Hạc em có cần phải như vậy không.”

Dư Hạc cúi đầu không thèm để ý anh, cậu cau mày, “Ừm, đích thật là 950.4”

“Ha ha ha.” Quân Khải ôm bụng cười không ngớt.

Dư Hạc nhú nhú mày, khó hiểu nhìn anh, “Cười cái gì ?”

Quân Khải khoát tay, vẫn như cũ cười không ngừng, “Không có gì, thật là không có gì.”

Dư Hạc trừng mắt nhìn, quả thật có chút không hiểu tại sao Quân Khải lại cười, cậu thầm thở dài, bỏ đi.

“Chúng ta về nhanh đi, dính dính khó chịu quá.”

Quân Khải bấy giờ mới thu hồi trên mặt, “Để anh qua đằng kia đón taxi.”

Mà trong phòng khách nhà Lý Y Hiểu, trải qua chuyện của hai người Dư Hạc, không khí trở nên có chút kỳ quái hẳn. Mọi người tốp năm tốp ba tụm lại bàn tán chuyện vừa rồi, trên mặt mang theo nụ cười bà tám.

“Hắc.” Kiều Tân Hạo vỗ vỗ vai Lý Y Dương, cau mày, ngữ khí có phần nghiêm túc, “Anh tốt nhất là trông coi em gái mình tốt một chút, đừng để nàng tìm Dư Hạc gây phiền toái hoài, đấy chính là muốn chết. Vừa rồi thái độ của nàng, nếu không phải nàng là em gái của anh, ông đây đã xông tới tấn cho nàng một trận nhớ đời rồi.”

Biểu tình của Lý Y Dương hơi biến đổi, y mỉm cười, “Tôi nếu quản được nó thì còn cần gì cậu nói. À, đúng rồi, cậu với cái tên Dư Hạc gì kia quan hệ tốt lắm sao ? Chuyện này cũng kỳ lạ nhỉ, bạn bè của cậu chẳng phải tôi đều biết sao ? Vậy cậu ta với cậu bắt đầu quen từ khi nào.”

Kiều Tân Hạo nhin không được mà cười, hắc làm ra một bộ ‘anh am hiểu quá’, “Mới quen gần đây, tôi đang theo đuổi cậu ta, cậu ta sớm muộn gì cũng sẽ thuộc về tôi thôi.”

Lý Y Dương sững sốt, không thể tin ngẩng đầu nhìn hắc, ngay cả chớp mắt cũng quên luôn.

“Sao vậy ?” Kiều Tân Hạo tỏ vẻ hơi nghi hoặc, hẩn thu hồi nụ cười, “Chẳng lẽ nào anh kỳ thị đồng tính luyện ái chứ ! Không thể nào a, anh không phải đã từng chơi đùa với con trai rồi sao ?”

Lý Y Dương chưa kịp trả lời thì Kiều Tân Hạo lại vỗ vỗ vai y, “Yên tâm đi, tôi chỉ là vui đùa một chút thôi, sẽ không thật sự có cái gì với cậu ta đâu.”

Ánh mắt Lý Y Dương chợt lóe, y cười cười, “Chỉ là có điểm không hiểu, cậu trước giờ chưa từng sinh hứng thú với bất kỳ thằng con trai nào mà. Bất quá...”

Y quay đầu nhìn Kiều Tân Hạo, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đầy thâm ý, “Người kia trông có vẻ như không hề để ý cậu chút nào, nếu tôi đoán không sai, thì cậu ta với người bên cạnh là một đôi đi. Nghe nói người nọ tên là Giản Quân Khải, gia cảnh cũng không thua kém nhà cậu là bao. Cậu tự tin như vậy sao ?”

Kiều Tân Hạo châm chọc cười cười, sau đó khẽ sát vào mặt y, “Bởi vậy tôi mới tới tìm anh. Anh chẳng phải là đã chơi đùa với vài người rồi sao, nghĩ giúp tôi xem phải làm thế nào mới có thể thu Dư Hạc vào trong tay.”

Lý Y Dương nhin không được nở nụ cười, mang theo chút châm chọc, “Muốn tôi hỗ trợ ?”

“Đúng vậy, thế nào hử, người anh em không muốn sao !” Kiều Tân Hạo vờ giận dữ nhăn mày.

“Không có.” Lý Y Dương mỉm cười, “Tôi rất thích ý.”

“Vậy thì anh nhanh nói cho tôi đi.” Kiều Tân Hạo thoát nhìn có chút nôn nóng.

“Xem hiện tại mà nói, cảm tình giữa Dư Hạc với Giản Quân Khải rất tốt, cậu hoàn toàn không có khả năng chen chân vào.” Lý Y Dương vuốt vuốt cằm, “Cậu lại cứ ấp ủ mục đích mãnh liệt như vậy mà tiếp cận cậu ta sẽ chỉ làm cho cậu ta phản cảm, không bằng trước tiên hãy giải thích với cậu ta đã, nói là cậu hay nói giỡn thôi, chứ kỳ thật không có ý gì với cậu ta hết, rồi sau đó dùng thân phận bạn bè ở bên cạnh cậu ta, chậm rãi bồi dưỡng cảm tình.”

“Dùng thân phận bạn bè ?”

Lý Y Dương xoay người nhìn hẩn, nhíu mày, giống như có thâm ý gì đó nói: “Đúng vậy, lấy thân phận bạn bè.”

Dư Hạc tắm xong, từ trong phòng tắm bước ra. Quân Khải ngồi trên ghế salon, nghe thấy tiếng liền nhin không được ngoái đầu, ánh mắt không ngừng di chuyển trên người cậu.

“Muốn làm gì !” Mặt Dư Hạc đỏ lên, cậu ném cái khăn lên mặt Quân Khải.

Quân Khải nhin không được mà cười, lấy khăn ra, nhìn Dư Hạc ngoan ngoãn ngồi bên anh chờ anh lau tóc giúp, nhếch miệng, “Em đã thành thói quen cứ hễ tắm xong là ngồi xuống cạnh anh a, không biết tự lau sao ?”

Dư Hạc mặt bình tĩnh quay đầu nhìn anh, sau đó lấy cái khăn trên tay anh lại, tự mình lau lau tóc.

“Ài ài, đừng vậy mà, anh chỉ nói đùa thôi !” Quân Khải vội vã giật lại cái khăn trên tay cậu, sau đó vui sướng thỏa mãn giúp cậu lau khô tóc, “Đúng rồi, tiểu Hạc, vừa rồi em rất là khí phách đó, ha ha, thật sự là cực suất. Em biết không ? Anh thấy hai mắt của mấy cô bé nữ sinh cũng đều nổi hình trái tim mà nhìn em luôn.”

Nói tới đây anh lại có chút không vui, “Đôi khi thật không thích em đột nhiên trở nên hấp dẫn lực chú ý của người khác như vậy, có biết anh ăn giấm chua nhiều thế nào không ?”

Dư Hạc bĩu môi, quay đầu nhìn anh, “Sao lại gọi các nàng là cô bé, rõ ràng anh cũng đâu lớn hơn các nàng là bao đâu ? Còn nữa, rõ ràng lúc nói chuyện với anh, hai mắt bọn họ còn nhiều trái tim hơn mà.”

Giản Quân Khải sững sốt, sau đó có hơi xấu hổ cười, “A ha... ha ha.”

“Giờ đã khuya rồi, anh không cần về nhà sao ?” Dư Hạc cảm thụ sự dịu dàng của Quân Khải khi lau tóc cho mình, mi mắt hơi cúi xuống.

Giản Quân Khải ngưng một lát, không nói gì, qua một lúc lâu anh mới khẽ thở dài một hơi, “Mấy ngày nữa sẽ là lễ mừng năm mới.”

Dư Hạc khẽ run lên, môi mím lại, nhẹ gật đầu, “Ừm.”

Đột nhiên một mảnh im lặng, không một ai lên tiếng, bầu không khí yên tĩnh lan tràn.

Một lát sau, cảm giác tóc của Dư Hạc cũng coi như xong, Giản Quân Khải nhẹ nhàng cười, buông cái khăn trên tay xuống, “Anh về đây.”

“Ừ.” Dư Hạc gật đầu.

Giản Quân Khải ra khỏi căn nhà, anh xoay lại nhìn thoáng qua cánh cửa đã đóng kín, khe khẽ thở dài.

Vào những lúc như thế này, anh chỉ biết tự hỏi tại sao thời gian lại trôi qua chậm đến vậy, nếu bây giờ bọn họ đã tốt nghiệp đại học thì tốt biết mấy, như thế thì sẽ không còn ai có thể can thiệp vào chuyện giữa bọn họ nữa.

Những ngày gần đến cuối năm, những thứ như là họp thường niên ở công ty, yến tiệc buôn bán cũng bắt đầu nhiều hơn, Giản Hành Tri không biết có thật lòng hay không mà nay đã bắt đầu muốn bồi dưỡng Quân Khải, mỗi lần tham dự yến hội sẽ luôn mang anh theo, quả thật khiến anh phiền chán không thôi.

Anh bị ba lôi đi một vòng nghe giới thiệu, nhưng tới cuối cùng anh cũng đã quên mất người nào đã được ba mình giới thiệu qua, người nào là chưa, anh uống không ít rượu, đầu hơi có chút choáng váng.

“Ba, đầu con hơi choáng, con ra ban công chút cho tỉnh bớt rượu.”

“Được rồi, vậy con đi đi, nhớ mau quay lại.” Giản Hành Tri xoay đầu dặn dò một câu, sau đó lại tiếp tục tán gẫu huyền thuyên.

Quân Khải nhíu mày, đi về phía ánh nắng mặt trời rọi tới, lúc sắp đến gần, chợt phát hiện ngoài ban công hình như có một bóng dáng quen thuộc.

Người nọ đang đặt móng ngồi trên lan can, một tay không ngừng bóc đồ ăn trong chiếc đĩa bên cạnh, tay kia thì cầm di động.

Lúc này biểu tình trên mặt hắn giống như có điểm mất kiên nhẫn, hắn vừa nói chuyện điện thoại mà miệng lại không ngừng nhai nuốt thức ăn, cho nên giọng có vẻ hơi ngọng, “Được rồi được rồi, con đã biết, cho dù con có về thì ba cũng đâu có thì giờ trông nom con đâu ? Yên tâm, gần đến khai giảng con sẽ trở về. Biết rồi biết rồi.”

“Cảnh tượng này có gì đó thật là quen thuộc.” Quân Khải cười lên tiếng.

Hạ Hàm bị anh thành lĩnh lên tiếng mà hoảng hốt, cơ thể khẽ run lên, suýt chút nữa là bật ngã mà té. Hắn nghiêng ngả một chút rồi ngồi vững lại, ngơ ngác nhìn không chớp mắt, sau đó đưa tay lên xoa ngực, “Ôi cha má ơi, làm tôi sợ muốn chết khiếp.”

“Bộ tôi đáng sợ vậy sao ?” Quân Khải cười cười, đi qua đó.

“Không phải, mấu chốt là tôi đây đang ngồi ở nơi nguy hiểm đó ! Cậu vừa rồi lên tiếng suýt nữa đã hù tôi té rồi.” Hạ Hàm tới giờ vẫn còn chưa hoàn hồn, hắn vẫn không ngừng xoa ngực, cố gắng nuốt xuống mớ thức ăn trong họng.

“Ai kêu không đứng đi ngồi trên lan can chi, tôi còn tưởng rằng bất kể thế nào cậu cũng không ngã xuống chứ ! Cái lần trước chẳng phải là rất thông dong tiêu sái sao ?” Quân Khải nhin không được chọc hắn.

“Ờ...” Hạ Hàm đang tính nói chuyện, vừa mở miệng thì no quá mà ợ một cái, “Cái đó là do tôi giả bộ thôi !”

Nói xong câu đó hắn mới chợt sững sờ, chết rồi chết rồi, cái hình tượng thiếu niên đơn độc tinh khiết khờ dại sáng sủa luôn ngự trang trước mặt Giản Quân Khải đâu ! Á, chắc chắn là tại bữa nay uống rượu, nhất định là vì uống rượu.

Hắn âm thầm thở dài trong lòng một tiếng, sau đó ngẩng đầu lên mỉm cười rạng rỡ, “Thế nào, cỡ như vậy đã đẹp trai chưa ?”

41. Chương 41

Quân Khải khẽ cười, anh bắt đắc dĩ gật đầu, đồng ý nói, “Đúng vậy, đẹp trai kinh người.”

Thế là Hạ Hàm nhún vai, được dịp cười theo.

“Chuyện kia...” Hấn dừng một chút, “Chùng nào cậu mới dẫn người kia của mình theo chơi đây ? Lần tới tôi muốn được gặp cậu ta một lần a !”

“Tiểu Hạc à ?” Biểu tình Quân Khải hơi cứng lại trong chớp mắt, bắt quá rất nhanh anh liền thần nhiên cười, “Nếu tính cả lần này thì chúng ta mới gặp nhau ba lần ha ? Vừa quen mà đã muốn cảm dỗ người của tôi à, tôi không muốn đấy, tôi rất là độc tài.”

Hạ Hàm trong lòng hơi rục rịch, nghe ý những lời này của Giản Quân Khải, thì mặt ngoài là cậu ta chỉ nói giỡn, nhưng thực tế là cậu ta đang có cảnh giác, không muốn cho Dư Hạc tiếp xúc với hấn. Kỳ thật đó cũng là bình thường, dù sao người chỉ mới gặp mặt vài ba lần thì ai mà đi tin tưởng, huống chi là hấn.

“Ha ha.” Hạ Hàm sang sảng cười, “Không lẽ cậu sợ tôi có ý đồ gì với người ta sao.”

“Đúng thế, Tiểu Hạc thật sự rất tuyệt vời, tôi sợ cậu sẽ trúng tiếng sét ái tình với em ấy mất.”

“Cút đi.” Hạ Hàm cười vỗ anh hai cái, “Đây là ‘tình nhân trong mắt hóa Phan An’ sao ?”

“Cậu cũng biết nữa à, trình tiếng Trung không tệ nhỉ !”

“Đùa hoài, tôi từ nhỏ đã lớn lên ở Trung Quốc mà, mười mấy tuổi mới sang Mĩ. Mà phải nói tôi thiệt tình không thích ứng nổi khí hậu ở nơi đó, cái đó còn chưa tính, quan trọng hơn là ở đây không có mấy món mình thường ăn.”

Nói xong hấn bóc lấy một miếng điểm tâm trong đĩa bên cạnh nhét vào miệng, như thể nghĩ lại còn ớn mà nhai nuốt ngấu nghiến.

Quân Khải liếc mắt nhìn hấn, buồn cười nói: “Món cậu đang ăn chẳng lẽ không phải thức ăn tây sao ?”

“Cái này không giống.” Hạ Hàm bĩu môi, “Thỉnh thoảng ăn một hai lần với ngày nào cũng ăn là hoàn toàn khác nhau.” Hấn cường điệu lại lần nữa, “Đúng, hoàn toàn khác.”

Giản Quân Khải cười cười, mở rộng đề tài này hơn.

“Khai giảng cậu phải về Mĩ đúng không ?”

“Đúng vậy.” Hạ Hàm gật gật đầu. Bởi vậy mới nói thời gian rất cấp bách.

“Phải rồi, cậu có ý kiến gì với lĩnh vực đầu tư mạo hiểm [1] không ?” Ánh mắt Quân Khải hơi lóe lóe.

Hạ Hàm cũng hơi sững sốt, giống như căn bản không nghĩ đến Giản Quân Khải lại đột nhiên khởi xướng đề tài này với hấn. Bất quá hấn rất nhanh phản ứng lại, cười nói: “Chú tôi có mở một công ty đầu tư mạo hiểm, tôi thường xuyên đến công ty chú ấy chơi mà !”

Hấn mỉm cười, cuối cùng cũng hiểu được lý do thái độ của Giản Quân Khải đối với mình nhiệt tình hơn tưởng tượng. Vốn dĩ hấn cũng đã nghĩ, việc đáp ứng lời mời từ một người xa lạ mới gặp lần đầu, thấy thế nào cũng chẳng giống tính cách của Giản Quân Khải. Không nghĩ tới, hóa ra là vậy.

Vì thế hấn thuận theo tâm ý của Quân Khải mà tán gẫu về các công ty đầu tư mạo hiểm có tiếng ở Mĩ, đối với các nhà đầu tư nổi tiếng này, trong đầu hấn đã sớm nhớ rõ như in. Hiện tại phải nói ra, miệng lưỡi có thể lưu loát, thao thao bất tuyệt mà nói, ngữ khí thần thái đều lộ ra một mùi chuyện nghiệp.

Quân Khải cũng cười, bất kể Hạ Hàm có nói cái gì, anh cũng đều có thể tiếp lời, tuy ít ỏi vài câu nhưng chuẩn xác mà đánh vào chiều sâu, vừa nghe liền biết anh đối với lĩnh vực này nghiên cứu rất kĩ.

“Hắc, không tồi ! Tôi là vì sống ở Mĩ một thời gian dài, rồi rảnh trò chuyện với chú về lĩnh vực này, mưa dầm thấm đất mới hiểu được một ít, còn cậu sao lại am hiểu mấy chuyện đó như vậy, hơn nữa quan điểm lại độc

đáo chuẩn xác đến thế. Trời ạ ! Tôi cảm thấy chú chắc chắn sẽ rất muốn làm quen cậu đấy !” Hạ Hàm trông rất là hưng phấn, mang trên mặt một nụ cười vui sướng.

Giản Quân Khải khiêm tốn nở nụ cười, “Cũng không khoa trương như cậu nói đâu.”

Anh trước kia quả thật có bước chân vào lĩnh vực này, nhưng cũng không đủ để anh có thể xuất khẩu thành văn nói ra những quan điểm trên, về nguyên nhân chân chính thì, chẳng qua là mấy người Hạ Hàm vừa đề cập tới đều được các nhà chuyên gia nghiên cứu thảo luận qua, anh chỉ mượn vài quan điểm của bọn họ thôi.

Một đoạn tán gẫu dai dẳng nhưng không hề buồn tẻ chấm dứt, ánh mắt Hạ Hàm càng lúc càng phát sáng, hắn bắt lấy cánh tay Quân Khải, thanh âm đề cao hai quãng. “Tôi thấy mình nhất định phải giới thiệu chú cho cậu mới được, tuyệt đối.”

“Vậy sao ? Nếu thật vậy thì đó là vinh hạnh của tôi a.” Quân Khải mang trên mặt mỉm cười, nhưng trong lòng lại hơi bất ngờ, mọi chuyện hình như tiến hành hơi thuận lợi.

“Đúng rồi, sao đột nhiên cậu lại đề cập chuyện này với tôi.” Hạ Hàm nghi hoặc tròn mắt nhìn anh, “Thoạt nhìn cậu cũng khá hứng thú với lĩnh vực này...” Hắn hơi hơi nghiêng đầu nhìn thoáng qua những người đang nói chuyện với Giản Hành Tri trong sảnh, “Không định tiếp quản công ty của ba cậu sao ? Chẳng lẽ cậu muốn tự mình gây dựng sự nghiệp ?”

Hắn quay đầu nhìn Quân Khải, biểu tình rất nghiêm túc.

Quân Khải hơi mím môi, “Không phải là vấn đề tôi có muốn kế thừa hay không, mà là cho dù tôi có muốn cũng không đến phần mình.”

Lúc anh nói những lời này thanh âm rất nhỏ, Hạ Hàm có chút nghe không rõ.

“Hả, gì cơ ?”

Quân Khải cười cười, “Không có gì, coi như là, dựa vào sức mình mà gây dựng sự nghiệp, chẳng phải sẽ rất có cảm giác thành tựu sao ?”

Hạ Hàm đồng ý gật gù đầu, “Ừm, đúng vậy đúng vậy, chú tôi thi thoảng cũng hay kể cho tôi về chuyện năm đó ông như thế nào như thế nào mà thành lập nên công ty, tôi nghe riết lỗ tai cũng muốn chai rồi.”

Quân Khải hơi háp hé miệng, đang tính nói chuyện. Hạ Hàm lại nói tiếp, “Nhưng mà, ở Trung Quốc đang học trung học mà muốn gây dựng một công ty tư nhân là một chuyện rất phiền phức ! Cho dù chỉ là việc đăng kí lập công ty đã phiền phức nhường nào, mà cũng chả có chính sách hỗ trợ nào cả. Trái lại, đang học trung học mà muốn xây dựng sự nghiệp trong nước phải nói là chuyện vô cùng khó khăn, cậu lập công ty pháp lý, tuổi chưa đủ đã là ngoài yêu cầu rồi ! Huống chi đến những thứ khác.”

Quân Khải trong lòng cả kinh, dường như muốn sững sờ tại chỗ. Phải thừa nhận, những lời Hạ Hàm vừa nói không khác gì mấy với lời anh định nói. Cái này, nên nói như thế nào nhỉ ? Xem như là tâm linh tương thông ? Hay là có cùng tư tưởng lớn ?

“Ha ha, bởi vậy a, tôi căn bản là không định tự lập công ty tại Trung Quốc ở cái tuổi này đâu !” Mấy giây sau, anh nhẹ nhàng cười cười, giống như thừa nhận lời Hạ Hàm vừa nói.

Hạ Hàm mở to hai mắt, trông mắt lóe lên quang mang hưng phấn, hắn xoay đầu lại, tràn đầy tự tin nhìn chăm chăm Quân Khải, “Hay là, chúng ta hợp tác thì sao.”

Quân Khải sững sốt, lần này là hoàn toàn giật mình ngay người tại chỗ.

...

Trong lúc mơ màng, Dư Hạc dường như thấy được một thân ảnh vừa như xa lạ lại vừa như quen thuộc, hắn cúi tay một nữ nhân, khinh miệt và ngạo nghễ nhìn xuống mình, khóe miệng mang theo một nụ cười giễu cợt. Thế nhưng không biết vì sao, Dư Hạc có chút không thấy rõ mặt người kia, bất kể thế nào cũng không thấy rõ được, chỉ có thể cảm nhận được ánh mắt nhìn chăm chăm mình của hắn.

Hắn cứ như vậy nhìn mình, sự lạnh lẽo trong đôi mắt khiến cậu cảm thấy cả người như muốn đóng băng. Cậu nhìn người kia quay sang hôn lên môi nữ nhân, trên mặt là nụ cười đắc ý như gió xuân. Rồi khi vừa xoay mặt lại lần nữa, đã trở thành một vẻ mặt cao ngạo khinh bỉ, hắn nói với mình, “Em ngu ngốc như vậy, tôi quen em chỉ là muốn lợi dụng em mà thôi, bây giờ em đối với tôi đã không còn giá trị, cho nên, chúng ta chia tay đi.”

Dư Hạc chỉ thấy lòng như bị cái gì mạnh mẽ quất vào từng nhát một, nhát thời như ngay cả hô hấp cũng không còn khí lực, toàn bộ đại não trống rỗng.

Cậu cảm thấy chân như nhũn ra, không còn cách nào chống chế được chính mình, chỉ biết lẳng lặng đứng nơi đó nhìn người kia mang theo bạn gái rời đi, cảm thụ sự đau đớn khi trái tim bị kim đâm thủng từng lỗ.”

Cuối cùng của cuối cùng, người nọ dừng lại, quay đầu nhìn cậu một cái, ngũ quan trên mặt nháy mắt hiện ra rõ ràng.

“A a !” Dư Hạc chợt bừng tỉnh từ trong mơ, đầu thấm đầy mồ hôi, hô hấp hơi dồn dập.

Cậu đỡ đầu nhìn về phía trước, cắn chặt bờ môi, ngực không ngừng phập phồng. Bên tai truyền đến từng trận tiếng pháo, dường như toàn bộ thế giới đều đang náo nhiệt. Dư Hạc hơi hơi nhăn mày, mới rút cục nhận ra hôm nay hình như là đêm giao thừa.

Giao thừa sao ? Cậu đã quen với việc vào ngày này sẽ đi ngủ sớm, rồi thì ngủ một mạch tới sáng hôm sau. Thế nhưng... Vì sao giờ này lại tỉnh giấc chứ ! Vì sao, lại mơ thấy một giấc như vậy ? Cậu vươn tay bịt hai tai lại, ngón tay vẫn còn nhẹ nhẽ run.

Không rõ tại sao, mắt của cậu có chút nóng lên, cũng chẳng biết là mồ hôi chảy vào mắt làm đau rát, hay là... khóc trong mơ.

.

Ôi, xem pháo hoa một mình a~ ! Quân Khải hơi thất thần ghé vào ban công nhà mình nhìn lên khói lửa trên bầu trời, hai mắt mất đi tiêu cự, giống như không biết phải nghĩ gì.

Hôm nay Lưu Ly Ly tới nhà anh, dùng thân phận nữ chủ nhân mà làm một bàn đầy thức ăn, sau khi ăn uống no đủ thì theo ba vào phòng, chả biết đang làm gì.

Giản Quân Khải cười khế, có lẽ cũng chẳng khó để đoán ra bọn họ đang làm gì.

Mấy tiếng trước, anh vừa nói chuyện điện thoại với Dư Hạc xong. Giọng nói của Dư Hạc hình như hơi buồn ngủ, nhừa nhựa nói cho Quân Khải là mình đã sớm leo lên giường.

Quân Khải hơi không biết nói gì, thường ngày ngủ sớm thì không nói, đêm nay là giao thừa đấy, mà em ấy ngay cả pháo hoa mừng năm mới cũng không thèm xem đã ngủ mất, anh quả thật rất nghi hoặc có khi nào đến mười hai giờ Dư Hạc sẽ bị tiếng pháo đánh thức hay không.

Anh vốn còn đang tính sang đón năm mới cùng Dư Hạc, có điều vừa nghe cậu lơ mơ nói cho xong ‘Không có việc gì sao ? Không có thì em ngủ đây’, anh mới cảm thấy được, hình như cũng không tất yếu phải sang đó. Thực ra cũng đâu cần phải để ý một cái đêm trừ tịch, nếu như Tiểu Hạc đã không thèm để ý mình chứ !

“Đồ đầu heo chỉ biết có ngủ.” Anh bĩu môi, nhẹ giọng cười mắng một câu.

Bây giờ đã 12 giờ rưỡi, tiếng pháo hoa dần dần trở nên thưa thớt, sau đó, Quân Khải bỗng nhận ra, điện thoại di động của mình hình như đang reo.

Ôi chao ? Anh nhíu nhíu mày, rõ ràng anh đã gọi điện chúc năm mới cho người kia, sao giờ này còn gọi lại ?

Cái tên “Tiểu Hạc” hiện rõ ràng trên màn hình, tim Quân Khải đập nhanh lên, sau đó bắt máy.

“A lô, tiểu Hạc ?”

[1] đầu tư mạo hiểm (tiếng anh: Venture capital): Là việc cung cấp vốn tài chính cho các công ty ở giai đoạn khởi động tăng trưởng ban đầu. Quỹ đầu tư mạo hiểm làm ra tiền bằng cách sở hữu cổ phần trong các công ty, các công ty này thường có một công nghệ mới hoặc mô hình kinh doanh trong ngành công nghiệp công nghệ cao, chẳng hạn như công nghệ sinh học, CNTT, phần mềm, vv.

42. Chương 42

Trong di động im ắng, chỉ nghe thấy tiếng pháo nổ.

“A lô, tiểu Hạc, tiểu Hạc em đâu rồi ?” Quân Khải che một bên tai đi vào phòng, tạp âm âm ỉ mới hơi giảm bớt.

“Rốt cuộc là em không lên tiếng hay có nói mà anh không nghe thấy ?” Anh khó hiểu nhíu nhíu mày, “A lô, a lô...”

“Anh... vẫn chưa ngủ sao ?” Qua thật lâu, bên kia di động mới truyền đến tiếng Dư Hạc có hơi trầm thấp.

“Làm sao vậy ?” Quân Khải lập tức nhận ra cậu có gì đó không thích hợp.

Dư Hạc mấp máy môi, “Em... Ừm, quên đi, không có gì.”

Cậu nói như thế lại càng làm cho người ta lo lắng, Quân Khải cau mày, “Rốt cuộc là làm sao ? Ngủ một mình không được à ? Có cần anh sang ngủ cùng không ?”

“Không cần.” Môi Dư Hạc vẫn còn hơi run, “Em chỉ là đột nhiên thức giấc nên gọi cho anh thôi.”

Không có gì cả, chỉ là bỗng dưng muốn nghe giọng nói của anh.

Quân Khải cười khẽ, “Sao nào, nhớ anh hử ?”

Dư Hạc thản nhiên gật đầu, “Ừm, nhớ anh.”

Giản Quân Khải dờ người một chút, trên mặt mang theo ý cười, “Ngày mai ba anh phải đưa dì Lưu về nhà nàng, anh sẽ không đi cùng bọn họ, đến lúc đó anh qua tìm em được không.”

Dư Hạc vui vẻ trong lòng, mặc dù thanh âm của cậu nghe không ra mấy may, “Thật không ?”

“Thật mà. Thế còn, em thật sự không cần anh qua sao ?”

“Giờ là đêm 30 mà, anh tìm taxi đâu ra a !” Dư Hạc nở nụ cười, “Đã nói không cần, cả ngày đi tới đi lui anh không mệt ư ?”

Quân Khải bĩu môi, “Còn không phải vì em sao ?” Nói xong anh nhìn lướt qua làn pháo hoa còn chưa ngừng bắn ngoài cửa sổ, “Lại một năm mới nữa rồi nhỉ !”

“Vậy... Ước vọng năm mới của anh là gì ?”

“Ước vọng năm mới sao ?” Quân Khải cười cười, “Đó là có thể cùng em vượt qua năm kế tiếp, rồi những năm kế tiếp của kế tiếp, ừm... Sau đó dưỡng em đến mập mạp phì nhiêu, ngoại trừ anh ra thì ai cũng sẽ chướng mắt em, ha ha, thế là em sẽ thuộc về riêng anh.”

“Tch.” Dư Hạc nở nụ cười, không hiểu sao, sau khi nói xong cuộc điện thoại này, nỗi bất an lo sợ của cậu ban đầu đã yên ổn lại. Giống như trong nháy mắt trở nên phong phú và thỏa mãn.

“Không còn gì thì em cúp.”

“Không phải chứ, em gọi đến chỉ để nói vài ba câu như vậy sao !” Quân Khải hơi khoa trương đề cao thanh âm.

“Đã nói là vì nhớ anh thôi mà !” Dư Hạc nói ra một câu sến súa mà mình rất hiếm khi nói.

Quân Khải ha ha phá lên cười, “Tiểu Hạc em bây giờ chắc chắn là lỗ tai đang đỏ.”

“Chán ghét.” Dư Hạc thấp giọng nói thầm một câu, sau đó cúp điện thoại. Nếu không phải đã cẩn thận nghe thì Quân Khải cơ hồ nghe không ra cậu nói gì.

Quân Khải nhẹ nhàng cười, mạnh phóng tới trên giường một cái, miệng cứ không tài nào khép lại chỉ muốn cười.

Mà bên kia, Dư Hạc im lặng ngồi trên giường, khẽ day day môi. Vừa rồi lúc ở trong mộng, trái tim nhiễm lên một tia cảm xúc khiến cho cậu cảm thấy thật xa lạ, loại cảm giác chưa xót và tuyệt vọng ấy dường như cậu chưa từng cảm thụ qua, cho dù cậu đã trải qua một đoạn thời gian dài trong tăm tối.

Ánh mắt người kia nhìn cậu, ngữ khí khi nói chuyện với cậu, đều lạ lẫm như vậy, nhưng lại vì sao... Vì sao cuối cùng khi hắn xoay người, lại hiện lên khuôn mặt của Quân Khải.

Vào khoảnh khắc đó, trong nháy mắt khi cậu bừng tỉnh khỏi giấc mộng, cậu đã thật sự vô cùng sợ hãi. Hết thấy mọi thứ rõ rệt như vậy, rõ đến mức như không phải là mộng, mà như là vào lúc nào đó sẽ chân thật phát sinh trong cuộc sống của cậu.

Nhưng là, sau khi gọi cho Quân Khải một cú. Cậu mới chợt cảm thấy mình đã suy nghĩ quá nhiều, Giản Quân Khải thích Dư Hạc, đây là một sự thực mà cậu phi thường chắc chắn, cũng là một sự thực đủ để khiến cậu có thể bình tĩnh trong nụ cười suốt thời gian qua. Mà giấc mộng kì lạ kia, nhất định là vì cậu đã lo lắng thái quá nên mới xuất hiện.

Một thời gian dài bị mọi người ghê lạnh, bỗng dưng xuất hiện một người quan tâm đến mình, trân trọng mình, toàn tâm toàn ý thích một mình mình, cậu sẽ một bên thấy hạnh phúc, một bên sợ hãi. Lo lắng người ấy có phải một ngày nào đó sẽ rời bỏ mình hay không, sau đó lại để mình đơn độc như cũ.

“Mi lại nghĩ vớ vẩn gì nữa đây.” Dư Hạc có chút tức giận với chính bản thân, rõ ràng là tự nói nhưng lại nghĩ là Quân Khải...

“A a a a !” Cậu phiền não xoa loạn tóc mình, sau đó an tĩnh lại, hít một hơi thật sâu, phịch một tiếng nằm thẳng xuống, lấy chăn trùm kín cơ thể.

Ngủ !

“... Quả nhiên Quân Khải xoa tóc vẫn thoải mái hơn.” Trước khi nhắm mắt lại, Dư Hạc không biết nghĩ gì trong đầu mà đột nhiên thốt ra một ý nghĩ, cậu có chút buồn cười, cuối cùng cũng an tâm ngủ.

Nhưng Dư Hạc cũng không biết được, cùng thời gian đó, Kiều Tân Hạo cũng một đầu đầy mồ hôi mà bình tĩnh khỏi cơn mộng.

Cả người hắn ức chế không được run rẩy, suy nghĩ như vẫn còn chìm trong giấc mộng vừa nãy, làm cho tim hắn nhận lấy từng trận từng trận đau nhói.

Trong giấc mơ hắn thấy một bầu trời đầy mây, thời tiết không được tốt, gió mạnh, mạnh đến thổi chiếc khăn quàng cổ của hắn bay phấp phới. Hắn đang cầm một bó hoa cúc màu trắng, bước đi trong một khu mộ không một bóng người. Hắn gần như có thể cảm nhận được tâm tình khi đó của mình, có một ít vô vị, một ít hối hận, một ít bi thống, còn lại là sự chua xót tràn ngập.

Rõ ràng hốc mắt khô ráo như vậy, không có một chút muốn khóc, thế nhưng con tim lại nặng trĩu một vùng, cứ như bị một tảng đá thật to đè xuống, làm cho hắn ngay cả hô hấp cũng có một chút bất lực.

Sau đó thì hắn ngừng lại trước một bia mộ, có một người đã đứng ở đó trước hắn, trước mộ được đặt một bó hoa bách hợp.

Người nọ nghe tiếng động liền xoay người lại, ánh mắt thoáng chốc tràn ngập ngọn lửa của căm hận, Kiều Tân Hạo chỉ cảm thấy một luồng gió lạnh lướt tới, nắm tay của người nọ đã dừng trên mặt hắn, bó hoa trong tay hắn rơi phịch xuống đất, cả khuôn mặt đều bắt đầu đau lên. Người kia hung tợn túm lấy cổ áo hắn, hai mắt đỏ hoe, nghiêng răng nghiêng lợi nói với hắn...

“Tên chó chết mày, bọn mày được lắm, tao nhất định sẽ khiến mày mất hết tất cả, thân bại danh liệt.”

Câu nói kia ẩn chứa một sự quyết tâm mãnh liệt sẽ không bỏ qua cho một người, làm cho Kiều Tân Hạo bỗng dâng lên một sự sợ sệt, loại sợ sệt này trong nháy mắt bao vây lấy hắn, khiến hắn bừng tỉnh ngay khỏi giấc mộng.

Tại sao, tại sao lại là hắn ? Tại sao lại mơ một giấc mơ đầy ẩn ý như thế ?

Hắn chưa bao giờ mơ thấy một giấc mộng như vậy, chân thật đến mức tỉnh dậy rồi vẫn còn nhớ rõ mỗi một chi tiết trong mộng, còn có thể cảm nhận được tình tự lúc trong mộng, sự đau đớn trong mộng.

Ngôi mộ kia...

Không hiểu sao, ngay thời khắc này, điều mà hắn càng nghi hoặc hơn cả không phải là nguyên nhân mình mơ thấy giấc mơ ấy, mà là...

Trên bia mộ kia viết tên ai, hắn đang cầm một bó hoa cúc rớt cuộc là muốn viếng thăm ai ? Rốt cuộc là ai đã để lại cho hắn một cảm xúc còn chút chua xót vương lại trong lòng nhưng không thể khóc được ?

Rốt cuộc là ai ?

Sáng sớm hôm sau, Quân Khải lười nhác nhìn ba mình dẫn theo Lưu Ly Ly thu dọn đồ đạc chuẩn bị bởi nàng về nhà, anh nhíu mày, biểu tình có vẻ rất bình tĩnh.

“Quân Khải, con thật sự không đi cùng chúng ta sao ?” Lưu Ly Ly rất nhiệt tình nhìn anh, khóe mắt đuôi mày giấu không được đắc ý.

Quân Khải cười cười, sau đó phát phát tay, “Hai người đi đường cẩn thận.”

Giản Hành Tri thản nhiên nói một câu, “Chúng ta đi đây.”

Đi đi đi đi, nhanh đi đi để tôi còn đi tìm tiểu Hạc.

Quân Khải có chút miễn cưỡng dạ một tiếng, anh tiễn bọn họ ra tới cửa, nhìn Giản Hành Tri cùng Lưu Ly Ly ngồi lên xe, dần dần khuất khỏi tầm mắt của mình, sau đó tinh thần liền trở lại sung sức, đón một chiếc taxi đi về chỗ Dư Hạc.

“He he, surprise !”

Dư Hạc vẻ mặt bình tĩnh nhìn Quân Khải đang giang rộng hai tay với mình, chớp mắt, “Anh đã đến.”

Quân Khải xoa tóc Dư Hạc một phen, nhanh chóng biến mái tóc mềm mại vén gọn gàng của cậu thành một ổ quạ, “Em ít ra cũng nên biểu lộ chút kính hỉ chứ, thấy ghét !”

Dư Hạc hơi mờ mịt nhìn anh, “Hôm qua anh nói bữa nay đến gặp a !”

Ặc ! Quân Khải đầu tiên ba vạch hắc tuyến. Được rồi, coi như thua em.

“Ăn sáng chưa ?”

“Em vừa mới nấu cháo, còn đang để trong bếp, anh muốn ăn không ?”

...

Ngày lại ngày cứ thế mà trôi, thời gian Quân Khải ở chỗ Dư Hạc còn nhiều hơn ở nhà mình, bọn họ cả ngày dính lấy nhau, cùng nhau xem TV, cùng nhau làm bài tập về nhà, sau đó cùng nhau lên giường ngủ.

Không lâu sau đó... Cuối cùng cũng đến nhập học.

Kỳ thật so với người thường, Quân Khải đặc biệt hy vọng có thể nhanh chóng đến nhập học, bởi vì sau khi nhập học anh sẽ có thể đóng đô ở chỗ này khỏi về nhà. Bất kể là vì Dư Hạc, hay là vì nữ nhân đã dọn đến ở nhà anh kia, anh đều ghét phải ở nơi đó.

Hôm nay, Quân Khải đang ngồi trong lớp học, tan học sắp đến, vì thế trong lòng anh liền nổi lên sự nôn nóng. Chuông tan học cuối cùng cũng reo, Quân Khải thu dọn xong đồ đạc liền định xông ra ngoài, mỗi buổi chiều đến chờ Dư Hạc tan học đã trở thành thói quen của anh.

Nhưng ngay lúc đó, ngoài cửa lớp bỗng truyền đến một giọng nói quen thuộc mang theo ý cười.

“Này, vội vã chạy đi để làm gì thế ?”

43. Chương 43

Quân Khải giật mình, dừng chân lại.

“Hạ Hàm, sao cậu tới đây ?”

Hạ Hàm tựa cả người vào vách tường ngoài lớp, giống như không có chỗ cho hắn dựa, hắn sẽ rất khó chịu. Hắn nhún vai, một bộ lười biếng, “Cậu học ở đây cũng đâu phải chuyện gì bí ẩn, huống hồ cậu còn học ở một ngôi trường nổi danh như vậy, tôi tùy ý hỏi cũng biết được cậu ở lớp nào.”

Quân Khải cười cười, đi tới cạnh hắn rồi ngừng lại, “Rồi đến tìm tôi làm gì ?”

“Tôi sắp về Mĩ, sáng mai lên máy bay, cho nên muốn nói lời từ biệt với cậu.” Ngữ khí của Hạ Hàm rất ung dung.

Quân Khải hơi sững sốt, tâm tình đột nhiên hơi nặng nề, “Đi sớm vậy sao ?”

Hạ Hàm bỗng bật cười, hắn nghiêng người, vừa định chụp bả vai Quân Khải thì bất chợt thấy đằng trước có một thân ảnh vừa xa lạ cũng vừa quen thuộc, hắn kinh ngạc, cánh tay dừng giữa không trung mấy giây, nhưng cuối cùng vẫn đặt xuống vai Quân Khải.

“Thế nào, luyện tiếu tôi à ?” Hạ Hàm cười đến thật rạng rỡ, đáng vẻ sáng láng rạng ngời.

Quân Khải cười gật đầu, “Cũng có một chút tí ti đi ! Quay về Mĩ rồi nhớ gọi điện cho tôi !”

“Cần gì thế, tụi mình có thể lên mạng nói chuyện mà, dạo này không phải ngày nào cũng tán gẫu sao ?”

“Tán gẫu trên mạng không thuận tiện lắm ! Sao hử, tiếu tiên điện thoại ?” Quân Khải nhướn mày, trêu chọc nói.

“Ha ha, có mới lạ ấy ! Vậy đi, tôi sẽ lưu số điện thoại của cậu.” Dừng một chút, sau đó hắn đề thấp thanh âm, “Mỗi người ra vốn một nửa, thấy sao ?”

“Cậu cũng nghĩ vậy hả ?” Quân Khải cũng đề thấp thanh âm theo.

Hạ Hàm hồ nghi nhìn anh một cái, “Tôi chỉ có một thắc mắc, là một học sinh trung học làm gì có nhiều tiền như thế ?”

Quân Khải dừng dừng cười, “Chính cậu chẳng phải cũng đang là học sinh trung học đấy thôi ?”

“Cái này không giống nhau !”

“Có gì mà không giống.”

“Rồi, rồi, tôi không nói với cậu nữa, tóm lại cứ vậy đi. Phỏng chừng cậu cũng không có thì giờ ăn một bữa cơm với tôi đâu ha.” Nói xong hắn ai oán thở dài một hơi, “Tôi đi đây, chúng ta liên lạc sau.”

Hắn vô cùng tự nhiên ôm Quân Khải một chút, sau đó vẫy vẫy tay với anh, “Tạm biệt.”

Quân Khải cười nói, “Tạm biệt.”

Hạ Hàm xoay người rất chi là tiêu sái rồi đi, có điều chỉ nhìn bóng dáng chắc chắn sẽ không tưởng tượng ra khuôn mặt nhún nhố thành một cục của hắn. Hắn cắn cắn môi dưới, “Mợ nó, cái loại cảm giác tội lỗi này là gì đây.”

Hắn suốt một đường luôn không ngừng lẩm bẩm tự nhủ, “Không phải lỗi của tôi không phải lỗi của tôi vừa rồi những chuyện nói muốn làm đều là dùng thân phận bạn bè đúng chính là dùng thân phận bạn bè.”

“Khốn kiếp.” Hắn đá mạnh cục đá trên mặt đất, nhìn nó văng đi thật xa, về mặt phức tạp lạ kì.

“Lại sao nữa thế ? Cậu mỗi lần tâm trạng không tốt liền đá mấy cục đá vô tội, chẳng phải nói là đến từ biệt Giản Quân Khải sao ?” Hà Minh Vũ phi thường bất đắc dĩ đứng ở trước cửa trường nhìn Hạ Hàm nổi giận đùng đùng đi ra, liếc mắt khinh thường một cái, bộ dáng này, chẳng khác nào một kẻ vừa mới bị người ta chửi.

Hạ Hàm nhìn y một cái, ánh mắt lập tức trở nên vô tội, “Cậu nhất định phải nói với tớ ‘Làm tốt lắm’, cậu nói xem tại sao tớ phải xoắn xuýt thế này chứ, tớ cũng chưa làm gì mà ! Tớ còn chưa giở trò hôn cậu ta trước mặt Dư Hạc a !” Hắn mở hai mắt thật to tròn nhìn Minh Vũ, tràn đầy vẻ ‘cầu an ủi’.

Hà Minh Vũ lại vút một ánh mắt xem thường cho hắn, y cơ bản đã đoán được sự tình bên trong câu nói không đầu không đuôi kia của tên Hạ Hàm. Vì thế y cau mày, buộc lòng nói: “Buông tha cho người ta đi, cậu không có khiếu làm tiểu tam đâu.”

Hạ Hàm tức khắc sôi máu, “Cậu nghi ngờ sức hút của tớ hả ?”

Hà Minh Vũ càng thêm hết cách, y vuốt trán, “Tớ đã nói bao nhiêu lần rồi, chuyện này chẳng liên quan gì đến sức với chả hút cả.”

Huống chi, cậu thật sự cũng không có.

...

Dư Hạc lẳng lẳng đứng tại chỗ, nhìn thiếu niên rạng rỡ như ánh mặt trời cách đó không xa rời đi, suy nghĩ trong đầu bỗng trở nên rối rắm.

Cậu có thể nghe rõ những lời bọn họ vừa nói, cũng nhìn thấy những động tác hơi bị thân mật của bọn họ trong lúc đó. Cậu cảm thấy bản thân có chút nực cười, rõ ràng chỉ là những động tác bình thường, thế nhưng vì sao lại cảm thấy trong lòng sâu não, thổ không ra hơi như vậy.

Cậu đứng im một lát, ổn định tinh thần xong, rút cuộc mới đi đến, “Quân Khải.”

“Tiểu Hạc ?” Ngữ điệu của Quân Khải mang theo chút bất ngờ, “Anh đang định tìm em đây ! Vừa rồi có một người bạn đến nói chuyện vài câu nên muộn vài phút.”

Nói xong anh cười đến bên cạnh Dư Hạc, xoa xoa tóc cậu. “Chờ sốt ruột chưa ? Chúng ta đi thôi !”

Dư Hạc cắn cắn môi, ngoan ngoãn đi bên người anh.

“Vừa rồi... Vừa rồi người kia, chính là người bạn nghe điện thoại của anh sao ?”

Cậu cảm thấy giọng nói có phần hao hao.

“Phì, em làm gì nhớ rõ giọng nói của một người như vậy.” Quân Khải cười, “Chính là cậu ta.”

“Quan hệ của hai người tốt lắm nhỉ !” Dư Hạc cúi mi, thanh âm rất nhỏ.

Ý cười trên Quân Khải càng sâu, anh kiểm chuyện xoa loạn tóc Dư Hạc, “Lần trước anh đã nói em nhất định là ghen mà, còn không chịu thừa nhận !”

Dư Hạc râm rì vài tiếng nhưng vẫn không nói được gì để biện giải, rốt cục, Dư Hạc đành chịu thua tròng mắt liếc anh một cái, im lặng.

Giản Quân Khải cười ha ha, thật sự nhịn không được chọt một tiếng lên má cậu.

Toàn thân Dư Hạc căng thẳng run lên, cậu vỗ ngực Quân Khải một cái, “Làm gì vậy, đang trên đường lớn mà !”

“Tiểu Hạc, anh đã nói với em, động tác biểu tình với ngữ khí nói chuyện vừa nãy có thể hiện rõ là hờn dỗi đó, thật sự !” Anh nghiêm túc chân thành nói.

Dư Hạc cũng chỉ biết yên lặng nhìn anh, sau đó tăng nhanh tốc độ đi về trước.

“Ai, chờ anh chút đã !” Quân Khải cười đuổi theo.

Thế nhưng bọn họ đã không nhìn thấy, ngay phía sau cách đó không xa, Lý Y Hiểu từ một nhà ăn bên đường bước ra, ánh mắt nàng hơi ngậy ra nhìn thân ảnh vô cùng hai hòa của Giản Quân Khải cùng Dư Hạc đi bên nhau, trợn mắt nhìn chăm chăm.

Nửa phút sau, nàng nhẹ nhàng nở nụ cười, “Tôi đã nói mà ! Dư Hạc như thế nào đột nhiên thay đổi lớn như vậy, còn dám nói hai người không có gì, dám nói không bị đại gia bao dưỡng, nói tôi sĩ nhục ? Nói phải tố cáo tôi ? Ha ha ha.”

Nàng có chút càn rỡ cười ra tiếng, hung tợn nhìn đăm đăm hai thân ảnh đã sắp đi khuất, hừ khê một tiếng.

Buổi tối, Giản Quân Khải đang ngồi trên bàn học làm bài tập, nói thật là đồng bài tập này đối với anh rất nhàm chán, nhưng vẫn đành nhẫn nại làm dần dần. Đột nhiên, một đôi tay từ phía sau choàng qua cổ anh, anh đầu tiên là cả kinh, sau đó liền ngửi được một mùi hương quen thuộc.

Cho nên anh kìm không được nở nụ cười, “Tiểu Hạc em làm gì đấy ?”

Cơ thể Dư Hạc hơi cứng lại, rồi buông hai tay đang ôm Giản Quân Khải ra, đứng thẳng người, trầm mặc đến một bên ngồi xuống.

Quân Khải thấy có đôi chút buồn cười, “Em lại làm sao vậy ?”

Dư Hạc yên lặng lắc đầu.

Quân Khải chỉ cảm thấy vờn quanh chớp mũi đều là mùi sữa tắm trên người Dư Hạc, anh khê cười, nhăn mày, giọng nói chợt trở nên trầm thấp mà gợi cảm, “Tiểu Hạc vừa này là muốn quyến rũ anh à ?”

Ha ? Dư Hạc kinh ngạc ngẩng đầu nhìn, lại chỉ nhìn thấy một khuôn mặt tươi cười vừa chớp nhoáng tới sát. Nhất thời một mùi hương tương tự cậu đập vào mũi, tiếp đó là làn hô hấp nóng rực phả vào mặt. Dư Hạc không hề động đậy, tùy ý Quân Khải nóng bỏng hôn lên môi mình, sau đó nhắm hai mắt.

Quân Khải dịu dàng cạy mở hàm răng cậu, đầu lưỡi không ngừng chơi trò đuổi bắt với Dư Hạc, không ngừng phát ra tiếng nước ướt át.

Vừa hôn xong, toàn bộ cơ thể Dư Hạc cũng mềm ra ngã xuống ghé dựa, hô hấp vẫn còn dồn dập, sắc mặt đỏ bừng một mảnh. Cũng không biết là vì xấu hổ hay là thiếu ôxi.

“Ha ha.” Quân Khải nở nụ cười, anh đứng thẳng dậy rồi ngồi trở về, lúc này mới đắc ý nhếch mày với Dư Hạc, “Lúc này mới gọi là câu dẫn nè ! Có điều chưa gì hết đã lui ra rồi !”

Mặt Dư Hạc càng đỏ thêm, cậu không phục trừng mắt nhìn Quân Khải, sau đó đứng phắt dậy kê mặt về phía Quân Khải.

Trên mặt Quân Khải bắt gặp mỉm cười, anh yên lặng ngồi một chỗ, chờ Dư Hạc hôn lên môi mình.

Anh nhìn gương mặt Dư Hạc cách mình ngày càng gần, sau đó...

“Ầm !” Dư Hạc chỉ không đứng vững một chút, mà cả cơ thể liền ngã về trước, vì thế nụ hôn vốn nên đặt xuống môi Quân Khải liền “choẹt” một tiếng tặng tiện nghi cho mặt bàn.

Quân Khải nhìn cái ót của Dư Hạc đang ngã nhào trước mặt, sửng sốt mấy giây, rồi sau đó phá lên cười ha ha.

“Ha ha ha ha ha, tiểu Hạc em thật hậu đậu ! Ha ha ha, không được rồi, tức cười chết anh mất.” Quân Khải vỗ bàn cười không ngớt, trong phòng quanh quẩn từng tràng cười tươi.

Dư Hạc giờ khắc này quả thực muốn ụp cái mặt mình xuống mặt bàn luôn vĩnh viễn, cậu vẽ mặt hổ thẹn, cứng ngắc tại chỗ không muốn nghĩ nữa.

“Ha ha ha, nào có ai hôn môi mà cũng đứng không vững, ha ha ha.” Giản Quân Khải giây phút này hoàn toàn vứt bỏ cái gì gọi là phong độ của mình, vẫn không ngừng cười trêu lại còn ghé vào trước mặt Dư Hạc. (đủ rồi cha, chuyện mắc cỡ muốn chết mà còn cười, không lo hỏi thăm mặt người ta nữa, biết đau lắm không, gãy sống mũi gặp môi bầm mắt đỏ máu trán tùm lum hết ---)

Dư Hạc rớt cục phất một tiếng nâng mặt lên, hai tay cậu chống lên bàn, dù thế nào cũng phải đứng thẳng lại. Cậu cảm giận liếc mắt Quân Khải một phát, mắt cũng sắp đỏ lên.

“HỪ.” Cậu khẽ hừ một tiếng, xoay người trực tiếp nằm úp xuống giường, vùi cả khuôn mặt vào trong chăn gối, lặng thinh nằm.

“Ha ha ha, tiểu Hạc anh sai rồi.” Quân Khải vô cùng muốn dẫn bớt xuống, anh biết lúc này không thể cười nữa, mà phải ôn nhu nói nhỏ nhẹ chậm rãi dỗ cậu mới được, nhưng mà... anh nhịn không được.

“Tiểu Hạc anh thật sự sai rồi.” Quân Khải đến bên giường ngồi xuống, lay lay bả vai Dư Hạc, “Em đừng như vậy, hừm hừm (nén cười), kỳ thật cũng không có gì đâu, chẳng phải chỉ là không đứng vững thôi sao ! Ha ha ha ha.”

Dư Hạc vẫn không cục kịch gì, nằm thẳng đơ nơi đó.

“Ha ha, tiểu Hạc em đừng vậy nữa mà, trùm kín như vậy không tốt cho hô hấp đâu. Tiểu Hạc, tiểu Hạc, tiểu Hạc em có nghe anh nói không ? Được rồi mà, anh sai rồi, anh không nên cười trêu em... Ha ha ha.”

“Anh tránh ra.” Giọng nói hỗn hển vì tức giận của Dư Hạc từ trong chăn truyền ra, nhưng cũng có vẻ rầu rĩ.

Quân Khải cảm thấy mình cười đến mức hơi bị đau bụng, anh lại nén không nổi cười thêm vài tiếng, lúc này mới hoàn toàn nhịn được.

“Khụ khụ. Anh thật sự sai rồi, là lỗi của anh. Tiểu Hạc em đừng như thế nữa, đừng để mình buồn đến mọc tóc a !”

Dư Hạc rầm rầm mấy tiếng, tiếp tục nằm như chết.

Mặc kệ mặc kệ, hôm nay mắt chết đi được.

Quân Khải có phần buồn cười nhìn vành tai đỏ rực của Dư Hạc, gần như có thể tưởng tượng ra sắc mặt của cậu giờ phút này, nhất định là chẳng khác gì một quả cà chua chín mọng.

44. Chương 44

Tóm lại đợi đến khi Quân Khải dỗ xong Dư Hạc, hai má của cậu đã đỏ bừng bừng (thiếu dưỡng khí). Cậu liếc Quân Khải một cái nữa, sang một bên làm tiếp bài tập.

Quân Khải không nín được lại cười hai tiếng, nhưng cũng không dám chọc cậu nữa, im lặng ngồi bên cạnh cậu bắt đầu đọc sách.

Sáng sớm hôm sau. Không hiểu vì sao, Dư Hạc hôm nay khi vào lớp liền cảm nhận được những ánh mắt chung quanh nhìn mình trở nên có phần kỳ quái.

Cậu nhú nhú mày, ngồi xuống chỗ của mình.

Nói chung là, bạn học của cậu mọi lần đều tận lực không nhìn đến, nhưng bữa nay thì ai nấy đều dõi theo nhìn cậu. Mặt Dư Hạc không chút cảm xúc khóa trên mặt đất, trong lòng đã phảng phất một sự bối rối nhỏ. Nói thật thì, cậu rất ghét cảm giác bị quá nhiều người nhìn chăm chú.

“Này, cậu nói xem tin tức kia là thật hay giả a ?”

“Tớ thấy giống lắm nha, hai người bọn họ không phải ngày ngày đều đi cùng nhau sao ?”

“Ồi cái cảm giác đáng ghét này. Bất quá tại sao lại là nó chứ, khẩu vị của Giản Quân Khải cũng quái đản nhỉ.”

“Suyt, đừng nói nữa, cậu ta nhìn qua kìa.”

Dư Hạc thu hồi ánh mắt nhìn về phía các nàng, xoay đầu hơi hơi cau mày, cậu đã cảm nhận được điều gì đó.

...

Lớp học của người bên kia.

Quân Khải đang chỉnh đốn lại bài vở, đột nhiên, di động khẽ rung lên. Quân Khải nhìn một chữ “Ba” hiển hiện trên màn hình điện thoại, sắc mặt hơi tối lại đôi chút, sau đó bắt máy.

“Quân Khải, con xin phép giáo viên một tiếng đi, không cần đi học, đến công ty ba một chuyến.” Đầu kia điện thoại truyền đến mệnh lệnh trước sau như một của Giản Hành Tri.

“Có chuyện gì không ạ ?” Quân Khải nhìn lướt qua đám bạn nhao nhao trong lớp.

“Có một hội nghị trọng yếu, muốn cho con học hỏi một chút, mặt khác, quần gia có việc nên không thể tới đón con, con tự gọi xe lại đây đi, à, trước tiên về nhà đến bàn làm việc của ba cầm một túi hồ sơ theo, trong vòng nửa tiếng phải đến công ty ba, biết không ?”

“Con...”

“Tút... Tút... Tút...” Quân Khải nghe thấy tiếng đường dây điện thoại ngắt kết nối truyền ra, lời chưa kịp nói bị ngăn lại nơi cuống họng, đầu ngón tay anh khẽ run rẩy, chân mày gắt gao chau dím lại. Thật lâu sau, anh mới nhẹ nhàng nở nụ cười, đây là muốn bồi dưỡng tôi tiếp nhận công ty ư ? Hay là cấp dưới bận hết rồi mới gọi tôi đi lấy hồ sơ giúp ?

Anh biểu tình bình tĩnh cất di động về lại túi quần, sau đó đứng dậy ra khỏi lớp học.

“Lâm Nhã Nhiên, ba của tớ vừa gọi đến có việc, bây giờ tớ phải rời trường ngay lập tức trong một lát, cậu xin phép hộ tớ được không ?” Quân Khải đi đến chỗ ngồi của Lâm Nhã Nhiên, tuy rằng ngữ khí rất khách khí, nhưng trên mặt lại không có biểu tình nào.

“À ? Vậy sao ?” Lâm Nhã Nhiên ngẩng đầu nhìn anh, “Được, tớ biết rồi, để lát nữa tớ nói với thầy. Nhưng mà có chuyện gì xảy ra sao ? Sắc mặt cậu không được tốt lắm !”

Quân Khải gượng gạo cười cười, “Không có gì. Chỉ là ba tớ hồi tớ đi quá, nên hơi gấp gáp.”

“Vậy cậu đi nhanh đi.” Lâm Nhã Nhiên cười, “Cậu khoảng chừng nào quay lại, muốn xin bao nhiêu tiết ?”

Giản Quân Khải cau cau mày, “Tớ cũng không chắc.”

“Thôi được rồi.” Lâm Nhã Nhiên bắt đắc dĩ nhún vai, “Tôi sẽ cố hết sức xin phép giùm cậu lâu một chút.”

Quân Khải mỉm cười, “Tóm lại, cảm ơn cậu.”

Anh im lặng thông thả ra khỏi trường, đứng ven đường đón xe, anh nhìn từng chiếc lại từng chiếc xe lướt qua người, thần thờ hết mười giây, sau đó trong đầu chợt hiện lên khuôn mặt Dư Hạc, không khỏi rút điện thoại trong túi ra.

“A lô, Quân Khải, có chuyện gì không ?” Dư Hạc nghi hoặc hỏi han.

“A, anh có việc phải đến công ty ba, tan học không thể chờ em, em về một mình cẩn thận nhé.” Quân Khải không hề phát hiện, khi anh nói những lời này, nét mặt trở nên nhu hòa hơn rất nhiều.

“À, đã biết.” Ngữ khí của Dư Hạc thực bình thản, “Tối nay về sớm một chút, em chờ anh ăn cơm.”

“Ừ...” Quân Khải gật đầu, bỗng nhiên cảm thấy, một chút tình tự áp lực chợt ủa lên ban nãy đã trong nháy mắt tan thành mây khói. Trong mắt anh ánh lên một tia cười, “Vậy em một mình cẩn thận chút, anh cúp đây.”

“Kia...”

“Ừm ? Sao vậy ?”

Dư Hạc cắn cắn môi mình, “Không có gì, buổi tối em gọi lại, tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Cúp di động xong, Quân Khải hít sâu một hơi, khoe miệng hiện lên một độ cong khó mà thấy. Anh giờ tay phát phát, rút cục một chiếc xe taxi cũng dừng lại trước mặt.

.

Tan học. Dư Hạc nhẹ nhàng thở phào một hơi, cảm giác khi không bị người người dõi theo thật sự khó chịu, cậu rất nhanh chóng thu dọn xong đồ đạc của mình, bước ra ngoài.

Cậu im lặng đi trên đường về nhà, bởi vì mùa đông đập xe đập rất lạnh, cho nên cậu với Giản Quân Khải lâu nay đều đi bộ đến trường. Không hiểu sao, Dư Hạc bỗng dưng nhớ tới ánh mắt của những người kia cả ngày hôm nay, cả những câu từ về việc cậu và Giản Quân Khải có liên quan nhau, một chút lo lắng bồn chồn ần ần xao động.

Đúng lúc này, sắc mặt Dư Hạc trầm xuống, cậu phát hiện mình không biết khi nào thì đã đi đến một ngã tư có vẻ hơi quanh quẽ. Nhưng quan trọng hơn là, trước mặt cậu có ba người mặc đồ đen đang đứng, ánh mắt lóe ra sự lạnh lẽo cứng cỏi. Mà người đầu lĩnh kia, chính là người mà cậu đã từng vô cùng quen thuộc.

“Trương Luân.” Dư Hạc hơi lùi về sau vài bước, biểu tình trên mặt rất bình tĩnh.

“Ha ha, không ngờ cậu vẫn còn nhớ tôi.” Trương Luân giọng điệu lãnh phúng nói, hấn hung tợn nhìn Dư Hạc, ánh mắt mang theo một sự hận thù. “Lão nhị, lão tam, bọn mày ở bên nhìn, trước hết để tao đích thân ra tay.”

Lời vừa dứt, hấn đột ngột lao tới trước, thân thể nhảy lên khỏi đất bằng, hai chân nhảy mất đá tới trước ngực Dư Hạc. Dư Hạc chỉ có thể theo bản năng miễn cưỡng giơ hai tay lên che trước ngực, sau đó cậu chỉ thấy một sức lực thật lớn xuyên thấu hai tay rớt vào trong óc, nhất thời trước ngực đau tê tái, cơ thể liền như một bao cát bị đá bay lên, té thật mạnh xuống mặt đất, toàn thân co thành một cuộn.

Lúc này Trương Luân đã nhàn nhã đứng trước mặt Dư Hạc, nhếch miệng cười, “Thật ngứa ngáy tay chân, lão nhị lão tam, bắt nó về.”

“Cái gì ?” Hai kẻ bên cạnh có chút ngoài ý muốn nhìn hấn, một người trong đó đi đến bên cạnh hấn, kéo kéo ống tay áo hấn, nhỏ giọng nói, “Này, lão đại, người kia chẳng phải đã nói giả bộ đánh nó mấy cái để đe dọa rồi chúng ta có thể đi sao ? Anh vừa nãy... ra tay quá nặng rồi đi ?”

Ánh mắt hấn hơi né tránh, nhìn Dư Hạc đang thống khổ ở đó, có phần muốn lùi bước.

“Tao đã kêu đem về là đem về, sao hử, bọn mày chẳng lẽ không nghe theo tao ? !”

Ngay lúc này, Dư Hạc hơi hơi cựa quậy thân mình, giãy giụa muốn đứng lên, Trương Luân lại một cước đạp xuống ngực Dư Hạc, “Ừ...” Dư Hạc rên một tiếng đau đớn, đau đến cuộn mình thành một đoàn.

“Nhanh lên !” Trương Luân lạnh lùng trừng mắt nhìn hai người kia.

Bọn họ hít một hơi, tuy rằng trong lòng không muốn lắm, nhưng cuối cùng vẫn đi tới trước người Dư Hạc, đang định khom lưng bắt cậu.

‘Bình bốp !’... “A !” Hai âm thanh trầm đục cùng tiếng hét thảm thiết đồng thời vang lên, hai tên trước mặt Dư Hạc toàn bộ bị đá bay ngược về.

Dư Hạc ngậy người, hơi kinh ngạc ngược đầu. Lại nhìn thấy Kiều Tân Hạo không biết vì sao đột nhiên xuất hiện tại nơi đây, hấn lúc này thần tình hung ác, đang điên máu nhìn Trương Luân, nghiến chặt răng.

Trong lòng Dư Hạc nảy lên, chợt cảm thấy cảnh tượng này sao có chút quen thuộc.

“Mày là ai, tao cảnh cáo mày, tốt nhất là đừng xen vào việc của người khác.” Trương Luân nhìn hai người anh em đang đau đến lăn lộn trên đất, ngay cả sức đứng lên cũng không có, tiếng rên cũng có chút yếu ớt, bỗng nhiên thấy hơi sờ sợ.

“Thằng khốn, tao ghét nhất là bị người khác cảnh cáo, hôm nay không đánh chết mày tao không phải họ Kiều.” Lời còn chưa dứt, ‘Bịch’ một tiếng, cùng với tiếng gãy xương răng rắc, cơ thể Trương Luân bị đá bay đi, va vào vách tường rồi trượt xuống.

“A !” Trương Luân đau đớn, một cú đá này đã khiến cho xương sườn vừa lành không bao lâu của hắn lại gãy một lần nữa, cái cảm giác này quả thực thống khổ vô vùng. Toàn bộ thân thể hắn cuộn trong góc tường, chỉ cảm thấy ngay cả hít thở cũng dẫn đến từng trận đau nhức.

Dư Hạc nhíu mày, đỡ lấy vách tường chậm rãi đứng lên, “Cám ơn.”

“Cậu không sao chứ ?” Kiều Tân Hạo xoay đầu lại, vẻ mặt nhìn Dư Hạc trở nên dị thường ân cần. Hắn đi vài bước tới trước mặt Dư Hạc, muốn dìu cậu.

Dư Hạc hơi rụt người về sau, tránh khỏi tay hắn.

Động tác của hắn cứng đờ, bất quá vẫn lộ một nụ cười tươi, “Cậu khỏe không ? Tôi đưa cậu đến bệnh viện.”

Dư Hạc cau mày, cậu bình tĩnh phủi phủi bụi bẩn trên tóc, lại vuốt vuốt mấy chỗ nhăn nhúm trên quần áo, “Không cần, tôi không sao.” Nói xong cậu liền xoay người không vội không chậm đi về phía trước.

Kiều Tân Hạo vội vàng nện bước nhanh hơn đuổi tới bên cạnh, “Cậu thật sự không có gì chứ ?” Hắn nhìn Dư Hạc một tay nhẹ nhàng ấn ấn bụng, nhàn nhạt lo lắng.

Dư Hạc dừng chân, xoay người nhìn thoáng qua ba tên đang nằm một đống trên đất, nhin không được nhìn về phía Kiều Tân Hạo, “Bọn họ hình như bị thương rất nặng, như vậy cũng được à ?”

Hai mắt Kiều Tân Hạo sáng lên, “Cậu là đang lo lắng cho tôi sao ?”

Dư Hạc mím môi, không nói gì, xoay người tiếp tục rời đi.

Kiều Tân Hạo cười khúc khích theo sát cậu, giống như đã quen với thái độ này của Dư Hạc, hoàn toàn không để ý, “Cậu yên tâm, là bọn nó động thủ trước mà, nếu gặp tình huống bất buộc thì nói là tự vệ. Hơn nữa mấy vụ ẩu đả này tôi rõ nhất, bọn họ nhất định không dám báo nguy đâu. Mẹ nó.” Nói rồi ánh mắt hắn liền trở nên lãnh liệt, “Chưa đánh chết bọn nó là phước đức lắm rồi.”

“Cám ơn.” Dư Hạc lặp lại một lần, “Vội lại, cậu cũng không cần làm thế.”

“Ha ha, tôi giỡn thôi mà. Đã nói không cần cám ơn.” Kiều Tân Hạo nhún vai cười, “Cậu đã không muốn đi bệnh viện, vậy tôi đưa cậu về nhà.”

Dư Hạc mím môi, ánh mắt hơi do dự, sau một lúc mới hơi mâu thuẫn lắc lắc đầu, “Tôi tự mình về được.”

“Nếu lại gặp phải bọn như thế thì làm sao, tôi vẫn phải đưa cậu về.” Nói tới đây biểu tình Kiều Tân Hạo trở nên phi thường nghiêm túc, hắn thẳng tắp nhìn chăm chăm Dư Hạc, sâu trong ánh mắt lộ ra một tia khẩn trương.

Dư Hạc sửng sốt, đột nhiên không biết nên cự tuyệt thế nào.

Nhìn Dư Hạc như vậy, Kiều Tân Hạo vô cùng bức bối hừ một tiếng, “Cậu ghét tôi đến vậy à. Làm bạn cũng không được sao ?”

Dư Hạc ngẩng đầu nhìn hắn, im lặng nói gì.

“Ha.” Kiều Tân Hạo khinh thường cười một tiếng, “Bỏ đi, cậu đã ghét như thế thì tôi còn ở đây cản trở làm chi, tôi đi trước, cậu đi đường cẩn thận.”

Hắn xoay người rời đi.

“Kia...” Dư Hạc rốt cục cũng lên tiếng.

Kiều Tân Hạo trong lòng vui vẻ, dừng cước bộ, nhưng không hề quay đầu lại.

“Có gì không ?” Hắn giận dữ nói.

“Tôi... không có ghét cậu.” Biểu tình trên mặt Dư Hạc thật phức tạp, “Hôm nay cám ơn cậu, gặp lại sau.”

Nói xong câu đó, cậu trực tiếp xoay đi chậm rãi bước về phía nhà.

Vì thế, khi Kiều Tân Hạo quay đầu lại chỉ còn thấy bóng lưng gầy yếu của Dư Hạc.

“Chết tiệt.” Hấn nhỏ giọng chửi một tiếng, nhìn đăm đăm bóng dáng Dư Hạc, cắn chặt răng, “Hàng này cũng khó thu phục thật !”

45. Chương 45

Hấn cau chân mày, nhìn Dư Hạc lảo đảo chậm rãi đi xa, không hiểu sao trong lòng đột nhiên dâng lên một cổ đau lòng.

“A lô.” Hấn rút điện thoại ầm ầm vài số.

“A lô.” Bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói mang theo ý cười, “Thu phục được chưa ?”

“Thu phục cái rắm !” Kiều Tân Hạo cắn giận chửi một tiếng, “Anh lúc trước chẳng phải đã nói chỉ là tìm vài người đi dọa cậu ta thôi sao ? Con mẹ nó đánh người ta tới sắp chết mà nói là giả bộ ?”

“Cái gì ?” Lý Y Dương có vẻ hơi kinh ngạc, “Lời tôi đã nói là thật đấy, chỉ là kêu bọn họ dọa cậu ta chút thôi, sau đó thì cậu lên làm anh hùng cứu mỹ nhân không phải sao ? Sao vậy, bọn họ ra tay thật à ?”

Nói tới đây thanh âm của y không khỏi có phần tức giận, “Chết tiệt, bọn họ làm cái quái gì thế, không muốn lấy tiền nữa chứ gì ?”

Kiều Tân Hạo nghe y nói, đột nhiên cảm thấy hơi áy náy. Lý Y Dương đã hảo tâm giúp hấn ra chủ ý, còn ra tiền giúp hấn thuê người, tần tần khổ khổ mà an bài, thế mà ngữ khí của mình đối với y...

“Chuyện đó. Tôi không có ý trách anh, vừa rồi thái độ đã hơi quá, anh bỏ qua cho !”

Lý Y Dương cười nói: “Tôi sao có thể trách cậu ! Thế, cậu cứu cậu ta rồi thì sao, cậu ta không phản ứng gì ư ?”

“Cậu ta có thể phản ứng gì a, nói mấy câu cảm ơn, rồi bỏ đi một mạch, ngay cả để tôi đưa về nhà cũng không chịu.” Kiều Tân Hạo nổi giận đùng đùng nhìn lướt qua hướng Dư Hạc rời khỏi, hiện giờ đã không còn bóng dáng của cậu.

“Chuyện này phải từ từ mới được ! Dù sao cậu ta hiện tại đang quen Giản Quân Khải mà ! Cậu cũng đừng hy vọng xa vời chỉ cứu người ta một lần sẽ làm người ta thay đổi tâm ý, muốn ở bên mình a !”

Kiều Tân Hạo nhớ lại thái độ và vẻ mặt của Dư Hạc khi nói chuyện với mình từ trước tới giờ, chợt cảm thấy hành động của cậu vừa nãy đã là phản ứng bình thường nhất của cậu. Nếu bắt hấn tưởng tượng ra cảnh Dư Hạc cười nói chuyện với hấn, sau đó đồng ý để hấn đưa về nhà, Kiều Tân Hạo cũng tự thấy đó quả là một chuyện không thể nào xảy ra.

“Chết tiệt.” Trên mặt hấn phiền chán thấy rõ, “Thật là phiền phức.”

Vì thế Lý Y Dương liền nở nụ cười, “Đối với người mình thích, nếu sợ phiền toái thì không có cách nào giành được người ta vào tay đâu.”

Không biết sao, nghe thấy Lý Y Dương nói ra chữ “thích, tim của Kiều Tân Hạo dường như nảy lên một chút, hấn hơi khó tin nhìn về phía Dư Hạc đi khỏi, “Thích cậu ta ? Hơ, sao có thể chứ.”

“Gì ?” Lý Y Dương kinh ngạc thốt lên, “Cậu không thích hấn sao ? Không phải cậu nói là cảm thấy hứng thú đối với cậu ta sao ? Nếu không thích thì cậu cần gì phải...”

Kiều Tân Hạo lấy lại tinh thần, có chút thẹn quá hóa giận, “Tôi có thích hay không mắc mớ gì tới anh, cảm thấy hứng thú với thích là hai chuyện khác nhau được không ! Thôi quên đi, không nói nữa, tôi cúp.”

Nói xong câu đó hấn liền cầm giận ngắt điện thoại, xoay người chuẩn bị trở về phòng trọ của mình.

...

“Tại sao là dì ? Ba đâu ? !” Quân Khải nhìn gương mặt mang theo nụ cười mỉm của Lưu Ly Ly, ngữ khí liền theo bản năng không được tốt. Trong tay anh đang cầm túi hồ sơ của Giản Hành Tri, đứng thẳng tắp.

Lưu Ly Ly nhẹ nhàng thở ra, nàng vươn tay giật lấy túi hồ sơ trong tay Quân Khải, động tác thô lỗ làm cho Quân Khải phải nhíu mày.

“A, thật sự xin lỗi.” Chính nàng ta cũng ý thức được điểm đó, xin lỗi cười trừ, sắc mặt đã có hơi khấn thiết, “Hành Tri đang tham dự một hội nghị rất trọng yếu, con vẫn đừng nên vào quấy rầy, dì mang phần văn kiện này vào cho, Quân Khải con ngồi bên ngoài một lát đi !”

“Tôi...” Quân Khải đang tính nói chuyện.

Lưu Ly Ly đã xoay người đi, rõ ràng là không quan tâm phản ứng của anh.

Sắc mặt Quân Khải hơi rét lạnh, anh muốn cười, nhưng cười không nổi.

Một phút sau, Lưu Ly Ly từ phòng họp đi ra, nàng nhìn đến Quân Khải vẫn còn đứng đó, rõ ràng có phần ngoài ý muốn, “Quân Khải con sao vậy, sắc mặt không tốt lắm, đến bên này ngồi nghỉ một chút đi. Tiểu Lý “ Nàng gọi người trợ lý một tiếng, “Đi rót ly trà cho cậu chủ.”

Giản Quân Khải nhíu nhíu mày, “Đừng gọi tôi như vậy, tôi cũng không muốn uống trà.”

Anh mỉm cười trào phúng với Lưu Ly Ly, “Vừa rồi ba không phải đã nói có một hội nghị trọng yếu muốn cho tôi học tập sao ? Xin hỏi là khi nào vậy dì Lưu. Còn nữa, ở trong công ty, dì hãy gọi ba bằng chức vị của ông đi !”

Lưu Ly Ly vẻ mặt biến sắc, mặt nàng hơi trắng bệnh đi, có vẻ hơi xấu hổ. “Thật xin lỗi, đó là ý của dì. Giản Tổng vốn cũng có ý định như thế, nhưng lúc ấy hội nghị cũng đã tiến hành được một nửa, nếu con đi vào sẽ có điểm không tốt. Nói cho cùng, con đối với phương diện này cũng không am hiểu lắm, cho dù có vào phỏng chừng cũng nghe không hiểu bọn họ nói gì đâu, vậy thì nhàm chán lắm. Chờ hội nghị này kết thúc, Giản Tổng hình như còn phải cùng đi ăn cơm với người đại diện của đối phương, đến lúc đó con có thể...”

“Để tôi bồi rượu ?” Quân Khải nhẹ nhàng cười.

“À ừm, cái này, Giản Tổng nói trên bàn ăn cũng là một môn học vấn đấy, đây chính là phương thức liên hệ cảm tình của đối phương tốt nhất, con đi theo học cũng tốt.”

Quân Khải cười càng thêm châm chọc, “Dì xác định những lời này là của ba nói ?”

Lưu Ly Ly sững sốt, miệng há ra một hồi, lại không nói gì.

“Tôi từ nhỏ đến lớn, tuy rằng thời gian ở chung với ba không dài, nhưng tôi còn hiểu ông hơn dì nhiều.” Quân Khải mang trên mặt ý cười, nhìn thẳng tắp vào Lưu Ly Ly, “Lời như thế, thật không giống xuất phát từ miệng ông.”

“Còn chưa được gả cho ba tôi mà đã muốn tự chủ trương ? Dì nói xem, để tôi hỏi lại ba có được không ?”

Lưu Ly Ly trong lòng nhảy dựng, nhất thời cảm thấy ánh mắt nhìn mình của Giản Quân Khải giống như có gì đó là lạ, ngữ khí nói chuyện của anh hoàn toàn không hợp với lứa tuổi của mình.

Mắt Lưu Ly Ly lóe lóe, nhất thời cảm thấy nàng hình như từ trước tới nay đã đánh giá thấp thiếu niên thoát nhìn có vẻ biết nghe lời này.

Bất quá, nàng khôi phục tâm trạng rất nhanh, mỉm cười, “Dì chỉ có thể nói, Giản Tổng đích xác đã từng nói câu đó. Phải biết là, ông ấy trên thương trường không hề giống với ở nhà, Quân Khải con chưa từng ông ấy nói câu như thế cũng không kỳ quái, dì ở bên cạnh ông đã vài năm rồi, loại chuyện này chắc sẽ không nhớ lắm đâu.”

Quân Khải sắc mặt cứng đờ, biểu tình có chút lãnh liệt.

“Bất quá, bảo con không cần phải vào phòng họp quả thật là ý của dì, nhưng mà, dì cũng vì công ty và con mà nghĩ thôi, chẳng lẽ dì vừa nói không đúng sao ? Nếu Quân Khải con cảm thấy mình thật sự cảm

thấy hứng thú với chuyện kinh doanh, muốn đi vào dự thính thì dĩ cũng không ngăn cản.” Nói rồi nàng mỉm cười, làm một tư thế mời.

Giản Quân Khải giật mình, sắc mặt cực kì xấu. Qua một lát, anh mới nhẹ nhàng nở nụ cười, “Kỳ thật tôi với dì có cùng ý tưởng, hiện giờ tôi mà vào, không chừng cũng chẳng nghe hiểu gì cả, lại còn quấy rầy đến bọn họ. Tuy nhiên, tôi muốn biết nếu ngay bây giờ tôi rời khỏi, dì có thể nói cho ba tôi biết là nhìn tôi rất không tình nguyện, sau khi giao hồ sơ cho dì thì liền cự tuyệt lời đề nghị tôi vào dự thính, đừng đừng rời khỏi hay gì đó tương tự hay không ?”

Lưu Ly Ly sững sốt mấy giây, mỉm cười, “Làm sao có thể ? Quân Khải con nghĩ nhiều rồi.”

Về mặt Giản Quân Khải rất thanh thoi, anh khinh khỉnh thở dài, “Vậy tôi an tâm, nếu vậy, xin hỏi dì Lưu, tôi về trước được chưa ? Dù sao tôi cảm thấy mình vẫn còn là học sinh trung học, kỳ thật vẫn còn những bài tập quan trọng cần phải làm nữa. Những chuyện trên thương trường, có thể lên đại học rồi học từ từ không phải sao ? Đi học trễ sẽ không tốt.”

Lưu Ly Ly cắn cắn môi, cười nói: “Quân Khải con không chờ hội nghị chấm dứt rồi cùng ăn cơm sao ?”

“Tôi vẫn chưa trưởng thành, tửu lượng cũng không tốt lắm ! Đến lúc đó cũng sẽ không uống rượu được, thế thì chẳng phải là phá cuộc vui của bọn họ à.

Nói đến câu cuối, Quân Khải rõ ràng đã tăng cao ngữ điệu, rất tự nhiên như muốn cường điệu điều gì đó.

Sắc mặt Lưu Ly Ly hơi cứng ngắc, nhưng vẫn mỉm cười gật đầu, “Yên tâm, dì sẽ chuyển, vậy con trên đường trở về cẩn thận chút !”

Quân Khải lễ phép cúi người chào nàng, “Cám ơn dì Lưu, vậy con đi trước.”

Nói xong câu đó, anh cũng lười nhìn biểu tình của Lưu Ly Ly, xoay người bước đi. Anh vừa quay đầu thì nụ cười trên mặt liền biến mất, cả khuôn mặt nghiêm trang lạnh băng.

Mà cũng không khác gì Quân Khải, Lưu Ly Ly cũng nhanh chóng dẹp tan nụ cười trên mặt, nàng cau mày, ánh mắt lóe lên một tia lạnh lùng, im lặng nhìn bóng dáng Giản Quân Khải rời đi, nhẹ nhàng nhếch khóe miệng.

“Thật là một thứ không đơn giản !”

.

Quân Khải ra khỏi cổng công ty, giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ trên tay, đột nhiên có một chút không muốn quay lại trường. Anh nhíu nhíu mày, gọi xe taxi trực tiếp về nhà.

Vừa về tới nhà anh liền mở máy tính, một lúc sau thì chỉnh sửa lại bức thư kế hoạch một chút, dùng email gửi qua cho Hạ Hàm, sau đó anh hơi mệt mỏi ưỡn thắt lưng, rồi mở ra một tài liệu có mật khẩu, nhắm hai mắt, bắt đầu chậm rãi nhớ lại.

File này là bản ghi chú về các mốc thời gian gắn liền với từng sự kiện, tất cả đều là những gì mà anh còn nhớ ở kiếp trước. Bất kể là quốc gia đại sự, hay là mỗi một chi tiết nhỏ liên quan đến người bên cạnh, chỉ cần anh vừa chực nhớ ra, anh sẽ ‘ghi’ lại vào file này, biết đâu chừng ngày nào đó sẽ dùng tới đúng không ?

Quân Khải đang đánh chữ, đột nhiên nghe thấy tiếng chìa khóa đang tra vào cửa. Anh không vội không chậm tắt bỏ file tài liệu kia, sau đó đứng dậy.

“A !” Vừa mở cửa ra liền thấy Quân Khải đang đứng bên trong, Dư Hạc không khỏi giật thót.

“Sao thế, làm gì kinh ngạc dữ vậy.” Quân Khải mỉm cười, đi tới cầm lấy cặp sách trên tay cậu, tiếp đó vô cùng tự nhiên ôm thắt lưng cậu, khẽ hôn lên môi người yêu, “Em về rồi, muốn ăn cơm trước hay tắm trước, hay là...” Anh cười cười, “Ăn anh trước ?”

Dư Hạc đặt tay lên ngực anh đẩy ra, mặt hơi hồng hồng, “Chán ghét, đừng cợt nhả nữa.”

Quân Khải cười ha ha, “Em đi học bài trước đi, anh nấu cơm cho.”

Dư Hạc gật gật đầu, cậu nhìn Giản Quân Khải đi vào nhà bếp, sắc mặt liền không tự chủ mà nhẩn nhó lại. Cậu vội vàng đi vào phòng ngủ, đóng cửa.

“Ừm.” Cậu hừ khê, chỉ cảm thấy phần eo truyền đến từng đợt đau đớn, cậu nhẹ nhàng xoa bóp, sự đau đớn nhất thời càng thêm mãnh liệt.

Cậu cau mày, bây giờ đang là mùa đông, áo quần phải mặc rất dày, mà cậu thì sợ lạnh nên mặc tới tận ba lớp, cho nên khi bị thương cũng không xem là nghiêm trọng. Hơn nữa, khi hai người bọn họ ngủ cũng mặc quần áo, cho nên... Quân Khải chắc sẽ không phát hiện cậu bị thương đâu nhỉ ?

46. Chương 46

Hệ thống sưởi trong nhà rất vừa đủ, Dư Hạc nhú nhú mày, cởi bỏ áo khoác, nhưng vẫn phải mặc nhiều hơn bình thường một lớp áo.

Quân Khải bắc nồi cơm điện lên, làm mấy món ăn, sau đó rót một ly sữa đi vào phòng ngủ.

Ồi cha ? Anh hơi cau mày lại, Dư Hạc bình thường ở nhà rất ít khi khóa cửa mà. Anh nhẹ gõ cửa, sau đó trong phòng truyền đến một giọng nói hơi bối rối, “A, từ từ.”

Dư Hạc rất nhanh ra cửa. Quân Khải nhìn sắc mặt hơi khó coi của cậu, lông mày lại nhú nhú, đi vào. “Sao thế, có chuyện gì à ? Sắc mặt của em không được tốt.”

Nghe câu đó, Dư Hạc thoải mái cười cười, cậu đi đến trước bàn học ngồi xuống, lật lật mở bài tập trước mặt, “Không có, có thể là dạo này bài tập nhiều quá, có chút mệt. Anh thì sao, chiều nay ba anh gọi đến công ty có chuyện gì không ?”

Quân Khải đặt ly sữa lên bàn học, sau đó ngồi xuống ngay bên cạnh. Anh nhắc chân bắt chéo, tay trái gác lên bàn học, khê nghiêng người, sau đó hơi hơi ngó về trước, nhìn Dư Hạc chăm chú.

Dư Hạc cau mày nhìn một loạt động tác kia của Quân Khải, cả người nhẹ nhàng ngưỡng ngưỡng ra sau, “Làm gì thế ?”

Quân Khải nở nụ cười nhìn lướt qua quyển sách trên bàn, “Lúc này chỉ mới khai giảng không bao lâu, tiểu Hạc em đã làm được đến bài thứ sáu rồi sao ?”

Dư Hạc sững sốt, cậu ngơ ngác nhìn Quân Khải, không biết nói gì.

Quân Khải hì hì bật cười, anh xoa xoa tóc Dư Hạc, “Trước tiên uống sữa đã, lát nữa thì ăn cơm.”

Dư Hạc cắn cắn môi, cầm ly sữa lên uống một hơi, sau đó tiếp tục ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Nhìn anh làm gì, không phải đang làm bài sao ? Làm tiếp đi a !” Quân Khải nhìn vẻ uể oải của cậu lúc này, hơi thu lại nụ cười, “Mệt lắm sao ? Kỳ thật em không cần thiết phải cắm đầu vào học như vậy, anh đã nói nếu không được thì anh sẽ cố ý thi vào cùng lớp với em.”

Dư Hạc ngưng một lát, sau đó cúi đầu, thanh âm rầu rĩ, “Đừng khinh thường em !”

Quân Khải nhẹ nhàng cười, khi ngẩng đầu Dư Hạc liền thấy một tia sắc bén trong mắt anh lóe ra, “Anh không khinh thường em, anh chỉ là không muốn em ép mình quá vất vả, thật sự thì em căn bản không cần dùng kỳ thi để chứng minh chính mình, một kỳ thi đâu thể nói lên hết được bản thân ta, đúng không ?”

Quân Khải véo véo mặt cậu, “Bởi vậy mới nói tiểu Hạc nhà ta là lợi hại nhất, quả thật là khiến anh phải tự hào.”

Dư Hạc hơi ngậy người rồi hừ nhỏ một tiếng, sau đó cúi đầu, vành tai hơi đỏ lên, nhưng theo góc độ quan sát của Quân Khải thì có thể nhìn thấy khoe miệng hơi nhếch lên của cậu, cùng với một tia thỏa mãn, có vẻ phá lệ mê người.

Trong thoáng chốc đó không biết anh nghĩ gì, nhanh chóng rút điện thoại trong túi ra, dung tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mà “tách tách” chụp lấy.

Ha ha, Quân Khải nhếch môi nhìn bức ảnh trong điện thoại, hoàn toàn không nhìn biểu tình đã hơi giận dữ của Dư Hạc, “Dư Hạc cả ngày mặt vô cảm xúc nay đã nhõn miệng cười, nếu đem bán tấm ảnh này cho các nữ sinh cùng trường thì sẽ ra sao nhỉ ? Hẳn là sẽ có người mua ha ! Anh cảm thấy mấy nữ sinh lớp dưới chắc chắn sẽ mua đó, ha ha ha !”

Dư Hạc cau mày nhìn di động trong tay Quân Khải, “Xóa.”

“Nói đùa với em thôi, tấm ảnh này anh sẽ tự giữ riêng và trân trọng nó, anh sao có thể để người khác nhìn thấy nụ cười của em chứ. Thứ này còn đáng giá hơn cả tiền vàng đấy.” Quân Khải đùa nghịch chiếc di động trên tay một chút, mỉm cười nhìn Dư Hạc. Bất quá, nụ cười của anh ngay lập tức biến mất, mặt tởn ra một hơi lạnh nhẹ, “Sao lại thế này ?”

Dư Hạc nhìn sắc mặt thình lình thay đổi của Quân Khải, hơi nghi hoặc, “Cái gì sao lại thế này ?”

Quân Khải nhảy khỏi ghế, bước đến trước mặt Dư Hạc, ngồi xổm xuống, sau đó vươn tay cởi bỏ cúc áo khoác của Dư Hạc.

“Anh muốn làm gì ?” Dư Hạc hơi né về sau, chụp lấy tay Quân Khải.

Sắc mặt Quân Khải cực kì khó coi, “Em nhất định không biết, chỗ xương sườn của em có một dấu chân mờ nhạt.”

Động tác trên tay của Dư Hạc nhất thời khựng lại, để mặc Quân Khải cởi bỏ từng lớp đồ của mình, cuối cùng thì lớp trong nhất cũng được cởi xuống.

“Quân Khải, anh...”

“Em im miệng cho anh.” Ngữ khí của Quân Khải băng lạnh đến đáng sợ, anh lẳng lẳng nhìn khối máu ứ ngay eo của Dư Hạc, sắc mặt càng lúc càng thêm âm trầm.

Dư Hạc đột nhiên cảm nhận được Quân Khải như vậy khiến cậu cảm thấy thật xa lạ, nhưng không hiểu vì sao, khi cậu nhìn đến ánh mắt toát ra hàn quang khắp phía của Quân Khải, trong lòng lại nảy lên một sự cảm động muốn ngăn cũng không ngừng.

Loại cảm giác này thật quen thuộc, ầm ập lan truyền từ sâu trong tâm ra đến toàn thân, thân thể thậm chí muốn tỏa nhiệt, cái mũi đã có chút cay cay.

Quân Khải ngược đầu lên, thấy hốc mắt hơi đỏ lên của Dư Hạc, anh không khỏi sững sốt, nhất thời có chút hốt hoảng, “Sao vậy ? Xin lỗi, anh không phải cố ý la em. Hừm ?”

Anh mỉm cười, néo néo chớp mũi đỏ ửng của Dư Hạc, “Đã nói không phải cố ý la em mà, đừng tức giận được không ?”

Dư Hạc mím môi lắc lắc đầu.

Quân Khải nhẹ nhàng thở dài, thả quần áo của cậu xuống đất, “Ồ đây đi, anh đi lấy thuốc.”

Dư Hạc yên lặng nhìn Quân Khải ra khỏi phòng rồi cầm một lọ thuốc trở về, anh tác phong nhanh nhẹn lau sơ chỗ ứ máu nơi eo cậu, sau đó dùng lòng bàn tay chậm rãi xoa. Động tác của anh rất dịu dàng, phần eo truyền đến từng luồng cảm giác mát rượi, rồi dần dần nóng lên.

Dư Hạc cúi đầu, không biết vì sao có chút gì đó chột dạ.

Sau một lúc, Quân Khải rốt cục mở miệng, “Tiểu Hạc ?”

“Ừm ?” Dư Hạc cả người run lên, lập tức bày ra trạng thái đề phòng.

“Em có hứng thú đi học võ hay gì đó không ?” Quân Khải ngẩng đầu nhìn cậu, trên mặt mang theo mỉm cười, ngữ khí thì lại phi thường nghiêm túc.

“Ách...” Dư Hạc có phần phản ứng không kịp.

Quân Khải đứng dậy, quẳng lọ thuốc sang một bên, “Không hứng thú thì cứ nói, dù sao anh cũng chỉ tùy tiện nói thôi.”

“Em...” Dư Hạc nhìn anh, không biết nên trả lời thế nào. Cậu biết Quân Khải nhất định là lo lắng cho an toàn của mình, dù sao cậu cứ hết lần này tới lần khác bị thương, anh chắc chắn đã rất khó kiềm lòng. Thế nhưng... cậu thật sự hoàn toàn không có hứng thú với mấy thứ như võ thuật quyền đạo kia.

Quân Khải nhìn vẻ mặt hơi rối rắm của cậu, nhin không được khẽ cười cười, “Đã nói không có hứng thú thì cứ nói, em đâu cần phải bối rối như thế.”

Anh sờ sờ đầu Dư Hạc, “Lần này lại như thế nào bị thương đây, hửm ?”

Dư Hạc mở to mắt nhìn, “Em... không cẩn thận...”

“Đừng nói với anh là bất cẩn bị ngã sắp xuống à, anh không tin bất cẩn ngã cũng có thể in lại dấu chân trên người đâu.”

Dư Hạc cứng họng, không nói nữa.

“Tiểu Hạc.” Ngữ khí Quân Khải nghiêm túc hẳn.

Dư Hạc: “...”

Quân Khải hạ nhẹ giọng điệu, anh cúi đầu, vẻ mặt có một chút âu sầu, “Không thể nói cho anh biết sao ?”

“Không phải.” Dư Hạc lắc lắc đầu, “Em chỉ sợ làm phiền anh.”

Quân Khải cười ra tiếng, “Em nghĩ anh sẽ như thế nào, đi tìm bọn họ đánh nhau ư ? Anh không ngu như vậy, chỉ tổ rước thêm phiền phức mà thôi, nói cho anh biết đi, anh nhất định phải biết !”

Dư Hạc cắn môi, hơi lưỡng lự. “Được rồi... Là Trương Luân. Anh chắc không biết cậu ta, cậu ta mấy tháng trước đã nghỉ học, hiện tại trông có vẻ như hơi loạn, em cũng không biết tại sao cậu ta lại đột nhiên tới kiếm chuyện.”

Đáy mắt Quân Khải lóe lên một tia băng lãnh, anh nghiêm mặt lặp lại một lần, “Trương. Luân.”

“Ừm.” Dư Hạc nhẹ gật đầu.

Lại là hửn ! Quân Khải híp con mắt, tên này muốn tự tìm cái chết đây mà. (Có ai quên lần trước thằng này bị Quân Khải cho người đập không ?)

“Sao thế ?” Dư Hạc cảm thấy biểu tình của Quân Khải có chút kỳ quái.

“Không có gì.” Anh phục hồi tinh thần, nhẹ nhàng cười cười với Dư Hạc, “Đi ăn cơm thôi, nếu không thức ăn lạnh hết.”

“Ừm.” Dư Hạc cười, đứng dậy đi theo anh.

...

Lý Y Dương đi trên hành lang bệnh viện, y nhớ tới lời người kia nói trên điện thoại, hơi hơi nhăn mày.

Rốt cục, y đi tới trước một cửa phòng bệnh, đẩy cửa bước vào.

Hai người kia cũng chỉ là bị thương nhẹ, ngay cả bệnh viện còn không thèm ở đã về, cho nên lúc này trong phòng bệnh chỉ có mỗi mình Trương Luân mặt mày tái nhợt đang nằm chèo queo, trên mặt còn đang đeo ống dưỡng khí. Nhìn thấy thân ảnh của Lý Y Dương, thân thể hắn liền hơi run rẩy, sau đó run run vươn tay bỏ ống dưỡng khí ngoài miệng xuống.

“Anh...” Vừa nói chuyện lồng ngực liền truyền đến cơn đau đớn kịch liệt, hắn cau chặt mày, vất vả lắm mới chịu đựng được đến khi cơn đau qua đi, rồi mới chậm rãi bắt đầu nói, “Anh... Chẳng phải đã nói chỉ là diễn trò, cho nên đối phương sẽ không... đánh trả sao ?”

Lý Y Dương mỉm cười, “Tôi đã nói như thế, vậy còn cậu ? Cậu chỉ là diễn trò sao ? Tôi đã nói không được tổn thương đến Dư Hạc, cậu có chịu nghe rõ không ?”

“Khụ khụ.” Hô hấp của Trương Luân trở nên dồn dập, “Tôi chỉ là... Tại anh nói cho tôi biết, lần trước tôi bị người ta đánh gãy xương sườn, còn bị trường đuổi học, tất cả đều là do Dư Hạc... Tôi sao có thể... khụ khụ, tôi không nhịn được nên muốn dạy dỗ nó một chút.”

Khóe miệng Lý Y Dương càng sâu hơn, y nhú mày, “Đó là chuyện của cậu, không liên quan gì tới tôi. Tôi chưa nói với cậu vị bằng hữu kia của tôi tính tình rất nóng, cậu ta xuống tay ác quá ha ?”

“Anh...” Trương Luân thở hổn hển mấy hơi, ngực lại đau nhức một trận, làm cho hắn không nói được tiếng nào.

Lý Y Dương cười khê, “Yên tâm, tiền viện phí của cậu tôi sẽ bao hết, xem như bồi thường việc vị bằng hữu của tôi không cẩn thận làm dẫn phát vết thương cũ của cậu. Cậu cứ hảo hảo an dưỡng ở bệnh viện đi, lần sau có ai thuê đi dạy dỗ người nào, hãy nhớ rõ phải dựa theo chặt chẽ phân phó của người ta, cũng đừng để bị thương nữa.”

Nói xong câu đó, y mỉm cười, “Tôi đến bệnh viện còn có chuyện khác, không quấy rầy cậu nghỉ ngơi.”

Trương Luân nhìn thân ảnh Lý Y Dương khuất dần sau cánh cửa, ngực không khỏi kịch liệt đập phồng, sau một lúc lâu mới khôi phục lại bình tĩnh, hít sâu một hơi, đeo ống dưỡng khí vào lại.

Lý Y Dương đóng cửa phòng bệnh của Trương Luân, lộ ra một nụ cười mỉm, xoay người đi về hướng một phòng khác.

Mà ngay khi y vừa xoay người rời đi, Giản Quân Khải từ một góc tường phía sau bước ra, anh lẳng lặng nhìn bóng dáng Lý Y Dương, ánh mắt hơi lóe lóe, “Anh trai của Lý Y Hiểu ?”

Anh hồi tưởng lại khuôn mặt nổi giận đùng đùng của Lý Y Hiểu cùng ánh mắt mang theo hận thù, hơi hơi cau mày. “Nếu thật sự đúng như tôi nghĩ, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho anh.”

Nói dứt câu đó, anh liền đẩy cửa phòng bệnh, đi vào.

47. Chương 47

Trương Luân vốn vừa định nhắm mắt chuẩn bị nghỉ ngơi, thế nhưng cánh cửa lại bị mở ra. Hắn nhú mày, khê ngẩng đầu nhìn thoáng qua trước cửa.

Quân Khải nhìn bộ dạng nửa sống nửa chết của Trương Luân lúc bấy giờ, tâm tình cực kì sung sướng cười ra tiếng, “Thế nào mà để rơi vào kết cục như vậy đây, có điều nhìn qua quả thật khiến người thoải mái tâm hồn a !”

Trương Luân ho khan hai tiếng, chỉ cảm thấy lồng ngực tựa như một cây quạt thông gió tùy thời đều có thể hỏng động cơ, nhồi lên từng đợt.

Giản Quân Khải hí mắt gian tà, lộ ra một nụ cười thản nhiên, anh đi đến trước giường bệnh của Trương Luân, đặt giỏ trái cây xuống đầu tủ cạnh giường, sau đó một phen kéo xuống lồng dưỡng khí Trương Luân vừa đeo lên.

“Hô... hô...” Hô hấp của Trương Luân lại dồn dập, hắn cố gắng hít mấy hơi không khí, cau mày nhìn anh, “Cậu... là ai ?”

Trương Luân cảm thấy người con trai này có chút gì đó khá quen mắt.

Quân Khải cười cười, “Tôi... Coi như là bạn học của em gái người vừa đi khỏi.” Anh dừng một chút, “Nói ra cũng hơi phức tạp, bắt quá cứ coi là vậy đi.”

“Cậu...” Trương Luân nhìn anh, cảm thấy nhịp thở của mình lại bắt đầu khó khăn, “Đưa lồng dưỡng khí cho tôi... đeo.”

“Nhưng đeo rồi thì nói chuyện bằng cách nào ?” Quân Khải rất chi là vô tội nhìn hấn, nhẹ nhún vai, “Tôi chỉ muốn hỏi cậu một vấn đề, cậu trả lời rồi tôi sẽ đeo giúp cậu, thế nào ?”

Trương Luân hít thở hổn hển mấy hơi liền, “Vấn đề gì ?”

“Tại sao cứ hết một, hai rồi ba lần động thủ với Dư Hạc ?”

“Ông đây nhìn nó... khó chịu.” Cho dù đang nằm trên giường bệnh, vừa nghĩ tới Dư Hạc Trương Luân vẫn phải nghiêng răng nghiêng lợi. Hấn lúc trước cũng bởi vì gãy xương sườn mà nằm bệnh thật lâu, cả ngày lẫn đêm đều bị sự thống khổ tra tấn, khó khăn lắm mới hồi phục, thế mà lần này lại một lần nữa vì cái tên kia, như thế sao có thể không hận nó.

Hấn thề, lần sau mà còn gặp Dư Hạc, nhất định phải giáo huấn nó một trận đã đời, tốt nhất là khiến cho nó phải nằm liệt trên mặt đất đau đớn kêu rên, không ai cứu được.

“Cho nên, anh trai của Lý Y Hiểu thuê cậu đi giáo huấn em ấy, để cho chính cậu cũng như cho em gái anh ta thỏa giận.” Quân Khải mỉm cười nhìn hấn.

Trương Luân khinh thường hừ một tiếng, “Thỏa giận cái quái gì, chỉ là hợp tác diễn một tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân thôi. Tôi thật... không thể hiểu, cái thứ đê hèn như tên Dư Hạc kia rốt cục có chỗ nào khiến người ta thích. Đã vậy còn là... nam nhân thích.”

Ánh mắt Giản Quân Khải biến đổi, một tia sắc lạnh hiển lộ, anh mím chặt môi, biểu tình trở nên lạnh cực độ. Anh lạnh lùng nhìn Trương Luân, toàn thân trên dưới tản ra một luồng không khí khiến ta hít thở không thông.

Ngay lúc này, trong đầu Trương Luân bất chợt hiện lên một tia linh quang, cả người hấn run lên, ngẩng đầu nhìn Quân Khải, ánh mắt hơi đại ra. “Đúng vậy... Là cậu. Cái tên lần trước đến lớp bọn tôi tìm Dư Hạc. Cậu là... là bạn của nó.”

Quân Khải mỉm cười, biểu tình trên mặt nhất thời nhu hòa xuống. “Tôi đích thật đã đến lớp các cậu tìm Dư Hạc, nhưng tôi không phải bạn của em ấy.”

Em ấy rõ ràng là người yêu của tôi.

Trương Luân nhất thời thả lỏng, hấn thở gấp gấp một hơi, cảm thấy ngực càng lúc càng đau, hấn vươn tay, cố gắng muốn lấy cái lồng đường khí một bên, “Mau... đeo giúp tôi.”

Quân Khải cười, giúp hấn đeo lồng đường khí trở lại. “Nghỉ ngơi cho tốt, tôi về đây.”

Trương Luân nhíu nhíu mày, há miệng muốn nói thêm gì đó, thế nhưng chỉ còn thấy thân ảnh Giản Quân Khải biến mất ngoài cửa. Trong lòng hấn vẫn còn rất nhiều nghi hoặc, chẳng hạn như người này rốt cục là ai, đến đây với mục đích gì ? Hấn cũng không hiểu thái độ của người kia đối với mình, nhìn qua thì có vẻ rất âm áp, nhưng đôi khi ánh mắt lại dị thường đáng sợ.

Quân Khải đóng cửa lại, tạm ngừng ở cửa vài giây, “A..., thật sự làm người ta rất muốn giết người tại chỗ.”

Nói xong câu đó, anh hơi cau mày, giống như có chút bất ngờ vì ý tưởng tàn bạo trên, anh quay đầu lại nhìn cánh cửa phòng đã khép kín, ánh mắt chợt lóe, “Còn để rơi vào tay tao lần nữa, thì sẽ không chỉ đơn giản gãy xương sườn như vậy đâu.”

Lúc về đến nhà, Dư Hạc đang lên mạng.

Quân Khải hơi hé ra một nụ cười, anh cẩn thận bước tới, từ phía sau choàng lấy cổ Dư Hạc, thổi một ngụm khí vào lỗ tai cậu.

Dư Hạc giật mình run lên, cậu quay đầu bắt mắt liếc Quân Khải một cái, “Đừng quấy.”

Quân Khải cười, nghe lời buông ra, sau đó dùng chân cậu một cái ghé qua ngồi cạnh Dư Hạc, “Lần trước em bị thương, có phải là Kiều Tân Hạo cứu không ?”

Dư Hạc sững sốt, vẻ mặt lập tức trở nên bối rối, “Ừ...”

Quân Khải lại cười, đứng rồi, quả thật là hần. Anh vừa nghe tới hai cụm “anh hùng cứu mỹ nhân” với “nam nhân” liền nghĩ ngay đến Kiều Tân Hạo, quả thật là dây dưa không chịu dứt a.

Anh nhin không được nghĩ nghĩ, kiếp trước hần quen Dư Hạc là vì biết được số tài sản của em ấy, lại vừa lúc bị cô ả Tô Vũ kia cuốn lấy làm phiền, cho nên có lẽ cũng có chút động tâm. Nhưng còn kiếp này thì sao ? Chỉ là vì hần muốn trả thù trước kia mình đã nện cho hần hai cú ?

Cái tên đó chắc sẽ không bụng dạ hẹp hòi như thế đâu nhỉ ? !

Dư Hạc thấy anh không nói gì một lúc lâu, không khỏi có chút hốt hoảng, cậu vươn tay ra kéo kéo ống tay áo Quân Khải, “Anh đừng tức giận, em không nói cho anh biết là sợ anh hiểu lầm.”

Quân Khải khề cười, anh sờ sờ đầu Dư Hạc, “Thành thật nói cho anh biết, có phải em đối với hần có một ít hảo cảm khó hiểu ?”

Dư Hạc vội vã lắc đầu, “Em... không có.”

Quân Khải nghiêm mày, ánh mắt sáng quắc nhìn cậu, “Không có ?”

Khí thế của Dư Hạc lập tức yếu xuống, cậu cũng không biết vì sao, giờ phút này lại có một tia chột dạ, “Em với cậu ta chẳng có gì cả, ngay cả lời mời đưa về nhà của cậu ta em cũng cự tuyệt.”

Quân Khải nhin không được cười ra tiếng, “Ha ha ha, em không cần phải khấn trương thế, anh cũng đâu nói gì đâu, đừng luôn nghĩ anh ích kỷ như vậy !”

Dư Hạc ngẩng đầu đáng thương nhìn anh, “Chính là lần đầu tiên anh nhìn thấy cậu ta, phản ứng rõ ràng rất kịch liệt.”

“Ừc...” Trên trán Giản Quân Khải nhất thời nổi ba vạch hắc tuyến, “Em tiếp tục lên mạng đi, anh đi phòng sách.”

“Ừm.” Dư Hạc ngoan ngoãn gật đầu.

Vừa quay người đi, mọi biểu tình trên mặt Giản Quân Khải nhất thời biến mất không dấu vết, Dư Hạc vẫn không trả lời trực tiếp vấn đề kia, không trả lời vấn đề có phải có một chút hảo cảm đối với Kiều Tân Hạo hay không. Chẳng hiểu sao, một tình tự phiền chán tự đáy lòng bốc lên. Anh căm ghét hết lần này đến lần khác không thể thoát khỏi sự tồn tại của người kia. Tại sao cứ luôn dính líu dây dưa với hần mãi như thế !

Anh nhíu mày, bỗng dưng cảm thấy có phần nhức đầu. Thành linh, trí nhớ trong đầu lại hiện lên, làm cho anh nhớ lại cảnh tượng ngày đó.

.

Anh một quyền đâm vào mặt Kiều Tân Hạo, “Thằng chó chết mày, bọn mày được lắm, tao nhất định sẽ khiến mày mất hết tất cả, thân bại danh liệt.”

Kiều Tân Hạo vô lực ngã quỵ một bên, nhưng vẫn sĩ diện ngẩng cao đầu, kiêu ngạo nhìn anh, “Mày đừng có dùng cái loại ánh mắt muốn giết hết cả nhà người ta mà nhìn tao, muốn làm tao thân bại danh liệt à, chỉ bằng mày ? Còn nữa, Dư Hạc là tự chết vì ung thư dạ dày, đâu phải tao giết nó, mày lại còn dám đến cảnh cáo tao a.”

“Mày...” Quân Khải toàn thân không ngừng run rẩy, anh hít thật sâu vài hơi, sợ rằng bản thân sẽ kiềm không được xông tới giết hần.

Kiều Tân Hạo khinh bỉ nhìn anh, mỉa mai cười, “Tao biết mày thích nó, trước kia mỗi lần đến yến hội đều thấy mày quần lấy nó, thật sự là âm hồn không tiêu tán.”

Hần nhìn Giản Quân Khải tức giận đùng đùng, đắc ý nhướn mày, “Nhưng thế thì sao, tên ngốc kia chỉ thích tao mà thôi, mặc kệ người khác có làm gì, mặc kệ ai tới dụ dỗ nó, là nam hay là nữ, nó đều chỉ thích mỗi mình tao. Chắc nó cũng chưa thèm nói câu nào với mày đâu nhỉ, ngay cả nụ cười xã giao mày cũng chưa được thấy chứ gì ! Ha ha ha, hiện tại mày biểu hiện bi thống như thế để làm chi, chẳng lẽ như vậy thì có thể khiến người trong mộ bật dậy, cảm kích phần thâm tình của mày à. Ha ha ha, thật tức cười.”

Quân Khải nhất thời cảm thấy cơn tức trong người nháy mắt tràn khắp óc, cơ hồ muốn cướp mất hết lý trí của mình, anh xông tới tính cho hắn một đấm, nhưng lại bị Kiều Tân Hạo dễ dàng né tránh.

Hắn lộn một vòng trên mặt đất, sau đó đứng lên, ánh mắt nhìn Quân Khải vẫn là loại cao cao tại thượng mà hèn mọn, “Thật không biết mày thích Dư Hạc điểm nào, tao cho mày biết, tên này kỳ thật rất nhàm chán, lúc ở trên giường cứ cứng ngắc như khúc gỗ, tính cách cũng chẳng thú vị y hệt.” Nói tới đây hắn cười khê, “Bất quá cho dù mày có thích hắn cách mấy, nó cũng đã chết.”

Quân Khải không khỏi hai tay ôm đầu, hô hấp bắt đầu rối loạn.

Những lời của Kiều Tân Hạo cứ một lần lại một lần quanh quẩn trong tai anh, làm cho anh muốn phát điên. “Mặc kệ người khác làm gì đi nữa, nó cũng chỉ thích mình tao mà thôi.”

“Khốn !” Anh rốt cục cũng nhịn không được chửi ra tiếng, “Nói láo !”

...

Người nọ lại nện một cú vào mặt hắn, mặt của hắn đã hơi sưng đỏ, nóng rất đau nhức.

Hắn điên cuồng phá lên cười, “Mày tức lắm à ? Đã nói mày vô dụng mà.”

Người nọ hung tợn nhìn hắn, tràn đầy trong mắt đều là sự hận thù, hắn đứng trước mặt mình, cao cao tại thượng nhìn xuống, “Tao sẽ không bỏ qua cho mày, một ngày nào đó, tao sẽ cướp hết mọi thứ mà mày có, tài sản của mày, địa vị của mày, tất cả thuộc về mày, sau đó để lại cho mày hai bàn tay trắng, chậm rãi chết già trong thống khổ cùng tuyệt vọng. Tao tuyệt đối sẽ cho mày hưởng thụ mọi điều mà em ấy nhận được từ mày, tuyệt đối sẽ không tha cho mày !”

“A !” Kiều Tân Hạo bừng tỉnh khỏi cơn mộng. Hắn thở phì phò, siết chặt nắm tay hung hăng đập xuống nệm, mồ hôi từng giọt nhỏ xuống từ trên tóc hắn.

Tại sao lại mơ thấy giấc mơ này, tại sao ?

Suốt mấy ngày nay, hắn luôn bắt đầu mơ thấy những hình ảnh đó, mỗi lần một rõ ràng hơn, cảm thụ ở mỗi lần cũng càng sâu sắc hơn. Hầu như là lần nào, hắn cũng đều phải cảm thụ loại tâm trạng áp lực, thống khổ, bồn chồn không chừng như thế này.

Sau đó, không biết vì sao, hắn lại đột nhiên nhận ra được một điều, mặc danh kỳ diệu nhận ra, nguyên nhân mà hắn luôn cảm thấy cái người nằm trong mộ kia quan trọng với mình như vậy !

48. Chương 48

“Cộc cộc cộc.” Cửa nhà truyền đến tiếng đập cửa.

Dư Hạc đứng dậy đi mở cửa, lại nhìn thấy Kiều Tân Hạo đang cúi đầu đứng ngoài đấy, vẻ mặt ủ dột.

“Là cậu ?” Dư Hạc nhíu nhíu mày, đứng yên đó không động đậy, cậu nhớ tới lời mà Quân Khải vừa nói, mím môi chuẩn bị đóng cửa.

“Khoan đã.” Kiều Tân Hạo chặn cánh cửa lại, mạnh bạo ngăn cản hành động của Dư Hạc. Hắn ngược mắt nhìn Dư Hạc, đôi mắt bao phủ bởi đầy tơ máu, “Tôi không phải tới tìm cậu... Giản Quân Khải có ở nhà không ?”

Dư Hạc sửng sốt.

Kiều Tân Hạo lặp lại một lần, “Tôi hỏi Giản Quân Khải có ở nhà không ?”

Dư Hạc trừng mắt nhìn, cậu không rõ lắm vì sao Kiều Tân Hạo lại mặt mày suy sút đến tìm Quân Khải, bất quá cậu vẫn im lặng xoay người vào trong.

“Quân Khải.”

Quân Khải đang ngồi trước máy vi tính xoay lại, “Sao thế ?”

“Kiều Tân Hạo đang ở ngoài cửa, cậu ta nói tới tìm anh.”

“A ?” Vừa nghe được câu đầu Giản Quân Khải đã nhăn mi lại, thế nhưng nửa câu sau lại làm cho anh rất nghi hoặc, “Hắn tới tìm anh làm gì ?”

Dư Hạc cũng mặt mờ lắc đầu, “Không biết.”

Quân Khải đóng máy tính lại, “Anh ra xem một chút.”

Đợi đến khi Giản Quân Khải ra khỏi cửa thì liền nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc dựa vào cửa nhà của hắn, Quân Khải thuận tay đóng cửa lại, lạnh mặt nhìn hắn, “Tìm tôi làm gì ?”

Kiều Tân Hạo gương mặt nhìn anh, “Cậu còn nhớ cái ngày tôi đến mộ viên chứ ?”

Giản Quân Khải cả người chấn động, vẻ mặt lại vẫn không đổi nhìn hắn.

“Ngày đó cậu cho tôi ăn mấy đám.” Kiều Tân Hạo hơi ngẩng đầu lên, khẽ cười.

“Cậu muốn nói gì ?” Quân Khải biểu tình tỉnh táo dị thường.

“Tôi muốn nói...” Kiều Tân Hạo tạm dừng vài giây, “Đó đích thật là cậu, đúng không ? Đích xác là có một chuyện như vậy từng phát sinh đúng không, chúng ta thật sự đã chạm mặt ở mộ viên đúng không ? Trông cậu có vẻ rất hận tôi, cậu nói cậu muốn hủy diệt tôi.”

Biểu tình trên mặt Quân Khải hơi ngưng đọng, anh cứng đờ toàn thân không nói gì, tâm trí loạn thành một mớ hỗn độn mông lung.

Kiều Tân Hạo vẫn chăm chú dõi theo anh, trong mắt lập lòe quang mang điên cuồng.

“Ha ha.” Quân Khải đột nhiên bật cười, anh hơi nhếch khóe miệng, hiển lộ một nụ cười châm biếm, “Tôi không biết cậu nói gì cả, mộ viên thì tôi có đến một lần cùng Dư Hạc để viếng ba em ấy vừa mất, chứ chả liên quan gì tới cậu hết. Về phần cậu... thôi đi, đừng có giả thần giả quỷ nữa. Bất kể cậu có làm cái gì, người hiện giờ Dư Hạc thích là tôi. Cậu không cần phải dùng đủ loại phương thức để câu dẫn em ấy, vô dụng thôi, em ấy vĩnh viễn sẽ không thích cậu đâu, ha ha ha...”

Lúc nói tới đây Quân Khải thật sự bật cười lớn, anh cười rất điên cuồng, dùng một loại ánh mắt cao cao tại thượng mà nhìn xuống Kiều Tân Hạo.

Biểu tình trên mặt Kiều Tân Hạo âm trầm xuống, hắn thần tình băng hàn nhìn Quân Khải, trong mắt không ngừng bốc lên lửa giận. Không hiểu tại sao nhưng chỉ cảm thấy rất muốn phản bác. Hắn rất muốn phản bác lời nói của Quân Khải, hắn rất muốn nói không phải, rõ ràng không phải như thế, Dư Hạc rõ ràng nên... thích hắn mới đúng. Cảm giác này thật khó hiểu, tuy nhiên hắn cảm thấy việc đó phải được tiến triển mới phải.

Nhưng mà lý trí lại nói cho hắn biết lời Giản Quân Khải nói đều là sự thật, Dư Hạc ngay từ đầu một nụ cười cũng không cho hắn, hắn một bên hao tổn tâm cơ muốn thu Dư Hạc vào tay, một bên lại căn bản không ôm bất kỳ hy vọng nào trong lòng, hắn chỉ cảm thấy có một xúc cảm không cam lòng cùng cực độ muốn trả thù cái tên trước mắt không ngừng giày vò mình, làm cho hắn không thể buông tha cho quyết định nghe qua có vẻ ngu ngốc kia.

Hắn cảm thấy bản thân sắp điên tới nơi rồi.

“Được rồi.” Quân Khải cười vỗ vỗ vai hắn, “Anh bạn nhỏ đừng tùy hứng nữa, ngoan ngoãn trở về làm chuyện mình nên làm đi, trở về nói lời yêu thương với người thích hợp, sau đó kết hôn sống với nhau tới chết, dù sao sớm muộn gì cậu cũng phải lấy một người khác thôi.”

Kiều Tân Hạo ‘ba’ một tiếng hất tay anh ra, hung tợn trừng mắt nhìn, “Nói nhiều, chuyện mà tôi muốn làm thì đừng ai ngăn được. Tôi sẽ không sống theo sự an bài của người khác...”

“Ha ha.” Quân Khải cười đến thực châm biếm, sau đó đột nhiên yên tĩnh lại, nghiêm túc nhìn Kiều Tân Hạo, “Tôi hỏi cậu, nếu cuối cùng cậu thật sự được ở bên Dư Hạc, cậu có thể vĩnh viễn thương yêu đau xót vì em ấy không ? Cậu có chấp nhận vì em ấy mà phản kháng áp lực từ người nhà không ? Mặc kệ có phát sinh

chuyện gì cũng vĩnh viễn không rời bỏ em ấy, vĩnh viễn đặt em ấy vào vị trí quan trọng nhất trong lòng, cả đời ở bên cạnh em ấy hay không ?”

“Tôi...”

Không đợi Kiều Tân Hạo trả lời, Quân Khải lại nói tiếp, “Cậu sẽ không, cậu chỉ là muốn vui đùa một chút mà thôi, cậu thậm chí có thể vì sự nghiệp của mình mà đi cưới nữ nhân khác, không một chút lưu tình mà vứt bỏ em ấy. Không nói cả đời, ngay cả mười năm cậu cũng không kiên trì được, cậu là một kẻ chỉ biết đùa bỡn tình cảm của người khác.”

“Không phải, không phải như thế.” Kiều Tân Hạo rốt cục cũng rống giận ra tiếng, hắt thở dồn dập, “Làm sao cậu biết tôi không thể, chuyện còn chưa phát sinh thì sao cậu biết. Vậy còn cậu, cậu cảm thấy mình có thể ư ? Những vấn đề trên cậu đều có thể làm được à ?”

“Tôi có thể.” Quân Khải từng chữ từng chữ kiên định nói.

“Ha ha.” Kiều Tân Hạo khinh thường bật cười, “Chính cậu còn dám nói có thể thì tôi đây có gì không dám, chỉ là nói thì ai mà chả làm được.”

“Tôi có phải chỉ biết nói miệng hay không thì thời gian sẽ tự chứng minh, không liên quan tới cậu, tôi cũng không cần cậu tin. Tôi chỉ muốn cho cậu biết, chỉ bằng cậu, vĩnh viễn cũng không có tư cách đi cạnh tranh với tôi đâu.” Nói xong anh lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người mở cửa vào trong, sau đó rầm một cái nhốt Kiều Tân Hạo bên ngoài.

Kiều Tân Hạo ngây người một lúc, hắt giọng một cú lên vách tường, cau chặt mày, các dòng suy nghĩ trong đầu cuộn cuộn. Hắn cảm nhận được một loại tình tự khó hiểu tràn ngập khắp tâm trí mình, thế nhưng lại không cách nào miêu tả được nó ra sao. Hắn chỉ biết, hắn rất khó chịu, cực kì khó chịu.

Giản Quân Khải vừa bước vào liền nhìn thấy Dư Hạc đang đứng cạnh cửa vẽ mặt bình tĩnh nhìn mình. “Ạch...” Anh nhin không được gãi gãi đầu, “Em cũng nghe được.”

Dư Hạc lẳng lẳng gật đầu.

Quân Khải nhíu mi, “Em đừng có nói là em cảm thấy việc anh vừa làm có điểm quá phận nha, cẩn thận khéo anh đập đổ bình giấm trong nhà cho em xem.”

Dư Hạc nhẹ nhàng nở nụ cười, cậu lắc lắc đầu, “Mặc kệ là tình huống nào cũng mãi mãi đứng về phía Giản Quân Khải.”

Quân Khải vui vẻ sờ sờ đầu cậu, “Ngoan.”

Dư Hạc ghét bỏ né tránh khỏi động tác của Quân Khải, “Ngày nào tóc cũng bị anh phá hư cả chục lần.”

Quân Khải cười bỏ tay xuống, “Thôi, anh tiếp tục trở lại phòng sách.” Anh hôn khoe miệng Dư Hạc, xoay lưng rời đi.

Dư Hạc im lặng đứng tại chỗ nhìn bóng dáng Quân Khải, nụ cười trên mặt chậm rãi biến mất, cậu nhìn Quân Khải đến gần phòng sách rồi đóng cửa, bỗng nhiên chú ý đến một điểm. Nếu chỉ là lên mạng, thì sao không thể ở bên cạnh cậu ? Trốn trong phòng sách là có gì không muốn cho cậu biết sao ?

Cậu hơi mím môi, chút buồn bực kia cũng chỉ duy trì trong đầu vài giây ngắn ngủi rồi hết, sau đó cậu thở phào một hơi, ngoan ngoãn ngồi lại trước máy tính của mình.

Cậu ngồi xuống, tay rê chuột, trong lòng chợt tái hiện lại những lời Quân Khải vừa nói, làm cho cậu nhin không được rầu rĩ nở nụ cười, sau đó tay nhấp choạng lướt web.

Bất quá cậu không hề để ý, rằng bản thân đang si ngốc ngồi cười một mình.

...

Màn đêm yên tĩnh buông xuống, bóng tối dần dần bao trọn thế giới. Trên bầu trời, ánh trăng hạ xuống ánh sáng trắng bạc, Kiều Tân Hạo đứng trước khung cửa sổ, an tĩnh ngược đầu nhìn không trung, bên miệng mang theo một tia cười như có như không.

Bạch Kiệt từ phía sau đi tới đứng bên cạnh hắn, ánh mắt mang theo sự trào phúng nhàn nhạt, “Cậu ta đã chết. Giờ thì tốt rồi, cậu chẳng phải vẫn lo lắng cậu ta sẽ gây phiền toái cho hôn lễ của mình sao ? Nhưng phải nói, hành động của cậu thật đúng là không tệ, mấy năm nay ngay cả tôi cũng nghĩ lầm cậu thật sự yêu cậu ta. Không ngờ rằng, người vô tâm rốt cuộc cũng chỉ là vô tâm. Quả nhiên, ngay từ đầu tôi không cần phải hoài nghi cậu.”

Kiều Tân Hạo khinh thường cười cười, ánh mắt vẫn xa xăm như trước, không biết là đang nhìn gì.

Bất quá Bạch Kiệt dường như đã quen với thái độ của hắn, chỉ nhẹ nhàng cười, “Cậu thật sự là đối với cái chết của cậu ta một chút cũng không bận tâm a !”

“Ha ha,” Một tiếng cười thốt ra từ môi hắn, “Người đã chết thì cũng chỉ là người chết.”

Bạch Kiệt càng cắn chặt răng, không biết thứ cảm xúc phức tạp vừa dâng lên trong lòng là thế nào. Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Kiều Tân Hạo, ngữ khí của hắn bất giác ẩn chứa một chút tức giận, “Cậu tốt nhất là đừng hối hận, trên thế gian này sẽ không có người thứ hai yêu cậu như Dư Hạc đâu.”

“Hừ, tôi làm việc cho tới bây giờ chưa từng có chữ hối hận” Kiều Tân Hạo hừ lạnh, biểu tình khinh khi, “Cho nên mới nói nó ngốc a ! Lừa nó bảo là đi công tác, khoảng nửa tháng sẽ không về, cuối cùng chỉ cần mang về một món quà mấy trăm đồng nó sẽ vui như được vàng, mặc dù bản thân cũng không phải thiếu tiền mua. Ha ha.”

Bạch Kiệt lại càng siết chặt nắm tay, không nói gì.

“Đúng vậy, cậu ta đích thật rất ngốc, tôi chưa từng thấy người nào ngốc như vậy. À phải rồi, hôn lễ của cậu chừng nào cử hành ?”

Kiều Tân Hạo nhíu nhíu mày, “Sốt ruột như vậy làm gì ? Qua một thời gian hẵng nói sau !”

“Nhưng cậu chẳng phải vẫn muốn tổ chức sớm một chút sao ? Bây giờ lại không hề nôn nóng.”

Kiều Tân Hạo thần sắc biến đổi, xoay người lạnh lùng liếc Bạch Kiệt, “Cậu hôm nay làm gì nói nhiều thế.”

Bạch Kiệt cũng không hề nổi giận, chỉ cười khẽ mấy tiếng, “Thôi tôi đi trước, không quấy rầy cậu nữa.”

Kiều Tân Hạo đứng tại chỗ trong chốc lát, sau đó mới lạnh lùng xoay lưng chuẩn bị xuống lầu uống nước, đột nhiên không cẩn thận đụng phải một quyển sách đặt trên giá sách bên cạnh. Nó ‘kịch’ một tiếng rơi xuống nền đất, lật mở ngay một trang giữa quyển, lộ ra một bức ảnh được kẹp bên trong.

Động tác của Kiều Tân Hạo lập tức dừng lại, hắn hơi cau mày, rồi dần dần càng nhăn chặt hơn. Hắn cắt chặt môi, mãi cho đến khi toàn bộ cổ họng tràn ngập một mùi máu tươi.

Trên bức ảnh là hai thiếu niên chừng mười bảy mười tám tuổi, trong đó một người tùy ý khoác vai người kia, động tác tuy trông rất thân thiết nhưng đáy mắt lại dị thường lạnh lùng. Thiếu niên còn lại thoạt nhìn có chút khấn trương mí mắt, nhưng vẫn có thể nhìn ra khóe miệng của cậu có một độ cong nhẹ, mang theo một tia vui sướng thỏa mãn nho nhỏ.

Kiều Tân Hạo quỳ một gối xuống đất, hắn nắm chặt hai đấm đến lộ ra khớp xương màu trắng, trong con người luôn cao ngạo tùy hứng ẩn hiện một tia đau buồn.

Hắn khẽ khàng thu ảnh chụp lại, nhìn đến một dòng chữ nhợt nhạt được ghi bằng bút máy — Hy vọng cậu bình an một đời.

“Đây chính là... cái gọi là đạo đức giả.” Hắn lạnh lùng cười hai tiếng, nhưng không biết vì sao vẫn cảm thấy cơn đau từng chút một kéo tới.

Bỗng dưng những hình ảnh như thế cứ đồng loạt hiện lên, vô số giọng nói ồn ào bên tai, mang theo ngữ khí chất vấn cùng chế giễu, hắn cảm thấy hốc mắt mình đã bắt đầu ươn ướt, thần sắc lại tràn ngập điên dại.

Không phải như thế, không phải lỗi của tôi, là chính cậu ấy quá ngu ngốc, cái chết của cậu ấy không liên quan tới tôi, rõ ràng không liên quan tới tôi, tại sao cứ trách tôi, tại sao cứ trách tôi !

Thân thể như rơi vào một vực sâu không bao giờ thấy đáy, tứ chi bị bủa vây trong vô trọng lực, khóe môi mằn mằn, hình như là nước mắt vì khóc mà chảy xuống, ngực như bị cái gì chèn ép, không thể nào hô hấp.

“A” Tiếng gào thét thống khổ quanh quẩn trong căn phòng. Kiều Tân Hạo bật mạnh người từ trên giường, mồ hôi thấm ướt tóc tai trên trán hần. Sắc mặt hần trông rất tái nhợt, trong mắt còn hàm chứa một sự đau khổ chưa tiêu tan.

Hần mãnh liệt thở hổn hển mấy hơi, sau đó chậm rãi nhả ra hai chữ, “Dư... Hạc...”

49. Chương 49

Một khoảng thời gian gần đây, chẳng biết vì sao mà quan hệ của Dư Hạc với Quân Khải bắt đầu lan truyền trong trường, ánh mắt mọi người nhìn bọn họ càng ngày càng trở nên quái đản. Không chỉ như thế, lời đồn đãi phát triển ngày càng quá phận, nào là bao dưỡng, bồi dưỡng linh tinh, càng lúc càng khó nghe. Trước mặt Quân Khải thì đỡ, dù gì anh bình thường tính cách ôn hòa sáng sủa, thái độ rộng mở phóng khoáng, quan hệ với những người chung lớp cũng không tệ, mọi người chỉ cười chê một ít rồi thôi, bọn người lắm chuyện thì cũng chỉ dám lén lút nói, thế nhưng ở trước mặt Dư Hạc thì những người đó đã có chút động thái làm quá.

“Mấy cậu thấy hai người bọn họ có thể kéo dài được bao lâu a ? Bình thường cái loại đại thiếu gia như Giản Quân Khải mà thích con trai thì chắc chỉ là vui đùa một chút thôi ấy mà ! Tổ cá bọn họ nửa năm là xù !”

Một người khác phẩy tay, “Không thể nào nhanh như vậy, bọn họ bên nhau đã nửa năm rồi đó ! Giản Quân Khải đã chậm rãi biến một tên Dư Hạc rụt rè rách rưới trước kia trở nên nghe lời như một con cẩu, các cậu không hiểu đâu, đây chính là lạc thú khi được nuôi dưỡng, nhất thời sẽ không chia tay sớm được.”

“Ha ha ha, cậu cũng biết là lạc thú nữa à. Vui chơi một chút thôi ! Ai, các cậu nghĩ coi, con trai với con trai trong lúc đó thì như thế nào này với kia a ! Đắm vào chỗ đó à ? Tổ phí nhỏ, thật ghê tởm. Dư Hạc cư nhiên vì chút tiền mà không cần sĩ diện nữa, người hiện đại sao mà phát triển thành thế này rồi a.”

Một số người cứ như vậy mang theo vẻ mặt hận đời, tùm đàng kia bàn chuyện Dư Hạc với Giản Quân Khải mà ca thán tới toàn bộ cái xã hội, lời bất nhã nào cũng nói ra được.

Dư Hạc im lặng đứng trước cửa lớp học, trầm mặc nghe mấy nam sinh trong lớp nói chuyện, nắm tay gắt gao siết chặt.

Có một người trong nhóm đó nhìn thấy Dư Hạc, hướng về phía cậu nở một nụ cười miệt thị, vỗ vỗ cái người đang nói hăng say kia, sau đó bọn họ thản nhiên xoay người ngồi về vị trí của mình.

Dư Hạc hít một hơi sâu, mặt không chút thay đổi đi về chỗ mình.

Lý Y Hiểu ở một bên nhìn sắc mặt tái xanh của Dư Hạc, vô cùng đắc ý nở nụ cười.

Nghe những lời quá phận như thế mà cũng không phản biện... Đấy mắt nàng chợt lóe, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, cho nên bọn họ đích thật đang quen nhau ? Hừ, trước kia còn không chịu thừa nhận.

Giản Quân Khải dạo gần đây cảm nhận được một sự kỳ quái, giống như Dư Hạc luôn cố ý trốn tránh anh. Anh cau mày ngồi một mình trên bàn cơm, có chút không yên lòng bởi mớ đồ ăn trước mặt. Kể từ sau mấy ngày trước khi Dư Hạc nhắn nhủ nói với anh giữa trưa không cần đến tìm mình, thì bọn họ đã không còn cùng nhau ăn trưa nữa.

Tiểu Hạc nói vì đang giữa mùa thi nên muốn dành nhiều thời gian ôn tập, không có thì giờ cùng anh đi ăn cơm. Anh cũng không để ý lắm, chỉ nhấn mạnh nhiều lần là cậu nhất định không được quên ăn mới chịu đi. Dù sao bọn họ bây giờ ngày nào cũng ở cùng nhau mà, cũng không tất yếu để ý chút thời gian nhỏ nhặt giữa trưa. Nhưng là...

Tối hôm qua Quân Khải theo thói quen tính đến lớp Dư Hạc chờ cậu, thì Dư Hạc lại đột nhiên gọi điện thoại nói cậu đã về nhà trước...

Không ai có thể hiểu được tâm tình lúc ấy của anh phức tạp và rối rắm đến thế nào.

Nghĩ đến đây Quân Khải lại phi thường sầu não nghịch nghịch chiếc thìa trên tay.

“Này ! Làm gì mà ngồi một mình ở đây, bạn trai bé nhỏ đâu ?” Ngay lúc đó, Lâm Nhã Nhiên từ phía sau vỗ vỗ vai anh, sau đó cười bê khay thức ăn ngồi xuống đối diện anh.

“Hửm ?” Quân Khải ngược mắt, nghi hoặc nhìn nàng.

Lâm Nhã Nhiên rất là tùy ý nhướn mày, “Dư Hạc ấy, gần đây ít thấy các cậu đi cùng nhau, sao thế, là vì lời đồn trong trường ư ?”

Nàng vừa nói vừa ăn cơm, đợi đến khi nàng ngẩng đầu lên lần nữa nhìn Quân Khải thì phát hiện vẻ mặt của anh đã trở nên dị thường quỷ dị. Anh mím môi, tròng mắt lóe lên hàn quang, sắc mặt một mảnh lạnh lẽo.

“Sao vậy ?”

“Cậu nói lời đồn trong trường, đồn cái gì ?” Quân Khải mặt không chút biểu cảm nói.

“Cậu chưa biết sao, chuyện của hai cậu đang ồn ào lan truyền khắp nơi, rất nhiều người trong trường biết quan hệ của hai cậu rồi. Lớp mình thì khỏi nói, nhưng lớp khác thì tớ không cam đoan. Một nhỏ bạn của tớ nói, lớp nó đồn đãi về Dư Hạc rất là khó nghe.” Lâm Nhã Nhiên hơi lo lắng liếc nhìn Giản Quân Khải.

Nàng càng nói, sắc mặt Giản Quân Khải càng lãnh liệt, đến cuối cùng thì quả thực đã run lên vì tức.

Lâm Nhã Nhiên có phần không hiểu, trong mắt nàng Giản Quân Khải vẫn luôn ôn nhu như ánh mặt trời, nàng chưa từng thấy qua bộ dạng như bây giờ của anh.

“Cậu không cần quá mức lo lắng, lứa tuổi này của tụi mình hơi nông nổi một chút thôi. Đồn thì đồn một khoảng thời gian, qua rồi là hết ấy mà.”

Quân Khải rốt cục cũng ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng mỉm cười, “Cám ơn.”

“Nếu cậu thật sự muốn cảm ơn, vậy đem quyển Harry Potter bản tiếng Anh lần trước cho tớ mượn đi ! Tớ thật sự rất khao khát.” Lâm Nhã Nhiên lập tức cười.

Quân Khải cười cười, “Biết rồi, lần sau sẽ mang vô trường cho cậu. Đúng rồi...” Anh lại bỗng dưng thay đổi sắc mặt, “Cậu có biết lời đồn đãi này xuất phát từ miệng ai không ?”

Lâm Nhã Nhiên cau mày, “Có lẽ là từ lớp Dư Hạc đi, tớ còn nhớ lúc bắt đầu chính là những người trong lớp cậu ấy truyền ra.”

Giản Quân Khải siết siết nắm tay, “Xin lỗi, tớ có việc về trước, lần này cảm ơn cậu.”

Lâm Nhã Nhiên lẳng lặng nhìn bóng dáng rời đi của Quân Khải, hơi hơi nhú mi, sau đó hiểu ra lắc lắc đầu.

“Ai.”

Dư Hạc đang ở trong lớp làm bài tập, chợt nghe những người chung quanh bắt đầu lớn tiếng huyền nháo, “Nè nè nè, Giản Quân Khải đến.” “Chắc lại tìm Dư Hạc chứ gì !” Một tràng cười không có hảo ý tiếp nối.

Dư Hạc cau mày, cực kì phiền chán quay ngoắt đầu liếc mắt nhìn bọn họ một cái, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Quân Khải đứng trước cửa lớp học của bọn họ, cũng không nói muốn tìm cậu, chỉ như vậy yên lặng đứng. Dư Hạc theo bản năng cảm thấy tâm tình của anh có điểm không tốt, không biết vì sao, chỉ là cậu có thể biết. Cậu cầm tay anh, vẻ mặt hơi khẩn trương, “Chúng ta đi chỗ khác nói chuyện đi ! Đứng trước cửa lớp không tốt lắm.”

Quân Khải nhìn cậu vô cùng thần nhiên nở nụ cười, “Có gì không tốt.”

Dư Hạc mím môi, không nói gì. Với cậu mà nói, chịu được những ngôn ngữ này đã là thành thói quen, nhưng Giản Quân Khải thì khác, cậu không muốn để anh phải khổ sở.

Quân Khải sờ sờ đầu cậu, chuyển mắt nhìn thoáng qua đám người trong phòng đang nhìn bọn họ chăm chăm.

“Tôi nay nhất định không được một mình đi trước nha, dám không đợi anh là em chết chắc.”

Dư Hạc có chút lo lắng nhìn anh.

“Được rồi mà, anh biết em lo lắng cái gì, anh sẽ giải quyết, được chứ ?”

Dư Hạc gật đầu, im lặng không nói gì.

“Người khác chửi mình em không chửi ngược lại sao ? Nếu có người trước mặt em nói một số chuyện không đúng sự thực thì em cứ phản kích a !” Quân Khải vẽ mặt chỉ tiếc rên sất không thành thép cổ nén giận, oán hận chột chột mặt cậu.

“Này.” Dư Hạc phủ tay anh ra, “Người ta đang nhìn.”

Giản Quân Khải nhìn theo hướng ánh mắt của Dư Hạc về phía trong lớp, sau đó hừ khê, “Em về đi, tối nay anh tới tìm em.”

Lý Y Hiểu hơi kích động cúi đầu, vừa rồi ánh mắt nhìn nàng của Giản Quân Khải lạnh đến mức khiến nàng phải sợ hãi.

Nhìn tôi làm gì ? Tôi có làm gì sai đâu. Chuyện quan hệ của các cậu cũng đâu phải tôi vu oan, ha ha, thật tức cười. Lý Y Hiểu cúi đầu, không ngừng tự an ủi chút căng thẳng trong lòng mình.

Dư Hạc vừa mới ngồi lại chỗ của mình, di động ding một tiếng reo lên. Cậu cầm lên nhìn, sắc mặt lập tức trở nên cổ quái.

‘Nhận được quyển sách kia chưa ? Tôi nghĩ cậu chắc sẽ thích.’

Cậu vội vàng hồi âm một câu, ‘Cậu là ai ?’

Mấy hôm trước cậu đột nhiên nhận được một món đồ chuyển phát nhanh, cậu vô cùng nghi hoặc cái người gửi quyển sách kia cho mình là ai ? Hơn nữa cậu càng để ý hơn là, quyển sách ấy tên là “Bài poker dối trá”, trong một thế giới tràn ngập thủ đoạn thì ta cần phải có tài phán đoán hơn người, nó cho phép ta được tự thân trải nghiệm thế giới tài chính không kém phần chân thật, khiến người ta lạc vào một cảnh giới lạ kỳ, Dư Hạc vừa thấy liền hoàn toàn yêu thích quyển sách này.

Điểm mà cậu để tâm chính là, quyển sách này viết về tài chính, nhưng ngoại trừ Quân Khải thì không một ai biết cậu có hứng thú với phương diện này. Quyển sách này không phải do Quân Khải tặng, mặc dù cậu không hỏi anh, nhưng cậu biết.

Nửa phút sau, di động trên tay nhận được tin trả lời. ‘Cậu nói cho tôi biết trước cậu có thích hay không.’

Dư Hạc mỉm môi, rồi chậm rãi trả lời mấy chữ, ‘Thích, rất thích.’

Kiều Tân Hạo lẳng lặng nhìn tin nhắn Dư Hạc gửi tới trên điện thoại, trong lúc nhất thời tâm tình vô cùng phức tạp. Trong một giấc mộng vô cùng chân thật gần đây của hắn, cái người toàn tâm toàn ý thích hắn tên là Dư Hạc kia thích nhất chính là quyển sách này.

Hắn cắn chặt môi dưới của mình, sắc mặt hơi nhợt nhạt, nhưng lại bình tĩnh không có biểu tình gì.

Kiều Tân Hạo lúc bấy giờ bông mắt thâm xanh, tóc có phần lộn xộn, sắc mặt không có chút sức sống, vẻ mặt thì ảm đạm. Hắn sắp bị mấy cảnh tượng trong mơ tra tấn đến điên rồi.

Vậy là, Dư Hạc này đích thật chính là cái người luôn xuất hiện trong mơ sao ?

Hắn cảm thấy trí nhớ trong óc mình cứ không ngừng lơ lửng, hắn muốn bắt lại nhưng không bao giờ bắt được, vì thế chỉ có thể trở mắt nhìn những hình ảnh kia tan vỡ thành từng mảnh nhỏ, khiến cho hắn buộc phải sinh ra thứ ảo giác như bị chìm trong nước.

Màn hình lại lóe sáng, Dư Hạc lại trả lời một tin nhắn.

“Cuối cùng cậu là ai ?”

Kiều Tân Hạo cười khê, trực tiếp gọi một cú điện thoại qua.

“A lô.” Là tiếng nói bình tĩnh của Dư Hạc.

Hắn khựng một chút, ngực đột ngột khó chịu hẳn lên, “A lô.”

Dư Hạc nhíu nhíu mày, “Cậu là ?”

Kiều Tân Hạo chậm rãi chỉnh đốn lại tâm tình của mình, rốt cục cũng nhẹ giọng nở nụ cười, “Được rồi, cậu nghe không ra giọng nói của tôi cũng bình thường.”

“Kiều Tân Hạo ?” Bên kia truyền đến một thanh âm hơi ngỡ ngàng.

“Ừ, quyển sách kia là tôi tặng.”

Nói xong câu đó đầu dây bên kia lại đột nhiên im lặng, Dư Hạc thật lâu không đáp lại câu nào.

Kiều Tân Hạo siết siết nắm tay, giọng nói rất bình tĩnh, nhưng trong lòng thì âm âm sóng dậy, “Thật xin lỗi, tôi tặng quyển sách đó chỉ để chứng minh một chuyện thôi, cũng không phải muốn cậu bị bối rối. Giờ thì chứng minh được rồi, cậu có thể hoàn toàn quên chuyện này đi, coi như quyển sách ấy là tự mình mua.”

Nói xong câu cuối hắn liền cúp điện thoại, bỗng dưng hắn cực kì không muốn nghe lời kể tiếp mà Dư Hạc muốn nói.

Dư Hạc nghe di động truyền ra tiếng tút tút, đầy mắt lan tràn một luồng sóng mờ mịt. Đó chính là, làm sao cậu ta biết mình cảm thấy hứng thú với loại sách này ? !

50. Chương 50

Buổi tối vừa tan học Dư Hạc liền phát hiện Quân Khải đang lẳng lặng đứng ở cửa lớp chờ mình, cậu bỗng dưng có một tia chột dạ mập mờ, bất quá chỉ là một cái chớp mắt, rồi cậu nhẹ nhàng nở nụ cười.

“May là em ngoan ngoãn không chạy trốn, nếu không thì tối hôm nay em nhất định sẽ chết.” Quân Khải cười khê.

“Sao ? Nếu em trốn thì anh muốn làm gì ?” Dư Hạc cười đi đến bên cạnh anh, hoàn toàn không thèm nhìn đám người đang chỉ trỏ sau lưng.

“Trước giờ người ta nói xấu em không đáp lại gì hết sao ?” Quân Khải nghe những tiếng nói truyền đến từ phía sau, hơi cau mày. Anh rất ghét những kẻ cứ thích huyền thuyên trước mặt người khác, nhưng anh càng tức hơn chính là Dư Hạc luôn không có phản ứng gì với việc này. Từ trước đây đã như vậy, mặc kệ người khác đối xử với cậu thế nào, cậu dường như vẫn đều im lặng chịu đựng. Cũng không phải không thèm để ý cho nên không bận tâm, anh biết rất rõ trong tâm của Dư Hạc thật ra rất dễ ỷ. Có lẽ đoạn quá khứ trước kia của Dư Hạc đã khiến cho cậu luôn có một sự tự ti, thế nhưng hiện giờ chẳng phải đã khác rồi sao ? Dư Hạc hiện tại hoàn toàn đủ tư cách phản bác lại bọn họ a !

Dư Hạc hơi động dung, lông mi cậu hơi run run, nhưng không nói gì.

“Em cần phải để tâm chuyện này có biết không ?” Quân Khải nhìn cậu, mang theo ngữ khí nửa đùa nửa nghiêm túc nói, “Nếu anh là em, anh sẽ ngẩng cao đầu lên nói với bọn họ, các người rốt cuộc là từ đâu nghe được tin tức đó, cho dù là bao dưỡng cũng là tôi bao dưỡng. Giả quân Khải có được không, lão tử bây giờ còn nhiều tiền hơn cậu ta, đẹp trai hơn cậu ta ! Cậu ta là phú nhị đại, lão tử là phú nhất đại a ! Tiền cậu ta dùng toàn là tiền của ba cậu ta cho, còn tôi dùng là tiền của chính mình...”

“Phụt !” Quân Khải còn chưa nói hết, Dư Hạc đã phụt một tiếng bật cười, cậu bùm miệng, bả vai run run liên tục.

“Cười cái gì ? Anh nghiêm túc đó !” Bộ dáng Quân Khải rất chi là bi thương.

Dư Hạc cười càng lớn hơn.

“Được rồi được rồi, đừng cười nữa, nhanh lại đây dắt xe nè !” Quân Khải đi đến chỗ đỗ xe đạp của mình, hơi hắt cằm về phía cậu.

Bây giờ đã là mùa xuân, khí hậu ấm áp cho nên bọn họ cũng bắt đầu chạy xe đạp đi học lại. Tuy rằng hiện tại tiền của ai trong hai người cũng đủ để mua đến mấy chiếc ô tô.

Dư Hạc cười đủ, rốt cục cũng run run lại gần dắt xe.

Đến khi bọn họ về tới nhà, Quân Khải lại như thường ngày đeo tạp dề vào nhà bếp, Dư Hạc cũng vào theo, bình thường cậu sẽ phụ giúp lật vật.

Quân Khải một bên bắt tay vào làm đồ ăn, còn một bên trò chuyện với Dư Hạc, “Vừa rồi anh nói là nghiêm túc đó, em đừng coi nó như một truyện cười a !” Nói xong anh liếc Dư Hạc một cái, “Em bây giờ vốn nhiều tiền hơn anh thật mà ! Năm sau tiền thuê nhà là em trả a ! Đừng mất tự tin vào mình như vậy được không ! Em hoàn toàn có thể phản bác bọn họ một cách thỏa thuê, người nào khi dễ em thì cứ khi dễ ngược lại, em cũng có thể... thì thoảng kết giao một số bằng hữu nữa.”

Khi nói đến đây trong lòng anh có một chút rối rắm, cứ có một loại cảm giác gì đó... khó tả. Trong thế giới hiện tại của Dư Hạc chỉ có một mình anh tồn tại, chuyện đó tất nhiên là anh rất vui, nhưng nếu Dư Hạc hoàn toàn không có những mối quan hệ riêng, vậy nhờ sau này những lúc anh bận bịu cậu sẽ cảm thấy cô đơn thì sao ? Thế nhưng nếu Dư Hạc thật sự kết giao bạn bè, anh lại sẽ có một loại cảm giác... mất mát ? Chắc là vậy đi ! Có điều nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy khó chịu...

Biểu tình của Dư Hạc hơi cứng ngắc, sau một lúc lâu, cậu mới khe khẽ thở dài, “Về sau, em sẽ cố gắng tập... khi dễ trả lại.” Nói rồi cậu mỉm cười, “Chắc có lẽ là thói quen chịu đựng đi. Em vẫn luôn cảm thấy, như thể có thể giải quyết được tất cả !”

“Khoan đã, tiểu Hạc, rót giùm anh một chén nước đi.” Quân Khải xắc xong nguyên liệu liền bật bếp cho tắt cả vào, liên tục đảo.

Dư Hạc ngoan ngoãn rót cho anh một chén nước.

Quân Khải lúc này mới nói tiếp, “Là em nói đó nha, em đã nói sẽ tập khi dễ trả lại. Anh chờ xem bộ dáng em lúc khi dễ người khác đó !”

Dư Hạc bĩu bĩu môi, “Nào có người như vậy chứ, anh dạy hư em thì sao bây giờ !”

“Đời vốn nên là thế, trước kia không đủ tư cách phản bác nên nhịn nhục, bây giờ em đã là một đại gia hàng đầu rồi, em phải phản kích mạnh mẽ vào a, con người ta cố gắng làm việc chẳng phải chỉ để được như thế thôi sao !” Quân Khải đột nhiên nhớ tới Dư Hạc kiếp trước, cậu khi đó ngoại trừ đối với..... khụ, cái tên nam nhân kia, thì luôn tỏ ra lạnh lùng với những người khác. Mặc dù vẫn không thích nói chuyện như này, nhưng anh đã tận mắt nhìn thấy Dư Hạc chỉ cần dùng hai câu nói sẽ có thể mắng một người đang nhắm vào người của mình đến mặt đỏ tai hồng, sau đó lạnh mắt liếc người ta một cái, xoay người bỏ đi.

Phải nói là... suất kinh người ! (Oặc ! Gu của anh... =))))

Dư Hạc nhẹ nhàng cười, cậu bỗng dừng cảm nhận được sự độc tài, lãnh huyết ẩn sâu ở chỗ nào đó trong lòng bị lời của Quân Khải dụ dỗ chui ra, nhem nhóm. Cậu mím môi, hơi mừng tượng tình cảnh khi đó một chút, quả thật là có chút... (phấn khích ?)

“Lần sau, em sẽ thử.” Ừm, cậu chắc chắn sẽ thử. “Có điều, anh cũng đừng gọi phú nhất đại nữa a, nghe kỳ quái muốn chết !”

Quân Khải sắp thức ăn ra chén đĩa, sau đó cười cười, vươn một bàn tay ra xoa xoa đầu Dư Hạc, “Chậm rãi mà thử nghiệm, anh sẽ đứng sau âm thầm bảo vệ em.”

.

Những người trong lớp Dư Hạc cảm thấy Dư Hạc dường như lại thay đổi, lần này là khí chất hoàn toàn biến hóa, Dư Hạc trước kia làm cho người ta cảm thấy cứ như luôn sống trong thế giới của mình, không dám tới

gần thế giới của người khác. Cậu hiện tại vẫn sống trong thế giới của mình, nhưng lại tản ra một khí chất như là vốn dĩ khinh thường việc tiếp cận thế giới của bọn họ.

Ngay lúc mấy người hằng ngày luôn xem Dư Hạc không vừa mắt định tới khiêu khích cậu vài câu, thì một nữ sinh ở hàng ghế trước bỗng “A” một tiếng kêu lên.

“Đây chẳng phải là Dư Hạc sao ?” Ánh mắt của nàng trừng thật to, không thể tin nhìn tạp chí trong tay mình, sau đó quay đầu nhìn Dư Hạc thật kĩ một cái, ngây ngốc giơ tạp chí trong tay lên, “Không thể nào !”

“Sao vậy sao vậy ?” Một nữ sinh bên cạnh vội vàng xúm lại, sau đó nàng cũng lập tức há to miệng.

“Không thể nào !”

“Ôi chào, có chuyện gì a !” Mấy nữ sinh gần đó cũng lập tức vây quanh lại, đặc kín đến mức vây cái bàn của nữ sinh ban đầu không còn kẽ hở, líu ríu thảo luận không ngừng.

Toàn bộ lớp học lại nghe được một thanh âm còn cao hơn vừa rồi, “Tớ khinh, không thể nào, Dư Hạc cư nhiên lợi hại đến vậy !” “Tài sản đã hơn trăm vạn rồi, thời buổi này chơi cổ phiếu dễ vậy sao ?” “Tớ cũng không tin, hoàn toàn nhìn không ra đúng không !”

“Tớ đã nói Dư Hạc sao bỗng dưng quần áo lại xa hoa như vậy mà, bây giờ còn chưa tới nửa năm học, bằng năng lực của mình mà kiếm được nhiều tiền như vậy ! Thật lợi hại a !” Nữ sinh bị vây vô giữa kia cảm thán.

Những người khác càng thêm tò mò, “Dư Hạc”, “Cổ phiếu”, “Tài sản trên trăm vạn”, tôi khinh, thiệt hay giả thế, rốt cuộc là đang nói cái gì vậy !

Vì thế càng nhiều người vây quanh lại, “Các cậu xem xong chưa, xong rồi thì nhanh tránh ra coi.”

Ngay cả chính Dư Hạc cũng bị làm cho đầu đầy sương mù. Nghe những lời các nàng nói, thì hình như là nhìn thấy tin tức về mình trên tạp chí, nhưng mà... làm sao có thể chứ ! Chính cậu còn chưa từng nhận cuộc phỏng vấn nào mà ! Mấy chục giây sau, được rồi, cậu đại khái đã biết được đây là kiệt tác của ai rồi.

Cậu hơi mím môi, bỗng nhiên có chút cảm động. Từ khi ở bên Quân Khải, dường như cậu sẽ luôn bị anh làm cảm động.

Càng ngày càng nhiều tiếng thốt kinh ngạc phát ra, Lý Y Hiểu cuối cùng cũng nhin không được.

“Tránh ra, các cậu đều tránh ra !” Nàng kiêu ngạo đẩy những người chắn trước mặt ra, sau đó đi vào trung tâm cầm quyển tạp chí lên.

Sắc mặt của nàng càng lúc càng khó coi, chân mày gắt gao nhắm dính vào nhau, tất cả mọi người đều có thể nhìn ra trong ánh mắt nàng không ngừng bốc lên cơn tức. Đến cuối cùng nàng một phen quăng quyển tạp chí xuống mặt đất, ha ha phá lên cười, “Làm sao có thể, tin này chắc chắn là giả, nào có chuyện ly kỳ đến thế, toàn là nói lưu nói vượn.”

Mấy nam sinh thường ngày thích chế giễu Dư Hạc cũng thay đổi sắc mặt, áp úng hùa theo, “Đúng vậy, nhất định là giả, ha ha.”

Vừa lúc đó, toàn bộ lớp học đột ngột yên tĩnh trở lại. Bởi vì Dư Hạc từ lúc bắt đầu đến giờ vẫn im lặng bỗng đứng lên, cậu chậm rãi đi về phía bọn họ, sau đó khom người nhặt quyển tạp chí Lý Y Hiểu vừa ném xuống đất lên.

Cậu lật vài trang, rốt cục cũng thấy được cái trang bọn họ vừa xem, ngưng thần nhìn vài dòng chữ. Không khí trong phòng như theo động tác của cậu mà dần áp lực hơn, im lặng đến khiến người ta quên cả hô hấp.

Cuối cùng, cậu hừ khẽ một tiếng, ngược mắt nhìn Lý Y Hiểu, vẻ mặt không chút thay đổi. “Cảm giác tự cho là mình hơn người bị đả động, cho nên không muốn tin tưởng sao ?”

“Cậu nói cái gì ?”

Bàn tay cầm tạp chí của Dư Hạc hơi run rẩy, bất quá trên mặt cậu vẫn bình tĩnh như nước, cậu hít vào một hơi, lạnh mắt nhìn nữ sinh kiêu căng trước mặt, “Cậu cảm thấy mình cao cao tại thượng chẳng phải vì nghĩ mình có ngoại hình không tồi, trong nhà lại có tiền sao ? Hiện giờ cậu vừa xấu nét vừa không có tiền, lại còn chỉ biết vung tiền của gia đình không chút lưu luyến, cậu cảm thấy lòng kiêu ngạo của mình bị đánh

động ? Nói thật, tôi chưa bao giờ muốn làm quen cậu. Những chữ viết trên tập cậu là do những kẻ chường mắt tôi với cậu viết lên. Bối lễ, tôi mới không thêm thích nữ sinh như cậu, làm tôi thấy thật ghê tởm.”

“Cậu...” Ngực Lý Y Hiểu không ngừng phập phồng, quả thực tức giận đến ngay cả nói cũng không nói được. Những lời mà Dư Hạc vừa nói, nếu là Giản Quân Khải nói ra nàng tất nhiên cũng sẽ tức, nhưng lại hoàn toàn không thấy tổn thương bằng hiện tại. Bị một tên mà mình khinh bỉ chán ghét bấy lâu nay khinh bỉ chán ghét, loại cảm giác này, thật sự khiến người ta muốn điên lên được.

“Đây chính là lần đầu tiên, cũng như là lần cuối cùng tôi nói nhiều lời với cậu như vậy.” Dư Hạc mím môi, hoàn toàn không nhìn ánh mắt sắp phun ra lửa của nàng, lướt qua nàng rồi đi. Cậu vút quyển tạp chí tới trên bàn nữ sinh nọ, hơi ngẫm nghĩ tên nàng, “Cám ơn cậu, Vương Thiên.”

Nói xong câu đó, cậu liền mặt không chút thay đổi trở về chỗ ngồi của mình. Đương nhiên, người khác cũng không biết là, lòng bàn tay của cậu đã thấm đầy mồ hôi lạnh.

51. Chương 51

Bờ môi cậu có chút không thể tự chủ mà phá run, cậu cắn cắn môi, cuối cùng mới trông có vẻ hơi trấn định lại.

Lý Y Hiểu quả thực giống như muốn nổi điên nhào tới, nàng đứng trước bàn Dư Hạc, thở hì hục. Nhưng trước khi nàng mở miệng, Dư Hạc đã hồ hững liếc mắt nhìn nàng một cái, “Chấn tâm mắt.”

“Cậu...” Ngay sau đó, chuông vào học vang lên. Lý Y Hiểu đứng tại chỗ siết chặt nắm tay, cuối cùng chỉ đành biết giận dữ xoay người rời đi. “Cứ chờ đấy !”, “Về chỗ, thầy sắp vô rồi !”. Những người còn đang xem trò hay chưa đã đành phải chậm chạp về chỗ ngồi.

Dư Hạc nhất thời thả lỏng.

...

“Chuyện hôm nay cảm ơn cậu.” Quân Khải nhìn cô gái thoát nhìn có vẻ bình thường trước mắt, khẽ cười.

Vương Thiên có phần ngại ngùng cười đáp, “Không có gì, tôi cũng không làm gì cả.”

“Hôm nào tôi với Dư Hạc sẽ mời cậu ăn cơm.” Quân Khải nhìn Dư Hạc cách đó không xa đang đi tới, vẫy vẫy tay, sau đó xoay người mỉm cười với Vương Thiên, “Bọn này đi trước.”

Dư Hạc lúc này đã đi tới trước mặt bọn họ, cậu nhìn Vương Thiên một cái, hơi nhíu nhíu mày, sau đó khi quay đầu nhìn về phía Quân Khải liền bất giác nổi lên ý muốn làm nũng, “Biết là anh ra tay mà, sao không nói trước cho em một tiếng, làm em căng thẳng đến lòng bàn tay đầy mồ hôi.”

Vương Thiên lập tức trợn to, nhìn Dư Hạc không chớp mắt. Đây quả thực là... manh~ một cách tương phản a !

Dư Hạc bị nàng nhìn đến mức hơi xấu hổ, cậu quay người khẽ gật đầu với Vương Thiên, sắc mặt nghiêm túc, “Cám ơn.”

Vương Thiên nhất thời có chút luống cuống, “Ha ha, có gì đâu, các cậu cũng đã nói cảm ơn rồi. Vậy tôi đi đây.”

Đợi đến khi bóng dáng nàng đi xa, Quân Khải mới sờ sờ đầu Dư Hạc, ánh mắt cong cong, “Nghe nói em biểu hiện rất khá đúng không ?”

Dư Hạc hừ nhẹ một tiếng, “Lúc đó, em thực sự sợ Lý Y Hiểu sẽ nhào tới đánh mình, em cảm thấy trạng thái của nàng giống như sắp nổi điên muốn đánh người vậy.”

Quân Khải nhất thời bị cậu chọc cười, “Em còn sợ một tiểu cô nương à, nàng muốn đánh thì em cứ đánh trả a !”

Dư Hạc không thể tin nhìn anh, loại ánh mắt đó chính xác là đang nói ‘Anh cứ nhiên dạy em đánh con gái’.

Quân Khải có chút ngượng ngừng ho khan hai tiếng, ấp úng nói, “Nàng khi dễ em mà, dù sao nếu nàng dám đánh em trước mặt anh, anh tuyệt đối sẽ đánh chết nàng.” (.....)

Dư Hạc có chút dở khóc dở cười, cậu trừng mắt nhìn Quân Khải một cái, nửa là nén giận nửa là cảm động.

Kể từ sau ngày đó, tiền sử về việc Dư Hạc phấn đấu làm giàu cứ như thể được truyền lưu khắp trường học cùng với quyển tạp chí kia, nhanh chóng bao phủ tất cả tin đồn về “bao dưỡng” trước đó. Đặc biệt đối với những đàn em nữ sinh năm nhất mà nói, Dư Hạc quả thực sắp biến thành hoàng tử trong tiểu thuyết của các nàng. Mặt mày thanh tú tài sản kếch xù, đặc biệt còn có một đoạn truyền kì về quá khứ nữa. Đây quả thực là không thể nào hoàn mỹ hơn a !

Kiều Tân Hạo xem tạp chí trong tay, mặt trên trang báo có hình minh họa của Dư Hạc, Dư Hạc trong ảnh chụp hơi nghiêng mặt, khóe miệng mang theo một ý cười nhu hòa, nhìn qua vừa tinh thuần lại vừa ảm áp. Ánh mắt Kiều Tân Hạo thỉnh thoảng trở nên dị thường phức tạp, hần hơi cắn chặt răng, cuối cùng lấy điện thoại gọi qua nói mấy câu.

.

Dư Hạc nhìn nam nhân trông có vẻ hơi tiêu tụy trước mặt, hơi hơi nhíu mày. Trong lòng cậu mặc danh kì diệu cảm thấy, người này vốn không phải như vậy, hẳn phải là tùy ý bốc đồng, vĩnh viễn cao cao tại thượng mới đúng.

“Chuyện gì ?”

“Hôm nay đến nói lời tạm biệt với cậu.” Kiều Tân Hạo khẽ cười, biểu tình rất nhẹ nhàng bình thản.

Dư Hạc sững sốt, sau đó trầm mặc một lúc, “À.”

“Này này này, tôi đã nói ít gì cũng là bạn bè mà !” Kiều Tân Hạo vô lại nở nụ cười, “Thôi, trước kia có điểm ngây thơ, suốt ngày cứ dỗi rồi quẩn quýt lấy cậu, thật xin lỗi ! Để không bị Giản Quân Khải nhà cậu đánh chết, tôi nghĩ mình nên ngoan ngoãn về nhà là hơn.”

Về mặt Dư Hạc không có biểu tình gì, nhưng cậu lại cảm thấy trong lòng hơi hỗn loạn, giống như có cái gì đó không thích hợp, nhưng rốt cuộc là lạ ở chỗ nào chứ ?

“Ngay cả bạn bè cũng không muốn làm với tôi à ! Ai, mặc dù lúc trước tôi có chút tùy hứng, nhưng cũng chưa làm chuyện gì quá phận !” Kiều Tân Hạo thực ủy khuất nhìn cậu.

Sắc mặt Dư Hạc lập tức trở nên khó hiểu, cậu mím môi, rốt cục mở miệng, “Không phải không muốn, chỉ là... Phải được Quân Khải đồng ý mới được. Anh ấy không thích cậu, cho nên... chắc là khỏi đi.”

Kiều Tân Hạo tức thì sững sốt, nụ cười trên mặt suýt nữa vỡ vụn. Hắn cúi đầu điều chỉnh biểu tình trên mặt một chút, cơn oán hận nơi đáy mắt chợt lóe rồi qua, khi một lần nữa ngẩng đầu thì đã mang theo một nụ cười chua xót.

“Cậu quả thực rất thích cậu ta a ! Hâm mộ thật.” Nói xong hắn đứng dậy, nhẹ nhàng vỗ vai Dư Hạc, “Nếu một mống bạn bè cũng không có sẽ thật sự rất cô đơn. Được rồi, chúng ta không làm bạn bè cũng được thôi, sau này có gì cứ gọi điện thoại cho tôi, ít nhất chúng ta cũng là người quen đúng không?”

“Như vậy, hẹn gặp lại !” Cuối cùng hắn vẫn giữ nguyên nụ cười xoay người chuẩn bị rời đi.

“Cái kia...” Giọng nói của Dư Hạc đột nhiên vang lên sau lưng.

Kiều Tân Hạo lập tức dừng bước, quay đầu nhìn cậu.

Về mặt Dư Hạc dường như có phần rối rắm, cậu cau mày, trong ánh mắt có vài thứ cảm xúc đang không ngừng xao động.

Trong lòng Kiều Tân Hạo nhất thời nảy lên một tia chờ mong.

Rốt cục, Dư Hạc ngẩng đầu lên nhìn hắn, đáy mắt đã trở lại bình tĩnh. Cậu thản nhiên mở miệng, “Đi đường bình an, hẹn gặp lại. Còn có, về rất nhiều chuyện, cảm ơn.”

Ánh mắt Kiều Tân Hạo nhất thời ảm đạm xuống, cơn oán giận cùng đổ kị trong người hắn không ngừng khởi động, bất quá cuối cùng hắn cũng chỉ nhẹ nhàng cười, “Gặp lại sau, có lẽ chúng ta về sau sẽ còn cơ hội gặp lại, bảo trọng nha.”

Nói xong câu đó hắn liền dứt khoát quay đầu đi, biểu tình trên mặt đã âm trầm như cũ.

Dư Hạc đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng Kiều Tân Hạo dần xa, ánh mắt hơi giật giật, sau đó lại trở về với nét mặt vô biểu tình. Không hiểu vì sao, khi đối mặt với người này cậu sẽ luôn có một số tình tự kỳ lạ nổi lên, cậu rất sợ hãi, sợ loại cảm xúc này sẽ khống chế bản thân mình, vô cùng sợ hãi.

Cuộc sống lại chợt trở nên an bình, Dư Hạc thích cuộc sống như thế này, mỗi ngày đều có thể cùng Quân Khải cố gắng vì mục tiêu học chung lớp, mỗi ngày đều có thể ôm người mình yêu nhất ngủ, bất kể làm gì cũng luôn bên mình, đơn giản mà khiến người ta không tránh khỏi phải cay mũi, phải khao khát cái gọi là vĩnh hằng.

Nếu vĩnh viễn được như vậy thì thật tốt...

“Anh đã nói tiểu Hạc nhà anh là lợi hại nhất mà !” Quân Khải trông như bắt đầu cao hơn Dư Hạc, khoe miệng anh nhấc lên một nụ cười vô cùng xán lạn.

Dư Hạc cũng hơi hơi giương khoe miệng, tràn ngập trong đôi mắt đều là ý cười thỏa mãn. “Cũng chỉ là hạng 21 thôi, anh còn đứng nhất toàn trường mà.”

Quân Khải nhướn mày, cười khê, “Cái đó không giống nhau. Tóm lại, chúng ta chắc chắn sẽ học cùng lớp rồi, về sau mỗi phút mỗi giây đều được nhìn thấy em, thật tốt.”

Dư Hạc có chút buồn cười nhìn anh, “Chúng ta bây giờ đã là bên nhau mỗi ngày a, nếu mỗi phút mỗi giây đều ở cùng nhau, vậy sẽ nhìn không chán sao ?”

Quân Khải khẳng định lắc lắc đầu.

Dư Hạc lại nở nụ cười, cậu áp sát khuôn mặt Quân Khải, chớp nhoáng hôn một cái lên mặt anh.

Quân Khải sững sờ hai giây, sau đó cười vươn tay cù lét Dư Hạc, “Dám chơi lên anh rồi ha, lá gan của tiểu hạc em ngày càng lớn mà !”

Dư Hạc lớn tiếng cười, cố gắng tránh thoát bàn tay luôn muốn tấn công mình. Rốt cục, cậu ngã vào trong ngực Quân Khải, vừa cười vừa thở phì phò. “Đừng náo nữa, đừng náo nữa, em sắp cười đến tức thở rồi !”

Vì thế Quân Khải liền an phận trở lại, trong không khí như tràn ngập một sự ngọt ngào thâm lắng. Nhưng ngay sau đó, di động của Quân Khải lại đột nhiên vang lên, nháy mắt phá tan bầu không khí.

Quân Khải nhìn thoáng qua màn hình di động, bắt lên, tay kia vẫn còn đang ôm Dư Hạc. “Tên nhóc cậu làm gì rảnh rồi gọi điện cho tôi thế. Đường dây quốc tế đắt tiền lắm đấy.”

Hạ Hàm đầu bên kia rất đặc ý hừ một tiếng, “Khà khà, ông đây hiện đã làm chủ một công ty rồi, đã hiểu được đồng tiền rồi nhá.”

Quân Khải liền nở nụ cười. Tuy rằng mấy tháng gần đây công ty của bọn họ đang chậm rãi phát triển lên, nhưng hiện giờ vẫn chưa đến mức có thể kiếm được lợi nhuận. Chẳng biết cậu ta rốt cuộc đang đặc ý điểm nào đây ? Mấy ngày nay bởi vì chuyện công ty mà bọn họ hầu như cứ cách vài ngày sẽ nói chuyện điện thoại một cuộc, bưu kiện thì không đến hai ngày sẽ gửi một lần, ngôn từ nói chuyện với nhau cũng thân thiết tùy tiện hơn rất nhiều.

Dư Hạc ở bên cạnh nghe, hơi bĩu môi. Quân Khải đã sớm nói cho cậu về quan hệ hợp tác giữa anh và Hạ Hàm, về cả kế hoạch công ty của bọn họ nữa. Dư Hạc cũng góp vốn không ít. Thế nhưng, cho dù là vậy, sau lưng cậu vẫn có chút ghen tuông, có một ít cảm xúc không chịu nghe theo sự khống chế của lý trí.

“Cậu về đây rồi công ty ra sao ?” Quân Khải hơi nhíu nhíu mày, mấy giây sau mới lại giãn ra, “Biết rồi, tôi đến đó đón cậu.”

Không đợi Quân Khải nói chuyện, Dư Hạc đã tự mình ngồi dậy từ lồng ngực anh, “Cậu ta trở về à ?”

“Ừ.” Quân Khải cười xoa xoa đầu cậu, giống như hiểu rất rõ suy nghĩ của Dư Hạc lúc này, “Ngoan, đừng ghen. Chúng ta cùng đi nhé !”

Tình tự được che giấu bị Quân Khải một câu chỉ ra, Dư Hạc có phần xấu hổ lắc đầu, “Anh đi đón bạn, em sẽ không đi đâu ! Kỳ thật... em cũng không có, ghen, như vậy.”

“Không sao, đi cùng anh đi ! Trước kia Hạ Hàm đã từng nói rất muốn được làm quen em, có điều khi ấy anh không đồng ý, hiện giờ vừa lúc, dù gì anh cũng sẽ tìm cơ hội giới thiệu em cho cậu ta.”

Dư Hạc bấy giờ mới chịu nâng mi mắt nhìn Quân Khải, cắn cắn môi, “Vây... được.”

Hai người thu xếp đồ đạc rồi chuẩn bị xuất phát, ngay lúc này di động của Dư Hạc nhận được một tin nhắn. “Có kết quả thi rồi, cậu thi không tệ nha, chúc mừng ! Nhân tiện, nghỉ hè vui vẻ.”

Cậu không khỏi hơi cau mày, sau đó cất điện thoại vào lại túi quần.

“Chúng ta đi thôi !” Quân Khải đi tới ôm vai cậu.

Dư Hạc mỉm cười, “Ừm.”

52. Chương 52

Khi Quân Khải và Dư Hạc nhìn thấy Hạ Hàm ở sân bay, hắn đang mặc một chiếc sơ mi trắng cùng quần jeans, trên mũi là chiếc kính râm to đùng, trông có vẻ sáng sủa mà lại tuần tú. Hắn kéo va li hành lý của mình, xa xa nhìn thấy hai người Quân Khải liền giãn mặt ra nở nụ cười, hắn phi thường kích động phát phát tay về phía bọn họ, một đường thông thả đi tới trước mặt bọn họ.

“He !” Hạ Hàm tháo kính râm xuống, tươi cười xán lạn, “Cậu rốt cục cũng mang Dư Hạc đến cho tôi nhìn, bây giờ không sợ tôi cướp mất người ta nữa à ?” Nói xong hắn liếc nhìn Dư Hạc một cái, cười gật đầu với cậu.

Dư Hạc bất giác thấy xấu hổ, cậu không nghĩ tình địch của mình lại đột nhiên nói một câu như vậy, làm cho cậu có chút không biết làm sao, vì thế cậu làm mặt nghiêm, không nói gì.

“Đùa hoài, chỉ bằng cậu ấy à, tôi trước nay không bao giờ sợ nha !” Quân Khải nở nụ cười, rất thân thiết vỗ vỗ vai hắn, “Được rồi, chúng ta đi thôi, dẫn cậu đi ăn cơm. À, mẹ cậu biết cậu đã về đây chưa ?”

Cả ba xoay người bắt đầu rời khỏi, Hạ Hàm bắt đầu dĩ nhún vai, “Tôi vẫn chưa nói cho bà nữa. Ai, dù sao cũng như nhau thôi, bà ấy cũng không có thời gian lại đón tôi. Tôi sẽ đi chơi trước vài ngày rồi nói cho bà sau...”

Hắn cười có chút đắc ý, “Đúng rồi, để tôi cất hành lý vào khách sạn trước rồi chúng ta hẵng đi ăn cơm !”

Thế là bọn họ ở phụ cận sân bay tìm một khách sạn, Hạ Hàm đi cất kỹ hành lý rồi khi trở ra thì thấy Quân Khải đang cúi người nói gì đó bên tai Dư Hạc, Dư Hạc mới này còn luôn trưng một bộ mặt trầm lặng lúc này đang mím miệng cười nhẹ, khóe mắt đuôi mày đều hàm chứa ý cười nhu hòa, có vẻ chói mắt dị thường.

Trong lòng Hạ Hàm hơi lay động, hắn nhúu mày, cười rồi đi qua, “Đi thôi, đi đâu đây !”

Biểu tình trên mặt Dư Hạc nháy mắt biến mất không thấy, cậu im lặng đứng một bên nhìn bọn họ.

Quân Khải đầu tiên là trấn an xoa xoa đầu Dư Hạc, lúc này mới quay đầu cười với Hạ Hàm, “Cứ theo tôi là được, lần này không thể thiếu cậu ăn.”

Quân Khải dẫn bọn họ tới một quán ăn trông có hơi hướm cổ điển, người bán hàng mặc bộ sườn xám có hoa văn trắng – xanh mỉm cười dẫn bọn họ lên tầng trên. Hạ Hàm có chút hưng phấn kéo kéo tay áo Giản Quân Khải, ánh mắt sáng rỡ, “Oa, cảm giác đã quá ta, tôi đến Bắc Kinh nhiều lần rồi mà chưa tới nơi này nha ! Thức ăn ngon không ?”

Quân Khải liếc xéo hần một cái, cười nói: “Cậu đừng tỏ ra như hai lúa mới lên tỉnh được không, thấy biểu hiện của tiểu Hạc nhà tôi trầm ổn chín chắn chưa kia, đúng chứ ?” Anh xoa đầu Dư Hạc.

Dư Hạc oán trách nhìn anh một cái. Vì thế Quân Khải với Hạ Hàm liền cùng cười, mặt Dư Hạc nhất thời đỏ lên, tình huống lúc này có điểm đặc biệt là có một Hạ Hàm đang ở đây. Thế nhưng, cậu còn chưa kịp theo thói quen cúi đầu, liền nhìn thấy sắc mặt Quân Khải không biết vì sao đột nhiên thay đổi, nụ cười trên mặt anh cứng đờ lại, chỉ còn ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng tắp về phía trước.

Dư Hạc nhìn theo ánh mắt của anh, đằng trước cách đó không xa có hai nam một nữ đang đứng, trong đó người phụ nữ đang vừa thẹn thùng cười vừa nép vào lòng nam nhân bên cạnh, thanh âm mang theo ý cười từ xa truyền tới, “Cũng mới mang thai hơn một tháng thôi mà, Hành Tri chẳng qua là lo lắng quá mức, lần trước em mang chút ít hồ sơ mà anh ấy sợ tới mức hôn vía lên mây.” Nàng tuy rằng nói như vậy, nhưng trên mặt lại tràn đầy hạnh phúc cùng đắc ý.

Dư Hạc nhất thời sững sờ nơi đó, một lát sau cậu mới hơi lo lắng cầm tay Quân Khải, Quân Khải lập tức khôi phục tinh thần, xoay người cười cười với cậu. Nụ cười trên mặt Hạ Hàm vẫn duy trì, bất quá giờ phút này nhìn thế nào cũng giống như đang xem kịch vui.

Quân Khải sau khi cười với Dư Hạc xong, vô cùng tự nhiên cất bước về phía trước, “Ba, dì, không ngờ ở chỗ này cũng gặp hai người.”

Biểu tình nguyên bản đang cười của Lưu Ly Ly lập tức sượng lại đôi phần, “Tiểu Khải cũng ở đây à, tới dùng cơm với các bạn sao ?”

Giản Hành Tri cũng xoay người sang, lúc nhìn đến hai người đằng sau Quân Khải thì ánh mắt hơi lóe lóe, hai đứa này cũng không phải dạng bạn bè tầm thường ! Cái tên nhóc tên Dư Hạc kia, vốn nghĩ chỉ là một đứa con nhà giàu, không ngờ trên tạp chí cũng có nhiều dòng văn vẽ viết về nó, tuy không phải con nhà giàu nhưng cũng là một thiên tài chơi cổ phiếu ! Chẳng qua... Ông có chút bất mãn nhìn Giản Quân Khải, Dư Hạc ban đầu rõ ràng chỉ là một thằng nhóc nhà nghèo mà thôi, mặc dù lúc đầu Quân Khải cũng không nói gia cảnh của cậu như thế nào, nhưng không biết sao ông cứ thấy như là anh cố ý gợi mở cho mình biết. Còn về tên nhóc kia, ông cũng đã gặp không ít lần, Hạ Hàm, con trai của người đàn bà ở công ty Diêm Nguyệt, còn có một người cha ở Mỹ thân phận cũng không thấp. Bất quá... bọn nó từ khi nào thì đi cùng nhau rồi.

Một ý niệm nào đó trong đầu ông chợt lóe rồi qua, sau đó ông nở nụ cười, “Quân Khải con đã không về một thời gian rồi, thi xong chưa ?”

Quân Khải nhẹ “Vâng” một tiếng, sau đó mở miệng giới thiệu: “Đã nghỉ hè rồi, cho nên ra ngoài đi chơi với bạn bè một chút, đây là Dư Hạc, đây là Hạ Hàm, con nghĩ ba đều đã gặp qua.”

Về mặt của anh rất bình thường, ngữ khí cũng rất bình thường, thế nhưng Giản Hành Tri không biết sao nghe cứ thấy không thoải mái.

Hai người bọn Dư Hạc phi thường lễ phép chào ông, Giản Hành Tri có lệ lên tiếng, quay mặt đi dùng ngữ khí rất mực dịu dàng với Lưu Ly Ly, “Em đứng lâu vậy có mệt không, hay em vào trong ngồi trước đi...”

Khóe mắt Quân Khải hơi giật giật, không đợi Lưu Ly Ly trả lời, anh đã nở nụ cười, “Thì ra dì đã mang thai, sao con chưa biết ? Hôn lễ của ba với dì đã định vào tháng sau, cũng sẽ không có ai dám ăn nói xằng bậy đâu. Về phần tại sao không nói cho con biết, chính là vì con đã lâu không về nhà, ba muốn nói cho con cũng không có cơ hội.”

Quân Khải vừa nói dứt câu đó sắc mặt của Giản Hành Tri liền chìm xuống, ông lạnh lùng nhìn Quân Khải, “Con không cần nói những chuyện đó, hôn lễ của ba với dì đã định vào tháng sau, cũng sẽ không có ai dám ăn nói xằng bậy đâu. Về phần tại sao không nói cho con biết, chính là vì con đã lâu không về nhà, ba muốn nói cho con cũng không có cơ hội.”

“A.” Quân Khải nhẹ nhàng cười, “Đích xác không có cơ hội, con nghĩ ba khẳng định ngay cả số điện thoại của con mình cũng không thèm lưu lấy một số.”

“Con !” Thanh âm của Giản Hành Tri bất giác tăng cao, đây là dấu hiệu cho thấy ông đã nổi giận.

Lưu Ly Ly vội vàng kéo cánh tay ông, ánh mắt mang theo xin lỗi nhìn Quân Khải, nàng quay đầu nhìn về phía Giản Hành Tri, “Cũng do chúng ta bận quá nên quên, ngay cả Tiểu Khải cũng quên cho biết, trong

lòng anh ấy hẳn là có chút không thoải mái.” Nói xong nàng mỉm cười với Quân Khải, “Tiểu Khải, hôm nay đi với ba con còn chuyện chính phải làm, con ăn cơm trước với bạn đi, hôm nào đi sẽ tạ lỗi đảng hoàng với con, nhé ?”

Lưu Ly Ly dùng lời nói nhắc nhở Giản Hành Tri. Ông cau mày liếc Quân Khải một cái, thật sự là không có chút lễ độ, không thèm chừa mặt mũi cho ông trước mặt người ngoài.

“Em mới...” Dư Hạc kéo tay Quân Khải, cậu cắn môi lắc lắc đầu với anh.

“Không cần xen vào, chúng ta vào trước !” Giản Hành Tri quay đầu người trung niên vẫn lặng yên đứng một bên lễ độ gật đầu, kéo Lưu Ly Ly vào trong.

“Bọn ta đi trước.” Lưu Ly Ly quay đầu cười, ánh mắt cuối cùng nhìn lướt qua nơi Dư Hạc nắm cổ tay Quân Khải.

Quân Khải hít thật sâu vài hơi, “Chúng ta đi thôi !”

Sau khi ngồi xuống chỗ của mình, Hạ Hàm thật cẩn thận khều anh một chút, “Đừng bày ra bộ dáng tức giận như vậy nữa !”

Dư Hạc nhìn động tác của bọn họ, hừ nhẹ một tiếng, trầm mặc không nói gì.

Quân Khải cười nhún vai, “Tôi làm sao có thể nổi giận. Vừa rồi hơi... động kinh chút ấy mà, dù sao tôi cũng đã sớm biết bọn họ sẽ kết hôn sinh con, cũng không có gì bất ngờ.”

Không khí ngày hôm nay có vẻ hơi ngưng ngập, tuy rằng Hạ Hàm đã cật lực khuấy động bầu không khí, nhưng hai người Giản Quân Khải với Dư Hạc thì một nói là không giận nhưng biểu tình lại nghiêm trọng âm trầm, một thì từ đầu tới đuôi không nói một lời, cuối cùng Hạ Hàm chỉ có thể bất đắc dĩ từ bỏ, ngoan ngoãn ăn cơm !

...

Lưu Ly Ly ngồi một mình trong phòng của mình, nàng nhớ lại tình cảnh gặp Giản Quân Khải lúc ban ngày, hơi nhếch môi lên, lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số.

“Tiểu Lương, giúp tôi chuyện này được không. Giúp tôi... điều tra một người.” Nụ cười trên mặt nàng sáng hơn chút, “Cậu ta tên là Dư Hạc, hiện đang học cùng trường với con trai tôi, điều tra giúp tôi... về mối quan hệ của hai người bọn họ. Đúng, nhanh lên nhé.”

Đặt điện thoại di động xuống, nàng cười xoa bụng mình, “Kỳ thật con ra đời cũng không muộn đâu, mẹ sẽ giúp con dọn sạch hết mọi chướng ngại. Cho nên, an tâm bước vào thế giới này đi ! Bảo bối của mẹ !”

...

“Sao bỗng dưng gọi tôi ra ?” Quân Khải nhìn Hạ Hàm ngồi bên cạnh mình đang nhẹ nhàng hươ ly rượu trong tay, hơi nhú nhú mày.

“Hi hi, tôi đã tự tác làm một việc.” Hạ Hàm xoay đầu nhìn anh, hơi ngưng ngừng cười.

“Hửm ?” Quân Khải cau mày.

53. Chương 53

Hạ Hàm lấy một tập hồ sơ từ chỗ bên cạnh trên băng ghế đưa ra trước mặt Quân Khải, hần hơi hơi hất cằm, “Xem trước đi !”

Quân Khải không khỏi có chút hồ nghi mở ra, dần dần, lông mày anh càng lúc càng nhăn chặt. Sau một hồi, anh quay đầu nhìn về phía Hạ Hàm, “Cậu điều tra Lưu Ly Ly để làm gì ?”

Hạ Hàm có chút không tin được nhìn anh: “Làm gì là làm gì, tôi còn muốn hỏi cậu tại sao một chút hành động đối với nàng cũng không có nữa kia ! Nàng sẽ ngay lập tức trở thành mẹ kế của cậu, bây giờ còn đang mang bầu em trai cậu, cậu không lo lắng nàng sẽ dùng âm mưu quỷ kế nào để cướp đi những thứ vốn thuộc về cậu ư ?”

Nếu quả thật là như thế, vậy thì Giản Quân Khải đã làm hấn thất vọng rồi.

Quân Khải hơi cúi đầu, không để cho người ta thấy rõ biểu tình trên mặt mình, “Mấy thứ đó đều là của ba tôi, tôi chưa từng cảm thấy chúng về mình bao giờ cả, ông ấy muốn cho ai là quyền của ông ấy, tôi chưa từng để ý.”

“Tôi khinh vào !” Hạ Hàm nhin không được chữ ra tiếng, “Cậu thật đúng là một tên ngốc... ngoài dự kiến !”

Hắn không nói gì nữa nhún vai, tự mình uống tiếp rượu.

Quân Khải lại đột nhiên nở nụ cười, anh ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Hàm, “Chuyện này nói như thế nào cũng là chuyện nhà tôi mà, cậu khẩn trương như thế làm gì chứ ?”

Hạ Hàm có chút tức giận nhìn anh, ánh mắt của hắn rất đẹp, bất kể là tình huống nào, cảm xúc nào, sẽ luôn mang lại cho người ta một loại cảm giác vừa đơn thuần lại trong sáng.

“Tôi tưởng chúng ta đã là bạn bè rồi chứ ? Lo lắng cho bạn bè là chuyện bình thường đi !”

Quân Khải cười vỗ vai hắn, không nói gì.

“Cậu xem hai trang đầu rồi thì lật qua tiếp đi !” Thấy anh một lúc lâu không nói gì, Hạ Hàm rốt cục nhin không được phá vỡ sự yên tĩnh.

Nói thật, việc Hạ Hàm điều tra những thứ này Quân Khải đã sớm biết, cũng chỉ là một nữ nhân có tâm cơ tìm cách câu dẫn ông tổng một công ty sau đó từng bước một đi đến quá trình hôm nay thôi, anh vốn biết nữ nhân này không đơn giản, cho tới bây giờ đều biết.

Chỉ có điều nếu Hạ Hàm đã nói vậy, anh cũng đành lật lại hai trang trước, sau đó anh thấy được một cái tên ngoài ý muốn — Kiều Tân Hạo.

Anh nhin không được ngẩng đầu lên nhìn Hạ Hàm.

Hạ Hàm thoát nhìn giống như có chút xấu hổ, hắn cười gãi gãi đầu, “Ba trang sau là tư liệu về Kiều Tân Hạo, có vẻ cũng rất dễ đoán, cậu từ từ xem đi !”

Quân Khải ngẩn người, anh tạm thời áp chế đủ mọi loại nghi vấn vừa mới nảy lên trong lòng, bắt đầu cẩn thận xem. Càng xem chân mày anh càng nhíu chặt, đến cuối cùng sắc mặt anh đã lạnh băng tuyệt.

Anh buông tập hồ sơ trong tay xuống, im lặng mà lạnh lùng nhìn về trước, trong đầu là đủ các loại suy nghĩ dây dưa lẫn lộn.

“Xem ra chúng ta phải tăng tốc rồi !” Hạ Hàm nhếch môi nở nụ cười, ánh mắt cười đến hơi híp lại, cong cong, cơ hồ làm cho những người nhìn thấy hắn cười cũng đều nhin không được cong khóe miệng.

Chỉ là Quân Khải vẫn giữ nguyên khuôn mặt âm trầm như trước, anh quay đầu liếc nhìn Hạ Hàm, ánh mắt thâm thúy chợt hiện, “Cậu rốt cuộc là ai ?”

Ý cười của Hạ Hàm càng sâu, “Hạ Hàm a, tôi còn có thể là ai ?”

“Xem ra mục đích cậu tiếp cận tôi không đơn thuần cho lắm.” Trên mặt Quân Khải chậm rãi hiện lên vẻ tươi cười, ngữ khí của anh ẩn chứa ba phần trêu tức.

“Ừ.” Hạ Hàm nặng nề gật đầu, bộ dáng tỏ ra ngoan ngoãn. “Mục đích của cậu cũng đâu đơn thuần a ! Ngay từ đầu đã là nhìn trúng bối cảnh sau lưng tôi không phải sao ?”

“Ừ.” Giản Quân Khải cười đứng dậy, lời Hạ Hàm rất đúng, không sai một chi tiết. Không biết vì sao, anh đột nhiên cảm thấy cái người trước mắt này càng sinh ra nhiều hảo cảm hơn trước kia, anh hơi muốn câu lấy bờ vai của hắn, nhưng lại nhin xuống được.

“Các tư liệu này tôi cảm ơn ! Hôm nào mời cậu ăn cơm.”

Hạ Hàm cười khanh khách gật đầu, trong ánh mắt tràn đầy thần sắc chờ mong, “Đừng có giống như lần trước à nha, ngay cả cơm cũng không được thoải mái ăn.”

“Yên tâm đi !” Quân Khải nhẹ nhàng cười, xoay người ra khỏi quán bar.

Những tư liệu về Kiều Tân Hạo mà Hạ Hàm đưa cho anh, nói là tường tận thì không phải, thân phận bối cảnh toàn bộ đều không đề cập, chỉ là cường điệu miêu tả ba sự kiện. Thứ nhất, Kiều Tân Hạo đột nhiên trở lại Kiều gia, tính cách thái độ chuyển biến mạnh mẽ, hiện đã chấp nhận ở bên tiểu thư Tô Vũ vẫn luôn thích hắn. Thứ hai, Kiều Tân Hạo gia nhập công ty dòng họ, công ty trong vòng ba tháng đã vượt qua cửa ải khó khăn, tăng nhanh lợi nhuận. Thứ ba, Kiều Tân Hạo thi đậu đại học C ở Bắc Kinh.

Sắc mặt của Quân Khải rất không tốt, anh ngồi ở hàng ghế sau trên xe taxi, cau mày nhìn ra ngoài cửa sổ.

Anh không biết vì sao lại đột nhiên nhớ lại lần đó Kiều Tân Hạo đập cửa nhà anh tìm mình, có lẽ, Kiều Tân Hạo bây giờ đã biết được mọi chuyện trước kia, nói cách khác, tình huống hiện tại là... Cuộc đấu tranh giữa anh với hắn sẽ kéo dài từ kiếp trước cho đến tận đời này.

Như vậy... Kiều Tân Hạo có biết mình sống lại hay chưa ?

Anh bỗng dưng sinh ra một cảm giác nguy cơ khó hiểu, xem ra, cũng giống như Hạ Hàm nói, rất nhiều chuyện đều phải bắt đầu tăng tốc rồi.

...

Một buổi tối mát mẻ, Dư Hạc gối đầu lên chân Quân Khải nằm trên ghế salon nhàn nhã coi TV, dùng một đôi mắt to tròn nhìn chăm chú.

“Em có nghĩ cho đến bây giờ mình vẫn không cận thị không ? Có cấp bách phải đeo kính không ?” Quân Khải có chút bất mãn xoa cái đầu nhỏ của cậu.

Dư Hạc bĩu môi, nghe nói thế liền ngồi dậy. “Sao vậy, hôm nay trông anh không vui vẻ ?”

“Anh làm gì trông không vui ? Không có a !” Quân Khải cười cười, bỗng nhiên hỏi một vấn đề, “Tiểu Hạc em muốn vào đại học nào ?”

“Ừm...” Dư Hạc cúi đầu trầm tư trong chốc lát, sau đó ngẩng đầu cười với anh: “Quân Khải muốn vào đại học nào ?”

Quân Khải nở nụ cười, “Anh vào đâu em theo đó sao ?”

“Ừm.” Dư Hạc gật đầu, “Bất quá nếu như có thể ở Bắc Kinh là tốt nhất, đại học ở cùng vùng dễ thi đỗ hơn.”

Thành tích của cậu không cho phép chính cậu tùy tiện chọn trường a !

Ánh mắt Quân Khải hơi lóe lóe, “Tốt lắm, quyết định rồi nhé. Muốn đuổi kịp bước chân của anh, vậy em phải cố lên nha !”

Bắc Kinh C đại, đích thật là đại học mà kiếp trước Kiều Tân Hạo thi đậu, đương nhiên, một năm sau Dư Hạc tất nhiên cũng vào đại học này. Nhưng hiện tại...

Dư Hạc tắm xong xuôi khi bước ra ngoài liền nhìn thấy trong phòng không có một bóng người, cậu nhú nhú mày, đi đến trước phòng sách gõ cửa, sau đó đẩy cửa lộ thân mình đi vào.

“Không đi ngủ sao ?”

Quân Khải xoay người cười với cậu, “Ừ, liền ngay đây. Em nhớ lau khô tóc đó, không thì ngày mai sẽ đau đầu.”

Tình tự của Dư Hạc nhất thời hơi giảm sút, cậu nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Quân Khải tiếp tục nghiên cứu phần tài liệu Hạ Hàm đưa kia, đột nhiên trong lúc đó, thân thể anh như là bị cái gì đó kiềm chặt, gắt gao nhìn chăm chăm hai chữ trên hồ sơ — Kim Hằng.

Là hán ? Quân Khải chỉ cảm thấy trong đầu có vài thứ gì đó hiện ra.

Kiếp trước có một lần trong lúc anh đang mặt dày mày dạn quần lấy Dư Hạc, thành linh nghe thấy tiếng “tách tách” chụp ảnh, sau đó anh từ trong bụi cỏ bên đường túm được một nam nhân đang cầm camera. Sau này anh mới biết, người này chính là kẻ về sau đăng tin lên báo về chuyện tính hướng của anh — Kim Hàng.

Khóe miệng tươi cười của anh hơi nguy hiểm, thì ra Kim Hàng là người của Lưu Ly Ly a ! Anh đã bảo mà !

Trong khi đó Lưu Ly Ly giờ khắc này cũng đang mở máy tính, nhìn không chuyển mắt vào tư liệu về Quân Khải cùng Dư Hạc được gửi vào hòm thư, trên đó chói lọi viết bọn họ đã ở cùng nhau trên dưới một năm, đồng thời còn kèm theo vài tấm hình trông có chút thân mật, đi cùng nhau, Quân Khải sờ đầu Dư Hạc, Dư Hạc ôm lấy eo Quân Khải, bọn họ hai bàn tay nắm cùng một chỗ...

Lưu Ly Ly cười đến xán lạn, thật đúng là y hệt nàng đã nghĩ. Lần trước khi nàng lần đầu tiên nhìn thấy Giản Quân Khải cùng Dư Hạc, còn nghe được Hành Tri nói Giản Quân Khải là vì Dư Hạc mới vào một cái trường trung học như vậy, là nàng cũng đã bắt đầu cảm thấy quan hệ giữa bọn họ có điều bí ẩn. Không ngờ là cứ nhiên đã bị nàng đoán đúng, bọn họ đích thật là loại quan hệ này.

Với hiểu biết của nàng đối với Hành Tri, một khi biết con ông hóa ra là một đồng tính luyến ái... Nàng nhẹ nhàng nở nụ cười, có một loại cảm giác như ‘đại cục đã định’ dần tràn vào đầu nàng, nàng bỗng nhiên cảm thấy con đường phía trước một mảnh quang minh, không còn một ai có thể ngăn chân nàng.

Đương nhiên, Lưu Ly Ly chắc cũng không ngờ đến độ sẽ đem phần tư liệu này cho Giản Hành Tri xem, dù sao thì đứa con trong bụng nàng cũng chưa biết là nam hay nữ...

Khoảng thời gian một năm trôi qua rất mau. Một năm này, nhìn mặt ngoài thì có vẻ như chưa có bất cứ chuyện gì phát sinh. Quân Khải cùng Dư Hạc vẫn giống như trước kia, mỗi ngày đến trường rồi tan học, cùng nhau đi thi vào đại học mà phần đầu, ngày qua ngày trong yên lặng và tốt đẹp. Thế nhưng, cũng đồng thời trong lúc đó, hành động của Quân Khải ngày càng nhiều, công ty đầu tư mạo hiểm mà anh với Hạ Hàm cùng nhau khởi dựng cũng dùng một tốc độ khiến người kinh hãi nhanh chóng chen chân vào top hai mươi công ty đầu tư mạo hiểm đứng đầu nước Mỹ, nhưng cũng không ai biết vì sao mỗi một hạng mục bọn họ đều có thể tuyệt đối kiếm ra lợi nhuận. Đương nhiên, đó cũng không phải là con át chủ bài của Quân Khải, là một người trở về từ tương lai, do đã biết được tương lai nhiều năm như vậy, thì phòng điền sản tuyệt đối là một trong những lĩnh vực thích hợp để đầu tư nhất.

Còn Dư Hạc thì, nhờ có một số thủ thuật của Giản Quân Khải, ở thị trường chứng khoán dần vui vẻ tăng thu. Không hiểu sao, chuyện về cậu bắt đầu được người ta biết đến ngày càng nhiều, đám phóng viên hàng ngày tới muốn phỏng vấn cậu luôn làm phiền cậu không thôi. Mặt khác có một bí mật duy nhất mà cậu vẫn chưa cho Quân Khải biết chính là... Kể từ một năm trước, cậu cùng Kiều Tân Hạo liên lạc ngày càng nhiều, lúc mới bắt đầu chỉ là Kiều Tân Hạo đơn phương gửi tin nhắn cho cậu, sau lại gửi nhiều quá mức, Dư Hạc chịu không được đành phải hồi âm cho hắn. Cậu biết Kiều Tân Hạo đã có bạn gái, nên tự nhiên đã không còn cố kỵ với hắn như trước nữa. Về sau Kiều Tân Hạo bắt đầu ngẫu nhiên gọi điện thoại cho cậu, cậu cũng cùng hắn tán gẫu vài câu, tuy rằng cho tới hiện giờ đều chỉ nói những thứ có nội dung rêu rĩa.

Thế nhưng, điều làm Quân Khải rối rắm nhất chính là, không biết do đâu, cậu luôn theo bản năng không muốn để Quân Khải biết chuyện này. Chỉ là... một loại bản năng không thể lý giải.

54. Chương 54

Giữa sân trường vào mùa hè, những bóng cây loang lổ trên mặt đất khe khẽ lay động, các sinh viên kéo hành lý chậm rãi tới lui, trên mặt loáng thoáng mang theo thần thái sung sướng và hướng về tương lai.

Quân Khải giúp Dư Hạc sắp xếp hành lý ra xong, lúc này mới đặt mông ngồi xuống một băng ghế, hé ra thần sắc tràn đầy ủy khuất trên mặt, “Tiểu Hạc, anh mặc kệ, anh muốn ở cùng em, nếu không thì hai chúng

ta chen chúc ngủ trên một cái giường cũng được.”

Dư Hạc nhìn nam nhân đột nhiên làm nũng như một đứa con nít bên cạnh, không khỏi có chút muốn cười, “Đừng nhón nháo nữa, cái giường nhỏ như vậy anh ngủ một mình còn có thể ngã xuống đất, huống chi là hai người chúng ta.”

“Được, anh hiểu rồi.” Quân Khải giận dỗi, anh bĩu môi, “Có nghĩa là em tuyệt đối không muốn ở cùng một chỗ với anh chứ gì, với lại, ở bên nhau lâu rồi nên em thấy chán.”

“Nè !” Dư Hạc cuối cùng cũng không nhịn được cười, “Anh đừng náo loạn a, hôm nay anh làm sao vậy, em cũng rất muốn ở cùng với anh, nhưng quy định của trường đại học là nhất định phải trọ ở trường, chúng ta lại không phải ở cùng kí túc xá.” Lúc mới vừa biết tin này, Dư Hạc cũng ầm ầm thấy mất hứng nhưng cậu chưa kịp biểu hiện ra ngoài thì đã thấy Quân Khải om sòm mếu máo, ngay lập tức mọi bất mãn trong lòng đều tan thành mây khói. Bộ dáng này của Giản Quân Khải thật sự không thể nào đáng yêu hơn được.

Hai người bọn họ tất nhiên sẽ không học cùng chuyên ngành, Quân Khải là học quản trị kinh doanh, Dư Hạc thì học tài chính. Chương trình học của cả hai chuyên ngành đều tương đối nhiều, bọn họ không thể cùng đi học, cũng không thể ở cùng một chỗ, thời gian ở chung rõ ràng bị giảm bớt, đây đối với Quân Khải mà nói có thể là một tín hiệu nguy hiểm.

“Hay để anh tìm người cùng phòng với em đổi chỗ ký túc xá ? Để cậu ta ở chỗ của anh ?” Quân Khải trừng mắt nhìn.

“Anh cảm thấy có thể sao ?” Dư Hạc chớp chớp mi nhìn anh.

Quân Khải nhất thời liền nhụt chí xui xuống, phòng ngủ đều là sắp theo chuyên ngành, sinh viên cùng chuyên ngành cùng khóa ở cùng nhau cũng rất thuận tiện, sẽ không ai chịu đồng ý đổi phòng ngủ với anh cả, huống chi còn phải canh chừng mối nguy hiểm bị người quản lí ký túc xá phát hiện nữa.

Nhìn bộ dáng như bị thiếu thốn tình thương của anh, Dư Hạc nhịn không được an ủi: “Chúng ta trước tiên cứ ở vậy một hai tháng đi ! Cho dù muốn áp dụng hành động gì cũng phải chờ sau khi thăm dò tình huống rồi nói sau, tỷ như buổi tối có thật là sẽ có người đến kiểm tra phòng hay không này nọ.”

Quân Khải rốt cục bắt đầu dĩ gật gật đầu, anh vươn tay dùng sức xoa xoa đầu Dư Hạc, giống như là cho hả giận. “Được rồi, cũng chỉ có thể như vậy đã.”

Không bao lâu sau, bạn cùng phòng ký túc xá của Dư Hạc cũng từng bước từng bước đi vào, Quân Khải chỉ trong nháy mắt liền trở nên thân thiết với bọn họ, ngấn gối trong vòng hai tiếng đồng hồ mà như bạn thân đã quen biết nhiều năm, ngay cả thời gian ăn cơm với nhau cũng hẹn xong xuôi hết. Chỉ có Dư Hạc là... Mấy năm nay cậu ở trước mặt Quân Khải muốn ngạo kiêu là ngạo kiêu, muốn bán manh là bán manh, ở trước mặt những người khác vẫn là bộ dáng kiêu lạnh lãnh đạm, thật sự khiến cho Quân Khải không biết nên cao hứng hay phiền não.

Sắp xếp đồ đạc các thứ xong, Dư Hạc lại cùng Quân Khải đến ký túc xá của anh, nói thật ra thì bọn họ một người ở dãy 11, một người ở dãy 13, cách cũng không phải quá xa. Vừa đẩy cửa vào liền thấy các bạn cùng phòng với Quân Khải đang tán gẫu khí thế ngất trời, Quân Khải vui vẻ, lôi kéo Dư Hạc đi vào.

“Oa, thì ra tớ là người tới trễ nhất à !” Anh cười cười, thái độ phi thường tự nhiên, “Các anh em cư nhiên đều tới hết rồi.”

Ba người đến trước đã sớm thân thiết với nhau, còn đang lo lắng người bạn cuối cùng tính cách thế nào, có dễ sống chung không, nhưng thế này thì an tâm rồi. Một người trong đó trả lời: “Bốn giờ chiều rồi mới đến, bọn này đã cạo sạch các vị trí tốt rồi a.”

Quân Khải ha ha bật cười, “Không sao, còn một chỗ là được ! Tớ không kén cá chọn canh đâu. Đúng rồi...” Anh kéo Dư Hạc đứng một bên sang, “Đây là người bạn thân nhất của tớ, Dư Hạc, thuộc chuyên ngành tài chính, sau này cậu ấy có thể sẽ thường xuyên đến phòng chúng ta đó, các cậu không để ý chứ ?”

“Ha ha, đó thì có gì đâu.” “Đều là dân đẹp trai cả mà, hoan nghênh đến.”

Dư Hạc có vẻ hơi xấu hổ, những vẫn mở miệng miễn cưỡng cười nói “Chào các cậu”, sau đó liền cúi đầu không nói nữa. Hai người bọn họ rất nhanh chóng dọn đồ Quân Khải đâu ra đó xong, nhưng do thời tiết

nóng quá nên cả hai đều đầu đầy mồ hôi. Quân Khải trông có chút chật vật ngồi xuống ghế, kéo vạt áo sơ mi của mình lên lau mặt, xong rồi còn đùa giỡn kẻ sát vào mặt Dư Hạc, “Đến, bảo bối, anh trai đây cũng lau cho em.”

Dư Hạc vút cho anh một cái liếc mắt khinh thường, không nói một chữ né ra, trên mặt lại ửng ửng đỏ lên, trong phòng ngửi nhất thời cười ầm ầm.

Sáng sớm, phòng của Dư Hạc gà bay chó sủa náo thành một mảnh, mấy người trong phòng hoang mang rối loạn tất bật, người thì tìm vớ, người thì dùng một tốc độ phi thường vọt vào buồng vệ sinh, còn một người thì đang rửa mặt cấp tốc trước bồn rửa tay. Dư Hạc soạn xong sách vở của mình, hơi cấn cấn môi, im lặng đứng ở đằng kia nhìn bọn họ một hồi, dù sao cũng phải lên tiếng một cái, “VẬY, TỚ ĐI TRƯỚC.”

“Đi đi đi đi, cậu đi trước giành chỗ cho bọn tớ nữa, ở giữa giữa là tốt nhất.” Cái cậu đang rửa mặt ngẩng đầu lên đáp.

Dư Hạc gật đầu, xoay người ra ngoài. Đi xuống dưới lầu, Dư Hạc vừa ngược mắt liền nhìn thấy Quân Khải đang đứng bên cạnh một cột đèn chờ cậu, vẫn là tư thế đứng bất chéo một chân rất anh tuấn... Chẳng qua, Dư Hạc nhìn một phần sủi cảo cùng một túi sữa đậu nành, hơi hơi mỉm cười ! Thật đúng là không phù hợp với khí chất.

Thấy Dư Hạc đi về phía mình, Quân Khải nhẹ nhàng nở nụ cười, anh đưa những thứ trên tay mình đến, “Còn có mười mấy phút nữa là đi học rồi, nếu em không xuống thì anh định lên phá cửa rồi đấy.”

Dư Hạc cầm lấy phần sủi cảo ăn, ăn một mạch sạch sẽ không còn cái nào, lúc này mới vừa lòng vo rác thành một cục rồi quăng về phía thùng rác.

Ặc... Quân Khải bất đắc dĩ nhìn cái bọc nilon trắng tấp hạ cánh xuống chỗ cách Dư Hạc chưa đầy nửa mét, sau đó nhìn cậu không từ bỏ đi tới nhất lên ném lại một lần, đợi đến khi Dư Hạc muốn thử lần thứ ba thì Quân Khải đành nghiêm mặt túm áo Dư Hạc tha đi.

“Em mà chơi mấy lần nữa là trẻ thật luôn.” Quân Khải lấy cái bọc nilon trong tay Dư Hạc ra, sau đó đưa sữa cho cậu, “Tại sao không có bạn cùng phòng của em đi cùng ?”

Nghe Quân Khải nói Dư Hạc mới hơi ngẩn người, sau đó liền nở nụ cười, “Bọn họ còn đang rửa mặt a !”

“VẬY em nên chờ bọn họ a !” Quân Khải theo thói quen tính sờ sờ đầu cậu.

Dư Hạc liếc mắt nhìn một vòng, thấy không nhìn về phía này mới chấp nhận để anh tùy ý sờ soạng. “Không muốn chờ.” Cậu ngậm ống hút hút sữa, lúc nói những lời này biểu tình trên mặt lạnh lùng hờ hững, gần như có thể nhìn thấy chút bóng dáng cao ngạo lãnh mỹ của kiếp trước.

Quân Khải cười có chút bất đắc dĩ, “Em a ! Phải học cách kết giao bạn bè chứ !”

Dư Hạc vẫn chăm chú hút sữa không nói gì.

“Ai, thôi được rồi !” Quân Khải dừng chân, nghiêng đầu nhìn về phía dãy lầu học bên phải, “Tới rồi, em vào đi.”

Dư Hạc hơi ngây người, “Anh thì sao ? Học ở đâu ?”

“Anh không có khóa buổi sáng. Trưa nay tới đón em ăn cơm nhé ?” Quân Khải mỉm cười.

Ánh mắt Dư Hạc lóe lóe, khe cấn môi, “Sau này nếu anh không có khóa buổi sáng hì khỏi cần đến tìm em, ngủ thêm một lát đi !”

“Ai kêu em luôn bỏ bữa sáng chi.” Quân Khải tỏ vẻ anh cũng rất bất đắc dĩ a, anh đã nhấn mạnh suốt hai năm liền, kết quả Dư Hạc vẫn như thế, chỉ cần một ngày nào đó không có anh, cậu nhất định sẽ quên mất chuyện bữa sáng không còn một mảnh.

“Nếu sáng nay anh không chuẩn bị bữa sáng giúp em, em sẽ ăn sao ?” Anh nhìn Dư Hạc bằng một ánh mắt trách cứ.

Dư Hạc ập úng một hồi, cả khuôn mặt đều đỏ lên, nửa phút sau cậu dứt khoát xoay người chuẩn bị chạy trước là thượng sách, “À ừm, còn hai phút nữa là vào học rồi, em đi đây.”

“Nè !” Quân Khải dở khóc dở cười nhìn bóng dáng Dư Hạc vội vã bỏ chạy, nhin không được mắg một câu, “Tiểu hồn đản !”

Mấy đứa bạn chung phòng với anh còn đang ngủ nữa. Giản Quân Khải đoán chừng bọn họ chắc là định ngủ tới chín mười giờ mới thức. Vì thế anh nghĩ nghĩ, rồi gọi điện cho Hạ Hàm, “A lô, cậu dậy chưa ?”

Đầu bên kia “Ừm” một tiếng, cái giọng nồng đậm giọng mũi.

Quân Khải cười, “Cậu xác định là mình đã tỉnh ?”

“Ừm.” Giọng Hạ Hàm nhẹ hều như cọng lông, kéo dài thườn thượt.

“Vậy ló mặt đi, bây giờ tôi đang ở tòa nhà phía Bắc trong trường, chúng ta đi thảo luận một chút về vấn đề hợp tác.”

“Ừm...” Lần này thì qua một lúc lâu, đầu bên kia điện thoại mới truyền đến một tiếng “Được” nhẹ tâng, sau đó lại yên lặng không một động tĩnh hồi lâu.

“Này... Cậu rốt cuộc có tỉnh chưa đấy ! Nhanh xuống giường đi, tôi ở đây chờ.”

“Ừm.”

Được rồi ! Quân Khải bắt đắc dĩ cúp máy, sau đó chuẩn bị trước tiên ở tại chỗ chờ mười phút, rồi mới quyết định có nên gọi cuộc thứ hai hay không.

Về vấn đề vì sao Hạ Hàm lại ở trong trường này, Giản Quân Khải hơi hé môi, có hơi không biết nói gì. Cái tên Hạ Hàm kia mấy tháng trước gọi điện thoại cho anh hỏi anh định thi vào đại học nào, Quân Khải thuận miệng đáp một câu, cũng không nghĩ nhiều. Nghĩ hè bọn họ có gặp mặt mấy lần mà Hạ Hàm cũng chưa từng đề cập qua chuyện này. Ai ngờ tới gần khai giảng anh mới biết được, Hạ Hàm hóa ra đã thuyết phục được ba mẹ hẳn cho quay về Trung Quốc học, đã vậy còn học cùng trường với anh.

Nghĩ đến đây anh liền nhin không được hít một hơi, kỳ thật anh biết Dư Hạc vẫn luôn để ý mối quan hệ giữa anh và Hạ Hàm, mặc dù hai người bọn họ trước nay chỉ là bạn bè thôi. Thế nhưng lần này, khi biết Hạ Hàm cùng theo bọn họ vào học trường này, sắc mặt của th rõ ràng không được tốt.

Quân Khải nhin không được nghĩ, có lẽ mình cũng nên chú ý quan hệ giữa mình với Hạ Hàm một chút nhỉ ?

Trong khi anh vẫn đang thất thần, chợt nghe tiếng Hạ Hàm lười biếng từ sau tai truyền tới, còn mang theo sự buồn ngủ chưa dứt, “Oáp

Ài, gọi tôi ra có gì không ?”

“Ăn sáng chưa ?”

“Ừm ?”

“Vậy đi ăn đi !”

Bọn họ đến căn tin trường lựa một chỗ thoát nhìn có vẻ khá yên tĩnh, Hạ Hàm trông qua vẫn còn mơ màng chưa tỉnh mộng, máy móc ăn từng miếng từng miếng. Quân Khải móc trong túi ra một cái USB, để ra trước mặt Hạ Hàm, “Đây là một ít ý tưởng của tôi về công ty bách hóa, đã có điều tra chút ít về thị trường hiện nay, còn góp nhặt được một số tư liệu từ nước ngoài nữa, nghe nói gần đây ở khu phía Nam đang khai phá nhằm mở một khu thương mại...”

Hạ Hàm dường như đã tỉnh táo hơn chút ít, hẳn một tay chống cằm, ánh mắt vô tội chuyên chú nhìn Quân Khải, “Cho nên cậu rất chú trọng triển vọng của khu thương mại đó ?”

“Đúng thế !” Quân Khải khẳng định gật đầu, anh sẽ không nói bởi vì kiếp trước nơi đó chính là khu tắc đất tắc vàng đâu !

“Ừ.” Hạ Hàm nghĩ nghĩ, sau đó gật đầu, cất USB Quân Khải đưa cho mình vào túi, “Tôi sẽ về xem kỹ ý tưởng của cậu.”

Quân Khải nhẹ nhàng cười cười, “Công ty gần đây thế nào ?”

“Cậu cứ xem số lợi nhuận hàng năm đạt được là biết ngay công ty thế nào !” Nói tới việc này, Hạ Hàm liền vô cùng đắc ý nhưn cao lông mày, y như một đứa con nít đang khoe món đồ chơi.

“Tôi biết, ý tôi là ngay cả cậu cũng bỏ công ty chạy sang bên đây, công ty sẽ không lộn xộn chứ ?”

“Nếu một khi không có tôi công liên lộn xộn, vậy tôi còn thuê những người đó làm chi ?”

Ạch... Quân Khải không thể nào phản bác. “Vậy được rồi ! Dù sao tôi vẫn rõ tại sao cậu lại đột nhiên quay về Trung Quốc ?”

“Trung Quốc chơi vui hơn a !” Hạ Hàm hồn nhiên nói.

Quân Khải nhin không được vút một cái xem thường, “Chỉ có vậy ?”

Hạ Hàm cười hì hì một tiếng, biểu tình có chút gian xảo. Hắn nhìn chằm chằm Quân Khải, lời nói hàm súc: “Chỉ có vậy.”

Quân Khải câm lặng, không nói được gì.

Vì thế Hạ Hàm tiếp tục cúi đầu ăn, một lúc sau hắn thỉnh linh ngẩng đầu lên, phun ra một câu. “Này, Giản Quân Khải.”

“Ừm ?”

“Các cậu gần đây... có liên lạc với Kiều Tân Hạo không ?”

Hắn vừa mới ra những lời này, sắc mặt của Quân Khải lập tức thay đổi ngay, anh giận xanh mặt, ngữ khí rét lạnh, “Cậu biết được điều gì, nói thẳng ra đi !”

Hạ Hàm bĩu môi, “Lần trước tôi thấy Dư Hạc ở cùng một chỗ với Kiều Tân Hạo.”

Quân Khải chấn kinh toàn thân, mặt mày lập tức trở nên trắng bệch.

“Nè nè nè, cậu đừng có tỏ ra vẻ mặt đó có được không !” Hạ Hàm khinh thường nhìn anh, “Cậu đầu gì cũng là người sống lại, đã thế còn ở bên Dư Hạc lâu như vậy rồi, làm gì mà không tin tưởng bản thân gì hết a !”

Quân Khải lạnh lùng liếc hắn một cái, “Đừng lớn tiếng thế.”

Hạ Hàm biết anh là người sống lại, cũng giống như anh biết Hạ Hàm cũng là người sống lại vậy, nhưng không có ai trong bọn hắn làm rõ chuyện ấy hết, mà đó vốn là một loại ăn ý. Thật ra Quân Khải rất thích sự ăn ý này, có điều...

“Tôi không nghĩ cậu sẽ nói thẳng ra.”

Hạ Hàm nhún vai, “Nếu cậu để ý thì về sau tôi không nói nữa. Bất quá, hiện tại chuyện cần quan tâm chẳng phải là vấn đề của th nhà cậu với Kiều Tân Hạo sao ? ...”

Khóe miệng Hạ Hàm bỗng cong lên thành một nụ cười xán lạn, hắn nghiêng người lại gần, nhỏ giọng nói: “Tôi đột nhiên linh cảm được một chuyện rất thú vị ! Kiều Tân Hạo chắc chắn cũng sống lại. Đúng, tuyệt đối như thế, chứ với cái đầu ngu xuẩn của tên đó thì không sống lại làm sao có tầm nhìn xa như vậy. Tôi nói nè, Quân Khải cậu phải cẩn thận một chút, mặc dù tôi không biết cậu ta bây giờ rốt cuộc có thật sự thấy hứng thú với Dư Hạc hay không, nhưng hắn tuyệt đối sẽ trả thù cậu là sự thật.”

Ạch... Quân Khải không biết nên nói cái gì. Anh với Hạ Hàm bình thường nói chuyện cho tới bây giờ đều không hề nói rõ điều gì, chỉ thích dùng phương thức che che giấu giấu, vậy mà hiện giờ Hạ Hàm liên tục nói trắng ra với anh như vậy, anh thật sự có chút không quen.

Bất quá đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là, chỉ cần một khi tên Dư Hạc đứng cùng với cái tên Kiều Tân Hạo, trong lòng anh liền nảy lên một sự mệt mỏi khó hiểu, làm cho hô hấp của anh trở nên nặng nề, cái gì cũng không muốn nói.

“Vậy thì thế nào ?” Thấy Hạ Hàm vẫn nhìn mình không chuyển mắt, anh tốt xấu gì cũng đáp lại một câu.

“Cho nên cậu phải cẩn thận mấy chiêu trò của cậu ta a ! Cậu ta nhất định muốn nhập chuyện Dư Tiểu Hạc với chuyện trả thù cậu lại làm một, mà cậu ta hiện tại chẳng phải đã có bạn gái rồi hay sao ? Cái cô ả tên là Tô Vũ gì đó...”

Quân Khải khẽ thở dài, “Cũng bởi vì hắn có bạn gái cho nên Tiểu Hạc mới chịu đáp ứng gặp hắn đi !”

Anh rất hiểu Dư Hạc, tuy rằng sự bất an vẫn ần ần không tan, tuy rằng sự thất vọng cùng mệt mỏi bỗng tràn dâng vẫn còn đây, nhưng anh hiểu Dư Hạc, sau khi cậu đã xác minh rõ ràng biểu hiện ghen tuông của mình rồi, thì cậu chắc chắn sẽ không chấp nhận gặp mặt một nam nhân muốn theo đuổi mình đâu. Nhưng Kiều Tân Hạo đã có bạn gái thì lại khác, như vậy thì, cho dù là Dư Hạc hay là chính Kiều Tân Hạo, cũng có thể xem buổi gặp mặt của bọn họ như một lần bạn bè tụ hội.

“Cho nên cậu tính cứ đứng nhìn như vậy, nhìn Kiều Tân Hạo từng chút một dùng mưu ma quỷ kế tiếp cận Dư Tiểu Hạc nhà cậu. sau đó không làm gì cả ?” Hạ Hàm không thể tin nhìn anh.

“Hừ.” Quân Khải lạnh lùng cười, anh liếc nhìn Hạ Hàm, “Cậu cảm thấy có khả năng sao ? Nếu hắn muốn khiêu khích tôi thì cứ đến đây ! Cho dù hắn có muốn lặp lại chuyện xưa lần nữa, cũng căn bản không thể lật ngược con sóng.”

55. Chương 55

Thời điểm chập tối, trong quán rượu vẫn còn chút quạnh quẽ.

Hạ Hàm có chút nhàm chán cầm di động ngồi chơi QQ Speed, ánh mắt chuyên chú nhìn màn hình di động không rời mắt, vẻ mặt nghiêm túc lại càng thẳng.

Quân Khải nhin không được có phần muốn cười, “Bộ cậu còn trẻ thơ lắm hả ? Lớn già đầu còn chơi mấy trò này !”

Hạ Hàm vẫn lom lom nhìn, có lẽ trả lời: “Ai nha, cậu không hiểu. Ai kêu cậu gọi tôi ra rồi bắt ngồi cả một đêm, không cho phép tôi kiếm ít chuyện giết thời gian à ?”

Quân Khải cười khẽ, không nói.

“Á... Tôi mạng rồi.” Hạ Hàm kêu la một trận, rốt cục cũng buông di động trong tay xuống ngẩng đầu nhìn Quân Khải, “Rốt cuộc thì cậu muốn làm cái gì ?”

Hắn vừa dứt lời, di động của Quân Khải liền vang lên.

Hạ Hàm một tay chống cằm, nhìn Quân Khải mỉm cười tiếp nhận điện thoại, vừa mở miệng là liền ôn nhu đến độ khiến người ta muốn bị nhấn chết trong cái ngọt: “Tiểu Hạc, làm sao vậy ?”

“Ăn cơm tối chưa ? Bây giờ đã bảy giờ rồi, em lại không nhớ đến giờ ăn cơm đúng không ?”

“Anh à ? Anh bây giờ đang ở cùng với Hạ Hàm.”

Hạ Hàm tinh tường nghe được từ đầu bên kia truyền đến giọng nói nhẹ nhàng của Dư Hạc, mang theo chút cẩn trọng, “Hai người... lại ở cùng một chỗ à ? Hạng mục công ty bách hóa còn chưa đàm xong sao ?”

“Ừ, đại khái còn phải một khoảng thời gian nữa. Có lẽ anh sẽ về trễ một chút, sẽ mang về cho em pudding xoài mà em thích nhất được không ?” Quân Khải ôn nhu cười.

“Em xác định không cần ? Vậy được rồi, chúng ta tối nay gặp lại.” Quân Khải cúp điện thoại.

Hạ Hàm chớp mi nhìn anh, “Nghe ngữ khí của Dư Tiểu Hạc nhà cậu có vẻ đáng thương quá, cậu chắc không phải cố ý giữ trò để người ta ghen đâu hả ! Nghe mà khiến người ta đau hết cả lòng.”

“Này !” Quân Khải liếc nhẹ hắn một cái, “Tôi cảnh cáo cậu a, cậu đừng có nhào vô “giúp vui”, đừng hòng đánh chủ ý với Tiểu Hạc vợ tôi.”

Quân Khải vừa nói thế, tâm tư đã sớm tắt ngúm của Hạ Hàm không biết vì sao lại trong nháy mắt phụt lên. Hắn lộ ra một nụ cười xấu xa, “Cậu cảm thấy nếu như tôi thật sự gia tăng mã lực triển khai thể công đối với Dư Hạc, liệu có thể khiến cậu ta dao động hay không ?”

“Cút đi !” Quân Khải nhin không được mắng một câu, “Cậu cho cậu là Kiều Tân Hạo à, trên thế giới này, phỏng chừng cũng chỉ có mỗi mình hắn... là có bản lĩnh khiến Tiểu Hạc dao động !”

Nói đến về sau, thanh âm của Quân Khải trầm thấp xuống, anh hạ mi mắt, lông mi thật dài hơi run rẩy.

Hạ Hàm cảm thấy trong lòng như bị gãi ngứa, hắn chống cằm cười đến hai mắt cong cong, ánh mắt sáng ngời nhìn Quân Khải, “Vậy, cậu có thể bị dao động hay không.” Nói xong hắn vươn một ngón tay khều cằm Quân Khải, “Nếu tôi triển khai thể công với cậu... A, đau đau quá, buông tay, đứt ngón tay tôi rồi. A a, tôi sai rồi tôi sai rồi tôi thật sự sai rồi...”

Hắn thật vất vả mới rút được ngón tay của mình trở về, khóc không ra nước mắt nhìn anh, ủy khuất meo máo vài tiếng, “Chỉ đùa một chút thôi mà ! Làm gì nghiêm túc dữ vậy.”

Quân Khải cố kiềm biểu cảm, rốt cục cũng trưng không nổi vẻ mặt lạnh lùng nữa, anh mỉm cười nhìn Hạ Hàm, “Đừng ồn ào, chơi QQ speed của cậu đi !”

Hạ Hàm có chút ầm ức nhìn anh, nhin không được hỏi lại một lần, “Cho nên cậu rút cuộc muốn làm gì a ! Tôi bỏ thời gian vàng bạc của mình ra ở trong này bởi cậu uống rượu, rút cuộc cậu muốn nói cái gì cho tôi hả !”

Nói xong hắn cầm lấy ly rượu giữa đầu tu ừng ực.

“Thầy giáo thể dục của cậu chắc là chết sớm rồi ha !” Quân Khải đầu tiên khinh bỉ nở nụ cười, mới nói tiếp: “Cơ hội tốt như vậy, hắn đã bắt đầu áp dụng hành động rồi !”

“A... Gì hả ?” Hạ Hàm không hiểu ra sao, “Cái gì thầy thể dục chết sớm a, cái gì áp dụng hành động, bộ có gì liên quan sao... Ờ, đừng làm lơ tôi ề này !” (Mình nghĩ là Quân Khải ý chê Hạ Hàm yếu xìu)

...

Dư Hạc vừa mới cúp điện thoại với Quân Khải thì lập tức có một cuộc khác gọi đến, cậu nhìn màn hình di động của mình, hơi cần cần môi, cuối cùng vẫn bắt lên.

“A lô !”

“Tiểu hạc, đang làm gì đấy ?” Kiều Tân Hạo giọng điệu mang theo ý cười từ bên kia truyền sang.

“Không làm gì.” Giọng Dư Hạc lạnh lùng hờ hững.

“Bây giờ cậu rảnh không ?”

Dư Hạc hơi hơi cau mày, “Có chuyện gì sao ?”

“Đi ra ngoài shopping !” Ngữ khí Kiều Tân Hạo rất tùy ý mà lại còn tự nhiên.

Dư Hạc hấp hé môi, “Tôi...”

“Lần trước không phải đã nói với cậu là đến sinh nhật Tô Vũ sao ? Tôi cũng không biết mua gì cho nàng cả. Cậu ra đây góp ý cho tôi đi !”

“...”

“Ây dà, đừng do dự.” Kiều Tân Hạo không thềm để ý một chút đến sự trầm mặc của Dư Hạc, “Nhanh ra nha, cho cậu mười phút, tôi lái xe đến cửa trường cậu chờ.”

Dư Hạc: “...”

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng tút tút tút, cậu bất đắc dĩ đặt điện thoại di động xuống, ánh mắt hơi lấp lóe, rồi vẫn đứng dậy đi ra ngoài.

Đến khi cậu ra tới cửa trường, quả nhiên thấy Kiều Tân Hạo đang tựa người vào cửa kính xe đợi cậu, thấy cậu Kiều Tân Hạo phi thường hưng phấn đứng thẳng người lại, vẫy vẫy tay với cậu.

“Lên xe.”

Dư Hạc khựng lại trước cửa xe, một chút cũng không có ý muốn lên.

“Tôi không quen nữ sinh.”

“Hả ?”

“Tôi nói.” Cậu hơi đề cao thanh âm của mình, “Tôi không thể ra chủ ý cho cậu được.”

“Ha ha.” Kiều Tân Hạo nhin không được bật cười, “Cái này chỉ là lấy cớ thôi, thật ra là muốn mang cậu ra ngoài chơi một chút ấy mà. Cậu nói từ lúc khai giảng đến giờ toàn ở lì trong phòng ngủ ? Giản Quân Khải không dẫn cậu ra ngoài sao ?”

Nói rồi hấn xuống xe đẩy Dư Hạc vẫn đang đứng yên không động đậy vào trong, lúc này mới một lần nữa trở về vị trí lái, “Cậu ra ngoài gặp tôi có nói với cậu ta không ? Cậu ta có phải lại nổi cơn ghen không ?”

Nói đến đây Kiều Tân Hạo giống như nhớ lại một chuyện gì đó rất khôi hài, vừa cười vừa không ngừng nói: “Tôi còn nhớ rõ biểu tình của Giản Quân Khải lần đầu tiên khi nhìn thấy tôi nữa ! Buồn cười chết được, rõ ràng chúng ta chưa làm gì cả, cậu nói xem nếu là người bình thường chắc chắn sẽ nghĩ chúng ta là bạn học hoặc tương tự vậy đi, kết quả cậu ta lại nghĩ theo hướng khác, vừa đến chưa hỏi một câu đã ghen. Chả hiểu gì.”

Nhắc đến Quân Khải biểu tình của Dư Hạc liền dịu xuống mấy phần, cậu khẽ cúi đầu, im lặng không nói lời nào.

Kiều Tân Hạo quay đầu liếc nhìn cậu, “Lần sau... Ba người chúng ta hẹn cùng ăn cơm một bữa thế nào, tôi phải cho cậu ta biết tôi bây giờ đã là người có bạn gái, miễn cho cậu ta vừa thấy tôi liền nổi cơn tức.”

Dư Hạc ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt của Kiều Tân Hạo trong kính chiếu hậu, “Không cần, anh ấy gần đây bề bộn nhiều việc.”

Cậu cũng không biết tại sao mình lại muốn cự tuyệt, chỉ là... theo bản năng không muốn để Quân Khải gặp mặt Kiều Tân Hạo, loại cảm giác này, phức tạp mâu thuẫn lại khó hiểu.

Kiều Tân Hạo cười nhún vai, “Vây được thôi !”

Bọn họ cùng tới một cửa hàng trang sức, Dư Hạc cũng đích xác giống như cậu đã nói là căn bản không cho ý kiến gì, từ đầu tới đuôi chỉ lẳng lặng ở một bên nhìn.

Kiều Tân Hạo mua một sợi lắc tay tinh xảo, sau khi đóng gói kĩ lưỡng thì lập tức về lại xe. Hấn xoay người cười với Dư Hạc đang ngồi ở hàng ghế sau, “Thời gian còn sớm, đưa cậu đến một chỗ.”

Dư Hạc nhú nhú mày, nhưng chưa đợi cậu cự tuyệt Kiều Tân Hạo đã khởi động xe chạy đi.

Lại nói tiếp, tính cách Dư Hạc thuộc loại không quá biết cách từ chối người khác, cậu sẽ không chủ động trao đổi với người khác điều gì cả, cho nên khi người khác chủ động, hành động cự tuyệt sẽ trông có vẻ vô dụng yếu ớt. Huống chi, cho đến bây giờ cậu vẫn chưa rõ là cảm xúc mình dành cho Kiều Tân Hạo rốt cuộc là gì.

Lúc đi vào một quán bar ồn ào náo nhiệt nọ, chân mày Dư Hạc chịu không được nhăn lại, thứ âm nhạc điếc tai trực tiếp tác động vào màng tai, ong ong tác hưởng.

“Sao lại dẫn tôi đến nơi này ?”

Cậu hơi khó chịu hỏi một câu, thế nhưng Kiều Tân Hạo giống như căn bản không nghe thấy lời cậu nói, hấn lập tức đi đến một chiếc bàn ở một góc ngồi xuống, sau đó xoay người nhìn thoáng qua Dư Hạc đi theo phía sau mình, hơi hơi giương lên một nụ cười mỉm.

“Lại đây này !”

Tiếng nhạc âm ỉ khiến Dư Hạc nghe không rõ, nhưng nhìn miệng của hấn thì cũng có thể ngờ ngợ đoán được mấy chữ kia.

Lông mi của cậu lúc này tỏa ra ý lạnh khá nặng, lấy điện thoại ra gõ vài chữ trên màn hình rồi đưa đến trước mặt Kiều Tân Hạo.

“Tôi không thích nơi này, hôm nay tôi mệt mỏi, về trước.”

Cậu thu lại di động rồi liền chuẩn bị xoay người đi về phía cửa...

“Khoan đã.” Kiều Tân Hạo bật người đứng dậy túm lấy tay Dư Hạc, hẳn nhất định phải tìm được một lý do để lưu Dư Hạc ở lại, bằng không chuyện đã chuẩn bị lâu như vậy chẳng phải sẽ không ai thấy sao.

Đang lúc hắn nghĩ nên lấy cái gì, thì liền nhìn thấy Dư Hạc đột nhiên cả người cứng đờ đứng tại chỗ, giống như nhất thời mất đi hồn phách. Ánh mắt của cậu kinh ngạc nhìn về phía trước, ngọn đèn sắc sỡ trong quán bar chiếu vào con người thật tròn của cậu, trống rỗng.

Kiều Tân Hạo nhìn theo ánh mắt của cậu – Hạ Hàm hình như là uống rượu, toàn thân hắn đều mềm oặt ngã vào lòng ngực Quân Khải, khuôn mặt ửng hồng, còn đang không ngừng kéo mở quần áo trên người. Giản Quân Khải có chút bất đắc dĩ ôm hắn, chỉnh phần quần áo bị Hạ Hàm kéo mở về như cũ, tươi cười bao dung.

Kiều Tân Hạo nhìn thoáng qua, lập tức xoay người sang chỗ khác xem biểu tình Dư Hạc. Hắn vốn là kẻ người bỏ thuốc vào rượu của hai người họ hòng trực tiếp khiến Dư Hạc nhìn thấy cảnh hai người bọn họ trên giường. Ai ngờ đầu bọn người dưới tay hắn lại vô dụng như vậy, giờ này mà còn chưa hạ gục được hai người kia. Bất quá... Tuy rằng thời cơ có điểm không đúng, nhưng có thể làm cho Dư Hạc nhìn thấy cảnh tượng này... có lẽ cũng không tệ.

Biểu tình trên mặt Dư Hạc lúc này có phần u tối không rõ, cậu chết lặng nhìn chằm chằm về phía Giản Quân Khải cùng Hạ Hàm, nhưng không có phản ứng gì. Cậu không nói gì, cũng không xông lên trước, chỉ đứng tại chỗ lẳng lặng nhìn bọn họ, thế nhưng mặc dù là nhìn bọn họ chằm chằm mà ánh mắt lại vô thần, không có tiêu cự. Kiều Tân Hạo nhìn không ra chút bị thương khổ sở hay phần nộ trong cậu, hẳn không thấy được một tí biểu cảm nào của Dư Hạc.

Điều đó khiến hắn không khỏi có chút kinh sợ, lấy sự hiểu biết của hắn đối với Dư Hạc, hẳn biết chắc là cậu rất dễ ỷ.

Nhưng ngay sau đó, Hạ Hàm phỏng chừng là do tác dụng của thuốc phát tác quá mãnh liệt, hắn kéo chiếc áo sơ mi mỏng manh của mình ra, rồi trực tiếp hôn lên miệng Giản Quân Khải. Quân Khải bất ngờ không kịp đề phòng nên chỉ có thể hơi nghiêng đầu đi, vì thế nụ hôn vốn phải dừng trên môi anh của Hạ Hàm đành phải hạ xuống gò má... Chẳng qua, từ góc độ của Dư Hạc, thì là môi hay má thì không có gì khác biệt. Cậu thấy rõ ràng là Hạ Hàm đã hôn Quân Khải, cậu thấy rõ ràng Quân Khải có chút đỏ khốc đỏ cười kéo vai áo đã tuột hơn phân nửa của hắn lại, sau đó diu hắn đi vào một căn phòng trong quán bar.

Dư Hạc không biết nên hình dung tâm tình của mình lúc này như thế nào, cậu không thể miêu tả.

56. Chương 56

Đang lúc Kiều Tân Hạo nhú mày, chuẩn bị tiến lên nói gì đó với Dư Hạc thì, cả người cậu bỗng nhiên hơi chấn động, giống như đột nhiên tìm về được khí lực của mình, cất bước đi về phía cánh cửa.

Kiều Tân Hạo quýnh lên, vội vàng đuổi theo. “Cậu cứ như vậy mà đi à !” Hắn một đường đi theo phía sau Dư Hạc, “Trông bộ dáng Giản Quân Khải vừa rồi, giống như là tính mang Hạ Hàm đi... Ạch, cậu không thèm quan tâm chuyện gì đã rồi đi rồi ?”

Dư Hạc thỉnh linh dừng bước, xoay đầu lại nhìn hắn, ánh mắt sắc bén mà lạnh lẽo.

Kiều Tân Hạo run lên, rốt cục cũng ý thức được biểu hiện của mình dường như đã hơi hấp tấp. Hắn vội điều chỉnh biểu tình trên mặt một chút, mang theo một tia lo lắng thản nhiên cùng đau lòng, “Cậu không sao chứ !”

Dư Hạc hé miệng, phun ra vài chữ, “Lái xe tới đây.”

“Ạch...” Kiều Tân Hạo sửng sốt mất vài giây, sau đó đi lấy xe của hắn.

Trên đường, hắn vẫn thường xuyên nhìn sắc mặt của Dư Hạc qua kính chiếu hậu, “Tiểu Hạc, cậu đừng như thế, trong lòng có gì khổ sở cứ nói ra đi, chúng ta là bạn bè mà đúng không?”

Hắn sẽ không nói cho Dư Hạc tình cảm của mình đối với cậu đã trở nên nhiệt liệt và bị bóp méo bao nhiêu, hắn cũng sẽ không nói cho Dư Hạc khi hắn nói ra những lời này thì nội tâm vừa cảm hận lại vừa thỏa thuê bao nhiêu, loại tình cảm này đã trải qua quá trình ấp ủ dài lâu như vậy, giờ đã trở thành một sự tồn tại khiến hắn sắp nổi điên mất rồi.

Dư Hạc vẫn giữ khuôn mặt bình tĩnh, không nói gì, cũng không thêm đáp lại.

Xe dừng lại trước cửa trường học, Dư Hạc xuống xe xong cũng không quay đầu lại nhìn một lần...

“Dư Hạc...” Kiều Tân Hạo nhanh chân nên bước tới cầm lấy tay cậu, hơi hơi nhíu mày, “Cậu có thể dừng như vậy hay không, từ lúc này đến giờ cậu chẳng thèm nói gì, tôi biết cậu đau lòng, nhưng tôi rất lo lắng cho cậu, tôi...”

“Lo lắng cho tôi...” Dư Hạc xoay đầu lại nhìn hắn, “Thì buông ra.”

Kiều Tân Hạo hơi run lên, thả tay cậu.

Kiều Tân Hạo đứng đờ tại chỗ, nhìn bóng dáng dần dần đi xa của Dư Hạc, ánh mắt hơi lấp lóe. Khóe miệng của hắn hiện lên một nụ cười mỉm. Hừ, cho dù các người không chia tay vì sự việc này, thì trong lòng cậu cũng đã gieo xuống một mầm gai, sớm muộn gì cũng có một ngày, tôi sẽ cướp cậu khỏi tay Giản Quân Khải... Dùng cùng chính một cách thức mà đoạt lại.

Dư Hạc có chút thất hồn lạc phách trở lại phòng ngủ, môi bị cậu cắn đến trắng bệch.

Trong phòng ngủ có hai người đang chơi game, lúc này đang hết sức chuyên chú nhìn chằm chằm màn hình, ngay cả Dư Hạc đi vào cũng không hề phát hiện.

Dư Hạc lập tức tiến thẳng vào WC, cậu khóa trái cửa, sau đó quay đầu sang nhìn bản thân mình trong gương — mặt của cậu lúc này trắng bệch, một đôi mắt đen thẳm khảm trên gương mặt không chút màu máu, dưới ánh đèn trắng lóa lại càng thêm phá lệ quỷ dị, cậu lẳng lẳng mở to mắt nhìn, tự cảm thấy kỳ quái là đôi mắt lại khô ráo, ánh mắt chỉ hơi hồng hồng, không một chút dấu hiệu muốn khóc... Kỳ thật cậu không phải là một người mà khi không vui sẽ khóc, từ đó đến giờ luôn là vậy.

Bên kia. Quân Khải khi đang giúp đỡ Hạ Hàm đi vào một căn phòng thì im lặng liếc nhân viên tạp vụ ở quầy bar một cái, sau đó lại cúi đầu nhìn thoáng qua Hạ Hàm đang mềm nhũn cả người ngã vào lồng ngực anh, hơi hơi cau mày. Cái loại thủ đoạn cũ rích này, anh vốn đã chuẩn bị phòng ngừa từ sớm rồi, cũng đã dặn cái tên này cẩn thận một chút, nhưng kết quả là vẫn trúng chiêu.

“Ngu ngốc.” Anh lặng lẽ chửi một tiếng, thở phà phò dìu Hạ Hàm vào trong phòng, sau đó một phen ném hắn lên giường.

“Tôi nóng quá... ưm... Nóng quá...” Hạ Hàm vừa thống khổ rên rỉ, một bên vừa cố gắng xé mở quần áo của mình, trong giọng nói mang theo tiếng nức nở. Hắn từ từ nhắm hai mắt, vội vàng và mê mang nhìn bốn phía chung quanh, giống như đang tìm gì đó trong vô thức. Một khắc khi đảo đến Quân Khải, ánh mắt của hắn liền sáng lên. Giây tiếp theo, tựa như một con hổ muốn vồ mồi, Hạ Hàm ngồi bật dậy, cổ họng phát ra một tiếng gầm nhẹ, lao thẳng về phía Quân Khải.

“Cút chỗ khác!” Quân Khải tức giận chửi, một cước đá Hạ Hàm bay về lại trên giường.

“A!” Hạ Hàm hét lên một tiếng, ngã mạnh xuống lại trên giường. Thân thể hắn cứng ngắc hai giây rồi sau đó bắt đầu nhăn nhó không ngừng, râm râm như muốn “kêu xuân”.

Khóe miệng Quân Khải hơi run rẩy, anh bất đắc dĩ nhìn Hạ Hàm lần thứ hai chưa từ bỏ ý định tấn công về phía mình, lần này anh không giơ chân ra đá, mà ngược lại tiếp lấy hắn.

Hạ Hàm ôm được anh liền ngay lập tức bám dính trên người anh, há mồm định hôn lên cổ anh. Quân Khải nhú mào, một phen túm đầu của hắn qua một bên, sau đó kéo Hạ Hàm đi vào buồng vệ sinh. Anh nhét cả người Hạ Hàm vào bồn tắm, quần áo cũng chưa cởi cho hắn đã trực tiếp mở vòi sen nhắm ngay đầu hắn. Nước lạnh ào ào xối lên toàn thân Hạ Hàm, hắn từ từ nhắm hai mắt, đột nhiên trở nên yên tĩnh lại.

“Phù...” Giản Quân Khải nặng nề thở phào một cái, anh đỡ khóc đỡ cười nhìn Hạ Hàm trong bồn tắm đang thỏa mãn vui mặt mình xuống làn nước lạnh, bắt đầu đau đầu nghĩ xem nếu như lúc này Tiểu Hạc mà xông vào đây thì phải giải thích như thế nào. Dù sao thì, dựa theo tình hình sự tình đã tiến triển đến nước này mà nói, nếu không phải chính tay Kiều Tân Hạo dẫn Dư Hạc lại đây “bắt gian tại giường”, thì sẽ là phải người chụp ảnh rồi đưa cho Tiểu Hạc, hoặc là... còn có thể phát tán cho nhiều người không nên đưa hơn nữa...

Nghĩ đến đây, Quân Khải nhàn nhạt nhú mào, anh tự hỏi một chút về hành động vừa rồi của mình, tuy rằng hơi thân mật chút đỉnh, nhưng cũng không đến nỗi có thể đem làm chứng cứ. Anh hoàn toàn có thể nói là Hạ Hàm uống say cho nên mình chiếu cố cậu ta một chút.

Nhưng nếu chỉ nói như vậy, chỉ sợ sẽ không có hiệu quả gì.

Có điều là... Sự thật cho thấy, anh đã hoàn toàn đánh giá cao Kiều Tân Hạo, hắn đích thật vốn dĩ có chuẩn bị camera trong phòng cho Quân Khải, tuy nhiên... Quân Khải căn bản chưa từng bước chân đến cái phòng nhân viên tạp vụ kia chuẩn bị cho mình, mà là tự mình tìm một căn phòng không có ai liền đi vào. Cho nên...

Thật vất vả mới làm cho hiệu lực thuốc trên người Hạ Hàm lui xuống, nhưng đợi đến khi Giản Quân Khải vớt Hạ Hàm ra khỏi bồn tắm thì mới bỗng nhiên phát hiện, hắn hình như là... ngâm nước lạnh lâu quá ! Bị cảm !

Hạ Hàm hơi nhăn mào, thi thoảng nhỏ giọng ho vài tiếng, mặt mào đỏ bừng. Giản Quân Khải cứ tưởng sắc mặt hắn là do được tính của thuốc, nhưng hiện giờ xem ra không phải như vậy.

Anh thở dài, chỉ có thể cởi quần áo ướt sũng trên người Hạ Hàm xuống trước rồi tính...

Nếu giờ mà Dư Hạc xông vào, có lẽ chính anh thật sự sẽ không thể giải thích rõ. Giản Quân Khải cười khổ một tiếng, kỳ thật tâm tình hiện giờ của anh rất phức tạp, anh vốn dĩ có thể trực tiếp ra khỏi quán bar thả Hạ Hàm về trường học hoặc là đến khách sạn, nhưng trong nháy mắt đó, anh đột nhiên nghĩ rằng, nếu như Dư Hạc thật sự thấy được mình với Hạ Hàm ở cùng một căn phòng, tất nhiên, anh không có khả năng sẽ lên giường với Hạ Hàm. Nếu như cậu nhìn thấy cảnh tượng đó, cậu sẽ phản ứng như thế nào đây, cậu... sẽ tin tưởng anh hay không.

Loại ý tưởng vừa nảy thơ lại đại đột này, thứ trò chơi đem tình cảm của nhau ra cá cược này, vì sao anh cứ xung động muốn làm như vậy chứ !

Đợi đến khi mọi sự rối rắm chấm dứt, trời đã về khuya.

Quân Khải nhú nhú mào, phỏng chừng hiện tại đã qua mười một giờ rồi, trường học tuyệt đối đã đóng cửa, mình nên đi đâu qua đêm đây ? Anh nhìn lướt qua Hạ Hàm đang ngủ say trên giường, dù sao thì tuyệt đối không thể ở chỗ này mãi.

Mặc dù Dư Hạc đến bây giờ vẫn chưa tới, có lẽ cũng sẽ không đến nữa. Nhưng ở chung một căn phòng với cái tên Hạ Hàm này một đêm dài mà nói chỉ dễ gây ra những chuyện hiểu lầm cho thiên hạ thôi, anh tuyệt đối sẽ không làm đâu.

Anh lấy điện thoại di động ra nhìn thời gian một chút, lại ngoài ý muốn phát hiện — 3 cuộc gọi nhỡ. Đầu là Tiểu Hạc gọi tới.

Khi đi học anh luôn có thói quen để chế độ im lặng, nhưng lại quên chỉnh về.

Không biết vì sao, trong lòng Quân Khải trong nháy mắt run rẩy, sau đó anh lập tức gọi lại. Âm thanh “tút tut tut” trong điện thoại từng tiếng một truyền tới như một cái móng vuốt gãi ngứa trong lòng anh, sau một lúc lâu, “Thật xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy, xin vui lòng gọi lại sau.”

Quân Khải bỗng dưng có một dự cảm không tốt, loại dự cảm này làm cho tim anh bất chợt treo lơ lửng giữa không trung, nửa vơi, trôi nổi không trọng lực. Anh lại tiếp tục gọi đi thêm nhiều cuộc nữa, dường như muốn phát điên lên rồi, thế nhưng bên kia điện thoại vĩnh viễn chỉ truyền đến có một câu.

Bỗng nhiên trong lúc đó, anh rút cục mới nhớ ra, hiện giờ ở trường đã tắt đèn, Tiểu Hạc nhất định là đã ngủ, khi em ấy ngủ từ trước nay luôn tắt di động đi.

Nghĩ đến đây, Quân Khải khê khàng thở ra, vẫn có điều, sự bất an kia vẫn nhấp nháy liên hồi trong lòng anh, đến độ khiến anh tâm thần không yên.

Dẫn dò nhân viên tạp vụ trong quán bar một chút, xong Quân Khải đi vào khách sạn ở lại một đêm. Ngày hôm sau, anh gần như là vừa tỉnh lại liền một bên chạy đến trường một bên gọi điện thoại cho Dư Hạc, thế nhưng di động của Dư Hạc vẫn tắt máy.

Quân Khải nhìn đồng hồ, mới sáu giờ rưỡi sáng... Sao lại quên mất nhỉ, sáng nay Dư Hạc không có tiết, em ấy chắc sẽ ngủ nướng rất trễ nhỉ ?

Anh có chút không yên lòng trở về phòng ngủ ở kí túc xá... Sau đó, anh sẽ ở tại chỗ.

Người mà anh nghĩ giờ này hẳn vẫn chưa rời giường hiện đang đứng dưới lầu nơi phòng ngủ của anh, sắc mặt của người đó thoát nhìn không được tốt lắm, mặt cúi xuống không chút thay đổi đứng nơi đó.

“Tiểu Hạc...”

Nghe thấy giọng anh Dư Hạc vội vàng ngẩng đầu lên, cậu vừa thấy Quân Khải thì ngay lập tức nở nụ cười, sau đó cất bước chạy tới.

“A, sao anh lại từ bên ngoài về ?” Trên mặt Dư Hạc còn mang theo ý cười xán lạn, hơi nghi hoặc nói.

“Ạch...” Trong lúc nhất thời Quân Khải thiếu chút nữa đã quên mất phải phản ứng như thế nào, “Anh...”

57. Chương 57

“Không phải là anh đi cùng Hạ Hàm cho tới giờ mới về chứ !” Dư Hạc bĩu môi, thoát nhìn như hơi giận dữ.

“Anh...” Xem ra Tiểu Hạc không biết chuyện hôm qua, Quân Khải không biết tâm tình của mình giờ phút này là như thế nào, là nhẹ nhõm, hay là... có một chút thất vọng.

“Cái kia...” Dư Hạc cắn cắn môi, dè dặt liếc nhìn Quân Khải một cái, trong giọng nói mang theo ba phần chột dạ, “Em muốn thẳng thắn với anh một việc.”

“Chuyện gì ?”

“Tối hôm qua, em cùng Kiều Tân Hạo ra ngoài.” Dư Hạc gãi gãi tóc mình, nghiêng đầu nhìn anh, “Cậu ấy nói cậu ấy muốn mua quà sinh nhật cho bạn gái, nên bảo em đi cùng góp ý cho mình.”

Quân Khải giật mình, ánh mắt của anh rất phức tạp, im lặng nhìn Dư Hạc, không nói lời nào.

“Này, anh giận.” Dư Hạc khê kéo kéo ống tay áo Quân Khải.

“Thật sự giận rồi ?” Nụ cười của cậu phỉếm hai phần lấy lòng, “Cái đó, kỳ thật, em có lời muốn nói với anh...”

Biểu tình của Dư Hạc đột nhiên trở nên có phần nghiêm túc, cậu kéo Quân Khải đến một băng ghế đá dưới tàng cây ngồi xuống, hít thật sâu một hơi, hé miệng nói liền một câu, “Xin lỗi !”

Quân Khải mấp máy môi, “Sao phải giải thích với anh ?”

Mặt Dư Hạc hiện một tia cười khổ, “Bởi vì cảm thấy... Giống như em đã sai điều gì đó, anh rõ ràng rất không thích em với cậu ta ở cùng một chỗ, em biết được. Đôi khi em cũng không biết chuyện gì đang xảy

ra, loại cảm xúc này cứ như không phải của em, nhưng lại luôn can thiệp vào cảm xúc của em mỗi khi em sắp đưa ra quyết định, rất kỳ quái đúng không ? Nhưng nó quả thật kỳ quái như thế đấy. Em rất ghét cái cảm giác này, chính là cái loại biết rất rõ là không đúng nhưng vẫn không cách nào cự tuyệt, em thật sự rất chán ghét. Nhưng em có thể thề, em không thích cậu ta, thật sự. Với lại, em không biết Kiều Tân Hạo trước kia có từng thích mình không, nhưng hiện tại cậu ta không thích em, cậu ta đã có bạn gái rồi.”

Biểu tình của Dư Hạc có vẻ hơi rối rắm, cậu hơi mở to mắt nhìn, nhìn Quân Khải không dời mắt, “Lúc trước anh đã từng nói, nếu em gặp chuyện gì, thì hy vọng em có thể nói ra.”

Nói xong cậu dường như được tiếp thêm can đảm mà gạt đầu, “Ừm, anh đã nói thế. Anh còn nói bất kể chuyện gì có phát sinh sẽ luôn ở bên em, cùng em giải quyết.”

Cậu cười với Quân Khải vẫn đang im lặng, “Khụ khụ, anh đã nói rồi, không được nuốt lời a !”

Quân Khải bỗng nhiên cảm thấy mọi chuyện đang phát sinh đều nằm ngoài dự liệu của anh, anh chưa từng nghĩ Dư Hạc sẽ phản ứng như thế, anh cũng không nghĩ cậu sẽ chủ động nói cho mình biết chuyện này, anh vốn tưởng là, anh vốn tưởng là... Lẽ nào trong tiềm thức của anh vẫn chưa đủ tin tưởng Dư Hạc ?

“Thôi được rồi, em đói quá, ăn sáng không ? Cùng đi nhé.” Dư Hạc cười, trực tiếp lãng đi vấn đề vừa đề cập.

“Em mới sớm như vậy đã chờ anh dưới lầu, chỉ vì để cùng anh đi ăn sáng sao ?” Quân Khải dừng một chút, rốt cục cũng mỉm cười.

“Trước giờ đều là anh mới sáng sớm đã mua bữa sáng cho em, chờ em a ! Hôm nay đến lượt em một lần !” Dư Hạc ngẩng đầu lên, cười thật rạng rỡ.

“Em...” Quân Khải nhìn cậu, “Hôm qua cùng Kiều Tân Hạo đến nơi nào ?”

Chẳng hiểu vì sao, anh luôn cảm thấy Tiểu Hạc hôm nay có chút gì đó kì lạ, nhưng kì lạ ở đâu thì anh không thể nói rõ.

“Hi hi, đó thì...” Dư Hạc có chút xấu hổ cười cười, “Trước tiên đi cửa hàng trang sức, sau đó cậu ta đưa em đến quán bar, nhưng quán bar rất ồn ào, em không thích. Em chỉ ở trong phòng nửa tiếng thì ra rồi, em thề, thật sự chỉ có nửa tiếng !”

Đôi mắt của cậu trong suốt nhìn Quân Khải, rồi còn nghiêm túc gơ ba ngón tay lên thề.

“Vậy em...”

“Ừm, gì thế ?” Dư Hạc nhìn anh.

Quân Khải khựng hai giây, sau đó vươn tay sờ sờ đầu Dư Hạc, “Không có gì, đi thôi, dẫn em đến phố ăn vặt sau trường ! Sáng nay em không có tiết đúng không, chúng ta có thể từ từ ăn.”

Dư Hạc cười gạt đầu.

“Ừm...” Quân Khải cuối cùng cũng dừng bước, anh xoay người, biểu tình có phần rối rắm, “Thật ra... Anh với Hạ Hàm lúc đó cũng ở đây ! Em không thấy sao ?”

“Ồ ? Thật vậy à ?” Dư Hạc mở to mắt nhìn, “Nếu biết bọn anh cũng ở đó thì em sẽ không vội đi rồi !”

Quân Khải cắn môi, “Thật sao ?”

...

Thế là bỗng nhiên vào một ngày sau đó...

Khi Quân Khải đứng trên ban công nhìn đến Dư Hạc đứng ở dưới lầu kí túc xá chờ mình, anh rốt cuộc cũng dần cảm nhận được, Tiểu Hạc đã đột ngột thay đổi hẳn, trở nên hoạt bát, sáng sủa. Mỗi ngày cậu đều sẽ rời giường sớm để cùng đi ăn sáng với Quân Khải, thỉnh thoảng còn chủ động đến lớp anh tìm anh, và mỗi khi cậu cười lên thì ánh mắt sẽ cong theo, có chút gì đó như rằng muốn trưng toàn bộ những thứ tốt đẹp nhất thế gian ra trước mặt anh. Ngay cả lúc nói chuyện với những người khác, thái độ của cậu cũng thân thiết hơn trước kia biết bao nhiêu lần.

Tựa như ngày đó, lúc bọn họ đang ăn cơm ở căn tin, một bạn học của Tiểu Hạc chạy tới.

“Nè, Dư Hạc, lớp chúng ta dự định tổ chức một chuyến picnic nho nhỏ, xe cũng đặt xong rồi, bây giờ chỉ còn mỗi cái danh ngạch, cậu có muốn đi cùng bọn tớ không ?”

Dư Hạc hơi ngạc nhiên một chút, không nói gì.

Quân Khải khẽ cười, vừa định mở miệng cự tuyệt giùm cậu thì lại thấy Dư Hạc ngẩng đầu lên, lộ ra một nụ cười nhẹ, “Tốt, vậy cứ tính thêm tớ đi !”

Mãi cho đến bây giờ Quân Khải vẫn không cách nào hình dung được cảm xúc của mình ngay lúc đó, đây là lần đầu tiên trong đời anh thấy Dư Hạc mỉm cười với một người khác. Tiểu Hạc mà anh biết rõ ràng không thích những hoạt động này, rõ ràng không thích giao thiệp, mỗi khi em ấy đi vào dòng người đông đúc, em ấy thậm chí còn hơi chút khấn trương túm tay áo anh. Nhưng không biết sao, anh bỗng nhiên thấy khó mà tiếp nhận một Dư Hạc trở nên thân thiện hoạt bát thế này, ừ thì, anh đích xác có chút để ý, chỉ là không quen lắm.

Nghĩ như vậy, anh khẽ thở dài một hơi.

Dư Hạc đang đứng dưới lầu hình như nhìn thấy anh, cậu ngược đầu nhìn Quân Khải, cười phất phất tay về phía anh.

Quân Khải cũng cười, “Chờ anh chút, anh xuống ngay đây.”

Khi anh bước đến dưới lầu, liền nhìn thấy Dư Hạc có vẻ hơi nhàm chán đá đá cục đá dưới chân, trên tay còn đang cầm một hộp giấy đựng cái chén, Giản Quân Khải đoán chừng bên trong chắc hẳn là cháo hay gì đó đại loại.

“Nè, bữa sáng.” Quân Khải cười đưa thứ trong tay cho anh, thật cẩn thận nâng chén đặt vào tay Quân Khải, “Cuối cùng em cũng được mua một bữa sáng cho anh, thật không dễ dàng đúng không !”

“Dư Hạc...” Quân Khải bỗng dưng gọi tên cậu đầy đủ, biểu tình trên mặt anh thật nghiêm túc.

“Ừm, sao thế ?” Dư Hạc trừng mắt nhìn, đáy mắt lơ đãng hiện lên một chút hốt hoảng.

“Em rốt cuộc là làm sao vậy ?”

“Ồ ? Chuyện gì ?” Dư Hạc hơi nghi hoặc nhìn anh, khó hiểu cười cười, “Em đâu có gì a ! Sáng nay chẳng phải anh không có tiết sao, nhanh đi lên ăn đi, lát nữa nguội mất bây giờ!”

Quân Khải cau mày, không nói gì.

“Ai chà, được rồi được rồi.” Dư Hạc vòng qua sau người anh, sau đó hối thúc đẩy anh đi tới, “Nhanh trở lại phòng ăn sáng đi !”

Quân Khải xoay người lại, túm lấy tay cậu, “Cùng lên đi ! Trong phòng có một tên đi sớm tự học, còn hai tên cũng không ngủ trong phòng.”

“A, vậy phòng bọn anh chỉ còn một mình anh ?” Dư Hạc vừa đi theo anh vừa hỏi.

“Ừ.”

“Vậy chẳng phải anh sẽ cô đơn sao ?” Dư Hạc cười.

“Đúng vậy, cho nên chi bằng em dọn lại đây ở chung với anh đi ?” Quân Khải vươn một bàn tay xoa xoa tóc cậu.

“Được !”

Quân Khải kinh ngạc, anh có chút không kịp phản ứng, “Chẳng phải em đã nói...”

“Thật ra trong trường tuy rằng có quy định không được thuê nhà bên ngoài ở, nhưng bản chất chỉ là để chúng ta đóng tiền thuê phòng thôi, em nghe nói phòng bên cạnh có một nam sinh vừa khai giảng không được vài ngày đã dọn ra ở với bạn gái, trường cũng không nói gì cả.” Dư Hạc mỉm cười nhìn anh, đáy mắt mang theo chút thần thái chờ mong.

Quân Khải sững sốt vài giây, sau đó cười gật đầu, “Tốt, như vậy đi.”

Anh mở cửa phòng dẫn Dư Hạc cùng vào. Dư Hạc vừa vào liền an vị xuống giường của anh, sau đó rút một quyển sách từ giá sách bên cạnh lật xem, một bên xem còn một bên không quên nhắc nhở Quân Khải, “Nhanh ăn cháo của anh đi, lạnh rồi đấy.”

“Biết rồi biết rồi.” Quân Khải bắt đắc dĩ ăn vài ngụm hết chén cháo, sau đó tiến lại ngồi xuống bên cạnh Dư Hạc.

“Ngon không ?” Dư Hạc ngẩng đầu nhìn anh.

“Em nếm thử là biết !” Nói xong Quân Khải liền một tay giữ lấy cổ Dư Hạc, cúi người hôn xuống.

Dư Hạc có lẽ là vừa uống sữa, cho nên miệng còn lưu lại hương sữa thoang thoảng, Quân Khải vươn đầu lưỡi mềm nhẹ càn quấy trong miệng cậu, tỉ mỉ liếm láp mọi ngõ ngách bên trong. Dư Hạc mới đầu hơi giật mình mấy giây, nhưng sau đó cũng cực kì phối hợp vươn đầu lưỡi quấn quýt lấy Quân Khải.

Mãi đến khi cảm thấy hô hấp của mình đã có chút không thông, cậu rút cục mới bừng tỉnh đẩy Quân Khải ra.

Quân Khải mang một vẻ mặt đắc ý cười, “Quả nhiên em vẫn là người thua trước.”

Dư Hạc hừ khê một tiếng, bộ dáng có phần ảo não, “Đó là vì lượng hô hấp của em không dài.”

“Ừ, hô hấp của em không dài.” Quân Khải nói ra lời này một cách vô vàn ôn nhu và nuông chiều.

Ánh mắt Dư Hạc hơi lóe sáng, sau đó cậu nhào người tới Quân Khải. Quân Khải ngây ngẩn toàn thân, anh ngơ ngác nhìn Dư Hạc với nụ cười như tính làm chuyện xấu cởi bỏ nút áo anh, sau đó phủ đôi môi lên hôn mỗi một tắc da thịt của anh.

“Tiểu Hạc...”

“Không được nói chuyện.” Dư Hạc ngược đầu hôn lên môi Quân Khải, ngăn những lời kế tiếp anh muốn nói vào trong miệng. Cậu nhẹ nhàng mỉm cười, đôi mắt hơi nheo lại, dẫn theo một tia mỉa mai hoặc khác thường, “Quân Khải, anh yêu em không ?”

“Ừ...”

“Chúng ta làm tới đi !” Nụ cười trên mặt Dư Hạc càng sâu hơn, cậu có chút khó khăn nới cởi quần Quân Khải ra, sau đó chuẩn bị ra tay cởi của chính mình...

“Dư Hạc !” Thanh âm của Quân Khải mạnh mẽ nâng cao, anh cau mày, hơi nghiêm nghị nhìn cậu, “Em đừng như vậy có được không !”

Mọi động tác của Dư Hạc trong nháy mắt đều cứng lại, cậu sững sờ hai giây, sau đó rất tự nhiên ngồi dậy khỏi người Quân Khải, than thở: “Không muốn làm thì thôi vậy !”

Cậu đứng lên, sửa sang lại áo quần ít đỉnh, sau đó cười cười với Quân Khải, “A, em đột nhiên nhớ ra mình còn ít chuyện, em đi trước.”

58. Chương 58

“Dư Hạc !” Quân Khải nghiêm mặt bắt lấy tay cậu.

“Ưm ?” Dư Hạc mỉm cười, bình tĩnh nhìn anh, mặc dầu từ trong ánh mắt của cậu có thể nhìn ra là cậu không hề bình tĩnh.

“Anh hỏi em một lần nữa, em rốt cuộc làm sao vậy ?” Giọng nói của Quân Khải vừa nghiêm túc lại vừa chân thành, nhìn cậu với một vẻ mặt mang theo đôi phần chất vấn.

Dư Hạc hơi hơi run rẩy, nụ cười trên mặt chậm rãi biến mất, sau đó cậu cúi đầu, cắn môi không nói lời nào.

“Vào cái đêm em ra ngoài cùng Kiều Tân Hạo đó, em rốt cuộc đã nhìn thấy gì ? Kể từ sau hôm đó em bắt đầu trở nên không như bình thường.”

“Gi cơ ?” Dư Hạc cúi đầu, vẫn cố tỏ ra điệu bộ không biết gì cả.

“Tiểu Hạc em đừng như vậy nữa.” Quân Khải đột nhiên hạ nhẹ ngữ điệu, hai bàn tay anh nâng gương mặt Dư Hạc lên, để cho ánh mắt của cậu có thể đối diện với mình, “Mới đây em chẳng phải đã nói, có chuyện gì thì cứ nói ra, chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết sao ?”

“Cảm giác của em đối với Kiều Tân Hạo khá đặc biệt, chính em cũng không biết vì sao nó lại đặc biệt. Không sao cả, chúng ta có thể cùng nhau từ từ tìm hiểu nguyên do của nó. Nhưng còn những chuyện khác, em chẳng lẽ không còn chuyện nào để nói với anh sao ? Em có biết không, gần đây em thay đổi thật nhiều, nhiều đến mức sắp không còn là Tiểu Hạc mà anh biết nữa rồi.”

“Em chỉ...” Dư Hạc theo thói quen cắn môi mình, “Cảm thấy...”

Cậu bỗng nhiên nở nụ cười, “Chẳng lẽ anh không thích em như vậy sao ? Em nghĩ anh sẽ thích mà.”

“Em rút ra cái kết luận này từ đâu thế.” Quân Khải dờ khóc dờ cười nhìn cậu, “Tại sao lại nghĩ vậy ?”

Dư Hạc nhú mày, rồi thình lình trở nên mãnh liệt, “Em cảm thấy như vậy đấy ! Anh đừng quản.”

“Em...” Quân Khải bất chợt không biết phải nói gì. Anh bất đắc dĩ mà lại ôn nhu kéo Dư Hạc về, đặt cậu ngồi xuống bên giường, “Tuy anh không biết em vì sao cảm thấy anh sẽ thích như thế hơn, nhưng em thật sự không cần thiết miễn cưỡng bản thân làm chuyện mình không thích. Trước nay anh thích em, cũng chỉ vì em là em mà thôi.”

Nụ cười trên mặt Dư Hạc hơi cứng lại, cuối cùng tiêu tán không dấu vết. Cậu trầm mặc nhìn Quân Khải, một tia sáng nhạt chớp động trong đôi mắt. Sau một hồi, cậu rốt cục chậm rãi mở miệng, “Anh nói thật ?”

“Ừ ! Anh thề.” Quân Khải mỉm cười nói.

“À !” Dư Hạc lạnh lùng lên tiếng, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Nè !” Quân Khải cười, lần thứ hai bắt được cổ tay Dư Hạc, “Em vẫn chưa trả lời anh đêm hôm đó anh rốt cuộc đã thấy gì ? Em không định hỏi gì cả sao ? Ngay cả một cơ hội giải thích cũng không cho anh ? Hừm ?”

Anh đã sớm đoán được Dư Hạc phỏng chừng là đã thấy cảnh mình với Hạ Hàm cùng một chỗ, chỉ là anh không nghĩ Dư Hạc sẽ phản ứng như thế này. Cậu không giống như anh luôn hy vọng bản thân có thể tin tưởng đối phương vô điều kiện, cũng không như anh luôn lo lắng niềm sợ hãi của mình sẽ thành hiện thực. Nhưng không biết vì sao, Dư Hạc hiện giờ lại mang đến cho anh cảm giác giống như một đứa trẻ đang vô cùng sợ sẽ bị vứt bỏ.

Rõ ràng Quân Khải hẳn nên có chút không vui, vì dấu sao thì phản ứng của Dư Hạc đã cho thấy cậu chưa hoàn toàn tin tưởng anh, thế nhưng, trong lòng anh đột nhiên có một thứ gì đó khó hiểu dần dần lan tràn, mang theo hương vị chua xót và đau lòng. Dư Hạc mà anh yêu hóa ra thật nhỏ bé, nhỏ bé đến mức dễ dàng bị tổn thương đến vậy, dễ dàng lo lắng sợ hãi đến vậy. Em ấy chắc hẳn đã phải rất đau khổ và khó chịu đựng, mà tất cả cũng chỉ vì, em ấy nghĩ rằng như thế kia sẽ khiến mình yêu hơn một ít.

Thật sự là đáng buồn cười !

Quân Khải tiến lên từng bước, nhẹ nhàng kéo Dư Hạc vào lòng ngực mình, “Em đang bắt chước Hạ Hàm đúng không ?”

Dư Hạc sững sốt.

“Em ngốc quá ! Anh yêu nhất là Tiểu Hạc, chỉ yêu mỗi Tiểu Hạc thôi.” Dừng một chút, anh lại nói tiếp, “Không được rồi, anh bứt rứt trong lòng quá, em rốt cuộc đã nhìn thấy gì mà khiến em cảm thấy anh sẽ thích dạng người như Hạ Hàm a ?”

Dư Hạc cứng ngắc thân người để mặc anh ôm, nhưng vẫn lặng thinh không nói gì.

“Nè !” Quân Khải phụng phịu cọ đi cọ lại chiếc cằm ở cổ Dư Hạc, “Nói chuyện đi mà ! Anh nói nhiều như vậy rồi, thế mà em một chút phản ứng cũng không có ?”

“Ừm...” Dư Hạc bị anh khiến hơi nhột, hừ khẽ một tiếng.

Qh cuối cùng buông cậu ra, nhưng vẫn ôm lấy vai Dư Hạc, để cậu nhìn thẳng vào hai mắt mình, “Nói chuyện !”

“Tối hôm đó...” Lông mi Dư Hạc hơi run rẩy, “Thấy hai người hôn môi, trong quán bar.”

Về mặt Quân Khải căng thẳng, đang tính đưa ra lời phản bác.

“Em biết, là cậu ta uống rượu, em đã nhìn ra.” Dư Hạc nâng mắt nhìn anh, “Nhưng anh không đẩy cậu ta ra, anh cười dịu dàng như vậy, cũng không hề nổi cáu, chỉ như vậy nhìn cậu ta, giống y như ánh mắt bình thường anh nhìn em.”

“Gi chứ !” Quân Khải ủy khuất nhìn cậu, “Anh bao giờ thì dùng ánh mắt nhìn em mà nhìn cậu ta, tuyệt đối là em nhìn lầm rồi, chắc chắn đấy. Với lại, cậu ta hôm đó là bị người bỏ thuốc nên mới luôn bám dính vào người anh. Cả hai tay anh lúc ấy đều lo vội đỡ cậu ta, làm sao mà còn tay để đẩy ra a ! Còn nữa, chuyện quan trọng nhất ở đây là, bọn anh sao có thể hôn môi, nhiều nhất là cậu ta gặm cằm một anh một cái, anh cam đoan với em, cậu ta chắc chắn không hề đụng tới môi anh, gần bên mép cũng chẳng có.”

Biểu tình trên mặt Quân Khải quả thực có thể hình dung bằng “khóc không ra nước mắt”, các nét trên khuôn mặt anh đều nhăn dính thành một cục, giọng điệu làm ra vẻ oan ức mếu máo muốn khóc. Dư Hạc rút cục không nhịn được nữa phụt cười ra tiếng, bờ vai cậu hơi run run, tràn đầy ánh mắt đều là ý cười.

“Không giận nữa rồi nha !” Quân Khải nhếch miệng mở to đôi mắt trong suốt nhìn cậu, bộ dáng thật cần thận e dè. Nếu bây giờ là năm năm sau, Dư Hạc nhất định sẽ mắng ngay tiếp một câu, “Nè, giả bộ moe không biết ngượng a !”

Vì thế cậu vờ giận dỗi hừ một tiếng, sau đó mới cười nói: “Không giận.”

“Thật sự ?”

“Ừm.” Dư Hạc nghiêm túc gật đầu.

“Vậy... Em phải đáp ứng anh, về sau nếu lại phát sinh những chuyện thế này, em nhất định phải nói cho anh biết đó biết không. Đừng có như lần này giấu hết mọi chuyện vào lòng ôm khư khư, rồi sau đó làm ra những chuyện ngốc nghếch, được không ?”

Dư Hạc ngẩng đầu hơi cắn giận nhìn anh một cái, nhỏ giọng la, “Làm gì có ngốc nghếch !”

Quân Khải bật cười vài tiếng, sau đó lập tức nghiêm mặt giận dữ, “Còn có, làm sao mà em có thể không tin anh hả ! Anh đã nói với em rồi, đời này anh chỉ yêu mình em thôi, anh sẽ không thích cái loại ngốc ngốc như Hạ Hàm đâu ! Em đừng học theo cậu ta, biết không ?”

Cách đó không xa, Hạ Hàm trong ký túc xá hắt hơi một cái rõ to, “Ắt xì !” Hắn xoa xoa cái mũi, “Chắc chắn là có kẻ đang chửi mình !”

Dư Hạc nhú mày, sau đó thì nhẹ nhàng cười. Ngay lúc Quân Khải đã sắp không rõ được tâm tình hiện tại của cậu, thì cậu rút cục nhẹ giọng “Ừm” một tiếng.

“Em đã biết.” Cậu ngẩng đầu chân thành nhìn Quân Khải, “Thế... Bây giờ em đi được rồi ?”

“Ạch !” Quân Khải ngơ ngác, “A, vậy em...”

“Em đi đây.” Dư Hạc hấp hé môi, xoay người rời khỏi phòng ký túc xá của Quân Khải.

Ôi chào ! Ôi chào ! Ôi chào !

Quân Khải có phần mù mịt nhìn bóng dáng Dư Hạc rời đi, anh còn vô cùng thân thiết giúp cậu khép cửa lại. Vậy là... Quân Khải hoàn toàn hỗn loạn, Tiểu Hạc rút cuộc là có ý gì nhỉ ? Đây liệu có nghĩa cậu đã không thêm để ý chuyện này, đã tha thứ cho anh ? Hay là vẫn còn đang giận dỗi ?

Dư Hạc vừa ra khỏi thì dừng cước bộ, cậu xoay người nhìn thoáng qua cánh cửa đã đóng kín, khóe miệng vạch lên một nụ cười nhợt nhạt, ý cười ấy càng lúc càng rõ, từ khóe miệng giương lên cho đến khóe mắt đuôi lông mày, thẳng cho đến khi cả khuôn mặt đều tràn đầy sắc thái vui sướng hí hửng.

Bên kia, Hạ Hàm vừa mới đứng dậy từ trên giường, hần quào quào mái đầu của mình thành một ổ quạ, mơ màng đi vào buồng tắm, đến khi hần cuối cùng cũng trông như bình thường ra khỏi buồng tắm, thì chợt nghe thấy tiếng nói hùng hùng hổ hổ của người bạn cùng phòng, “Bà cha cậu, Hạ Hàm điện thoại di động của cậu đang reo nè, mau tắt con mẹ nó dùm tớ cái đi !”

“A ! Thật xin lỗi xin lỗi xin lỗi...” Hạ Hàm vội vàng chạy qua cầm di động lên nghe.

“A lô !” Hần lén lút chạy đến ban công, nhỏ tiếng nói: “Ai vậy ?”

“Tôi !” Câu trả lời đầy cao quý.

“Sao tôi biết cậu là ai.” Hạ Hàm nghi hoặc nhìn hiển thị trên màn hình điện thoại, nhưng nó căn bản không hiện tên.

“Tôi là Kiều Tân Vũ.”

Hạ Hàm kinh ngạc há hốc mồm, nửa giây sau mới phi thường vui vẻ nở nụ cười, “Tôi thật không ngờ Kiều Tổng giám đốc lại đích thân liên lạc với tôi nha.”

“Tôi đã sớm không còn là Tổng giám đốc, đừng gọi tôi như vậy.” Kiều Tân Vũ thấp giọng trả lời.

“Vậy, Kiều tiên sinh là có ý muốn hợp tác với bọn tôi ?” Hạ Hàm một tay chống lên lan can, cười gian xảo.

“Tôi...” Giọng của y nghe như đang do dự, “Tôi có thể tìm hiểu rõ hơn chút về hạng mục hợp tác của chúng ta chứ ?”

“Đương nhiên. Vậy đi, chúng ta hẹn một thời gian cụ thể rồi hảo hảo bàn bạc chuyện công việc nhé ! Ừ, ừ, được, hẹn gặp lại.”

“Yeah ~ !” Cúp máy xong, hần phi thường hưng phấn mỉm cười, tâm trạng phi thường tốt, đầu đất mắc câu rồi. Chuyện đầu tiên mà hần nghĩ đến trong lòng là nhanh chóng đến thông tri cho Giản Quân Khải, hần vừa gọi điện thoại vừa một bên hăm he trong lòng, Kiều Tân Hạo mày cứ chờ đấy cho tao, cứ nhiên dám chuốc thuốc tao, sớm muộn gì tao cũng sẽ cho mày nếm thử cái mùi vị đó.

Không lâu sau di động rốt cục thông.

“Có chuyện gì ?” Thanh âm Quân Khải lạnh tanh.

Hạ Hàm cơ hồ là lập tức bật cười lên tiếng, “Êy, cậu với Dư Tiểu Hạc nhà cậu... lành chưa ?”

“Rất tốt.” Quân Khải liền khinh thường một phát, rất tốt, Tiểu Hạc đã trở nên khiến anh đoán không ra. “Gần đây sao không liên lạc với tôi, hôm đó vứt cậu ở lại, một mình ở quán bar không bị người ta ăn chứ hả !”

“Cậu còn dám nói ! ! !”

59. Chương 59

“Cậu còn dám nói ! ! !”

Hạ Hàm nhớ đến biểu tình khinh thường cộng bất đắc dĩ của Hà Minh Vũ nhìn mình vào hôm kế tiếp, liền có một loại xúc động muốn nổi điên.

Hà tất gì lại gọi điện cho y chứ, rõ ràng người có thể liên lạc trong điện thoại hần nhiều như vậy mà !

Nghĩ đến đây, hần nhin không được muốn kêu rên một trận, thật sự là...

“Ha ha, nghĩa là cậu quả thật đã bị ăn ?” Quân Khải khá là vui vẻ nói.

“Sao có thể, tôi đây chính là một thiếu niên đơn thuần tươi sạch đó nha !”

Quân Khải phụt cười, “Ừ ừ, tôi tin, tôi đặc biệt tin.” Cái tên Hạ Hàm này, bản tính lúc mới quen biết với sau khi đã thân thiết quả thực là hai mặt khác biệt hoàn toàn. Lúc mới quen thì là một cậu chàng thanh thuần khờ dại, sau khi quen thuộc mới biết hắn chỉ là một tên ngốc hay bị động kinh, quả thật không có điểm nào dễ thương.

“Đúng rồi, tôi gọi cho cậu là có chuyện chính sự muốn nói.” Ngữ điệu của Hạ Hàm trở nên nghiêm chỉnh.

“Chuyện gì ?”

“Ngay mới vừa rồi, anh trai của Kiều Tân Hạo gọi điện thoại cho tôi.” Hạ Hàm tựa vào ban công, hơi hợt mỉm môi.

“Hừm ?” Quân Khải nhẹ nhún mày, biểu tình trên mặt trở nên nghiền ngẫm.

“Anh ta chắc là dao động trước phương án hợp tác của chúng ta đưa ra đi ! Ai bảo, trước kia khi chưa bị em trai uy hiếp thì còn giả vờ anh em thâm tình này nọ, giờ tất cả đều bị thằng em vốn tưởng không học vấn không nghề nghiệp đoạt mất, làm sao mà còn bình tĩnh nổi !” Hạ Hàm cười khê, lạnh nhạt nhìn về phương xa.

“Có những người, cho dù có dành hết trí não của cả đời thì chỉ số thông minh sẽ vẫn dừng chân tại chỗ, thiên phú trước kia đã thiếu thì sẽ mãi thiếu, năng lực cạnh tranh sẽ vẫn yếu kém. Có khi hắn bây giờ có thể nhìn xa trong phương diện kinh doanh, nhưng ở các phương diện khác, hắn sẽ thua kém anh trai hắn.” Quân Khải châm biếm nhếch miệng cười khẩy.

Hạ Hàm cười khì, “Lời này, nghe sao cứ thấy muốn bị ăn đòn !”

“Hừ.” Quân Khải hừ một tiếng, “Cậu với anh ta đã hẹn thời gian rồi ?”

“Coi như vậy.”

“Vậy chuyện này giao cho cậu.” Thái độ của Quân Khải có chút có lệ, “Khi nào xử lý xong gọi cho tôi là được, kế hoạch của chúng ta cậu cũng biết rồi, tôi buông tay, cậu có thể toàn quyền phụ trách.”

“Ê !” Hạ Hàm thật không biết hắn nên khóc hay nên cười, “Giờ cậu muốn cái gì ! Công ty cũng là tôi quản lý, cậu từ đầu từ đuôi chỉ phụ trách viết dự án với đầu tư thôi, cũng “hơi bị” thoải mái rồi đi !” Dừng một chút, “Tôi bây giờ chân thành cảm thấy chúng ta nên điều chỉnh phần trăm hoa hồng một chút.”

“Có thể, tùy ý cậu, tôi không sao cả. Cậu muốn chia bao nhiêu, sáu – bốn ?”

Hạ Hàm lập tức khinh bỉ, rốt cục cũng nhận không được thở dài, “Được rồi, cậu thắng. Tôi nói giỡn đấy, không có phần vốn cậu hùn vào, tôi cũng không có bản lãnh xây dựng công ty. Thôi thôi...” Ngữ khí của hắn tràn đầy chán ghét, “Cậu cố gắng đi mà đỡ Dư Tiểu Hạc nhà cậu đi là vừa !”

Vừa nhắc tới chuyện này về mặt Quân Khải liền rầu rĩ, “Được rồi, cứ như vậy đi.” Anh có chút đổi hờn nói, sau đó cúp điện thoại.

Hôm sau.

Khi Quân Khải xuống lầu thì một lần nữa được thấy thân ảnh kia đang chờ bên dưới, trong lòng anh nhoáng rung động, mọi cảm xúc tiêu cực trong anh gần như tan thành mây khói trong tích tắc.

Dư Hạc cảm giác thấy anh đi ra, ngược đầu lên nhìn anh, khê mỉm cười, “Đi thôi, đi ăn sáng.”

“Ừ.” Quân Khải mỉm cười gật đầu, cùng Dư Hạc song song đi về phía căn tin.

“Hôm qua vì sao đột nhiên bỏ đi ?” Quân Khải có chút lưu tâm nhìn nhìn biểu tình trên mặt Dư Hạc.

Dư Hạc cúi đầu, “Không có gì, có việc, cho nên đi trước.”

“À...” Quân Khải sắp xếp câu từ trong lòng một chút, ngay lúc chuẩn bị há miệng nói, thì bỗng nghe thấy giọng nói của Dư Hạc thản nhiên vang lên, “Hôm nào, chúng ta với Hạ Hàm cùng nhau ăn một bữa cơm đi ! Học cùng một trường mà từ khai giảng đến giờ em còn chưa thấy cậu ta nữa !”

Dư Hạc quay đầu lại nhìn anh, dẫn theo một nụ cười nhợt nhạt.

“Ồ...” Quân Khải trong lúc nhất thời ngây ngẩn toàn thân, anh bỗng dừng chẳng biết nên nói gì, cũng không biết trong lòng Dư Hạc hiện tại rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

“Tại sao đột nhiên lại...”

Dư Hạc có chút khấn trương cắn cắn môi, “Chỉ là cảm thấy... Trước giờ chưa từng trò chuyện dằng hoàng, không... được sao ?”

Quân Khải cười, “Đương nhiên có thể. Lần trước em vừa thấy Hạ Hàm liền lạnh mặt, cậu ta vẫn luôn nói chắc là em không thích cậu ta nữa kìa !”

“Đúng là không thích cậu ta lắm.” Dư Hạc thản nhiên nhấn mạnh.

“... Em a !” Quân Khải không nhịn được nở nụ cười, anh xoa xoa đầu cậu, “Anh với cậu ta đích thật chỉ là bạn bè.”

“Em biết.” Dư Hạc nhìn anh bằng một ánh mắt nghiêm túc, “Em biết bọn anh là bạn. Hơn nữa, cậu ta còn là một người bạn rất quan trọng của anh, cho nên, em có lẽ không nên ghét cậu ta.”

Cái này Quân Khải càng thêm không biết phải nói gì, anh bất đắc dĩ lại xoa xoa tóc Dư Hạc. (* mình nghĩ sau câu này còn một câu đối thoại nữa mà tác giả nhất thời chưa nghĩ ra, rồi sau đó quên bổ sung, vì bản raw là ‘xoa xoa tóc Dư Hạc, “ ” ’)

Hạ Hàm có phần chột dạ liếc mắt nhìn Dư Hạc đang ngồi đối diện, từ lúc đầu cho đến giờ, Dư Hạc vẫn luôn nghiêm túc, nghiêm túc và nghiêm túc theo dõi hắn, sắc mặt bình thản hơn dĩ vãng rất nhiều, nhưng vẫn không có biểu tình gì như trước.

“À phải rồi, chuyện hợp tác kia, cậu đã đàm thỏa chưa ?” Quân Khải giống như không hề để tâm việc Dư Hạc đang ngồi bên cạnh mình, vô cùng tự nhiên nói đến.

“Đó là đương nhiên, tôi đã ra tay mà lại.” Hạ Hàm lộ ra một nụ cười tươi sáng, hắn nhướn cao mày với Quân Khải, vẻ mặt đắc ý.

Chẳng qua, đợi sau khi hắn đắc ý xong, hắn mới chợt phát hiện Dư Hạc ở một bên đang hơi nghiêng đầu, ánh mắt nhìn hắn lại càng thêm chuyên chú.

Mọi biểu tình trên mặt hắn đều nhất thời cứng đờ tại chỗ. Hắn ngấy ngốc cười vài tiếng, cuối cùng nhin không được mở miệng, “Tiểu Hạc làm gì nhìn tôi suốt vậy ?”

Dư Hạc ngẩn người, sau khi kịp phản ứng mới hơi xấu hổ dời tầm mắt đi, giống như ngay cả chính cậu cũng không nhận ra là mình đang nhìn Hạ Hàm chăm chăm.

Dáng vẻ gượng gạo của Dư Hạc lập tức liền khiến Hạ Hàm bật cười, hắn cười đến mức hai mắt cong cong, nguyên hình liền lộ ra, “A, Tiểu Hạc như vậy thật đáng yêu. Cậu chẳng lẽ là bị vẻ đẹp trai anh tuần của tôi hút mất hồn, bởi vậy nên mới nhìn chăm chăm tôi không buông sao. Ái chà, không được như vậy nha, cậu như vậy Giản Quân Khải sẽ bóp chết tôi đấy.”

Giản Quân Khải không nói gì tức khắc khinh bỉ, “Hạ Hàm, vẻ mặt của cậu hiện giờ quả thật y hệt một ông chú đáng khinh a.” Nói xong anh hung tợn trừng mắt với Hạ Hàm một phát, ngữ khí cứng rắn lên, “Tôi cảnh cáo cậu một lần nữa, cậu mà dám đặt chủ ý lên người Tiểu Hạc vợ tôi thì cậu nhất định phải chết.”

“Quả nhiên vẫn không thể thích cậu.” Dư Hạc ngồi một bên lạnh lùng nhàn nhạt kết luận, thần sắc nghiêm túc.

Quân Khải phụt cười lên tiếng, đồng thời, Hạ Hàm ghen nguyên một búng máu trong cuống họng.

“Đau lòng quá đi.” Hạ Hàm khóc không ra nước mắt than vãn.

“Được rồi được rồi, đừng đùa giỡn nữa, bình thường chút đi.” Quân Khải cười cười với hân.

Đúng lúc này, tiếp viên bắt đầu mang thức ăn lên. Quân Khải vội vàng gấp thức ăn trước mặt vào bát Dư Hạc, “Đây, gà hấp bia mà em thích nhất.”

Dư Hạc mỉm cười nhìn Quân Khải một cái, cúi đầu im lặng ăn món yêu thích của mình.

Ài ! Cái khung cảnh chói lọi đầy hương phấn gì đây ! Hạ Hàm âm thầm cắn khăn rơi lệ trong lòng, hân đã từ bỏ ý đồ muốn câu dẫn Giản Quân Khải, nhưng có gì quan hệ của bọn họ vẫn chẳng khác gì tình địch, hân chưa có làm gì áy náy nha ! Đây chính là hình tượng đơn thuần thanh khiết nhất của hân rồi đó ! Tại sao hân lại không được bộc lộ bản chất thật của mình a, tại sao !

Ăn xong bữa cơm, ngay cả chính Dư Hạc cũng đã quên hân chủ ý đề nghị cùng ăn cơm trước đó được đưa ra để làm gì. Nói tóm lại, vì có Hạ Hàm ở bên chêm vào mấy câu bông đùa, cho nên không khí cũng xem như hòa hợp.

“Đúng rồi, thứ bảy tuần sau ở khách Thương Sở có một buổi họp mặt các doanh nghiệp tiên tiến, cậu biết chứ ?” Lúc sắp chia tay, Hạ Hàm đột nhiên xoay người lại hỏi một câu, “Đến lúc đó, cậu mang Dư Tiểu Hạc theo cùng đi !”

Dư Hạc có chút mờ mịt liếc nhìn Quân Khải.

“Ừ, biết rồi.” Quân Khải cười cười, “Bọn tôi đi đây.”

“Vì sao em cũng phải đi ?” Dư Hạc hơi khó hiểu hỏi.

“Em không muốn đi à ? Nếu không muốn thì cũng không sao.” Quân Khải vô cùng sủng nịch mỉm cười với cậu, anh không một chút kiêng dè câu tay Dư Hạc, vẻ mặt hàm chứa ý tứ ‘không hề gì cả’.

Dư Hạc mím môi suy nghĩ trong chốc lát, “Vậy em đành đi thôi !”

Quân Khải cũng không quá bận tâm, nghe thế thì gật đầu, sau đó lại nhắc nhở một câu, “Đến bữa đó, Kiều Tân Hạo ắt hẳn cũng sẽ tham dự.”

Về mặt Dư Hạc nhất thời căng thẳng, cậu nhìn thẳng tắp vào Quân Khải, “Anh không muốn em đi sao ? Vậy cũng được.”

“Sao thế được ?” Quân Khải cười xoa mái tóc trên đầu cậu, “Ý anh là... Em tốt nhất nên chuẩn bị sẵn sàng, để sau đó có thể tự ngấm lại cảm giác của em đối với hân là gì.” Khi nói ra những lời này, trên mặt anh vẫn mang theo nụ cười, không hề nhìn ra một chút nào gọi là khó chịu.

Chỉ có điều Dư Hạc vẫn cảm nhận được... Thực chất là anh đang rất không vui, rất không vui.

“Nhé ? Đến lúc đó chúng ta cùng thảo luận.”

“Em vẫn nên...” Dư Hạc cúi đầu, hơi hấp hé môi, “Khỏi đi đi !”

Giản Quân Khải trầm mặc một hồi, sau đó nhẹ giọng cười, trông có vẻ rất tùy ý, “Vậy thì thôi ! Chính em đã không muốn đi mà ! Dù sao thì thứ bảy tuần sau vẫn còn rất xa, có đi hay không cũng không quan hệ, em thấy vui là tốt rồi.”

Dư Hạc hơi nâng mắt nhìn anh, dưới hàng lông mi dày đậm là một đôi ngươi chớp sáng như sao, ánh mặt trời chiếu vào mắt cậu, làm hiện lộ một sắc thái tin tưởng.

“Em biết rồi.”

Quân Khải cười nói: “Còn có, trước kia chúng ta chẳng phải đã nói sẽ dọn ra ngoài ở sao ? Thật ra phòng ở đã được trang hoàng xong xuôi từ tháng trước rồi, đợi thêm hai tuần nữa thì dọn.”

Dư Hạc nhú mi, “Mua à ?”

“Ừ. Thuê có nhiều phiền toái lắm.”

Dư Hạc kiểm không được nở nụ cười, “Ừm, đúng rồi, trang hoàng nhà cửa đích xác còn phiền toái hơn cả thuê nhà.”

Quân Khải có chút không tự nhiên hừ một tiếng, “Bây giờ anh chính là một ông chủ lớn, đã làm ra tiền, anh muốn mua đây, thì thế nào hử!”

Dư Hạc cười càng thêm vui vẻ, “Ừm, không thế nào hết.”

Cậu thề cậu sẽ không nói ra số tài sản hiện tại của mình để bị đả kích Quân Khải, ừm, tuyệt đối sẽ không.

Buổi tối, Dư Hạc đang chuẩn bị lên giường ngủ thì di động bỗng vang lên.

‘From Kiều Tân Hạo: Tiểu Hạc, mừng 1 tháng sau là sinh nhật của tôi, tôi dự định mở một party sinh nhật, Tô Vũ với vài người bạn khác của tôi cũng sẽ tham dự, cậu tới chứ?’

Hai mắt Dư Hạc chớp lóe, sau một lúc lâu, cậu mới bắt tay bấm mấy chữ: ‘Sinh nhật vui vẻ, party tôi sẽ không đi.’

Dư Hạc vừa mới bấm tin nhắn đi, không quá nửa phút sau, điện thoại trên tay cậu lại vang lên, lần này là Kiều Tân Hạo trực tiếp gọi điện đến.

Dư Hạc cau mày, nhưng vẫn bắt lên.

“Cậu dạo này khỏe không?” Giọng nói của Kiều Tân Hạo mang theo một chút lo lắng.

“Tốt lắm.”

“Thế... Cậu với Giản Quân Khải có cãi nhau không?”

“Không có.” Ngữ khí Dư Hạc rất là bình thản.

“À ! Vậy ư ? Vậy là tốt rồi.” Kiều Tân Hạo khô khan cười mấy tiếng, nhưng ngữ khí nghe thế nào vẫn thấy không giống như ý nói của câu “Vậy là tốt rồi”, Dư Hạc mím môi, cúi đầu.

“Cậu chắc chắn hôm đó sẽ không đến sao, đi đi mà ! Đây là sinh nhật của tôi đó !” Kiều Tân Hạo nài nỉ nói: “Mấy đứa bạn của tôi vẫn luôn rất muốn thấy cậu.”

Dư Hạc lại bắt đầu theo bản năng cắn môi, ánh mắt nhìn qua có chút lưỡng lự. Thế nhưng, một chốc sau, cậu vẫn lắc đầu, “Rất xin lỗi.”

“Bận việc à, hay là không muốn đến ?”

Dư Hạc trầm mặc vài giây đồng hồ, “Không muốn.”

“Tại sao ? Cậu không thích những cuộc vui như này à ?” Kiều Tân Hạo chưa từ bỏ ý định tiếp tục truy vấn.

Dư Hạc nhàn nhạt nhíu mày, đột nhiên cảm thấy có đôi chút phiền chán, “Ừ.”

“Vậy... được.” Kiều Tân Hạo cũng đã loáng thoáng cảm nhận được một ít mất kiên nhẫn từ Dư Hạc. Hắn nhẹ giọng thở dài, hơi tiếc nuối nói: “Được rồi, nếu cậu thật sự không thích thì thôi, giữa trưa hôm đó chúng ta ra ngoài gặp mặt cũng được.”

“...” Dư Hạc còn chưa kịp nói câu gì thì chợt nghe Kiều Tân Hạo bên kia cười nói tiếp, “Tôi biết cậu không thích những buổi đông người, nhưng sinh nhật tôi thì phải gặp mặt để tặng quà gì đó chứ...” Nói xong ngữ khí của hắn liền trở nên ủy khuất, “Vậy mà cậu ngay cả một yêu cầu nho nhỏ cũng không đáp ứng tôi ?”

Dư Hạc không biết vì sao nội tâm hơi run lên, lại là cái cảm giác này, cái cảm giác khiến cho trái tim cứ nảy lên không chịu nghe theo khống chế của mình.

Có vẻ như sự chần chừ cùng không muốn trong cậu đều trong chớp mắt bị kéo ra phơi bày chỉ bằng câu nói nọ, sau đó quần quanh lơ lửng trong lòng cậu không chịu rời đi.

Cậu cắn môi, thật sự chán ghét cái cảm giác vô lực khi mà ngay cả chính cảm xúc của mình cũng không thể nắm bắt trong tay.

“Này ?” Kiều Tân Hạo ở đầu dây bên kia thấy cậu thật lâu không trả lời, có chút bất đắc dĩ nói tiếp: “Vây là cậu ngay cả quà sinh nhật cũng không muốn chuẩn bị cho tôi ? Thôi được rồi... Nếu cậu đã thật lòng không muốn thì thôi vậy...”

“Khoan !” Dư Hạc đột nhiên mất khống chế thốt ra.

“Ừm, sao vậy ?” Trong giọng nói của Kiều Tân Hạo lập tức hiện lên một tia chờ mong.

Dư Hạc cau mày tự bấm vào lòng bàn tay, “Tôi... sẽ mua quà sinh nhật cho cậu.”

“Thật ư ?”

“Ừ, đến lúc đó sẽ nhờ người gửi cho cậu.”

Biểu tình của Kiều Tân Hạo lập tức cứng đờ, mắt của hắn hơi giật giật, cả khuôn mặt đều u ám xuống.

Trong di động truyền ra tiếng Dư Hạc bình thản nói, “Ngày đó tôi sẽ không đi, nên chúc cậu sinh nhật vui vẻ trước.”

Nói hết câu đó cậu liền cúp điện thoại, thế nên Kiều Tân Hạo chỉ còn nghe thấy âm thanh “tút tut tut”.

“Cạch !” Giây tiếp theo, hắn tức điên quăng chiếc di động đi một cách bạo lực, di động văng xuống mặt đất nhất thời nát thành từng mảnh, trong đó cục pin đơn độc nằm tuốt đàng kia.

“Vì cái gì, vì cái gì !” Ánh mắt Kiều Tân Hạo trông đã có phần điên cuồng, hắn ngẫm nghĩ, sau đó gắt gao nhìn chăm chăm “hài cốt” của di động trên mặt đất, ánh mắt càng thêm mãnh liệt dao động.

Tại sao chứ, rõ ràng em đã luôn rất nghe lời tôi, bất kể tôi có nói gì em đều nghe theo hết mà. Tại sao bây giờ lại trở thành như vậy, tại sao em cứ không chịu nghe lời tôi ? !

60. Chương 60

Ngày hôm nay, Quân Khải vừa về tới phòng liền phát hiện, ánh mắt của nhóm bạn cùng phòng nhìn mình bỗng dưng có gì đó kỳ quái.

“Mấy người sao vậy, làm gì nhìn tôi như thế ?” Anh không hiểu gì hỏi.

Cả đám giật mình hai giây, sau đó Trương Khiếu mạnh đứng dậy, túm lấy Giản Quân Khải kéo ra ban công. Cậu ta choàng một tay qua cổ Quân Khải, giọng điệu mang theo chút bả tẩm, “Cậu với Dư Hạc thật sự là một đôi hả ?”

Quân Khải sửng sốt, sau đó nhẹ nhàng cười, “Đúng vậy, mà có điều, sao cậu biết ?”

“Ôi trời, đúng là thật a, tớ đã nói quan hệ của cậu với Dư Hạc sao mà tốt thế kia mà.” Trương Khiếu hơi khoa trương đề cao âm lượng, sau đó quay đầu liếc nhìn hai thằng bạn còn lại trong phòng, “Hiện giờ trên diễn đàn trường toàn bình luận về hai cậu không đó, tiêu đề là cái gì ‘Bàn về những cp xứng đôi nhất trường’, đúng hạng nhất chính là hai người các cậu, có lẽ là nhiều người đã biết.” Nói xong cậu ta bất đắc dĩ vỗ vỗ vai Quân Khải, “Bất quá tớ vẫn nghĩ đó chỉ là tưởng tượng của bọn nữ sinh thôi, không ngờ các cậu là thật.”

Quân Khải vừa nghe được một nửa thì chân mày đã khẽ nhíu, cho đến khi Trương Khiếu nói hết thì sắc mặt của anh đã hoàn toàn đen xì.

Trương Khiếu có chút lo lắng nhìn anh, “Cái kia... Lý Tân cậu ấy hình như không quá thích... ừm, đồng tính luyến ái. Bất quá, anh em bọn này sẽ vẫn ủng hộ cậu, Ha ha ha.”

Quân Khải miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, “Cám ơn.”

Anh đi đến chỗ của mình ngồi xuống, mở máy tính lên diễn đàn của trường bọn họ, anh nhìn lướt qua trang đầu, liền thấy ngay bài post mà Trương Khiếu nói.

Vừa mở ra, lâu đầu tiên chính là các loại ảnh chụp của anh với Dư Hạc, cũng không biết là bị chụp khi nào. Gồm có cảnh anh xoa đầu Dư Hạc, cảnh anh nắm tay Dư Hạc, đương nhiên những tấm khác cũng chính là cảnh bọn họ đi cùng nhau.

Dưới loạt ảnh là một đoạn văn, “No.1: Giản Quân Khải khoa quản trị kinh doanh và Dư Hạc khoa tài chính, nghe nói là học cùng trung học, đây chính là một cp điển hình của điển hình a. Một người đẹp trai tuần tú, một người thanh khiết sáng sủa, đứng chung một chỗ quả thực không thể nào xứng đôi hơn. Hơn nữa, dựa theo lâu chủ nói thì tỉ lệ đây một đôi thật rất rất cao, các cậu có thấy bạn bè nào học khác ngành mà ngày nào cũng cùng đi ăn sáng cùng đi học chưa ? Có thấy bạn bè nào động phát là xoa đầu người ta chưa ? Các cậu đã gặp chưa hử ?”

Giản Quân Khải quả thực không biết nên nói thế nào để hình dung tâm tình của mình giờ phút này, cơn tức lúc đầu không hiểu lý do gì mà dần dần tiêu tán, sau đó là một chút lo lắng bắt đầu bốc lên.

Cuối cùng, anh nhẹ nhẹ hít một hơi, gọi một cú điện thoại cho Dư Hạc.

“A lô !”

“Tiểu Hạc.” Vừa nghe thấy tiếng Dư Hạc, Quân Khải liền bắt giác mỉm cười.

“Ừm ? Có gì không ?” Giọng Dư Hạc lười biếng, như một sợi lông chim nhẹ nhàng phớt vào lòng Quân Khải.

Anh nhẹ giọng ho khan một tiếng, “Em... buồn ngủ à ?”

Dư Hạc thấp giọng cười, “Không có. Anh chẳng phải muốn nói gì sao, nói đi.”

“Hôm nay... Bạn cùng phòng em có tỏ thái độ gì... khác thường không ?” Nghĩ nghĩ, Quân Khải vẫn quyết định hỏi lái đi một ít.

“Anh nói về chuyện ảnh chụp chúng ta bị công bố trên mạng ?” Thái độ của Dư Hạc rất thản nhiên hỏi, trong giọng nói còn mang theo chút nhập nhèm buồn ngủ.

“Ồ ?” Quân Khải ngạc nhiên, “Em biết rồi ?”

“Ừm, giữa trưa đã biết.” Dư Hạc ngoan ngoãn đáp.

“Em không cảm thấy...” Quân Khải ngừng một chút, “Có hơi phiền nhiễu sao ?”

“Quân Khải cảm thấy phiền nhiễu à ?” Dư Hạc lại đột nhiên hỏi anh.

“Không có.”

“Vậy là tốt rồi. Em chưa bao giờ để ý cái nhìn của người khác, mặc kệ người ta thấy thế nào thì đều chẳng liên quan tới chúng ta, anh biết chứ, cho nên không cần lo lắng cho em.” Thanh âm Dư Hạc rất bình thản, một bộ bình tĩnh không chút gợn sóng.

Quân Khải dịu dàng cười. Anh suýt nữa thì đã quên, Dư Hạc em ấy, cho dù là kiếp trước hay kiếp này, thì trong bản tính vẫn luôn có phần lạnh lùng, đặc biệt là khi gặp phải những kẻ khiến em ấy thấy phiền phức.

“Ừmm, em không thấy khó chịu là được rồi. Dù sao mấy ngày nữa chúng ta đã có thể dọn ra ngoài ở, bài viết trên diễn đàn có lẽ chỉ đồn thổi một thời gian thôi, mấy hôm nữa là qua ấy mà.”

“Ừm.” Dư Hạc khẽ lên tiếng.

“Vậy... Em có muốn thứ bảy này cùng theo anh đến bữa tiệc không ?” Quân Khải gõ ngón tay lên mặt bàn, khóe miệng nhàn nhạt cười.

“Đi... đi !” Dư Hạc cúi đầu, đáy mắt bỗng hiện lên một tia sáng không rõ nghĩa.

Quân Khải lập tức nở nụ cười, “Tốt lắm. Quyết định vậy rồi nha ! Ngủ ngon, anh cúp đây.”

“Ừm, ngủ ngon.”

Tuy đã nói sẽ không để ý ánh nhìn của người khác, nhưng ngày hôm sau khi Quân Khải ngồi ăn trong nhà ăn với Dư Hạc, trong lòng anh vẫn có một sự phiền toái không tên bốc lên. Quân Khải cau mày buông đũa

xuống, xoay người sang hướng khác lạnh lùng liếc nhóm nữ sinh từ đầu đến giờ cứ nhìn chăm chăm bọn họ. Nhóm nữ sinh nọ cả kinh, vội vàng quay mặt đi, im lặng ăn.

Dư Hạc ngẩng đầu lên nhìn anh, nhẹ nhàng nở nụ cười, “Lúc nhìn thấy bài post em đã nghĩ, người sẽ bị phiền phức nhất chính là anh.”

“Nè ! Biết nhiều người nhìn em thảo luận không ngừng, em thật sự không xấu hổ chút nào sao ? Anh sắp bị phiền chết rồi a !” Quân Khải nặng nề thở một tròng, sau đó nghiêm mặt ăn tiếp.

“Được rồi mà ! Các nàng ấy thảo luận cũng đâu có gì ác ý.” Dư Hạc vừa ăn vừa ngong nghịu nói.

Quân Khải nhìn cậu, trong lòng bỗng nhiên giật giật, một tình tự chua xót chợt dâng lên. Anh cúi đầu, không nói.

Hai người ăn xong bữa sáng, dừng chân lại trước cửa căn tin.

“Anh về thẳng ký túc xá đi, không cần đưa em đi học.” Dư Hạc nhẹ nhàng cười, “Anh đừng cứ nghĩ là em là con nít nữa.”

Quân Khải cũng chẳng biết có ý đồ gì, vươn tay hung hăng vò vò tóc Dư Hạc, “Đã biết, anh bạn nhỏ ạ. Anh về đây.”

“Ừ.” Dư Hạc bắt đầu nhìn anh, hơi sửa sang lại mái tóc bị Quân Khải quấy rối, “Gặp lại sau.”

Quân Khải đứng tại chỗ, nhìn thân ảnh Dư Hạc dần đi xa, sau đó xoay người chuẩn bị trở về ký túc xá.

Thình lình di động vang lên.

Giản Quân Khải lấy điện thoại ra, cau mày nhìn chữ “Ba” hiện lên trên màn hình, ngón tay trước khi bắt máy do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn ấn xuống.

Thế nhưng, anh còn chưa kịp mở miệng, giọng nói giận dữ của Giản Hành Tri đã truyền tới từ đầu dây bên kia.

“Giản Quân Khải, con lập tức về nhà cho ba.”

Quân Khải sửng sốt, nhưng vẫn thản nhiên hỏi lại, “Ba, có chuyện gì sao ?”

“Con còn không biết xấu hổ hỏi à, con với thằng nhóc Dư Hạc kia rốt cuộc là thế nào ? !”

Hai chữ ‘Dư Hạc’ vừa phát ra từ miệng ba mình, sắc mặt của Quân Khải liền tức khắc thay đổi. “Ba có ý gì ?”

“Có ý gì ? Ba còn phải nói cho con là ý gì ? Con trước tiên cúp về nhà ngay rồi nói sau.” Giản Hành Tri nặng nề thở hổn hển, ngữ khí nghiêm khắc lạnh như một khối băng.

Quân Khải bên đây hơi nhếch nhếch khóe miệng, ánh mắt nhìn qua lại có hơi nguy hiểm: “Vâng, được. Hết buổi học hôm nay con sẽ về. Chiều 3 giờ bọn con không có tiết.”

“Ba nói lập tức, con không hiểu tiếng người sao ?”

“Thật xin lỗi, giảng viên hôm nay rất nghiêm khắc, nếu ba không muốn con thi rớt môn này thì nên chờ đến buổi chiều con học xong hãy nói ! Dù sao thì, con nghĩ cũng đâu phải chuyện gì trọng yếu đúng không ?”

“Con...”

Không đợi Giản Hành Tri nói hết, Quân Khải liền trực tiếp cúp điện thoại.

Anh lạnh lùng nhìn màn hình điện thoại, mím môi không nói gì.

Ha ha. Có lẽ đã đến lúc ngã bài rồi nhỉ ! Quân Khải châm chọc nghĩ. Chắc là sẽ giống như kiếp trước, đầu tiên là cãi nhau một trận tưng bừng với ba, sau đoạn tuyệt quan hệ với ông ấy xong thì phần nộ tông của chạy đi...

Chỉ là chẳng qua, kiếp này nó xảy ra sớm hơn kiếp trước vài năm mà thôi. Kiếp trước, bọn họ cắt đứt quan hệ cha con là khi nào nhỉ, chắc là, vài năm sau khi anh tốt nghiệp đại học đi ?

Anh lại nghĩ đến cái người đóng vai mẹ kế của mình, khẽ cười vài tiếng.

Trên mặt anh vẫn bình tĩnh như thường học cho hết buổi học hôm nay, sau đó gọi một cuộc cho Dư Hạc, nói mình có việc phải về nhà một chuyến, rồi trực tiếp lên taxi về thẳng nhà.

Vừa mở cửa, liền nhìn thấy ba mình đang ngồi hút thuốc trên ghế salon, ánh mắt của ông nhìn thẳng tắp về phía trước, vẻ mặt lạnh băng.

Quân Khải vô cùng bình tĩnh đi đến trước mặt Giản Hành Tri ngồi xuống, “Ba, gọi con về nhà có chuyện gì không ?”

Giản Hành Tri rút điều thuốc ra vùi đầu thuốc vào gạt tàn, chân mày ông vì nổi giận mà nhướn cao, khóe miệng mím thành một đường cong lãnh liệt. “Con còn biết đường về nhà ?”

Quân Khải hơi nhướn mày, khóe miệng nở một nụ cười mỉm thản nhiên, “Xin lỗi, tại giờ học hôm nay thật sự không thể vắng.”

Giản Hành Tri hừ lạnh một tiếng, nổi giận trừng mắt, gân xanh trên trán nổi lên chằng chịt. “Xoạt !” Ông phẫn nộ giơ tay lên, cả xấp ảnh trong tay liền thẳng tắp bay về phía Quân Khải.

Xấp ảnh khi ập vào người Quân Khải tuy không có lực đạo gì, nhưng những mép giấy bén mỏng lướt qua làn da làm gây nên chút đau rát. Mặt Quân Khải trong nháy mắt liền trầm xuống, một lát sau, anh nhẹ nhàng cười, nâng mắt nhìn ba mình, nhưng không hề nói gì.

Ảnh chụp yên lặng rơi xuống đất, Quân Khải liếc mắt một cái sắc lạnh, trong đó còn có cả những ảnh chụp có từ hơn một năm trước, trên mỗi tấm đều là những hành động vô cùng thân thiết giữa bọn họ.

“Giản Quân Khải, con thành thật nói cho ba biết đi, con với tên nhóc Dư Hạc rốt cuộc là quan hệ như thế nào ?” Giản Hành Tri nói tới đây thì đã hơi nghiêng chặt răng.

Quân Khải cười khinh một tiếng, anh lại nâng mắt, trong ánh mắt mang theo một tia trào phúng thản nhiên, “Nếu ba đã biết rồi, thì cần gì hỏi lại con !”

“Con...” Lửa giận trong ngực Giản Hành Tri lại bốc lên, gân xanh trên cổ nổi lên rõ rệt. Ông hít sâu một hơi, cường chế cơn giận xuống “Con mẹ mày, không biết kinh tởm hả...”

Giản Hành Tri im lặng một lúc lâu, vừa bật ra khỏi miệng lại là một câu như thế.

Nụ cười trên mặt Quân Khải nhất thời tiêu tán, khuôn mặt anh không một tia hoảng hốt nao núng, nghiêm túc nhìn người ba của mình, “Con yêu em ấy, thế thì có gì ghê tởm ?”

61. Chương 61

“Tao cảnh cáo mày, lập tức tách ra khỏi cái tên nhóc Dư Hạc kia ngay, mấy ngày nữa tao sẽ sắp xếp cho mày một cuộc gặp mặt với thiên kim nhà họ Tề !” Giản Hành Tri lạnh lẽo nhìn anh, cố gắng khống chế tâm tình của mình.

“Không cần.” Quân Khải chém đinh chặt sắt trả lời.

“Tao mặc kệ mày có muốn hay không, mày đều phải làm theo lời tao nói !” Giản Hành Tri gần như là gào to, ông siết chặt nắm tay, làm người ta có một loại cảm giác rằng một giây sau ông sẽ đâm tới.

“Hừ.” Quân Khải lạnh lùng cười, sau đó lại đột nhiên đổi đề tài, “Ba làm cách nào biết được quan hệ của con với Dư Hạc, nhìn đồng ảnh chụp đó à...” Anh rũ mi mắt xuống, liếc nhìn xấp ảnh tứ tung trên mặt đất, “Có rất nhiều tấm đã là hơn một năm trước, chẳng lẽ ba đã bắt đầu hoài nghi quan hệ của con và Tiểu Hạc từ một năm trước rồi sao ?”

Hai chữ “Tiểu Hạc” càng khiến sắc mặt Giản Hành Tri khó coi thêm ba phần, “Mày đừng bận tâm nhiều việc như vậy, chỉ cần cho tao biết là mày rốt cuộc có đoạn tuyệt quan hệ với cái thằng nhóc Dư Hạc kia không ? !”

“Con sẽ luôn nói không, bất kể ba có nói gì con đều sẽ nói không.” Ngữ khí của Giản Quân Khải từ đầu cho đến giờ vẫn luôn bình tĩnh, “Còn có, những tấm ảnh này, là di thừa cho ba ?”

Giản Hành Tri ngẩn người, sau đó hung tợn nói: “Đừng lãng sang chuyện khác.”

“Ha ha, quả thật vậy.” Giản Quân Khải khẽ nhếch khóe miệng, “Bây giờ em trai cũng đã được nửa tuổi, ba còn trẻ, nếu không có đứa con trai này, mười mấy năm sau mọi tài sản của ba sẽ thuộc về di. Di hiểu rất rõ ba, với bản tính của ba, một đứa con đồng tính luyện ái, thà rằng không có còn hơn.”

“Mày cuối cùng đang nói vớ vẩn gì đó ?” Ánh mắt Giản Hành Tri càng thêm sắc lạnh, ngữ điệu của ông cực kì khắc nghiệt. “Tao biết mày vẫn không thích Lỵ Ly, nhưng nàng trước nay chưa hề nói bậy nửa câu nào với mày. Chuyện lần này căn bản không liên quan gì tới nàng, những tấm ảnh đó nhất định là người của công ty Hâm Khánh làm, hừ, trên thương trường bị tao quật cho nửa sống nửa chết nên giờ giả thù đoạn này.” Nói xong ông quay đầu tàn bạo nhìn chăm chăm Quân Khải, “Tao cảnh cáo mày, mày tốt nhất là đừng làm ra chuyện gì làm tao mất mặt, bằng không tao sẽ thật sự làm như mày đã nói, xem như chưa từng có đứa con trai này.”

“Ồ ! Ra là người đối địch trên thương trường a, bọn họ mới kết thù với công ty ba gần đây mà ngay cả ảnh chụp hơn một năm trước của con cũng gửi đến, lợi hại thật nha !”

“Mày đừng giả giọng lý sự.” Giản Hành Tri nhìn không được vớ cái rầm lên mặt bàn.

“À.” Giản Quân Khải cười gật đầu. “Được rồi, trước hết mặc kệ xấp ảnh chụp này là ai đưa cho ba, ba hôm nay gọi con về nếu chỉ là muốn con với Dư Hạc chia tay, vậy đáng tiếc con chỉ có thể nói cho ba biết, đây là chuyện không có khả năng. Mọi quan hệ này, con tuyệt đối sẽ không bao giờ chấm dứt, cho dù có... Con phỏng chừng cũng sẽ làm ra một ít hành vi càng khiến ba mất mặt hơn.”

“Mày...”

“Còn nữa...” Giản Quân Khải nói tiếp, “Con không nghĩ là một người ba ngay từ lúc con học tiểu học đã không buồn quan tâm đến mình sẽ có tư cách can thiệp vào đời sống tình cảm của con. Chưa kể là trước kia, sau khi con lên đại học rồi, hai tháng đầu ba có gọi cho con một cuộc điện thoại nào không ? Đương nhiên là ba bẽ bộn nhiều việc. Bởi vậy nên, con cũng chưa từng hy vọng xa vời gì rằng ba sẽ dành ra một phút đồng hồ để gọi điện cho con. Nếu đã như vậy, ba cứ tiếp tục bận bịu đi ! Thay vì âm ỉ bức con thay đổi tính hướng, không bằng bắt đầu từ bây giờ ba quan tâm em trai nhiều hơn chút, ít nhất đừng để nó về sau cũng biến thành một tên đồng tính khiến ba thấy ghê tởm...”

Sắc mặt Giản Hành Tri đỏ phừng phừng, nhưng không nói được tiếng nào, cổ họng căng đến mức muốn nổ tung, ông cơ hồ không thể tự chủ lập tức cầm cái gạt tàn trước mặt lên chơi về phía Quân Khải.

Quân Khải chỉ thình lình cảm thấy hoa mắt, hầu như không kịp phản ứng về hành động của Giản Hành Tri, chỉ nhìn thấy một cái bóng trắng cấp tốc phóng đại trước con người. Anh theo bản năng hơi nghiêng đầu đi, ngay sau đó, trên trán một trận đau nhức, mùi máu tươi thoang thoảng phát tán.

Cái gạt tàn dính máu không ngừng lăn tròn trên mặt đất, lăn vài vòng rồi mới ngừng lại.

Bầu không khí áp lực đến đáng sợ. Giản Hành Tri ngậy người nhìn dòng máu đỏ tươi chảy dọc xuống gương mặt Giản Quân Khải, anh ngẩng đầu lên, nhìn về phía ông cười cười, nhưng không nói gì.

Ngón tay Giản Hành Tri bắt giác hơi run rẩy, thế nhưng cái loại ánh mắt trào phúng của Giản Quân Khải lại khiến trong lòng ông trào lên lửa giận, “Mày... Mày...”

Ông hít một hơi thật sâu, rốt cục cũng làm cho mình bình tĩnh lại đôi chút, nhưng ngữ khí vẫn lạnh lùng, “Mày chắc chắn chọn cái tên nhóc Dư Hạc kia, mà không cần thân phận thừa kế của nhà họ Giản ?”

Quân Khải cảm thấy đầu mình hơi choáng váng, thế nhưng vẫn yên lặng nhìn ba mình, “Vâng.”

“Mày !” Thanh âm Giản Hành Tri lại không tự giác to lên, ông thật sự không thể hiểu, đứa nhỏ lúc bé vẫn luôn nghe lời này, vì sao lại đột nhiên vì một đứa con trai mà trở nên như thế này.

“Nếu bây giờ mày tỉnh ngộ, thì mấy ngày nữa ngoan ngoãn đi gặp mặt thiên kim nhà họ Tề đi, tao sẽ xem như chưa có chuyện gì xảy ra...”

“Không cần.” Giản Quân Khải nhàn nhạt nhíu mày, “Nếu ba muốn cắt đứt quan hệ hay muốn đuổi con ra khỏi nhà, thì phiền ba làm nhanh một chút, đầu con đau lắm rồi, con còn phải nhanh chóng đến bệnh viện băng bó nữa !”

“A a, là mày nói đấy nhé, vậy cút cho tao, đừng bao giờ xưng là con của Giản Hành Tri tao nữa, mày cứ mang hai bàn tay trắng theo đuôi cái tên nam nhân kia đi ! Tao thật hối hận đã sinh ra đứa con trai này, thật khiến người ta ghê tởm.” Vốn Giản Hành Tri còn đang hối hận vì hành vi vừa rồi của mình, nhưng vừa rồi lời Quân Khải nói đã hoàn toàn khiến ông nổi điên, cái thái độ hờ hững mà lại trào phúng ấy đã chạm vào tôn nghiêm của một người đứng đầu căn nhà là ông, ngay bây giờ ông thật sự hy vọng mình chưa từng có một đứa con trai như này, ít nhất cũng không thể để ông cảm nhận sự sỉ nhục vì bị người khác nói vô trách nhiệm.

“Con đây cũng không cần một người ba khiến người ta phải khinh ghét.” Quân Khải nói xong câu đó thì không thèm quay đầu lại mà xoay người rời đi, không để ý một chút đến Giản Hành Tri đang rống giận sau lưng. Đùa à, anh cũng không có tâm tư ở đây bởi người ba của mình diễn lại cái tuồng kiếp trước đâu !

Ngồi taxi trực tiếp tới bệnh viện băng bó miệng vết thương một chút, Quân Khải nhìn thoáng qua lớp băng gạc trên đầu mình trong gương, khẽ thở dài. Kiểu này thì, Dư Hạc mà thấy chắc sẽ lo lắng đi.

Anh điều chỉnh biểu tình trên mặt một chút, tận lực khiến cho thần sắc của mình thoải mái hơn. Chỉ có điều không biết vì sao, rõ ràng là đang mỉm cười, nhưng đáy mắt lại có một phần ảm đạm không thể nào giấu.

Anh tự giấu cười cười, vốn tưởng rằng mình đã chuẩn bị kỹ càng, vốn tưởng rằng mình đã sớm không còn trông đợi gì ở cái chữ ‘ba’ này. Nhưng khi thật sự đến lúc diễn ra, tâm tình của anh lại vẫn như trước không thể thần nhiên như anh muốn. Thật là buồn cười nhỉ ?

“Quên đi.” Anh lộ ra một nụ cười rạng rỡ, “Dù sao cũng đã không sao cả rồi.”

Khi anh quay về trường học, ngay giây đầu tiên Dư Hạc gặp anh quả nhiên lập tức cau mày.

“Sao lại thế này ?” Cậu hé môi, trong ánh mắt chất chứa sự lo lắng.

“Ha ha.” Quân Khải có chút xấu hổ gỡ gỡ tóc mình, “Không có gì, bất cẩn bị té thôi.”

Dư Hạc nhìn thẳng tắp vào anh, không nói lời nào.

“Ừ... Được rồi.” Quân Khải hơi nhụt chí ôm lấy cổ Dư Hạc, vừa đi về trước vừa nén giận kề sát vào cậu nói, “Bị ba anh dùng gạt tàn chọi.”

Về mặt Dư Hạc lập tức nghiêm nghị lên, “Tại sao ?” Cậu quay đầu, cắn môi nhìn Quân Khải, “Ông ấy tại sao lại làm vậy ?”

“Chắc là...” Quân Khải mỉm cười, “Vô cùng hối hận vì đã có một đứa con khiến cho ông ấy mất mặt, cho nên còn không bằng chọi chết đi ! Ha ha ha...”

Anh dùng ngữ điệu rất là thoải mái cùng với chút ý đùa nói ra những lời này, thế nhưng anh ngây ngốc cười nửa ngày mới phát hiện Dư Hạc căn bản không nhếch môi lấy một chút.

“Này, nể mặt anh cười một cái đi chứ !” Anh bấu môi, véo véo chóp mũi Dư Hạc.

“Chẳng có gì buồn cười.” Dư Hạc mím môi, từ khóe mắt cho đến đuôi mày đều tràn ngập sự tự trách. “Tại sao lại thấy anh làm mất mặt ? Ông ấy biết chuyện chúng ta có đúng không ?”

Quân Khải ôn nhu nhìn cậu, “Đúng vậy, nhưng chẳng sao cả, anh không thấy mất mặt là được rồi. Cần gì để ý ông ấy ! Đúng không ?”

Anh vừa nói vừa một bên xoa tóc Dư Hạc, “Thôi nào, bây giờ chúng ta đi ăn cơm đã, anh sắp chết đói rồi. Đợi chút nữa anh sẽ kể chi tiết chuyện đã xảy ra cho em.”

62. Chương 62

Bọn họ vừa ăn cơm, Quân Khải một bên thay băng gạc một bên vừa an ủi Dư Hạc, sau một lát, anh vỗ vỗ ngực mình, bình chân như vại cười nói, “Anh còn không thèm để ý, em cần gì phải ủy khuất thay anh chứ. Chuyện cũng đã qua rồi, nội tình giữa anh với ba rất phức tạp, trong nhất thời không thể nói rõ cho em được, dù sao thì dù không có em, quan hệ giữa anh với ba sớm muộn gì cũng sẽ rất quyết liệt. Bởi vậy đừng tự trách nữa, được không ?”

Dư Hạc ngược hai con mắt đọng nước đáng thương nhìn anh.

Quân Khải nhìn không được cười càng tươi hơn, “Được rồi mà, chiều tối em thì giờ chứ ? Anh dẫn em đi đặt may âu phục một chút.”

Dư Hạc ngoan ngoãn gật đầu.

“Nhưng mà... Ba anh...”

“Stop !” Quân Khải đưa bàn tay mình ra hươ hươ trước mặt Dư Hạc, “Đừng nói chuyện này nữa, chúng ta đổi đề tài đi.”

Dư Hạc bĩu môi, không nói nữa.

...

Thứ bảy.

Dư Hạc trầm lặng nhìn chính mình trong gương, cậu mặc một bộ tây trang màu đen, với kiểu cách thiết kế hiện đại thế này thì giá tiền chắc chắn rất đắt, mặc lên người cậu vô hình trung tạo nên một khí chất lạnh lùng và cao ngạo. Vóc người vốn hơi gầy yếu của cậu được tôn thêm trở nên cao ráo, tóc mai gọn gàng vén vào vành tai, đôi đồng tử đen thẫm, trong suốt nhưng cũng không kém phần thâm sâu.

Giữa lúc thất thần ấy cậu bất chợt hơi hoảng hốt, dường như chính cậu cứ như vậy xuyên không đến một thời điểm nào đó trong quá khứ, một đứa trẻ loli thôi lại bỗng nhiên hiện ra trước mắt mình, đứng cùng một chỗ, vẽ nên một bức tranh rõ ràng nhưng cũng mơ hồ.

Tiếng chuông di động thỉnh thoảng vang lên, cậu lấy lại tinh thần, nhắc di động thả nhiên liếc xem một cái, sau đó lại dứt trở về.

Di động vang lên lần thứ hai, lần này là một cuộc điện thoại.

“A lô !”

“Tiểu Hạc, xong chưa ? Anh vừa bảo Hạ Hàm lái xe đến dưới lầu của em, xong rồi thì xuống đây đi.”

Khóe miệng hiện lên một nụ nhẹ nhàng tự nhiên, cậu vuốt lại mái tóc mình lần cuối cùng, xoay người ra khỏi ký túc xá.

Khi cậu xuống đến dưới lầu ký túc xá, liền nhìn thấy Hạ Hàm mặc một thân tây trang tươi tắn đứng tựa vào cửa kính xe chờ cậu.

Quân Khải ngồi ở ghế sau còn đang xem tạp chí, gương mặt nhìn nghiêng trông có vẻ lạnh lùng.

“Hê ! Cuối cùng cậu cũng xuống.” Hạ Hàm vừa thấy Dư Hạc liền lập tức lộ ra một nụ cười rạng rỡ, hắn có phần khoa trương vẫy vẫy tay, “Tôi đứng dưới này bị người ta vây xem như quái vật nửa ngày trời.”

Hắn vừa nói vừa mở cửa xe ngồi vào.

Dư Hạc tự nhiên ngồi vào hàng ghế sau, thắt dây an toàn vào, sau đó mới cười với Hạ Hàm, “Không phải là bị vây xem như quái vật.”

“Mà là bị xem mục tiêu công kích, nói cách khác là bạn trai ‘dự bị’” Quân Khải thản nhiên tiếp lời.

“Hai người các cậu đủ rồi nha, liên hợp lại trêu chọc tôi đúng không hử?” Hạ Hàm làm mặt quỷ về phía kính chiếu hậu.

“Ngây thơ.” Quân Khải lập tức xem thường, yên lặng xem tạp chí tiếp.

Dư Hạc ngồi một bên cười như một con mèo.

Vừa bước vào sảnh tiệc Dư Hạc liền hơi khấn trương lên hẳn, cậu mím chặt môi, nhìn mọi người trong đại sảnh tới lui ăn uống xôm tụ, một sự chán ghét tự đáy lòng theo bản năng bốc lên.

Ai ai cũng đều mỉm cười, nhưng nụ cười lại trông giả dối đến thế kia.

Còn chẳng bằng không cười đi ! Khó nhìn chết được. Dư Hạc thầm phán trong lòng.

Quân Khải hơi nhéo nhéo tay Dư Hạc, quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của cậu, “Đừng lo lắng, gia cảnh của em hiện giờ mặc dù không quá cao, nhưng cũng không kém hơn những người ở đây bao nhiêu, cứ bày ra vẻ mặt khinh bỉ của em đi.”

Dư Hạc phụt cười, Quân Khải luôn rất dễ dàng khiến cậu cười.

“Ừm...” Quân Khải hơi ngây người một chốc, “Em muốn đi trên con đường chuyên nghiệp cũng tốt.”

“Này !” Hạ Hàm đột ngột vỗ cánh tay Quân Khải, “Giám đốc công ty Thượng Văn ở bên kia kìa.”

Quân Khải xoay người, vừa chuẩn bị định nói chuyện...

“Em không cần phải đi theo bọn anh đâu !” Dư Hạc cười cười, “Bọn anh có chính sự phải giải quyết mà, em có lẽ nên ra ban công hít thở không khí chút.”

“Được.” Quân Khải sủng nịch vươn tay, khựng một chút rồi cuối cùng vỗ lên vai cậu. “Anh đảm công việc xong sẽ lập tức quay lại với em.”

“Không cần đâu.” Dư Hạc không nề hà lắc lắc đầu, “Em sẽ không để mình bị lạc.”

Cậu vừa nói vừa cất bước chuẩn bị đi về phía ban công, “Em ở ban công bên kia nhé.”

Quân Khải cười nhìn Dư Hạc đi ra ban công, giây khắc vừa được thoát khỏi đám đông cậu rõ ràng thở phào một hơi, cả khuôn mặt cũng nhẹ nhõm trông thấy. Quân Khải nhịn không được cười, “Chúng ta đi thôi !”

Quân Khải và Hạ Hàm đã thành công mua được một tòa nhà sáu tầng ở khu thương mại đang trùng khai phá kia, hiện tại đang vội vã trang hoàng. Còn về vị giám đốc công ty Thượng Văn này, các công ty bách hóa dưới sự quản lý của công ty họ có rất nhiều, không chỉ một cái.

Hạ Hàm với vị giám đốc kia đã từng có giao tình qua vài bữa cơm, mà cũng công nhận là hẳn khá lợi hại, nói ngắn ngủi mấy câu mà như đã quen biết nhiều năm. Không được mấy phút đồng hồ, hai người họ đã có thể thân thiết xưng anh gọi em.

Quân Khải hơi cười cười, đó có lẽ cũng là một loại bản lĩnh đi.

Anh vui vẻ nhàn nhã, chỉ ngồi một bên im lặng nhìn bọn họ nói chuyện phiếm, ngẫu nhiên chỉ cần chêm vào vài câu.

Thỉnh thoảng, anh xoay người liếc mắt nhìn Dư Hạc đang ngửa đầu nhìn trời ngoài ban công một cái. Nhìn bộ dáng chán sấp chết của cậu, giống như là một thiếu niên bất cẩn xông nhầm vào một bữa tiệc nào đó ở khách sạn vậy, hoàn toàn không có chút nào là khí chất lạnh lùng ngạo nghễ của kiếp trước.

“Chết sống không chịu ra ngoài chúc mừng sinh nhật cho tôi, nhưng không ngờ lại gặp được cậu ở nơi này, đây có thể nói quá may mắn không nhỉ ?”

Dư Hạc đang thần thờ, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói mang theo ý cười của Kiều Tân Hạo truyền tới từ sau lưng.

Cậu hơi sững sốt, quay đầu lại.

Kiều Tân Hạo đi đến bên cạnh cậu, vừa cười vừa cao thấp đánh giá cậu một lượt, “Cậu hôm nay... Thật khiến người ta phải kinh diễm.” (kinh diễm = kinh ngạc vì cái đẹp)

Dư Hạc hơi dịch sang bên cạnh vài bước, biểu tình trên mặt có một chút cứng ngắc, “Cám ơn.”

Giản Quân Khải lại một lần nữa nhìn về phía Dư Hạc, nhưng chỉ có thể nhìn thấy đăm ba người đang đứng cách ban công không xa, vừa vặn chặn mất tầm mắt của anh.

“Quân Khải cậu nói xem có đúng không ?”

“A !” Anh phục hồi tinh thần, xoay mặt về đáp lại câu hỏi của Hạ Hàm. “Đúng vậy !”

Anh khẽ nhíu nhíu mày, lại quay đầu nhìn thoáng qua ban công bị chắn không một kẽ hở, một trận lo lắng khó hiểu chợt dâng lên trong đầu.

“Cậu lại làm sao vậy ?” Kiều Tân Hạo tinh tường thấy được động tác vừa xong của Dư Hạc, có chút bất mãn lên tiếng, “Từ lần trước khi cậu nhìn thấy Giản Quân Khải với một tên khác ở quán bar xong, cậu liền không thêm để ý đến tôi nữa, gọi điện thoại cho cậu cũng không bắt, hẹn cậu ra ngoài cậu cũng từ chối, ngay cả sinh nhật cũng không chịu ra ngoài.”

Hắn nói một tràng, giọng nói lại như mang theo ủy khuất, “Đó cũng không đâu phải lỗi của tôi, tôi đâu phải cố ý dẫn cậu đi quán bar, cũng không phải cố ý để cậu nhìn thấy Giản Quân Khải với người khác ở cũng một chỗ, cho dù cậu có tức giận thì cũng không nên đem chuyện này giận chó đánh mèo lên người tôi a.”

“Không phải ư ?” Dư Hạc đột nhiên nhàn nhạt mở miệng.

“Gì ?”

Dư Hạc xoay đầu lại nhìn hắn, “Lần trước cậu không phải cố ý đưa tôi đến quán bar ?”

“Đương nhiên không phải, tôi chỉ nghĩ là...”

“Nghĩ cái gì, nghĩ tôi sẽ thích cái nơi như thế ? Cậu có biết tôi rất ghét nhưng nơi đông người không.” Không hiểu vì sao, Kiều Tân Hạo bỗng cảm thấy Dư Hạc hôm nay có chút kỳ quái. Ánh mắt của cậu lấp lóe những tia sáng sắc bén không biết từ đâu ra.

“Cậu có ý gì ?” Sắc mặt Kiều Tân Hạo trầm xuống.

Dư Hạc hơi cúi đầu, lông mi hơi run rẩy, “Không có ý gì cả ! Chỉ là cảm thấy có gì đó quá mức trùng hợp. Quân Khải nói hôm đó Hạ Hàm là bị thuốc, tôi nghĩ...”

Dư Hạc còn chưa nói hết, Kiều Tân Hạo đã vội vàng cắt ngang, “Những nơi như quán bar, uống phải mấy thứ gì đó lạ là chuyện rất bình thường không phải sao ? Tôi chỉ có thể nói là chính cậu ta đã quá bất cẩn. Cậu dựa vào cái gì nói tất cả tôi sắp đặt, vì sao tôi phải hao phí tâm tư đi sắp đặt chuyện đó, nó có gì ích lợi cho tôi đâu...”

“Xin lỗi...” Đột nhiên, một giọng nói hơi chần chừ cắt ngang lời hắn, một nhân viên tạp vụ bưng cái khay đứng một bên, anh ta có chút ngượng ngùng nhìn bọn họ, giống như thấy hơi có lỗi về việc quấy rầy cuộc nói chuyện của bọn họ, “Xin hỏi hai vị cần rượu không ?”

Kiều Tân Hạo hít thật sâu một hơi, cố gắng bình ổn cảm xúc lại. Hắn vươn tay cầm một ly, ngửa đầu uống một tràng, rồi quay đầu nhìn Dư Hạc, bình tĩnh nói: “Nồng độ rượu này rất thấp, cậu thử một chút chứ ?”

Dư Hạc không hé miệng, bê lấy một ly khác.

“Xin lỗi, vừa rồi tôi hơi bị kích động.”

“Không có gì.” Dư Hạc thản nhiên nói, cậu cúi đầu, nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu.

Ánh mắt Kiều Tân Hạo lập tức lóe lên.

“Mà... Cậu vừa rồi xác thực hơi kích động.” Dư Hạc ngẩng đầu như có gì đó nghiền ngẫm nhìn hắn, “Tôi chỉ là cảm thấy có nhiều điểm trùng hợp, cũng không nói là do cậu an bày.”

“Tôi...” Mặt Kiều Tân Hạo nhất thời ngượng đỏ chín, “Tôi cũng chỉ... quá lo lắng cậu sẽ hiểu lầm mình.”

“VẬY Ờ ?” Biểu hiện trên mặt Dư Hạc từ nãy đến giờ vẫn chưa hề thay đổi một li, ánh mắt cậu không thể nói rõ là lạnh hay không lạnh, mặt khác lại có một chút tư vị bất cần, ẩn ẩn lộ ra chút lãnh liệt ở kiếp trước.

“Đương nhiên.” Kiều Tân Hạo cười khê, “Dù sao chúng ta cũng là bạn bè mà ! Ờ đúng rồi, cậu có ăn uống các thứ ở đây chưa ? Bên kia có đồ ăn kia, hay chúng ta qua xem đi.”

Dư Hạc nâng mắt nhìn hắn, không nói gì, nhưng cũng gật đầu nhẹ một cái, cất bước đi theo hắn.

Bàn ăn được bày ở một góc khá sáng sủa của đại sảnh, bên cạnh chính là một lối ra hành lang. Mọi người đến những loại yến tiệc thương mại như này, về cơ bản cũng không phải để ăn uống, cho nên nơi này hiển nhiên rất vắng lặng.

Dư Hạc cầm một cái đĩa, vừa tính gắp chút đồ ăn thì đột nhiên bước chân loạng choạng, cái đĩa xoảng một tiếng rơi xuống bàn.

“Cậu sao thế, Dư Hạc.” Kiều Tân Hạo có chút lo lắng đi tới, đỡ lấy cánh tay Dư Hạc.

Dư Hạc cau mày, một tay chống đỡ trên bàn ăn, cậu cắn cắn môi, ánh mắt chợt trở nên mê man.

“Cậu rốt cuộc làm sao vậy ?”

“Tôi...” Dư Hạc gần như không thể ổn định được thân mình, ngã ngay vào lồng ngực Kiều Tân Hạo.

“Cậu không thoải mái à ? Hay là vì uống rượu ?” Hai mắt Kiều Tân Hạo chớp lóe một tia sáng nhạt, “Tôi điu cậu tìm một phòng nghỉ ngơi nhé ?”

“Đầu choáng.” Nhịp thở của Dư Hạc trở nên hơi dồn dập, cậu một tay gắt gao túm chặt quần áo Kiều Tân Hạo, ánh mắt không có tiêu cự nhìn chằm chằm dưới chân, dường như đã mất đi ý thức tự chủ.

“Không sao đâu, chúng ta đi tìm phòng nghỉ ngơi, nghỉ một lát là khỏe ngay mà.” Kiều Tân Hạo nhẹ nhàng nở nụ cười.

...

“VẬY, chuyện này cứ quyết định vậy nhé.” Hạ Hàm mỉm cười, hắn chìa một bàn tay, “Ngô Tổng, chúc cho chúng ta hợp tác vui vẻ.”

“Ha ha, hợp tác vui vẻ.” Ngô Tổng bắt tay hắn.

Quân Khải nở nụ cười, cũng lễ độ bắt tay ông.

“À, tôi còn chút chuyện bên kia...”

“VẬY NGÀI CỨ ĐI ĐI, CHÚNG TÔI KHÔNG QUẤY RẦY NỮA.” Hạ Hàm vội vàng nói, “Có thể hợp tác với công ty Thượng Văn quả thật là vinh hạnh của chúng tôi, hôm nào khác tôi lại mời ngài ăn cơm.”

“Nào có nào có, hậu sinh khả úy mà lại, có thể hợp tác với những thanh niên tài giỏi như hai cậu cũng là vinh hạnh cho tôi.”

Bọn họ khách sáo vài câu, lúc bấy giờ Ngô Tổng mới xoay người rời đi, rồi lại hàn huyên với một người khác bên nọ.

“Cậu chuyên nghiệp thật đấy, mới không được bao lâu mà đã tìm được nhiều đối tượng hợp tác cho chúng ta như vậy.” Quân Khải cười, có một cộng sự như Hạ Hàm ở bên giúp đỡ, anh quả thật là chỉ cần ngồi chờ lấy phần trăm hoa hồng.

“Ha ha, cậu nghĩ t chỉ mới nói mấy câu là ông ấy liền hứng thú với hạng mục của chúng ta à, tôi đã sớm liên hệ với ông ấy mấy trăm năm trước rồi. Thay vì lại thêm một đối thủ bự thì chẳng bằng trở thành đối tác, ít nhiều gì cũng kiếm được nhiều lợi nhuận hơn đúng không ?” Hạ Hàm ngạo nghễ liếc mắt nhìn anh, cười rất chi là đắc ý.

Quân Khải cũng cười, kiếp trước anh cũng không giỏi việc giao tiếp cho lắm, sợ dĩ có thể biến Kiều Tân Hạo thành nông nổi kia cũng đều nhờ có khoản tiền khổng lồ khiến cậu để lại cho anh cùng với tiền bảo hiểm,

mới có thể khiến cho Kiều thị phá sản. Bằng không, với tay lão luyện trên thương trường của Kiều Tân Vũ, muốn đánh bại hắn cũng không dễ dàng như vậy.

Đang cười, bất chợt biểu tình Giản Quân Khải thay đổi, anh gần như toàn thân run lên, nhìn đến ban công không có một bóng người, ánh mắt lập tức hoảng loạn.

“Sao thế ?” Hạ Hàm nghi hoặc nhìn anh.

“Tiểu Hạc đâu rồi ? Em ấy mới vừa rồi còn đứng đằng kia mà.” Môi Quân Khải không ngừng run rẩy, anh xoay người, cẩn thận tìm quanh các phía, ngay cả ngón tay cũng run rẩy.

Hạ Hàm dường như cũng ý thức được gì đó, hẩn lạnh mặt xuống, “Tôi tìm trong đám người, cậu gọi cho cậu ta đi.”

Quân Khải có vẻ như bây giờ mới kịp phản ứng, anh vội vàng rút điện thoại ra gọi, thế nhưng đầu bên kia điện thoại mãi vẫn truyền đến một câu duy nhất “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được”.

Tim anh tức khắc bị treo giữa không trung, áp lực khiến người ta không thể nào hô hấp.

63. Chương 63

“Đừng nôn nóng.” Hạ Hàm an ủi anh, bên cạnh đó ánh mắt của hắn nhìn qua rất tĩnh lặng. “Có lẽ cậu ấy ở ban công mãi nên chán, muốn thay đổi chỗ khác.”

“Nhưng điện thoại của em ấy gọi không được.” Hai mắt Quân Khải hơi đỏ lên, “Cho tới thời điểm ban này di động em ấy vẫn còn mở.” Anh nặng trĩu thở dồn dập mấy hơi, “Tôi cảm nhận được một dự cảm không lành.”

Quân Khải đột nhiên xoay đầu lại, “Kiều Tân Hạo đâu ? Không phải cậu nói hắn cũng tới dự bữa tiệc này sao ? Hắn đâu rồi ?”

Sắc mặt Hạ Hàm cũng trở nên khó coi, “Có lẽ bọn họ đang ở cùng một chỗ, bất quá cậu cũng không cần quá lo lắng, ở đây có rất nhiều người, Kiều Tân Hạo có thể là một tên đã muốn làm gì là chẳng sợ ai, nhưng hắn sẽ không dám làm gì ở đây đâu. Chúng ta chia ra tìm, tôi đi hỏi nhân viên khách sạn chút...”

Trong lúc này, Kiều Tân Hạo đang dìu Dư Hạc một đường vào thang máy VIP chuyên dụng, bọn họ dừng lại ở tầng cao nhất khách sạn. Cửa thang máy vừa mở ra, Kiều Tân Hạo liền thấy Lý Y Dương với gương mặt cười tươi. Y đang đứng không nghiêm chỉnh dựa vào vách tường ngoài cửa thang máy, thấy Kiều Tân Hạo dẫn theo Dư Hạc hiện đang hôn mê bước ra, y cười khê, đứng thẳng người, chìa tay đưa chìa khóa phòng cho Kiều Tân Hạo, “Cậu xác định muốn làm chuyện nguy hiểm như này ? Giản Quân Khải sẽ không bỏ qua cho cậu đâu.”

“Không bỏ qua thì thế nào, tôi cũng đã ngủ với người tình bé nhỏ của hắn rồi.” Ánh mắt Kiều Tân Hạo gần như có chút điên cuồng, “Hắn có năng lực làm gì tôi ? Chẳng lẽ đi kiện cáo, nói rằng bạn trai của hắn bị một thằng khác “hấp” ? Hay là hắn muốn dạy dỗ tôi trên thương trường ?”

Ha ha ha, đáng tiếc là tôi đã không phải là Kiều Tân Hạo của trước kia nữa, đừng tưởng dễ đánh bại tôi như thế nhé.

“Camera trang bị tốt chứ ?” Hắn tiếp nhận chìa khóa Lý Y Dương đưa tới.

“Yên tâm, chất lượng hình ảnh cao lắm, tuyệt đối có thể thu lại toàn bộ quá trình một cách rõ ràng rành rành.” Lý Y Dương vỗ nhẹ vai Kiều Tân Hạo, ánh mắt hơi lấp lóe, lộ ra một nụ cười bí hiểm, “Chúc suôn sẻ và may mắn.”

Y yên lặng đứng tại chỗ, nhìn Kiều Tân Hạo dìu Dư Hạc bước nhanh vào một phòng, tiếng đóng cửa “Sầm” một phát thể hiện rõ hắn đang rất gấp gáp.

Kiều Tân Hạo cơ hồ vừa đóng phòng là liền ném Dư Hạc xuống chiếc giường rộng rãi mềm mại, hắt lạnh nhạt nhếch khóe miệng, quay đầu nhìn thoáng qua camera được trang bị trên trần nhà. Hướng quay của camera được đặt rất đẹp, có thể quay được mọi động tác của bọn họ trên giường một cách rõ ràng. Hắn vừa nghĩ tới một Dư Hạc luôn lãnh đạm, trầm mặc phải bày ra bộ dáng rên rỉ đờm đầy nước mắt trên giường đã cảm thấy toàn thân đều nóng ran lên, khiến hắn gần như mất đi lý trí.

Hắn hít sâu một hơi, một phen cởi áo ngoài mình ra, nhào tới.

“Ừm...” Như cảm nhận được sức nặng từ một người khác bên trên, Dư Hạc cực kì khó chịu hừ một tiếng.

Kiều Tân Hạo cúi người hôn lên cổ Dư Hạc, tròng mắt lóe lên tia hưng phấn, “Vây là đúng đấy, ngoan, chính là như vậy. Không được từ chối tôi, chẳng phải em rất nghe lời sao ? Mặc kệ tôi bảo em làm gì em đều nghe theo mà, có gì bỗng nhiên không ngoan nữa ? !”

Hắn vừa nói vừa cởi bỏ từng cái nút áo tây trang của Dư Hạc, khóe miệng nhếch lên một nụ cười cực sâu.

Hắn cảm thấy cả người mình đã bắt đầu nóng lên, trước mắt dần trở nên mơ hồ không nhìn rõ, chỉ thấy mỗi khuôn mặt thanh tú đang ngủ say của Dư Hạc. Hắn từng tác từng tác vuốt ve da thịt Dư Hạc, mặc cho một sự kích động khô nóng xông lên óc hắn, khiến cho đầu óc hắn dần trở nên mê muội.

Tốt, ngoan, cứ ngoan ngoan như vậy đừng động dấy.

Hắn cơ hồ sắp mất đi ý thức của mình, nương theo bản năng hôn lên xương quai xanh của Dư Hạc, chậm rãi hôn...

Thẳng đến khi hắn nhắm mắt lại, ghé xuống trên người Dư Hạc, hoàn toàn lâm vào ngủ say.

“Rầm !” Đúng lúc này, Dư Hạc đột nhiên mở hai mắt ra, cậu dùng một tay trực tiếp gọn lẹ đẩy Kiêu Tân Hạo xuống giường, tạo ra một tiếng vang không nhỏ.

Cậu cau chặt lông mày, tràn ngập đôi mắt là sự chán ghét, cầm lấy áo gối trên giường lau lau qua chỗ vừa rồi bị Kiêu Tân Hạo hôn lên, lúc mới đứng dậy, lạnh lùng nhìn lướt qua người té trên mặt đất đã mất đi ý thức, hừ nhẹ một tiếng.

“Cộc cộc cộc.” Một tràng gõ cửa vang lên.

Dư Hạc hấp hé môi, không quan tâm Kiêu Tân Hạo té nằm dưới sàn nữa, trực tiếp bước ra mở cửa phòng.

Lý Y Dương một tay chống cạnh cửa, mỉm cười với cậu, “Cậu ta đã hôn mê ?”

Ánh mắt Dư Hạc cơ hồ sắp phóng ra băng, cậu liếc xéo Lý Y Dương một cái, lập tức đi vào phòng. Lý Y Dương cũng không thèm để ý thái độ của cậu, băng băng theo sát phía sau. Y nhìn Kiêu Tân Hạo không biết vì sao lại nằm dưới đất, nhẹ bật cười, “Này, có cần như vậy không, nhấn tâm để người ta nằm trên mặt đất thế kia à ?”

“Không một đập giết chết cậu ta là may cho cậu ta rồi.” Dư Hạc đi sang một bên nhặt quần áo của mình bị Kiêu Tân Hạo lột xuống, đi vào phòng tắm, nhìn vào gương cẩn thận sửa sang lại trang phục, vẻ mặt vừa nghiêm trọng lại nghiêm túc.

“Này, cậu nhanh một chút không được sao.” Lý Y Dương đem Kiêu Tân Hạo ôn nhu đặt lại lên giường, hắt nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Kiêu Tân Hạo một chút, “Tôi còn đang chờ làm hắn đấy !”

Dư Hạc xoay đầu lạnh lùng liếc nhìn Lý Y Dương, lập tức ngay cả không khí cũng lạnh xuống mấy độ. Lý Y Dương bất đắc dĩ xoa tay, “Ha ha, tôi biết cậu hiện giờ tâm trạng không được tốt, nhưng tôi cũng rất sốt ruột a !”

Dư Hạc không nói gì, đưa mắt nhìn sang hướng camera. Cậu giơ tay lên, từ trong túi áo lấy ra thứ gì đó trông như cái nút, nhẹ nhàng ấn xuống.

Điểm sáng đỏ trên camera tức khắc lóe lên.

“Chúc anh suôn sẻ, nhớ chú ý đừng để mặt mình bị thu vào, đoạn phim này sẽ đồng thời được chuyển tiếp sang máy tính của tôi. Tôi không đảm bảo trong tương lai mình sẽ đem món đồ này ra uy hiếp anh hay không.”

Giọng điệu của Dư Hạc rất thản nhiên, biểu tình cũng thản nhiên y như thế.

Lý Y Dương nhẹ nhàng cười cười, “Không sao, tôi không ngại để cho tất cả mọi người biết là tôi thượng Kiều Tân Hạo, cho nên thứ đó chẳng ury hiếp được tôi đâu. Có điều vừa nghĩ tới còn có thể để người khác thấy tôi làm hấn, tôi liền đặc biệt thấy hào hứng !” Y nháy mắt nhìn Dư Hạc.

Dư Hạc ném cho y một ánh nhìn khinh bỉ, trầm mặc ra khỏi phòng.

Sau khi khép cửa phòng cậu hơi thần thờ hai giây, sau đó mới rới rít lấy di động trong túi ra. Di động đã bị Kiều Tân Hạo tắt trong khi cậu giả bộ bất tỉnh, lúc này cậu vừa mở máy lên đã thấy có đến mười mấy cuộc gọi nhỡ.

Còn chưa kịp gọi lại, di động cậu đã vang lên.

Dư Hạc nhìn cái tên Quân Khải được hiển thị, khẽ lộ ra một nụ cười tươi tắn, “A lô !”

“Tiểu Hạc ?” Thanh âm Giản Quân Khải mang theo ba phần nghi vấn, ba phần sợ hãi, ba phần lo âu, cứ như vậy lộn xộn trộn vào nhau chạm đến màng tai Dư Hạc, làm cho cậu trong nháy mắt dâng lên một sự tự trách nồng đậm.

“Ừm. Thật xin lỗi, vừa rồi...” Cậu dừng một chút, bỗng nhiên không biết nên nói dối anh như thế nào.

“Em đang ở đâu ?”

“Em ở trong thang máy.” Dư Hạc ấn xuống số tầng nơi đại sảnh diễn ra bữa tiệc, vẻ mặt có phần kích động, “Lập tức ra đại sảnh ngay.”

“Anh hiện đang ở dưới lầu khách sạn, em đến đó rồi cứ ở đấy đi, đừng đi đâu cả, chờ anh.” Giản Quân Khải vội vã nói vài câu rồi cúp điện thoại.

Dư Hạc cầm di động đã bị ngắt, rũ mắt, môi hơi run rẩy.

Cậu vừa vào đến đại sảnh tiệc thì Hạ Hàm gần như lập tức phát hiện ra, hấn vội chạy đến trước mặt cậu, nói năng không kịp lấy hơi: “Này, cậu, cậu chạy đi đâu vậy, cậu có biết Quân Khải lo lắng cho cậu biết bao không ?”

Dư Hạc cúi đầu, không trả lời.

Hạ Hàm nhú mày, “Quên đi, cậu không có chuyện gì là tốt rồi.” Hấn lấy di động ra, “Tôi gọi cho Quân Khải đã, cậu ta phỏng chừng còn đang tìm cậu !”

“Không cần.” Dư Hạc rút cục mở miệng, cậu ngẩng đầu nhìn Hạ Hàm, “Tôi vừa mới nói chuyện điện thoại với anh ấy.”

Hạ Hàm bấy giờ mới thở phào một hơi, “Vậy thì tốt rồi.”

Hấn nhìn bộ dáng Dư Hạc hiện tại, miễn cảm cảm thấy cậu nhất định là vừa gặp chuyện gì, thế nhưng hấn cũng không có tư cách truy vấn cậu, vì thế đành lựa chọn im lặng, chờ Quân Khải trở lại.

Bọn họ ra ngoài ban công nơi Dư Hạc đứng ban đầu. Dư Hạc cũng trầm mặc, cậu im lặng nhìn về phương xa, ánh mắt không hề có tiêu cự.

Vài phút sau, Quân Khải cuối cùng cũng thở hổn hển chạy tới trước mặt bọn họ. Anh khom lưng, hai tay chống đầu gối, hai mắt bị gió lạnh ban đêm thổi hồng hồng. Có lẽ chính do như vậy, nên khi Quân Khải ngẩng đầu nhìn Dư Hạc liền khiến cậu đặc biệt chột dạ.

Quân Khải thở gấp gấp nhiều hơi xong rốt cuộc cũng ổn định lại, anh dịu dàng cười, “Thấy nhàm chán sao ?”

“Ừm ?” Dư Hạc có chút không hiểu ý anh.

“Nếu thấy chán thì chúng ta về trước đi !” Quân Khải cười tươi sáng, anh một phen nắm cổ tay Dư Hạc kéo cậu vào lồng ngực mình, sau đó hướng về phía Hạ Hàm nháy mắt, “Nơi này giao lại cho cậu. Có gì cần đàm cần hợp tác cần nịnh bợ thì... cố lên nhé !”

Hạ Hàm thật muốn trào máu, hắn nhìn hai người kia ngọt ngào thân thân thiết thiết ôm vai đi xa, bắt lực ném cho một cái khinh thường.

Đập bàn.

“Giám đốc, tôi muốn tăng lương... Ý da, chính mình không phải giám đốc sao ?”

Dư Hạc suốt dọc đường đi luôn trộm nhìn sắc mặt Quân Khải, cậu cắn môi dưới, bộ dáng thật dè chừng nhìn lên Quân Khải của cậu tựa như một con chuột nhỏ.

“Làm gì nhìn anh suốt vậy.” Quân Khải rốt cục nhin không được mở miệng bắt chuyện.

Dư Hạc chớp mắt nhìn, “Thấy anh lẽ ra không phải phản ứng thế này.”

“Vậy anh phải phản ứng sao ?” Quân Khải cười hỏi lại cậu.

“Em vừa rồi ở cùng một chỗ với Kiều Tân Hạo.” Dư Hạc bình thản mở miệng nói.

Cho dù đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, Quân Khải vẫn cảm thấy hơi run rẩy, nụ cười trên mặt sụp đổ trong vài giây. Bất quá anh rất nhanh khôi phục bộ dáng ban đầu, “VẬY Ờ ?”

“Bọn em...”

Nương theo việc Dư Hạc một lần nữa lên tiếng, trái tim Quân Khải quả thực đã hoàn toàn treo trên không trung.

“Sẽ không bao giờ... gặp mặt nữa.” Dư Hạc vẻ mặt bình tĩnh nhìn về phía trước, “Ngay cả bạn bè cũng không phải.”

Biểu tình trên mặt Quân Khải hơi kích động, “Vừa rồi em với hắn, đã phát sinh chuyện gì sao ?”

“Trước kia không phải anh đã nói Hạ Hàm bị người ta chuốc thuốc sao. Chuyện đó, thật ra anh cũng biết là Kiều Tân Hạo làm đúng không ?” Không hiểu sao, Dư Hạc không muốn trả lời vấn đề Quân Khải vừa đưa ra cho lắm, thế nhưng cậu cũng không muốn gạt anh, nên chỉ đành cứng nhắc chuyển đề tài.

“Đúng vậy. Kỳ thật anh đã sớm biết là hắn làm.” Biểu tình của Quân Khải dần dần lạnh xuống, “Kỳ thật anh biết hắn từ rất sớm đã thấy hứng thú với em, hắn cũng chưa từng từ bỏ sự hứng thú của mình với em. Anh cũng biết rất nhiều chuyện của hắn, biết hắn lần đó cứu em khỏi tên Trương Luân là do hắn cố ý sắp đặt vở diễn, biết hắn sau này vẫn thường xuyên liên lạc với em, biết bọn em cùng ra ngoài, biết ngày đó trong quán rượu là hắn cố ý để em thấy một màn kịch kia.”

Anh càng nói sắc mặt Dư Hạc càng trở nên tái nhợt, đến cuối cùng gần như nhìn không thấy một tia huyết sắc. Cậu gắt gao mím chặt môi, rũ xuống hàng lông mi đang không ngừng run rẩy.

“Xin lỗi.” Sau một lúc lâu, cậu mới rốt cục mở miệng nói một câu.

Quân Khải nở nụ cười, anh dùng động tác mềm nhẹ xoa xoa tóc Dư Hạc, “Không có gì, anh đang chờ cho em thấy rõ lòng mình a !”

Giọng nói anh rất nhẹ nhàng, mang theo ý cười, “Thế nào, rốt cục đã biết vẫn là anh đối với em tốt nhất chứ gì ! Rốt cục đã thấy rõ bộ mặt thật của hắn rồi chứ gì ! Cái loại vô sỉ khốn nạn như Kiều Tân Hạo, em sẽ không vì hắn mà có bất kì dao động nào chứ.”

Không biết vì sao, Dư Hạc cảm thấy trong giọng nói của Quân Khải phảng phất chút hương vị bi thương.

Vì thế cậu có chút khẩn trương giữ chặt ống tay áo Quân Khải, “Mới không có.” Cậu kiên quyết phủ định nói, “Sẽ không có chuyện dao động vì cậu ta đâu ! Từ lúc bắt đầu đến hiện tại, đều chỉ thích một mình Quân Khải. Cảm giác của em đối với hắn, có lẽ có do dự, nhưng tuyệt đối không phải thích.”

Giả Quân Khải phụt cười, “Ừm, đã biết.” Anh phi thường đắc ý nhướn nhướn mày, “Nếu để tên Kiều Tân Hạo nghe được lời em đang nói, nhất định sẽ lại ghen tị đến phát cuồng, ha ha.”

Dư Hạc nhỏ giọng lầm rầm, “Ai quan tâm cậu ta a !”

64. Chương 64

Không hiểu sao, Dư Hạc một chút cũng không muốn nói cho Quân Khải về chuyện vừa rồi giữa cậu và Kiều Tân Hạo, mặc dù cậu với người kia chưa hề phát sinh gì cả, nhưng kết quả cuối cùng vẫn sẽ làm Quân Khải giận thôi. Cậu nghĩ như vậy, cho nên chỉ có thể im lặng, cũng may Quân Khải đủ bao dung cho cậu.

Nghĩ đến đây, cậu nhẹ nhàng cười.

Sau khi trở về kí túc xá, Dư Hạc có phần mệt mỏi biếng nhác một tay chống đầu nhìn màn hình máy tính, trên đó là hình ảnh hai nam nhân đang kịch liệt làm. Mặt Dư Hạc không có biểu tình gì, cậu mệt mỏi khép nửa con mắt, ánh mắt nhìn vào đoạn video khiến người ta phải ngượng ngùng không có một tia dao động.

Video chiếu rõ ràng khuôn mặt Kiều Tân Hạo, Lý Y Dương thì chỉ có mặt bên trái. Dư Hạc nhớ tới giọng điệu chả bần tâm của Lý Y Dương, hơi châm biếm cười cười, kết quả còn chẳng phải không quay mặt mình vào sao.

Cậu chỉ xem hai phút liền tắt cửa sổ đi, dù sao cậu cũng không muốn để bạn cùng phòng thấy mình đang xem GV.

Chẳng qua, cậu bỗng dưng rất muốn biết sau khi Kiều Tân Hạo tỉnh lại sẽ phản ứng như thế nào.

Về phần chuyện này tại sao lại phát triển thành như hiện nay, thì phải bắt đầu nói từ việc lần nọ Lý Y Dương chủ động liên hệ với cậu.

.

“Dư Hạc, đã lâu không gặp.”

Dư Hạc đang chăm chú xem tạp chí trên tay hơi ngẩng đầu lên, liền thấy Lý Y Dương đang mỉm cười đứng trước mặt mình, cậu nhàn nhạt nhíu mày, cẩn thận tự hỏi xem cái người trông rất quen mặt này rốt cuộc là ai.

Cậu quay đầu nhìn thoáng qua hướng Kiều Tân Hạo vừa đi khỏi. “Anh muốn tìm Kiều Tân Hạo thì cậu ấy đã đi WC.”

“Không phải, tôi cố tình đến tìm cậu.” Lý Y Dương lễ độ mỉm cười, ngồi xuống trước mặt cậu.

“Nếu tôi không đoán sai, thì cậu với bạn trai vẫn chưa chia tay nhỉ, vậy sao hôm nay có thể một mình ra ngoài với Kiều Tân Hạo.” Trên mặt y vẫn mang theo ý cười, thế nhưng lời nói ra lại khiến Dư Hạc có chút không thoải mái. Cái loại ngữ điệu này, giống như là đang trách cứ cậu đang đi trật đường ray vậy.

“Bạn bè không được sao ?” Cậu chột cảm thấy phiền toái, vì thế chỉ đơn giản phun ra vài chữ. Kỳ thật, lời của Lý Y Dương đã vừa khéo chọt trúng tâm tư của cậu, cậu vẫn luôn vì chuyện mình đồng ý đi với Kiều Tân Hạo mà phiền não.

“Thật vậy sao ?” Lý Y Dương nở nụ cười, “Cậu xem cậu ta là bạn, nhưng cậu ta trước giờ không hề xem cậu là bạn nha !”

Dư Hạc nâng mắt nhìn y, hơi giật giật môi nhưng không nói gì.

“Tôi khuyên cậu tốt nhất đừng tiếp tục gặp mặt cậu ta nữa.” Lý Y Dương từ đầu đến giờ vẫn giữ ngữ khí bình tĩnh, “Nếu cậu không muốn cuối cùng bị cậu ta ăn.”

Lông mi Dư Hạc nhẹ chớp, “Tại sao muốn cho tôi biết điều này ?”

“Bởi vì...” Nói tới đây ánh mắt Lý Y Dương hơi dao động, “Tôi có hứng thú với Kiều Tân Hạo lâu rồi, vẫn luôn muốn tìm cơ hội để làm cậu ta. Đáng tiếc tôi hiểu rất rõ cậu ta, nếu tôi thật sự làm vậy, chỉ sợ cậu ta sẽ giết tôi mới hả giận. Hiện giờ trong đầu cậu ta chỉ luôn biết tới cậu, tôi không có cách nào phạm vào cậu ta, và tôi cũng không muốn nhìn cậu ta phạm đến người khác. Thế nên mới tới báo cậu biết một tiếng.” (“phạm” trong xúc phạm, lãng nhục)

“Sao tôi phải tin anh.” Dư Hạc trầm mặc một lát mới mở miệng nói.

“Rất nhiều kế hoạch theo đuổi cậu của cậu ta đều là tôi nghĩ giúp.” Lý Y Dương nho nhã cười, “Chẳng hạn như việc để Trương Luân giáo huấn cậu, sau đó nhảy ra làm anh hùng cứu mỹ nhân...”

Ánh mắt Dư Hạc chợt lóe, biểu tình lập tức biến đổi.

“Còn nữa, tôi còn bảo cậu ta thỉnh thoảng nhắn tin cho cậu. Tìm một người bạn gái để cậu buông lỏng cảnh giác được cậu ta, đương nhiên người bạn gái kia của cậu ta chỉ có công dụng hỗ trợ sự nghiệp cho cậu ta thôi ! Còn có việc, dùng danh nghĩa bạn bè hẹn cậu ra ngoài.” Lý Y Dương kể ra hàng tá sự kiện, ánh mắt nghiêm túc nhìn thẳng vào cậu.

Dư Hạc đã gần như cúi gập đầu, dùng mái tóc rũ xuống che đi đôi mắt, không để cho người ta nhìn rõ ánh mắt của mình.

Lý Y Dương cũng không bận tâm cậu có tin hay không, y đứng dậy, nhìn thoáng qua hướng nhà vệ sinh, sau đó lấy ra một mảnh giấy và một cây bút từ trong túi áo, “Nếu không ngại, hãy viết số điện thoại lên đây, chúng ta sẽ liên lạc đằng hoàng sau.”

Dư Hạc cúi đầu nhìn mảnh giấy nọ, tay nhanh chóng cầm cây bút viết xuống số điện thoại của mình.

Vì thế Lý Y Dương khẽ cười, “Chúng ta sẽ tiếp tục tán gẫu sau.”

Nói xong câu này, y liền bước nhanh đi không quay đầu, chỉ khoảng nửa khắc đã biến mất khỏi tầm mắt Dư Hạc.

Từ sau đợt Lý Y Dương nói chuyện trước mặt Dư Hạc, cậu liền không biết cảm thụ của mình đối với Kiều Tân Hạo là gì. Cái loại cảm giác không thể xác định lúc ban đầu, loại cảm giác mờ mịt mà trước kia mình nghi hoặc, tất cả cứ như đều đã được lý giải. Sau đó một cảm giác chán ghét chậm rãi bốc lên, cùng một loại cảm xúc rồi ren khác hòa vào nhau, dần dần lên men thành một loại tình tự kỳ dị.

Đặc biệt sau khi Kiều Tân Hạo dẫn cậu đến quán bar nhìn thấy hình ảnh Quân Khải với Hạ Hàm cùng một chỗ, loại cảm xúc này lại càng thêm mãnh liệt. Cậu có thể dung tha một nam nhân có dã tâm đối với mình, nhưng tuyệt đối không dễ dàng tha thứ cho kẻ có hành vi muốn chấm ngòi quan hệ của mình với Quân Khải.

Bất quá cậu luôn rất giỏi ngụy trang tâm trạng của mình, hơn nữa biểu cảm của cậu trước Kiều Tân Hạo đó giờ vẫn luôn lạnh nhạt, cho nên hẳn không hề phát hiện điều chi.

Mặt khác, đối với quan hệ giữa Quân Khải với Hạ Hàm lúc bấy giờ, mặc dù lý trí nói cho cậu biết tình cảnh ngày đó chính là một âm mưu được cố ý sắp đặt, thế nhưng tâm trạng đau đớn khó chịu kia toàn bộ đều là thật. Dưới loại tình huống ấy, cậu tất nhiên chẳng có tâm tư đi để ý tấm bia đỡ đạn Kiều Tân Hạo. Mãi cho đến khi... Lý Y Dương gửi cho cậu một tin nhắn.

“Để tránh cho cậu bị ăn một cách dễ dàng, tôi hảo tâm nhắc nhở cậu một câu, vào bữa tiệc kinh doanh mấy ngày sau, nếu cậu dự tính đi thì hãy cẩn thận chút. Bởi lẽ Kiều Tân Hạo đã điên cuồng quyết định dùng thuốc mê chuốc cậu rồi cường. Trong kế hoạch này, tôi phụ trách cung cấp địa điểm ‘thi hành’ cho hắn cùng với việc ngăn trở người bạn trai của cậu. Nói trước cho cậu biết một tiếng. *mỉm cười*”

Một khắc kia, trong lòng Dư Hạc dâng lên sự ghê tởm cùng với tức giận mà nhiều năm qua cậu chưa từng cảm thụ, tuy vậy về mặt của cậu vẫn nhìn không ra mấy may.

Cho nên, sau khi cậu trầm mặc một lúc lâu đã gọi điện cho Lý Y Dương, sau đó nói cho Quân Khải mình quyết định đi cùng anh.

.

Dư Hạc lúc này đang lẳng lặng nhìn tập tin chứa video kia, mỉm cười, mở hòm thư nhấn gửi đi. Người bạn gái tên Tô Vũ trong lời Kiều Tân Hạo chắc chắn chưa từng thấy qua video này rồi ! Không biết khi nàng xem được sẽ bày ra phản ứng thế nào.

Ngày hôm sau, trong lúc Kiều Tân Hạo còn đang ngủ say, chợt nghe tiếng điện thoại di động của mình không ngừng reo.

Ý thức của hắn vẫn đang mê man, theo bản năng mò một tay sang bắt lên, “A lô.”

“Này, Kiều Tân Hạo anh đang ở đâu ?” Là giọng Tô Vũ, cách điện thoại còn có thể nghe ra cơn tức đang không ngừng bốc lên của nàng.

“Gi đây ?” Trong lúc nửa tỉnh nửa ngủ, Kiều Tân Hạo chỉ cảm thấy cơ thể mình đau nhức toàn thân, hắn không được thoải mái nhíu mày, gần như không nghe rõ Tô Vũ đang nói cái gì.

“Anh còn không biết xấu hổ hỏi, em cảnh cáo anh, một tiếng sau lập tức xuất hiện trước mặt em ngay, bằng không dự án hợp tác giữa Tô gia với công ty anh lập tức ngưng.”

Kế tiếp trong điện thoại chỉ còn mỗi âm thanh tút tút tút.

Sau khi nghe thấy năm chữ “hợp tác lập tức ngưng” kia, ý thức của Kiều Tân Hạo tức tốc tỉnh táo ba phần, hắn vùng dậy từ trong cơn ngái ngủ, cảm giác đầu tiên nhận được chính là cả người đau nhức. Hắn hơi nhăn mày, vẫn không rõ rốt cuộc hiện tại chuyện gì đang xảy ra, hắn khẽ cử động, nơi phía sau liền truyền đến cơn đau đớn khiến mọi biểu tình của hắn đều cứng đờ tại chỗ.

Rốt cục hắn dường như đã nhớ lại chuyện xảy ra tối qua, vội vàng nhìn về chỗ bên cạnh, trên giường chỉ có mỗi mình mình, Dư Hạc gì đó ngay cả bóng dáng cũng chẳng thấy.

Hắn nhận ra được có chuyện không đúng, phía sau vô cùng đau đớn, hắn rất rõ ràng điều này có nghĩa là gì. Cả khuôn mặt hắn lập tức xanh mét, ánh mắt toát ra ngọn lửa phần nộ.

“Cái con mẹ nó chuyện này rốt cuộc là thế nào ?” Hắn hung hăng nện xuống giường, hôm qua rõ ràng đã sắp nuốt được con mồi vào bụng, thế mà đột nhiên bị lại bất tỉnh, mà quan trọng nhất, đó là hắn cư nhiên trở thành người bị người ta ăn.

Hắn siết chặt nắm đấm, làm cho người ta không thể nghi ngờ rằng nếu lúc này có ai xuất hiện trước mặt hắn, tuyệt đối sẽ bị hắn cho ăn một đấm vỡ mặt, mà có lẽ cũng không chỉ một đấm.

Chuyện đầu tiên trở lại trong lý trí hắn chính là gọi điện cho Lý Y Dương, khuôn mặt đen xì của hắn cứ như đang muốn giết người. Tuy không rõ lắm chi tiết đã xảy ra, nhưng hắn biết, trong tình huống đêm hôm qua tuyệt đối là có người cứu Dư Hạc, sau đó thì cho người bắt lại hắn.

Không thể không nói, vị bằng hữu Lý Y Dương này sắm vai rất đạt, ít nhất cho đến hiện tại, Kiều Tân Hạo một chút cũng không đặt hoài nghi lên người y. Bây giờ hắn chỉ cho rằng, là Giản Quân Khải đã nghĩ biện pháp cứu Dư Hạc, sau đó vì phần nộ mà trả thù mình, kêu một người bắt hắn để...

Nghĩ đến đây, sự căm tức điên cuồng trong lòng hắn đã gần như phun trào, “A lô !”

“A lô. Tân Hạo à ?” Giọng nói của Lý Y Dương còn mang theo sự ngái ngủ đặc sệt, giống như ý thức còn chưa thanh tỉnh.

“Anh ở đâu ?” Thanh âm Kiều Tân Hạo lạnh tanh, hắn đứng dậy, cảm thụ cơn đau nhức truyền đến từ cái nơi khiến người ta thẹn thùng đằng sau, toàn khuôn mặt đều méo mó.

“Ở nhà trọ của tôi a. Sao vậy ?” Lý Y Dương bất mãn cầu nhàu, “Cậu tối qua chơi đã rồi, vừa sáng sớm lại còn quấy rầy mộng đẹp của tôi nữa, thế nào, Dư Hạc thức chưa ?”

“Thức con mẹ anh !” Kiều Tân Hạo rốt cục cũng nhin hết nổi chửi tục một câu, “Hôm qua tôi căn bản chưa làm được gì hết !”

65. Chương 65

“Cái gì ?” Lý Y Dương mập mạp hỏi hắn.

“Tôi...” Kiều Tân Hạo háp hé miệng, cuối cùng vẫn nuốt những lời định nói trở về, đó cũng chẳng phải chuyện đáng khoe lung tung.

“Đêm qua tôi bị chuốc thuốc mê, cho đến lúc sáng tỉnh dậy đã không thấy Dư Hạc đâu...”

“Hả ?” Lý Y Dương giống như đột nhiên thanh tỉnh, không thể tin đề cao âm lượng, “Ý cậu là chuyện tôi qua không thành ?” Dừng một chút, y mới nói tiếp, “Lẽ nào Giản Quân Khải đã giải cứu Dư Hạc rồi ? Cậu không nhớ gì cả sao. Phòng cậu thuê là phòng vip mà, người bình thường làm gì vào được a !”

“Tôi mà nhớ rõ thì còn gọi cho anh làm gì !” Kiều Tân Hạo gầm lên.

“Cậu đừng kích động.” Lý Y Dương ngữ khí bình tĩnh an ủi hẳn, mang theo chút lo lắng, “Nếu quả thật Giản Quân Khải đã cứu Dư Hạc đi rồi, tôi nghĩ, có lẽ cậu nên tự chuẩn bị xem làm gì để nghênh đón sự trả thù của hắn.”

Kiều Tân Hạo tức điên giọng mạnh xuống bàn, Giản Quân Khải, hắn đã trả thù rồi ! Bây giờ phía sau vẫn còn đau, nghĩ đến đây, hắn liền có một xúc động hận không thể ngũ mã phanh thây Giản Quân Khải ra.

“Được rồi, tôi sẽ liên lạc lại với anh sau.” Kiều Tân Hạo thở hổn hển nói, cầm giận cúp điện thoại.

Hắn nhớ tới cú điện thoại vừa rồi của Tô Vũ trong lúc nửa tỉnh nửa ngủ kia, hơi cau mày.

Nửa tiếng sau, hắn gọi một chiếc taxi trước cổng khách sạn. Hôm qua vì để tránh một ít phiền toái, hắn đã không lái xe mình lại đây.

Dọc đường đi, trong lòng hắn lo âu bất an, cú điện thoại vừa rồi của Tô Vũ khiến cho hắn có một dự cảm không lành.

Quả nhiên, khi hắn tới nơi ở của Tô Vũ, lập tức nhìn thấy cô gái từng luôn cười rạng rỡ đuổi theo sau hắn đang hé ra khuôn mặt lạnh lẽo, đôi mắt xinh đẹp hồng hồng, không có tiêu cự nhìn mặt đất, cả người bốc lên một luồng không khí vừa phần nộ lại vừa đau thương.

“Tiểu Vũ.” Hắn nhíu nhíu mày, nhẹ giọng gọi nàng.

Tô Vũ ngẩng đầu lên nhìn hắn, ánh mắt trống rỗng, mặt không chút thay đổi. Kiều Tân Hạo ngây người, bỗng nhiên không biết nên nói gì.

Tô Vũ kinh ngạc nhìn hắn trong chốc lát, thò tay lấy xấp ảnh chụp đặt bên cạnh, trầm mặc đưa cho hắn.

Kiều Tân Hạo có chút không rõ, vừa rồi trong điện thoại biểu hiện của Tô Vũ luôn làm cho hắn thấy hơi khác thường, có phần mê man nhận lấy xấp ảnh, sau đó, hắn chấn động toàn thân, hai mắt mạnh trợn to.

Một lát sau, cả người hắn đông cứng như tảng đá, giống như đại não đã mất đi khả năng điều hành vận động của cơ thể, như một khúc gỗ đứng bất động tại chỗ, hai tròng mắt dần bắt đầu bốc hỏa nhìn lom lom những tấm ảnh trong tay.

“Có điều gì muốn giải thích với em không ?” Tô Vũ lạnh lùng nói.

“Tiểu Vũ...” Kiều Tân Hạo rốt cục cũng phục hồi tinh thần, hắn cố gắng áp chế lửa giận đang không ngừng bốc lên trong ngực, dưới tình huống hắn phải nhanh nghĩ biện pháp trấn an Tô Vũ trước đã, nếu không dự án tiếp theo của công ty hắn sẽ bị phá sản một nửa.

“Em hãy nghe anh nói...”

“Ừ, em đang nghe, anh nói đi.” Tô Vũ hít thật sâu một hơi, bình tĩnh nhìn hắn.

“Anh...” Kiều Tân Hạo há mồm nói một chữ, muốn nói gì đó nhưng lại không nói được. Hắn chỉ cảm thấy đầu óc mình lúc này là một mảnh hỗn loạn, phần nộ sợ hãi căm hận cùng lo lắng hỗn độn một chỗ, hoàn toàn nhiễu loạn tâm tình hắn. Hắn phải giải thích như thế nào đây...

Những tấm ảnh dâm ô đó đã hiển hiện không lầm lẫn khuôn mặt tràn ngập tình dục của hắn, nhưng lại không nhìn thấy mặt của người còn lại. Cặp đùi trắng bóng cầu chặt lấy đối phương, làn da lỏa lồ, thậm chí trên giường cũng thấm nhiều điểm trượt dịch, tất cả đều cho một kích thích mạnh vào lòng tự trọng của hắn, đó là một loại nhục nhã gần như trắng trợn, cảm giác nhục nhã cùng căm hận mãnh liệt thiêu đốt trong đầu hắn.

Tô Vũ vẫn lẳng lặng nhìn hắn, dường như còn đang đợi lời giải thích của hắn.

“Này chỉ là chuyện ngoài ý muốn. Anh bị chuốc thuốc, hoàn toàn không nhớ rõ chuyện đó.” Sau một lúc lâu, Kiều Tân Hạo rớt cục run rẩy mở miệng, các cơ mặt hắn khẽ run run, giống như đang rất cố gắng áp chế tâm tình của mình.

Môi Tô Vũ hơi run rẩy, lại như trước không hề hé miệng. Đôi mắt nàng lấp lánh ánh nước trong suốt, vẫn kiên định và cố chấp nhìn hắn, “Em tin tưởng anh.” Cuối cùng nàng nhẹ nhàng nâng khoe miệng, “Em tin tưởng anh yêu em.”

Nàng ngay từ lúc còn nhỏ đã yêu người con trai trước mắt, nhiều năm trôi qua cho dù biểu hiện của Kiều Tân Hạo đối với nàng có bao nhiêu không để ý, nàng cũng vẫn không buông tay. Thật vất vả, hắn rốt cục cũng đồng ý quen mình, Tô Vũ tình nguyện tin tưởng rằng hắn bị mình làm cảm động, hoặc là hắn rốt cục cũng hiểu được lòng mình, chứ không muốn đi tin tưởng, là việc hắn quen nàng ngay từ đầu chỉ là một âm mưu.

Kiều Tân Hạo trong lòng chấn động, sau đó có một tia mừng thầm. Hắn biết cô nàng này thích mình, nhưng không nghĩ nàng cứ nhiên dễ gạt như vậy.

“Tiểu Vũ.” Hắn đi tới trước ôm lấy nàng, mang theo sự ẩn nhẫn đau đớn, “Anh tất nhiên là yêu em. Anh không biết.... Anh không biết rốt cuộc là ai vì trả thù mình mà làm ra chuyện như vậy, anh tuyệt đối sẽ không tha cho hắn.”

“Yên tâm, em cũng sẽ giúp anh.” Tô Vũ nhẹ nhàng cười, tựa vào đầu vai Kiều Tân Hạo, ánh mắt khẽ lay động.

Dư Hạc có chút kinh hãi nhìn căn phòng đã trang hoàng đầu ra đầy, miệng của cậu vẫn luôn mang theo nụ cười tươi tắn, ngồi phịch xuống ghế salon, “Thật thoải mái.”

“Phù !” Quân Khải lau mồ hôi trên trán, đi tới ngồi xuống cạnh Dư Hạc nhẹ nhàng ôm cậu, “Cuối cùng cũng có thể ôm em ngủ rồi, hi hi.”

Dư Hạc cười nhìn anh, không nói gì.

“Thích nơi này chứ ?”

“Thích.” Dư Hạc hai mắt sáng ngời, “Chẳng qua, em vẫn thích căn phòng anh thuê hồi trung học hơn. Có thể... là vì nơi đó để lại rất nhiều kỉ niệm lần đầu tiên a !”

Quân Khải dùng sức xoa tóc cậu, “Đáng tiếc chỉ là thuê, di chủ nhà vẫn chưa muốn bán.” Nói đến chỗ này vẻ mặt anh liền đầy oán niệm, làm anh phải hao phí biết bao nhiêu thời gian a !

Dư Hạc nhin không được cười, “Em chỉ nói vậy thôi, anh làm gì nghiêm túc thế, chỗ này cũng rất tốt rồi, có một loại... hơi ấm gia đình.”

Quân Khải cũng cười, “Trong tủ lạnh không có nguyên liệu nấu ăn. Chúng ta ra ngoài ăn cơm nhé ?”

“Ừm, được.”

Quân Khải chuẩn bị dẫn cậu tới một nhà hàng Tây Âu vừa khai trương không lâu, ở nhà lần nào cũng chỉ ăn đồ ăn Trung Quốc, giờ cũng nên mang Tiểu Hạc ra ngoài ăn, anh vẫn nhớ rõ Dư Hạc kiếp trước dường như rất thích ăn cơm Tây, hình như vậy đi !

Có điều, anh không nghĩ tới chính là, anh cứ nhiên có thể gặp ba mình trong tình cảnh này. Quân Khải lạnh mắt chán ghét nhìn ba anh, nếu không phải mỗi lần đều là anh dẫn Dư Hạc ra ngoài thì anh đã sớm nghĩ là ai đã an bài rồi.

Dư Hạc dường như hơi ngại ngùng, cậu cắn cắn môi, vẫn thản nhiên nói câu “Xin chào bác trai.”

Ánh mắt Giản Hành Tri nhìn hai người họ giống như nhìn một đám rác rưởi, ông lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía họ.

Biểu tình Dư Hạc càng thêm xấu hổ, bọn họ gặp ở cửa, cũng không thể không nói gì mà trực tiếp lướt qua Giản phụ đi vào, như vậy không khỏi quá vô lễ.

Giản Quân Khải thật ra lại căn bản chẳng thèm để ý chuyện đó, anh lập tức khinh thường, một phen kéo tay Dư Hạc, thản nhiên nói: “Đừng động đến người này, chúng ta vào thôi !”

“Mày đây là ngữ khí gì ! Dám nói chuyện với trưởng bối như vậy sao ?” Giản Hành Tri vừa nghe thấy lời anh liền tức giận, ông quay phắt người lại, nổi trận lôi đình nhìn anh.

Quân Khải liếc mắt nhìn ông, nhẹ nhàng nở nụ cười lạnh, “Chúng ta chẳng phải đã cắt đứt quan hệ cha con rồi sao ?”

“Cho dù như vậy, mày cũng chớ quên, tao đã nuôi mày bao nhiêu năm nay, tiền bỏ vào trên người mày là bao nhiêu ? Tất cả những thứ đó đều là mày thiếu tao.” Giản Hành Tri từ lúc đoạn tuyệt quan hệ với Quân Khải liền chặn thẻ tín dụng và chi phiếu của Quân Khải, cứ tưởng không được bao lâu đứa con bất hiếu của mình sẽ trở về cầu xin, không ngờ tới...

Giản Quân Khải thấy vô cùng vô vị cười khê, “Vậy ông chuẩn bị ít giấy tờ lại đây đi, tôi sẽ chuyển số tiền nợ ông vào tài khoản ông.”

“Mày...”

“Ồ, đây không phải Quân Khải sao ? Không ngờ lại gặp cậu ở đây.” Lời tức giận bị cắt ngang, Ngô tổng từ phía sau đi tới. Ông mang trên mặt nụ cười ôn hòa, đầu tiên chìa tay bắt tay với Giản Quân Khải, sau đó mới xoay người nhìn thoáng qua Giản Hành Tri, hơi nghi hoặc hỏi, “Hai vị đều họ Giản, họ này cũng đâu phổ biến a ?”

Giản Hành Tri đương nhiên biết không thể tiếp tục đàm luận chuyện gia đình trước mặt người ngoài, đặc biệt là với đứa con khiến ông thấy sỉ nhục này, nhưng mà ông cũng từng mang Giản Quân Khải đến rất nhiều bữa yến tiệc kinh doanh, chuyện bọn họ là ba con phổng chừng chỉ cần tra sơ là biết rồi. Vì thế ông mỉm cười, lập lời nói cho qua, “Ha ha, Ngô tổng, bữa ăn hôm nay của chúng ta không phải là đền bù cho tiệc sinh nhật lần trước của ngài sao ? Chúng ta nên nhanh chóng vào thôi !”

Giản Hành Tri vừa nói, một bên vừa ẩn ẩn nghi hoặc, Giám đốc công ty Thượng Văn sao lại quen biết con trai mình. Hơn nữa, nhìn dáng vẻ của ông ấy, hình như là chưa biết quan hệ cha con của Giản Quân Khải với ông.

“Ha ha, vội làm gì.” Ông hơi cười cười, lại quay đầu nhìn Quân Khải, “Hợp tác giữa tôi với quý công ty nếu như đã xác định, vậy hôm nào tôi phải người qua ký hợp đồng với các cậu nhé !”

Quân Khải ái ngại cười, “Kỳ thật tôi chỉ là một ông chủ chuyên phủ tay thôi, về chi tiết cụ thể của hợp đồng tôi thật sự không rõ lắm. Bất quá tôi nghĩ với năng lực của Hạ Hàm, cậu ta hẳn đã sớm chuẩn bị tốt hợp đồng với công ty Thượng Văn rồi. Dù sao thì, đây đối với công ty chúng tôi mà nói chính là một đại sự phải coi trọng mà !”

Theo lời anh nói ra, biểu tình Giản Hành Tri càng lúc càng trở nên kinh ngạc, ông nghe được những lời Giản Quân Khải đang nói, nhưng lại không rõ anh đang nói cái gì. Công ty ? Hợp tác ? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra ?

Ngô Khiêm Danh ha ha phá lên cười, “Tôi lại rất hâm mộ cậu, tuổi còn trẻ đã thành công trên sự nghiệp, đã vậy lại không cần hao phí tâm tư quá nhiều. Tôi này, đáp ứng bà xã dẫn bà ấy đi du lịch Maldives đã lâu rồi nhưng luôn không có thời gian, bà ấy vì thế mà giận tôi thật rồi.”

66. Chương 66

Giản Quân Khải nghe Ngô Khiêm Danh nói thế, lễ phép cười, “Đó đều là nhờ năng lực của Hạ Hàm quá cao, chứ tôi không hề làm gì cả !”

Ngô Khiêm Danh cũng cười, ông chuyển mắt nhìn sang Dư Hạc, hơi nghi hoặc hỏi, “Phải rồi, vị này là ?”

“Em ấy là Dư Hạc.” Giản Quân Khải hết sức ôn nhu nhìn Dư Hạc, “Chính là... người tôi yêu.”

Dư Hạc chấn động toàn thân, không thể tin xoay người nhìn anh.

Ngô Khiêm Danh cũng lộ ra biểu tình vô cùng kinh ngạc, bất quá chỉ là trong chớp lát, ông nhẹ cười, “Hóa ra là vậy, nhưng cái tên Dư Hạc này sao tôi cứ thấy hơi quen tai, hình như đã nghe qua ở đâu đó...”

Ông nhú mày, như là đang tự hỏi rốt cuộc đã nghe cái tên này ở đâu.

Thần sắc Giản Hành Tri đã muốn đỏ bừng, ông cắn răng nhìn lom lom đứa con, ông thật không ngờ Giản Quân Khải cư nhiên dám trước mặt một người như Ngô Khiêm Danh thừa nhận mối quan hệ ghê tởm của bọn họ, thật đúng là không sợ bị chê cười.

“Ngô tổng, thời gian không còn sớm, chúng ta nên vào đi !” Giản Hành Tri mỉm cười nhắc nhở ông, ẩn chứa một tia mắt kiên nhẫn.

Ngô Khiêm Danh xoay người lại, hơi ái ngại cười, “Thật xin lỗi, có vẻ như tôi đã làm chậm trễ quá lâu.” Nói xong ông hướng về hai người Quân Khải gật đầu, “Chúng ta có cơ hội sẽ tán gẫu sau, tôi vào trước.”

Dư Hạc im lặng nhìn bóng lưng Giản Hành Tri cùng Ngô Khiêm Danh đi vào sau cánh cửa, hơi nhú nhú mày, “Cứ như vậy thẳng thắn công khai quan hệ chúng ta thật sự có được không ?”

Quân Khải nở nụ cười, kiêu ngạo câu cổ câu, “Có gì không tốt, bốn đại gia đây tự sáng nghiệp kiếm tiền cũng chỉ là để mọi người không dám nói này nói kia trước mặt chúng ta thôi mà. Bọn họ khó chịu thì thế nào, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nhìn, ai thêm quan tâm ý kiến của bọn họ à. Đương nhiên, anh vẫn cảm thấy biểu hiện của Ngô tổng đối với chuyện chúng ta hình như rất bình thường.”

Dư Hạc ngước đầu, khẽ cười nhìn anh.

“Đi thôi, đi ăn cơm.”

...

Giản Hành Tri cầm ly rượu mỉm cười, “Tôi mời Ngô tổng một ly.”

Ngô Khiêm Danh nâng ly rượu lên nhấp một ngụm nhỏ.

“Đúng rồi, tên nhóc vừa nãy...” Ông thử hỏi.

“Giản Quân Khải ?”

“Đúng vậy, chính là nó. Ngô tổng sao lại biết nó ?”

Ngô Khiêm Danh vui vẻ cười, “Cậu ấy à, ông có biết một công ty vừa sáng lập không bao lâu bên Mỹ nhưng lại nhanh chóng giành được lợi nhuận, sau đó lớn mạnh thành một trong những công ty đầu tư mạo hiểm hàng đầu không ?”

Giản Hành Tri có chút nghi vấn, ông quả thật có nghe qua, nhưng thế thì liên can gì đến Giản Quân Khải.

“Có vẻ là chính cậu ấy với Hạ Hàm, hai đứa nhóc mọc chưa đủ lông, cùng nhau sáng lập.” Ông cúi đầu cười khẽ hai tiếng, “Tuổi trẻ nên hết sức khinh cuồng, lá gan không nhỏ, liên tiếp mấy dự án đầu tư không được người khác để mắt tới đều kiếm ra lợi nhuận thật lớn cho bọn họ. Tất nhiên, không biết là bọn chúng thật sự gan góc hay chẳng qua chỉ là ăn may. Gần đây bọn chúng hình như mới mua đứt tầng trệt của tòa phức hợp mới nhằm chuẩn bị xây công ty bách hóa, ha ha, ánh mắt không tồi.”

Thấy ý tán thưởng trong lời Ngô Khiêm Danh ngày càng cao, ánh mắt Giản Hành Tri cũng càng lúc càng kinh ngạc. Thâm tâm ông gợn sóng mãnh liệt, không ai biết tâm tình giờ phút này của ông đang phức tạp và khiếp sợ đến mức nào. Loại cảm giác này giống như, một đứa nhóc từ trước tới nay luôn dựa vào mình mới có thể sống, một đứa nhóc mình không quá quan tâm cho đến lúc chán ghét đuổi nó ra khỏi nhà, lại đột nhiên có một ngày xuất hiện trước mặt mình rồi nói cho mình biết, thật ra nó đã sớm trở thành một nhân vật khiến mình phải ghen ghét trần trối nhìn từ trước khi mình biết, mà ánh nhìn của mình đối với nó như thế nào, nó căn bản chưa từng để ý.

Ông cắn chặt răng, đè ép tình tự mãnh liệt dao động trong ngực xuống.

Giản Quân Khải vừa dẫn Dư Hạc đi ăn cơm chiều xong, về đến nhà liền nhận được cuộc gọi từ Hạ Hàm, ngữ khí hẳn nghe như mang theo chút lo âu, bất quá cũng không tới mức rối ren.

“Này, cậu lại chọc vào Kiều Tân Hạo nữa sao, nếu không sao hẳn lại bỗng nhiên nhằm vào hạng mục công ty bách hóa của chúng ta. Nhỏ bạn gái hẳn hình như là con gái phó chủ tịch thành phố, ha ha, vụ này hơi rắc rối rồi đấy. Tôi thấy, chúng ta chắc nên thu dọn hành lý chạy về Mĩ là vừa !”

Ánh mắt Quân Khải chợt lóe, mặt cau mày có. Anh biết Kiều Tân Hạo sớm muộn gì cũng sẽ ra chiêu, có điều anh thật không ngờ lại sớm như vậy. Công ty của bọn họ vốn ở bên Mĩ, lực lượng chủ yếu nằm ở Mĩ, mặc dù gần đây có mở chi nhánh trong nước, nhưng không phải hai ba ngày là có thể thu dọn đi.

Đúng là phiền toái !

“Hừ, các thủ tục chính phủ yêu cầu chẳng phải chúng ta đều đã làm theo trình tự rồi sao ? Các loại công văn, đăng kí, giấy phép không phải đã sớm hoàn thành sao ? Phó chủ tịch thành phố thì thế nào, bộ thật sự muốn dựa vào một nữ nhân liền đánh bại tôi được à ?”

Hạ Hàm đầu kia điện thoại lập tức khinh thường, chân hẳn gác thẳng lên bàn trà, một bên nói chuyện điện thoại với Quân Khải một bên phân tâm coi phim.

“Nhưng muốn gây phiền phức cho ta thì luôn có thể. Bọn họ tùy tiện là có thể kéo dài thời hạn công trình của chúng ta, ai nha phiền chết. Còn nữa, cậu cho là hẳn chỉ có mỗi cha vợ làm Phó chủ tịch thành phố thôi sao. Cũng giống như cậu nói, cho dù ba Tô Vũ có là Phó chủ tịch, thì ở một thành phố như này làm chức vụ đó, bên dưới sẽ luôn không thiếu gì những người theo dõi ổng như hổ rình mồi, bọn họ chắc chắn sẽ không dám trắng trợn làm gì chúng ta. Chỉ có điều Tô Vũ còn có một người chú làm trong lĩnh vực dầu tư*, tuy rằng mối thân thích đó hơi bị xa. Thế nhưng ngày thường luôn nịnh bợ Tô gia a ! Ai nha, hai mặt giáp công, thật sự là phiền chết đi đó.” Miệng hẳn thì nói vậy, nhưng trên mặt một chút ý tứ thấy phiền cũng không có, hai con mắt tập trung nhìn màn hình TV. (nguyên văn là “ ”, QT là “theo thương”, ta cũng không hiểu chính xác)

“Biết rồi.” Quân Khải mím môi, “Trước hết để tôi nghĩ biện pháp đã, chúng ta nói chuyện sau.”

“Ồ này !” Hạ Hàm sững sốt, cúp mất rồi, hẳn còn tính hỏi có cần hẳn tìm Hà Minh Vũ giúp đỡ không, nghe nói tiểu tử kia có thân thích làm ở Cục Công Thương. Quên đi, nếu Quân Khải nói sẽ nghĩ biện pháp, vậy hẳn trước mắt cứ thông thả.

Dư Hạc nhìn sắc mặt có phần khó coi của Quân Khải, hơi lo lắng hỏi, “Sao vậy ?”

“Kiều Tân Hạo có lẽ do lần trước bị em cự tuyệt nên thẹn quá hóa giận, liên hợp với bạn gái gây phiền phức cho bọn anh.” Nói xong anh chắc chắn vài tiếng, “Em nói xem, cô nàng Tô Vũ kia có biết hẳn thực ra thích nam nhân không.”

Quân Khải đến giờ vẫn nghĩ rằng lần trước Dư Hạc chỉ là dứt khoát không nể tình cự tuyệt Kiều Tân Hạo mà thôi.

Dư Hạc hơi hơi cau mày, cậu có thể hiểu được... Kiều Tân Hạo vì sao đột nhiên xuất chiêu như thế, đôi mắt cậu chợt lóe, khóe miệng nhếch lên tạo một đường cong lạnh lùng. “Ai biết nàng biết hay không.”

Có điều, theo lý mà nói, Tô Vũ hẳn đã sớm nhận được video cùng những tấm ảnh cậu gửi qua rồi chứ ?

Tại sao, vẫn như cũ ở bên hẳn, thậm chí còn vì hẳn mà đổi phó người khác !

“Không sao, anh có thể lo liệu, em đừng lo lắng.” Nhìn bộ dáng ngây người của Dư Hạc, Quân Khải còn tưởng cậu đang vì mình lo lắng, vì thế cười khẽ sờ sờ đầu cậu, “Hiện giờ cái này chắc chỉ là chút kẻ nhỏ thôi, chiêu lớn nhất của hẳn vẫn chưa phóng ra đâu ! Bất quá cũng không có cơ hội để phóng. Chúng ta cũng nên... phản kích thôi ! Đúng rồi, Tiểu Hạc, anh cần em hỗ trợ.”

Trong ánh mắt anh tràn đầy ý cười, mang theo sự tự tin ngang tàng.

Buổi tối, gió đêm cuối mùa thu có chút se lạnh. Dư Hạc tựa vào lan can ban công nhìn về phía phòng tắm, cậu cảm di động như đang nói gì đó, trên mặt mang theo biểu tình tựa tiểu phi tiểu.

“Đổ hết mọi chuyện lên đầu Quân Khải, anh cũng khôn khéo quá nhỉ.”

Giọng nói Lý Y Dương từ bên kia điện thoại truyền tới, ngữ khí bình tĩnh thản nhiên, “Thật có lỗi, tôi cũng không nói thêm gì, hết thấy đều là cậu ta tự biên tự diễn. Nghe nói cậu ta bắt đầu kiếm người kia nhà cậu gây phiền toái.”

Dư Hạc hừ lạnh một tiếng, lười nói chuyện.

“Yên tâm, tôi sẽ nhanh chóng lo liệu bên phía Tô gia giúp cậu, trước mắt ủy khuất vị kia nhà cậu gánh tội danh giùm tôi.”

“Vậy thì tốt.” Dư Hạc không muốn nhiều lời với y, lạnh lùng cúp điện thoại.

Quân Khải từ phòng tắm bước ra, anh để trần thân trên, cơ ngực với cơ bụng mơ hồ được bọt nước tôn thêm vẻ gợi cảm. Mặt Dư Hạc nhất thời đỏ lên, cậu mím môi, bỗng dưng thấy cả người nóng dần.

Giản Quân Khải một bên lau mái tóc còn ướt đầm của mình, một bên cười đi đến cạnh Dư Hạc ôm vai cậu, “Nhìn anh làm gì ? Có phải thấy anh rất đẹp trai ?”

“Ừm.” Khẳng định gật đầu.

Ý cười của Quân Khải càng sâu, “Lại không thèm khoác áo ra ban công, không sợ lạnh à !”

Dư Hạc không nói gì, chớp mi nhìn thoáng qua thân trên để trần của anh.

Quân Khải: “...” =)))

Anh cúi đầu ngửi hương tóc Dư Hạc, “Chúng ta đã bao lâu chưa làm rồi ?”

Dư Hạc run lên, mặt lập tức đỏ tới mang tai, cậu run giọng nói: “Không nhớ rõ, hơn một tháng đi.”

“Vậy hôm nay thế nào ?” Quân Khải ở bên tai Dư Hạc nhẹ giọng cười, anh nhẹ dùng sức đẩy một chút, Dư Hạc trực tiếp ngã về sau lan can.

Anh rất thích bộ dáng này của Dư Hạc, ngượng ngùng đáng yêu.

“Không tốt lắm. Bất quá cũng có thể.” Mặt Dư Hạc đỏ rực, tư thế này làm cậu thấy có chút không thoải mái, bất quá... ai quan tâm a ! Nơi này là ban công có thể sẽ bị người ta nhìn thấy hay không, chắc là có đi, bất quá... ai bận tâm tới họ a !

Quân Khải một tay cởi áo thun trên người Dư Hạc, cúi người hôn lên, động tác của anh đột nhiên trở nên nhiệt liệt mà mạnh bạo, một bên vuốt ve ngực Dư Hạc, một bên hôn đến mức cậu sắp hụt khí.

Dư Hạc một tay ôm chặt cổ Quân Khải, tay kia thì đặt ở thắt lưng anh. Giữa lúc bị hôn đến hết biết trời đất là gì, cậu cư nhiên còn tâm tư mà cảm thán đôi lời, cơ bụng Quân Khải xúc cảm thật tốt.

“A !” Ngực truyền đến một trận đau đớn.

Quân Khải ngẩng đầu nén giận nhìn cậu, “Không chuyên tâm.”

Dư Hạc nhất thời nở nụ cười, cậu rướn người tới, thăm dò chủ động hôn lên.

Thế là lại một phen ***. (.... (_ |||)

.

Giản Quân Khải làm rất thỏa mãn, rất rất thỏa mãn. Dư Hạc tuy rằng luôn tỏ ra ngượng ngùng, nhưng trong lúc làm vẫn ngoài ý muốn rất phối hợp, bất luận là anh dùng phương thức ôn nhu hay mãnh liệt, cậu luôn sẽ cắn môi dùng đôi mắt ngấn nước nhìn anh, nhìn đến mức trái tim anh ngứa ngáy.

Song... Ngày hôm sau tỉnh lại anh phi thường khó chịu, bởi vì, anh bị cắn, chính là cái loại cảm mạo gây choáng váng đầu óc, cả người đau nhức.

Dư Hạc một bên lấy thuốc với nước cho anh, một bên cười không ngừng, “Ha ha, ai bảo đêm qua anh không mặc quần áo làm chuyện đó ngay tại ban công, cũng không sợ bị người ta thấy.”

Quân Khải oán niệm tràn đầy liếc cậu một cái, “Nếu có nguy cơ sẽ bị người khác thấy, em nghĩ anh sẽ làm ngoài đó sao ? Anh cũng không muốn thân thể Tiểu Hạc nhà anh bị người ta thấy rõ từng nét.”

Lúc anh nói chuyện mang theo giọng mũi đặc sệt, vì thế ngoài ý muốn tản ra chút vị làm nũng.

Dư Hạc cười đến vui vẻ.

Quân Khải nhin không được mấp máy môi vài cái, anh cúi đầu, sau khi làm tình người cần được chăm sóc bình thường không phải đều là tiểu thụ sao ? Tôi không cam tâm, thật bẽ mặt.

Dư Hạc đi đến cạnh giường ngồi xuống, cười sờ sờ anh, “Ngoan, hôm nay đừng đi học, em giúp anh xin phép.”

“Này !” Quân Khải trừng cậu.

“Ha ha ha.”

Trong hơn một tháng nay, từ sau khi Giản Quân Khải, Dư Hạc và Hạ Hàm bắt đầu hợp tác, tình cảnh xấu của bọn họ trực tiếp được lật ngược. Tuy vẫn không tính là chiếm thượng phong, nhưng cũng làm cho Kiều thị ứng phó không ít gian khổ, hầu như là không có sức thực hiện động tác kế tiếp. Rất nhiều người rất cục cựa cũng đã ý thức được, là Kiều thị với công ty Khải Thụy trong lúc này có vẻ như đã đến hồi người chết ta sống.

Đầu tiên Khải Thụy phi thường hào khí tạm ngưng thủ tục xây dựng công ty bách hóa, sau đó, bọn họ tất nhiên sẽ chen chân vào việc kinh doanh của Kiều thị, mặc dù công ty Khải Thụy không phải thuộc lĩnh vực công thương nghiệp, nhưng không thể chống cự nổi trước sự nhiều tiền của bên kia a ! Định thủ của Kiều thị không chỉ có mỗi họ, đến cuối cùng, dưới sự trợ giúp của bọn họ, đối thủ trước kia của Kiều thị là công ty Thiệu Phong đã thành công đảo ngược tình thế, đoạt đi mấy cuộc kinh doanh cực kỳ trọng yếu. Rồi sau nữa, bất kể là bên ngoài hay là ngầm ngầm bên trong, Giản Quân Khải với Kiều Tân Hạo đều rất ăn ý tìm cách ngăn cản đối phương, thắng thua năm mươi năm mươi. Chỉ là, rất nhanh sau đó Dư Hạc liền gia nhập chiến cuộc, ha ha, cậu bây giờ đã sớm không còn là Dư Hạc trước kia. Dư Hạc ở thị trường chứng khoán cũng đã được xem là một bàn tay vàng khá nổi danh, cộng thêm việc Quân Khải lan truyền lời đồn rằng tài chính công ty Kiều thị đang biến ảo sắp phải phá sản, cổ phần công ty của Kiều thị liền bắt đầu kịch liệt dao động. Dư Hạc thừa dịp cổ phần công ty Kiều thị điên cuồng rút liền mua ngay một hơi 11,7% cổ phần, sau đó rất lý trí thu tay lại, ngồi đợi trò hay.

Cuối cùng, sau thời điểm Tô gia đột nhiên phản bội, trận giằng co này rốt cục cũng nổi lên hồi kèn ngưng chiến. Tô gia dường như chỉ trong một đêm thay đổi thái độ đối với Kiều thị, mọi sự góp sức trước đây đều toàn bộ thu hồi, quay đầu gia nhập phe Giản Quân Khải, bắt đầu dồn Kiều thị vào chỗ chết.

Quân Khải vẻ mặt mờ mịt nghe lời tường thuật của Hạ Hàm trong điện thoại, có chút không kịp phản ứng. Loại cảm giác này giống như là —— ta đã chuẩn bị từ lâu để chờ dịp xuất ra một chiêu lớn, kết quả người đã đại chiến ba trăm hiệp với ta đột nhiên bị đồng minh một đao chém chết, ha ha, ta còn chưa biết chuyện gì thì mọi sự đã xong.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra ?” Anh cau mày hỏi Hạ Hàm.

“Nghe nói Tô gia biết Kiều Tân Hạo chỉ vì lợi dụng Tô Vũ mới quen nàng. Tình huống cụ thể đại khái là như thế, tôi cũng không rõ lắm đâu ! Bất quá sự tình cuối cùng cũng chấm dứt được một phần, tôi sắp mệt chết rồi.” Trong giọng Hạ Hàm loáng thoáng mang theo một tia mỏi mệt.

“Thật xin lỗi, lần này đã liên lụy đến cậu, và còn, cảm ơn.” Quân Khải nói những lời này đặc biệt chân thành, đích thật, chuyện này trên cơ bản đều là vì việc tư của anh, nhưng lại làm cho Hạ Hàm vì anh phí sức lao động.

“Ha ha. Mời tôi ăn cơm đi.”

“Tốt.” Quân Khải nở nụ cười.

Đúng lúc này, Giản Quân Khải đột nhiên nghe được bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của xa lạ của một người con trai, trong giọng nói tràn đầy sự ôn nhu. “Làm cơm xong rồi, chẳng phải đã than đói bụng nửa ngày rồi sao ? Lại đây ăn đi !”

“Ồi chà ?” Hai mắt Quân Khải lập tức lóe sáng, “Nè, cậu đang ở với ai đó ? Lẽ nào là bạn trai ? Tôi cứ nhiên không hề biết nha.”

Hạ Hàm không nói gì hừ hai tiếng, “Bạn trai mới lạ, chỉ là bạn bè bình thường thôi !”

“Hóa ra cậu cũng có bạn hả ?” Quân Khải trêu ghẹo.

“Ý cậu là gì, bạn bè tôi nhiều lắm nhé !” Hạ Hàm phi thường nghiêm túc phản bác.

Quân Khải lúc này mới nhớ tới, quả thật, Hạ Hàm có vẻ có rất nhiều bạn, chỉ là dường như anh chưa từng biết đến, Hạ Hàm chưa từng chủ động đề cập trước mặt anh. Nghĩ đến đây anh chợt có một chút áy náy, chính mình làm Hạ Hàm phải mệt chết mệt sống, nhưng hình như lại chưa từng quan tâm hỏi han hẳn.

“Được rồi được rồi. Tôi đói sắp chết, ăn cơm đây. Chúng ta tiếp tục tán gẫu sau a !” Thái độ Hạ Hàm có chút vội vàng, tắt di động liền vọt tới trước bàn cơm, hai mắt sáng rỡ.

Hà Minh Vũ không nói gì có chút muốn cười, bộ dạng này của Hạ Hàm thật giống như một con mèo nhỏ tham ăn.

“Chuyện của cậu đã xong xuôi ?” Y một bên so đĩa một bên hỏi hẳn.

“Ừ, xong rồi. Cám ơn cậu đã hỗ trợ, hôm nào tớ mời cậu ăn cơm.” Hạ Hàm cầm lấy đôi đĩa liền không ngừng gấp vào miệng.

Hà Minh Vũ cười, “Khỏi cần, chỉ là giúp cậu gieo một ít tin đồn mà thôi, chẳng phải đại sự gì.”

“Ồ, tớ muốn mời cậu ăn cơm cũng không được hả, có biết để tìm một lý do mời người khác tốn biết bao nhiêu tâm tư không ?” Hạ Hàm nén giận nhìn y.

Hà Minh Vũ lập tức bắt đắc dĩ gật đầu, “Đã biết.”

“Hà hà.” Biểu tình Hạ Hàm phi thường trong sáng, “Từ giờ trở đi, tôi nhất định phải yêu cầu thăng chức tăng lương mới được !”

Hà Minh Vũ cười cười, “Sao rồi ? Cậu dẫn không lại người khác liền quyết định làm đàn em người ta ?”

Hạ Hàm lập tức trừng mắt liếc y, “Cái gì là đàn em, chúng tớ là bằng hữu cộng tác, bằng hữu cộng tác đó cậu hiểu không ?”

“Ừm, vậy ——” Hà Minh Vũ kéo dài âm cuối, “Từ hồi hai năm trước, người luôn lải nhải bên tai tớ gì mà Giản Quân Khải chẳng động tay động chân gì mỗi ngày chỉ biết nô dịch cấp dưới là ai ta ?”

“Này ! Cậu làm ơn ngậm miệng để yên được không.” Loại cảm giác bị người ta nắm trong tay lịch sử tầm tới thiệt tình rất không tốt. “Còn có, tớ không phải là từ bỏ cậu dẫn cậu ta được chưa ? Chẳng qua là nghĩ không ra biện pháp thôi !” Hắn nặng nề thở dài, “Ai, quan hệ của người ta bền còn hơn cả vàng nữa ! Tớ chỉ có thể chúc phúc.”

“Ha ha, giọng điệu có vẻ tâm chút nào đâu.” Hà Minh Vũ cười không ngừng.

“Ăn cơm cậu nấu đã.” Hạ Hàm lập tức liếc y một cái, không thèm để ý nữa.

Vì thế Hà Minh Vũ cũng thôi chọc hẳn, “Tết Tây cậu phải về Mĩ sao ?”

“Ừ.” Hạ Hàm gật đầu, “Có gì không ?”

“Vừa hay có chút việc phải đi Mĩ, tớ qua bên ăn ngủ cậu bao đấy !” Ngữ khí y nói chuyện không một chút khách khí.

Hạ Hàm tự tin vỗ vỗ ngực, “Cứ đến, không thành vấn đề.” Trên mặt hẳn phiếm một tia vui mừng, dù sao có người bồi hẳn cùng trở về vẫn tốt hơn một mình hẳn cô đơn. “Cậu có chuyện gì phải sang Mĩ vậy ?”

Hà Minh Vũ cười nhìn hẳn, “Không nói cho cậu.”

67. Chương 67

Kiều Tân Hạo nổi gân xanh, hấn quơ lấy những thứ trên bàn, “rầm xoảng” một trận loạn xạ quét đổ hết, “Khốn nạn, khốn nạn, tôi sẽ không bỏ qua cho các người, tuyệt đối sẽ không tha cho các người.”

Thư kí đứng trước bàn lạnh run, Kiều Tổng giám đốc trước mặt hai mắt đỏ rực, thần tình dữ dằn ngoan độc, dường như đã hoàn toàn mất lý trí. Y bình ổn hô hấp, một lúc sau mới rút cục run rẩy phát ra tiếng, “Tổng... Tổng giám đốc, các vị thành viên hội đồng quản trị được mời dự họp chiều nay... tất cả đều đang chờ ngài ở phòng họp ạ !”

Kiều Tân Hạo thở hổn hển, xoay đầu lại hung hăng trừng mắt liếc y, “Đám người đó tới làm gì, cả ngày nhàn rỗi không có gì làm sao ?”

Thư kí há miệng, nhưng không nói gì nữa.

Kiều Tân Hạo đã bộc phát này giờ cuối cùng cũng yên tĩnh lại, hấn cũng biết hội nghị này hấn không thể không đi, hiện giờ bởi vì hấn vì việc tư mà biến công ty thành cái dạng này, phỏng chừng mấy người đó đã không nhận được hấn nữa !

Hấn lấy lại phản ứng, vội vàng gọi điện thoại cho Tô Vũ. Bất luận như thế nào, Tô gia vì sao đột nhiên phản bội mới là vấn đề hấn muốn biết trước nhất. Tay hấn hơi phát run. Kỳ thật... Có một loại khả năng vẫn luôn bồi hồi trong óc hấn, chỉ là hấn theo bản năng không dám tin tưởng.

Di động reo nửa ngày nhưng không ai bắt. Kiều Tân Hạo cau mày, không cam lòng gọi hết lần này tới lần khác. Rút cục, sau một đoạn âm thanh chờ rất dài, giọng nói lạnh băng của Tô Vũ cũng truyền tới, “Có việc gì ?”

“Tiểu Vũ.” Giọng hấn có chút cấp bách, “Rốt cuộc làm sao vậy, chẳng phải em nói sẽ giúp anh sao ? Tại sao lại thành linh...”

“Giúp anh ?” Tô Vũ nén khóc cười lạnh một tiếng, “Anh ngay từ đầu quen em có phải là vì muốn em giúp anh hay không ?”

“Tiểu Vũ, sao có thể chứ, anh là thật lòng...”

“Thật lòng yêu em ? Đều là chó má.” Nàng hiềm thấy chữ tục một tiếng, mang theo sự tức giận không giấu được, “Làm một thằng gay đi lừa gạt tình cảm của con gái vui lắm ư ? Em có lẽ là do quá ngốc, ngốc đến mức để anh tùy ý lợi dụng. Trước kia ba em muốn em chia tay anh em còn náo một trận với ông ấy, em nói mình thích anh, rất thích anh. Thế nhưng hiện tại thì sao ! Ha ha...” Giọng nàng nghẹn ngào, “Thật sự là châm biếm.”

“Tiểu Vũ, rốt cuộc là chuyện gì ? Em đừng như vậy nữa, đầy đủ là hiểu lầm, anh có thể giải thích.” Kiều Tân Hạo mấp máy môi, nếu là bình thường, thái độ này của Tô Vũ nhất định sẽ khiến hấn sinh lòng chán ghét, nhưng hiện giờ, trong lòng hấn chỉ còn lại kinh hoảng. Giờ phía mà hấn có thể mượn sức, có thể dựa vào chỉ còn lại Tô gia mà thôi.

Ngữ khí Tô Vũ đã bình thản lạnh lùng trở lại, nàng hừ khê một tiếng, bỗng nhiên ôn nở nụ cười, “Em mở một đoạn ghi âm cho anh nghe nhé ?”

“Ghi âm gì ?” Kiều Tân Hạo tự nhiên có một dự cảm không lành.

Tô Vũ không trả lời hấn, một tràng thanh âm quen thuộc từ bên kia truyền tới.

“Ha hả, anh biết không, tôi căn bản làm gì thích nhỏ Tô Vũ kia, cũng không phải, tôi bây giờ không có hứng thú với nữ nhân. Bất quá... Lại nói tiếp, nhỏ cũng ngu lắm, tôi nói gì cũng nghe hết, cả ngày giống như chó săn vội vàng làm việc giúp tôi. Ba nhỏ địa vị không thấp, đối với việc làm ăn của tôi cũng hết lòng giúp đỡ. Hơn nữa nhỏ cũng đẹp, thỉnh thoảng sờ sờ, ăn ăn chút cũng đủ rồi, làm một sủng vật để vui đùa cũng không tệ.”

Trái tim Kiều Tân Hạo chùng xuống, từng tắc từng tắc lạnh đến hóa đá.

Ánh mắt hấn dại ra nhìn về trước, mãi cho đến lúc Tô Vũ cúp điện thoại cũng không hay.

Nửa phút sau, hần hung hãn quăng điện thoại xuống mặt đất, trừng mắt lóe ra tia hung ác, nghiêng răng nghiêng lợi nói ra ba chữ, “Lý... Y... Dương...”

Những lời kia chính là hần nói trong một lần tán gẫu với Lý Y Dương, bây giờ lại nghe được một lần nữa thông qua Tô Vũ.

Trong lòng hần hận đến ngứa ngáy không yên, tay siết chặt.

“Tổng giám đốc.” Thư kí lại run rẩy đi đến gõ cửa, khuôn mặt như trái khổ qua, “Mấy người hội đồng quản trị hiện đang...”

“Biết rồi, tôi biết rồi được chưa ? Tôi đi ngay đây.” Hần rống giận một tràng, lướt qua thư kí ra ngoài. Vừa vào phòng họp, hần liền thấy người anh trai đã từ chức rời khỏi công ty đang an an ổn ổn ngồi trên vị trí vốn phải là của hần, còn mang theo vài phần ý cười.

“Sao anh lại ở đây ?” Hần lạnh mặt hỏi.

“Ai chà, tổng giám đốc rất cực đã tới, làm cho đám người kia chờ thật lâu a !” Vương Đồng ngồi bên cạnh cười hai tiếng, “Bất quá bây giờ tổng giám đốc có tới hay không cũng không sao cả, chuyện giữa chúng ta đã hết rồi. Từ hôm nay trở đi, Kiều thị sẽ do Kiều Tân Vũ đảm nhiệm Chủ tịch kiêm Tổng giám đốc. Cho nên, Tân Vũ tất nhiên là ngồi chỗ này.”

“Ông nói cái gì ?” Giọng Kiều Tân Hạo nâng cao, hần quay phắt đầu, không thể tin nhìn Kiều Tân Vũ.

Kiều Tân Vũ nhún vai, “Không có cách nào a, đây là quyết định lâm thời của đại hội cổ đông.”

“Không thể có chuyện đó, đại hội cổ đông tại sao không có tôi tham gia ?” Kiều Tân Hạo lắc lắc đầu.

“Em bận bịu lu bu đủ thứ chuyện gì đâu, làm sao còn thời gian tham gia mấy vụ này. Yên tâm, lúc ấy cổ phần đồng ý với quyết sách đã vượt quá nửa, em có đi hay không cũng không ảnh hưởng gì cả.”

Nói xong y đứng dậy, đi đến trước mặt Kiều Tân Hạo, “Em trai thân mến, có đôi khi, đừng nên quá tin tưởng vào chính mình, đừng cuồng vọng. Còn nữa, chỉ vì việc tư của bản thân mà kéo toàn bộ Kiều thị xuống nước, em không có tư cách ấy. Giờ thì, mời em quay về thu thập các thứ trong văn phòng mình đi, chờ cái ghé lại...”

Kiều Tân Vũ còn chưa nói xong, Kiều Tân Hạo liền đâm một cú vào mặt y, hần giống như phát điên dè y xuống, “Tôi không có tư cách đó, vậy anh thì có sao, anh có sao ? Hả !”

“Bảo vệ, nhanh gọi bảo vệ.” Ban giám đốc một đám kinh hoảng, mọi người vội vàng xông lên kéo Kiều Tân Hạo ra, Kiều Tân Hạo đỏ mắt hai con mắt, vẫn đang không ngừng vùng vẫy muốn thoát khỏi ràng buộc.

Kiều Tân Vũ ngồi dậy từ mặt đất, y lạnh lùng cười, xoa xoa vết máu bên môi, “Kêu bảo vệ dọn đồ đồ của nó trực tiếp vứt ra đi ! Không biết điều.”

Người em trai này từ nhỏ đã phản nghịch không bao giờ khiến y bớt lo, nhưng mà nó chưa từng phản nộ như bây giờ. Kiều Tân Hạo bây giờ đã gần như mất đi lý trí, chỉ bởi vì mỗi mình nó mà Kiều thị bị tổn thất trầm trọng, thế nhưng nó một tia áy náy cũng không có. Nó chỉ biết căm phẫn, căm phẫn vì đồ của mình bị cướp đi. Hừ, nhưng đó vốn cũng đâu phải đồ của nó.

Bọn họ từ nhỏ đã không cùng nhau lớn lên, cảm tình tất nhiên cũng không thể nào sâu đậm. Rồi sau đó Kiều Tân Hạo đột nhiên tiến vào công ty, làm việc với thái độ vô cùng ngạo mạn, nhưng chính nhờ các quyết sách của hần mà Kiều thị đã thu được lợi nhuận không nhỏ, mọi người đành nhin được chút cho qua chuyện. Nhưng hiện tại thì, Kiều Tân Vũ hừ lạnh, tự làm tự chịu đi.

Kiều Tân Hạo bị bảo vệ đẩy ra khỏi cửa công ty Kiều thị, hần lão đảo mấy cái, cuối cùng cũng dừng lại. “Phịch” một tiếng, đồ của hần cũng bị ném trực tiếp xuống bên cạnh hần. Người đi đường lui tới có chút nghi hoặc nhìn về phía hần. Ánh mắt Kiều Tân Hạo trở nên cực độ căm hận, hần đứng như trời trồng tại chỗ, nhìn cánh cửa Kiều thị khẽ cười, sau đó tiếng cười càng lúc càng lớn, gần như điên cuồng.

“Ha ha ha, ha ha ha, tôi sẽ không bỏ qua cho các người, tôi sẽ không bỏ qua cho các người !”

Không khí chào đón năm mới bắt đầu trở nên đậm dần, người vào siêu thị cũng đông hơn, chật chội đến mức khiến người ta bực bội.

“Phù !” Quân Khải rất cục cựa cũng lôi được Dư Hạc ra tới quầy thu ngân, thở phào một hơi.

Dư Hạc cúi đầu nhìn thoảng qua mấy bao lớn nhỏ trên tay anh, “Để em giúp anh !”

Quân Khải chuyền bớt vài túi cho cậu.

Vừa đi Quân Khải vừa cười: “Năm nay rất cục cựa đã có thể an ổn ở bên em vượt qua năm mới rồi, thật tốt.”

Dư Hạc cười, sau đó lại nhíu mày, “Nhưng mà, anh với ba anh ?”

“Ai nha, đừng nói tới ông ấy nữa. Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, anh với ông ấy nháo thành như bây giờ không liên quan đến em, cho nên em đừng áy náy.”

“Nhưng mà, tại sao ?” Dư Hạc dừng một chút, “Đa phần người lớn đều không thể tiếp nhận được con của mình là một...”

“Đây không phải là vấn đề anh có phải gay hay không, mà là ông ấy không thể chấp nhận việc anh làm ông ấy mất mặt.” Quân Khải nhét những thứ vừa mua vào cốp xe sau, bọn họ lên xe trở về nhà.

“Kỳ thật thì...” Trầm mặc một lát, Quân Khải nhẹ nhàng cười. “Tình cảm của anh đối với ông ấy cũng không sâu sắc lắm, thật đấy. Từ nhỏ đến lớn, kể từ khi anh bắt đầu biết nhận thức, có một đoạn thời gian anh thậm chí còn không nhớ rõ ba mình có bộ dạng ra sao nữa. Ông ấy một năm chỉ trở lại hai ba lần, chưa từng tham gia một buổi họp phụ huynh cho anh, chưa từng về nhà mà mang cho anh món quà nào, trên cơ bản là không hề chủ động gọi điện cho anh, cho dù là lúc anh học Trung học hay là lúc đến Bắc Kinh cũng vậy. Trước đây cũng rất tức giận, đặc biệt là những lúc bị người ta chọc là không có ba, thế nhưng sau đó mãi cũng thành quen, thật ra sống một mình cũng rất tốt, làm gì cũng chẳng có ai can thiệp. Thật sự không có gì để giận, ít nhất tiền mỗi tháng ông ấy cho anh cũng dư sống.”

Sắc mặt Quân Khải vẫn rất bình tĩnh, còn mang theo nụ cười thản nhiên, “Lúc ấy anh đã nghĩ, ông ấy chỉ cần bỏ tiền nuôi anh lớn anh cũng rất cảm kích rồi. Đợi đến sau này anh làm ăn có tiền, nhất định sẽ trả lại toàn bộ số tiền ấy cho ông. Có điều, quan hệ giữa anh với ông ấy cũng chỉ đến đây. Nói một câu khái quát, đó là ông ấy chưa từng quản giáo anh, cũng không tư cách quản giáo anh. Ông ấy đối với anh mà nói, chỉ là chủ nợ của anh thôi, bảo mẫu nhà anh còn thân thiết hơn so với ông.”

Quân Khải nói những lời này rất thoải mái thông dong, biểu tình cũng rất bình tĩnh, chỉ là không hiểu sao, Dư Hạc bỗng dưng cảm thấy buồn hơn.

Cậu bỗng nhớ tới ngày đó khi nghe được tin ba mình bị đưa vào cấp cứu, nhớ tới hình ảnh anh bồi mình quỳ gối ngồi trong mưa trước bia mộ, thời điểm đó, nụ cười của Quân Khải gần như trở thành luồng ánh sáng duy nhất trong thế giới tăm tối của cậu. Ấm áp đến mức khiến người ta sợ hãi. Mỗi lần anh cười sờ đầu mình, Dư Hạc đều nghĩ rằng, anh nhất định là lớn lên trong sung sướng hạnh phúc, hương vị hạnh phúc ngọt ngào ấy ngày qua ngày thấm dần vào máu anh, lây nhiễm sang lời nói trên miệng, cho nên anh mới có thể cười đến ấm áp lòng người như vậy.

“Thật ra anh cũng phát hiện, hình như anh có chút máu lạnh nha.” Quân Khải đột nhiên nở nụ cười, anh xoay đầu nhìn Dư Hạc, “Tiểu Hạc anh nói với em a, mỗi lần xem trên TV thấy cái loại nhân vật làm ba mà từ nhỏ đến lớn chưa từng trông nom mình, lại còn có chuyện gì phiền toái đều đổ hết lên đầu mình, kết quả nhân vật chính còn một bên mềm lòng nói gì mà “nói sao đi nữa ông ấy vẫn ba tôi”, mỗi lần thấy vậy anh đều đặc biệt ghê tởm. Nếu đổi lại là anh, anh tuyệt đối sẽ trực tiếp tách khỏi người ba như thế, ai cần bận tâm ông ta a ! Ông ta là ai chứ, anh quen ông ta sao ?”

Nói xong một đoạn này anh liền im lặng, ánh mắt vẫn nghiêm túc nhìn về trước, gương mặt bình tĩnh không có biểu tình gì.

Dư Hạc hé môi, rướn người sang, hôn nhẹ lên khóe miệng anh một cái. “Em hiểu được.” Tuy rằng nếu người ở trong hoàn cảnh đó là cậu, có lẽ cậu sẽ không hành xử quyết tuyệt được như thế, nhưng cậu có thể hiểu tâm tình của Quân Khải, cậu hiểu được cả.

“Này này này !” Quân Khải cười, “Em đừng làm vậy chứ, dễ dẫn đến tai nạn xe cộ lắm đó.”

Dư Hạc cũng cười, lại nghiêng người hôn lên một hơi.

“Này, em thật là...” Quân Khải cười liếc mắt nhìn cậu, Dư Hạc khiêu khích nhướn mày với anh.

“Em, xem anh về tới nhà sẽ làm gì em.”

“Ừm.” Dư Hạc ngoan ngoãn gật đầu, “Chỉ cần hôm sau anh đừng bị cảm nữa là tốt.”

Quân Khải: “...”

Khi bọn họ về đến biệt thự, trong lúc Quân Khải đang lục lọi đồ đạc trong tủ lạnh, Dư Hạc liền cười chạy xuống cầu thang, “Ha ha, em phải nhanh chân đi xem cổ phiếu của mình đây, anh đừng quấy rầy em nha. Em sẽ khóa cửa.” (Chính xác là biệt thự nha, 2 người giàu dữ (#))

“Nè. Dám chơi xấu hả ?” Quân Khải cười khở nhìn Dư Hạc đang đắc ý đứng ở cầu thang nhìn mình sau đó chạy đi, bất đắc dĩ lắc lắc đầu. “Thật tình đã nuôi tiểu tử này thành loại tính cách hiện tại a, Giản Quân Khải kiếp trước mà biết được nhất định sẽ phải bội phục mình.”

Vừa cảm thán xong, di động liền vang lên.

Giản Quân Khải cau mày nhìn chữ “Ba” trên màn hình, do dự mấy giây rốt cục vẫn bắt lên. Những lúc ông chủ động gọi điện cho anh, bình thường đều là có chuyện muốn tìm anh.

“A lô !”

“A lô.” Giản Hành Tri ho khan hai tiếng, ngữ khí ra vẻ thản nhiên, “Ừm, con ra ngoài, chúng ta gặp mặt một chuyện.”

Giản Quân Khải mày càng nhăn, “Để làm gì ?”

“Mày...” Giản Hành Tri nửa ngày cũng không nói tiếp “mày” cái gì.

“À, là chuyện tiền nuôi dưỡng lần trước tôi nói ? Chuyện đó không cần phải ra ngoài đâu, tôi hơi bận, ông chỉ cần nói bao nhiêu là được.”

Giản Hành Tri bị lời anh nói làm cứng họng, thẹn quá thành giận nói, “Thật vậy sao ? Tao nói bao nhiêu mày cũng đưa à ?”

Quân Khải cười mỉm, “Cũng không nhất định, ai biết ngài Giản đây sẽ ra bao nhiêu, nếu vô sỉ nói một tỷ chẳng hạn, thì tôi làm sao cấp nổi.”

“Cũng không nhiều như vậy.” Giản Hành Tri cũng cười khẽ, “Mày chỉ cần giao khoảng hai ngàn vạn là được.” (20.000.000 ~ 56.000.000.000 D :v)

Mặt Quân Khải nhất thời lạnh xuống, anh thật không ngờ người ba thân mến của mình quả thật nói ra một con số vô sỉ.

Vì thế anh lạnh lùng cười, “Ngài Giản thật sự không biết xấu hổ ?”

“Cho nên, tao đã kêu mày ra ngoài, chúng ta nói chuyện.” Giọng điệu Giản Hành Tri vẫn mang theo sự cường thế của mình, “Mày chớ quên, mày vẫn còn họ Giản.”

Quân Khải quả thực bị tức đến nổi nộ cười. Anh cười thành tiếng, “Tốt, vậy thì nói chuyện ! Thời gian địa điểm ?”

.

Giản Quân Khải ngồi trong quán cà phê nhìn người đàn ông có cùng quan hệ huyết thống với mình, có chút không kiên nhẫn nhú nhú mày.

“Ngài Giản rốt cuộc có chuyện gì đàm luận với tôi ?”

Ngữ khí Giản Hành Tri mang theo sự tức giận, “Tao là ba của mày, thái độ của mày như vậy là sao ?”

“A.” Quân Khải một lần nữa bị tức đến bật cười, “Lúc trước người luôn miệng nói không có đứa con như tôi là ai a ! Sao tôi không biết ông vẫn còn là ba mình !”

“Thật đúng là vô giáo dục, tao làm cha nói gì là chuyện của tao, bản thân mày phải biết tuân theo chuẩn tắc, tôn kính trưởng bối.” Giản Hành Tri mặt bình tĩnh nói.

“Vô giáo dục ?” Quân Khải nâng mắt nhìn ông, “Bởi vì tôi từ nhỏ đã không có cha dạy dỗ mà, sao có thể có giáo dục được.”

Dừng một chút, anh nở nụ cười, “Nói đi, công ty gặp vấn đề gì, cần tiền ?”

Anh vừa nói dứt câu đó sắc mặt Giản Hành Tri liền cứng đờ, môi ông không ngừng mấp máy, ánh mắt trừng đến muốn lòi ra nhìn anh.

“Nói trúng rồi ?” Giản Quân Khải cười nhướn mày với ông, “Tôi đã nói mà, với bản tính của ông, cũng chỉ có khả năng này thôi.”

Mặt Giản Hành Tri hơi đỏ lên, nhưng bình ổn ngữ khí nói: “Nói gì đi nữa mày vẫn là con tao, chuyện này là dù thế nào cũng sẽ không thay đổi. Mặc dù tao rất xấu hổ vì có người con trai như vậy, nhưng tao cho tới nay vẫn chưa từng nghĩ về sau sẽ thật sự bỏ mặc mày. Dù sao, tao vẫn là ba mày.”

“Vậy thì ?” Quân Khải thản nhiên hỏi ông.

“Cho nên, mày đưa công ty Khải Thụy nhập vào Giản thị đi, công ty hiện tại của hai đứa còn quá yếu, có Giản thị giúp đỡ sẽ phát triển tốt hơn, sau đó...”

“Khoan đã.” Giản Quân Khải nghiêm mặt cắt ngang lời ông, “Vốn dĩ cũng làm con ông nhiều năm như vậy, nên tôi không muốn nói lời nào khó nghe trước mặt ông. Nhưng hiện giờ tôi thật sự rất muốn nói một câu, ông thật sự vô liêm sỉ, thật sự.”

“Ý mày là gì ?” Giản Hành Tri lập tức nổi giận, “Tao kêu mày nhập công ty Khải Thụy vào Giản thị chẳng phải là rất tốt sao ? Mấy đứa nít ranh chúng mày thì có thể làm ra được gì, bây giờ vận khí tốt nên kinh doanh lời nhiều, về sau gặp chuyện lớn sẽ không duy trì nổi nữa. Mày đem công ty nhập vào Giản thị không phải là tiền đôi đường sao, dù gì qua mấy thập niên nữa Giản thị còn không phải là của mày à, nóng ruột cái gì ?”

“Tôi đâu có nóng ruột, cho tới bây giờ chưa hề nóng ruột. Ai cần cái công ty sắp tàn của ông, để lại cho em trai thân mến đi thôi ! Còn nữa, chủ công ty Khải Thụy cũng không chỉ có tôi, tôi không thể nào đưa ra quyết định.” Quân Khải cổ cổn rãnh, nhin xuống xung động muốn bật người đứng dậy đi.

“Giản Quân Khải. Mày sao không biết phân biệt tốt xấu như thế ?”

“Hừ.” Giản Quân Khải nhếch miệng cười tà, “Vậy được, tôi đồng ý.”

Anh khoanh hai tay đặt lên bàn, hơi nghiêng người về trước, nhìn thẳng tấp vào ánh mắt Giản Hành Tri, “Đem công ty nhập vào Giản thị thì tuyệt đối không có khả năng, bất quá yêu cầu muốn hai ngàn vạn của ông tôi có thể thỏa mãn. Chỉ có điều, tôi có một yêu cầu.”

Ánh mắt Giản Hành Tri tối sầm một chút, sau khi nghe được nửa câu cuối lại lóe sáng, “Yêu cầu gì ?”

“Ly hôn với Lưu Ly Ly, sao đó tìm luật sư lập một di chúc, nói rằng về sau công ty Giản thị, cũng chính là mọi tài sản thuộc sở hữu của ông đều là tôi kế thừa, thế nào ? Chẳng phải ông nói Giản thị về sau sớm hay muộn cũng là của tôi sao ? Lập một di chúc để làm tôi an tâm cũng đâu hề gì, nếu vậy thì tôi sẽ dốc toàn lực trợ giúp công ty Giản thị phát triển. Được không ?”

“Mày...” Giản Hành Tri sững sốt, tức giận tràn đầy rống to, “Giản Quân Khải mày có biết chừng mực không ? Tao biết mày không thích Ly Ly, nhưng người tao cưới tao muốn ly hôn hay không cho tới nay không tới phiên mày nói.”

“A, vậy à, vậy thì tiếc quá.” Quân Khải lấy ra chi phiếu hai trăm vạn đưa tới trước mặt Giản Hành Tri, anh lễ phép mỉm cười, “Tôi đã tự tính toán sơ qua ở nhà, tôi tự thấy nhiều đây đã đủ phí dưỡng dục nhiều năm qua của ông, về sau đừng đến trước mặt tôi làm những chuyện khiến người ta buồn cười nữa.”

Anh đứng dậy, nhẹ nhàng cúi đầu, khi ngẩng đầu lên là một nụ cười xán lạn, “Cám ơn công ơn nuôi dưỡng nhiều năm qua của ngài Giản, từ nay trở đi, chúng ta sẽ không còn bất cứ quan hệ nào nữa. Về phần cái họ,

tôi thực chất là một người rất lười, cho nên chắc sẽ không sửa, bất quá nếu ngài còn làm chuyện gì khiến tôi phiền phức, tôi có lẽ sẽ không ngại theo họ mẹ.”

Nói xong mấy câu trên, anh cũng lười nhìn khuôn mặt đã muốm đen tái của Giản Hành Tri, xoay người không thèm quay đầu rời bước.

Quân Khải thật dứt khoát tuyệt tình. Nhưng nghĩ đến cả 2 từ nay về sau chỉ còn lại thế giới 2 người, thật sự không 1 người thân không con cái mà sống cho đến già, không thể tả được có bao nhiêu cô độc. Tất nhiên vẫn phải có bạn bè, đối tác làm ăn này kia, nhưng như thế đâu đủ với một cô đơn ở một số lúc. À thì nếu 2 người yêu nhau sâu đậm dài lâu, lại có nhiều tiền để đi du lịch, đi giải trí thì khác (_)

68. Chương 68

Giản Quân Khải ra khỏi quán cà phê, gọi điện thoại cho Hạ Hàm.

“A lô !” Hạ Hàm tùy tiện lên tiếng, bên kia còn cười nói, “Ày, cậu đừng quấy, chơi vậy là xấu lắm nha.”

Quân Khải: “...”

“Ai, Quân Khải, gọi điện làm gì ?” Qua hồi lâu, Hạ Hàm dường như mới ý thức được là mình đang nghe điện thoại.

“Công ty của ba tôi...” Anh dừng một chút, ngữ khí trở nên nghiêm túc hẳn, “Có phải là cậu làm không ?”

“Đúng vậy a. Sao thế ?” Hạ Hàm không chút chần chừ đáp, nhưng thế lại càng làm Quân Khải hết đường nói. “Ôi, tôi cũng không phải có thù oán riêng gì với ba cậu đâu, nhưng cậu cũng biết đấy, cái hạng mục nợ của công ty ba cậu là tôi thật lòng xem trọng, thật đó.”

Quân Khải lập tức xem thường, có chút bất đắc dĩ. Anh biết Hạ Hàm thật ra là thấy bất bình vì chuyện của anh, nhưng mà...

“Ai nha, được rồi được rồi. Chuyện này cậu không cần xen vào, chỉ cần làm ông chủ chuyên phủ tay như mọi lần là được. Tôi có chừng mực.” Nói xong câu đó Hạ Hàm liền cúp điện thoại, chỉ còn lại mình Quân Khải hơi ngây phồng người cảm đi động, trầm mặc một hồi sau đó khẽ thở dài một hơi, tiếp tục đi về trước.

Giản Hành Tri vừa về tới nhà liền thấy Lưu Ly Ly đang chơi đùa với đứa con sắp được một tuổi của họ, nàng lúc này đang mặc một bộ đồ ở nhà đơn giản, mái tóc dài được vén vào bên tai, tươi cười xán lạn lại xinh đẹp.

Giản Hành Tri ngẩn người, rõ ràng chính là một hình ảnh rất tốt đẹp, nhưng bấy giờ trong lòng ông lại không duyên cớ dâng lên một sự phiền chán.

Thấy ông trở về, Lưu Ly Ly lập tức đứng dậy, nàng vén vén tóc bên tai, mỉm cười với ông, “Chuyện thương lượng với Quân Khải thế nào ? Nó đồng ý cho công ty nhập vào Giản thị không ?”

Lúc nói những lời này, trong lòng nàng ẩn ẩn có một cỗ bất an, từ khi biết Quân Khải cư nhiên có một công ty lớn như vậy, nàng bắt đầu thấy hốt hoảng. Nàng rất hiểu con người Giản Hành Tri, chính bởi vì hiểu rất rõ, nên nàng biết sớm muộn gì cũng có một ngày ông thấy hối hận với quyết định trước đó. Mà nếu thực tới thời điểm đó rồi, ông sẽ đổ hết mọi sai lầm của mình lên đầu người khác, bởi vì ông sẽ vĩnh viễn không bao giờ thừa nhận mình sai, mà nàng lại chính là người thích hợp nhất để gánh vác mọi sai lầm kia. Dù sao thì, nàng xác thực có thâm ngại quan hệ cha con của bọn họ !

“Em nói nó có thể đồng ý hay không ?” Giản Hành Tri tức giận nói.

“VẬY... Nó chấp nhận trả hai ngàn vạn à ? Công ty nó không phải là công ty đầu tư mạo hiểm sao, nếu chúng ta vượt qua cửa ải khó khăn rồi kiếm được lợi nhuận thì nó cũng được lợi mà ?”

“Chuyện đó thì đồng ý, có điều nó yêu cầu anh ly hôn với em, còn muốn lập di chúc ghi mọi tài sản anh để lại đều sẽ thuộc về nó, em nghĩ anh đáp ứng không ?” Ngữ khí của ông càng phát ra sự mất kiên nhẫn.

Thần sắc Lưu Ly Ly trong nháy mắt hiện ra bối rối, bất quá chỉ trong chớp mắt liền an tĩnh lại. Nàng cười khẽ vài tiếng, “Quân Khải hiện tại căn bản không thiếu tiền, sở dĩ như vậy có lẽ là vì...” Nàng dường như định ám chỉ gì đó, “Trước đây anh không thèm quan tâm nó, cũng chính vì thế đã dể thương nó, nó ghi hận trong lòng cũng hợp lẽ đi ! Ai, Quân Khải cũng thật là, hai người dù sao cũng là cha con a, mọi tài sản của anh về sau cũng đều của nó mà, giờ lại đưa ra yêu cầu kia làm ba mình mất mặt, thật sự là không hiểu chuyện.”

“Đủ rồi đủ rồi, em đừng nói nữa.” Giản Hành Tri không kiên nhẫn phát phát tay, ông biết Lưu Ly Ly đang lo ngại điều gì, nhưng ông tuyệt đối sẽ không đồng ý yêu cầu của Giản Quân Khải. Nếu nói ra ông dường như là chủ tịch một công ty mà chỉ vì hai ngàn vạn đi nghe lời con trai vứt bỏ vợ, chẳng phải sẽ làm người ta cười đến rụng răng sao. Hừ, rốt cuộc ai mới là ba ai là con đây !

Kiều Tân Hạo bị Lý Y Dương hung hăng đè trên giường, quần áo trên thân đều bị xé toang, Lý Y Dương kìm chặt hai tay hắn, nụ hôn tình mịn không ngừng đáp xuống trên cổ và ngực hắn.

Hôm nay hắn đến để chất vấn Lý Y Dương về đoạn ghi âm Tô Vũ bật, thế nhưng, hắn không ngờ tới là, Lý Y Dương không chút nào do dự, thẳng thắn thừa nhận.

Hắn cười khẽ, “Đúng vậy, là tôi làm. Ngày đó cậu bị thương đã nghi ngờ Giản Quân Khải kêu người làm, nhưng thực chất chuyện đó cũng là tôi làm.” Sau đó, không đợi hắn kịp phản ứng, Lý Y Dương liền nhào tới, dùng sức ngăn chặn hắn.

“Khốn nạn, cắt ngay, anh cắt ngay cho tôi...” Kiêu Tân Hạo không ngừng giãy giụa, hắn co hai chân dùng đầu gối hung hăng thúc vào bụng Lý Y Dương. Lý Y Dương kêu một tiếng đau đớn, động tác hơi ngưng một chút, giây tiếp theo, y dùng chân đè hai đầu gối Kiêu Tân Hạo xuống, sau đó tiếp tục điên cuồng hôn hắn.

Đột nhiên, Kiêu Tân Hạo mạnh phát lực, vươn một chân câu thắt lưng Lý Y Dương, sau đó xoay người một cái đặt y dưới thân. Hai mắt hắn đỏ ngầu tẩu hết đám này tới tấm khác lên mặt y, “Ông xem mi là bạn, vậy mà mi cứ nhiên muốn thương ông, cho mi thương, ông cho mi thương !”

Lý Y Dương trong lúc không kịp đề phòng bị Kiêu Tân Hạo giọng hét mấy cú, chỉ cảm thấy trước mắt sao bay mòng mòng, khóe miệng cũng tràn ra một tia máu. Nhưng y dường như một chút cũng không để ý, ngược lại còn nhẹ nhàng mỉm cười. Y nhân một khắc sơ hở bắt lấy cổ tay Kiêu Tân Hạo, sau đó dùng lực một cái vặn ngược lại, Kiêu Tân Hạo kêu đau một tiếng, y một lần nữa đặt hắn dưới thân.

“Em cần gì nổi giận ! Tại sao phải nổi giận hử ? Cứ đồng ý theo tôi không tốt sao ? Tuy hiện tại em không có gì, nhưng thế cũng không sao cả, chỉ cần tôi còn thấy hứng thú với em là được. Tôi sẽ nuôi em, sẽ làm em thật thoải mái sung sướng.”

“Phi !” Kiêu Tân Hạo cắn hận nhìn y, “Anh đừng làm tôi kinh tởm, anh có hứng thú với tôi, nhưng tôi không hứng thú với anh. Bây giờ tôi chỉ cần vừa thấy mặt anh là sẽ ghê tởm muốn nôn. Lý Y Dương, mọi thứ của tôi đều bị anh phá hư, tôi sẽ không bỏ qua cho anh, tuyệt đối sẽ không tha cho anh. Một ngày nào đó, tôi sẽ trả lại từng thứ từng thứ mà anh đã gây cho tôi, toàn bộ các người đều trốn không thoát đâu, tôi sẽ tính sổ từng người một, tôi sẽ khiến các người phải quỳ gối dưới chân tôi khóc lóc cầu xin, mỗi người đều khóc cầu xin tôi. Ha ha ha ha ha...”

Lý Y Dương lẳng lẳng nhìn bộ dáng điên cuồng của Kiêu Tân Hạo, khóe miệng gợn lên một nụ cười hài lòng. Chính là như vậy, y thích chính là dáng vẻ một nam nhân đã từng cuồng vọng tự cao tự đại bị vứt vào bụi rậm, hắn sẽ điên cuồng đến tuyệt vọng, nằm trong bụi rậm mà giãy giụa đấu tranh, còn y, sẽ ở một bên yên lặng nhìn xuống hắn. Kiêu Tân Hạo bây giờ chỉ có thể ỷ lại vào mình, hắn vĩnh viễn đều chỉ có thể ỷ lại vào mình.

“Ha ha, đừng quy hết mọi sự thất bại của em lên đầu tôi. Những hình ảnh trần truồng của em là do Dư Hạc gửi cho Tô Vũ, tôi chỉ phối hợp với bọn họ một chút thôi. Hơn nữa...” Y vừa nói, vừa cười mỉm từ trên

xuống dưới đánh giá Kiều Tân Hạo, “Chỉ bằng em bây giờ, muốn trả thù người khác ư, vô dụng. Em nói đi, hiện tại trên thế giới này, ngoại trừ tôi, còn ai khác sẽ trợ giúp em không, không ai, không ai sẽ giúp em. Em chẳng có cái gì trong tay, em vĩnh viễn sẽ không có biện pháp báo thù. Em chỉ có thể nhìn mọi thứ của mình bị anh trai mình với bọn Giản Quân Khải cướp đi, em chỉ có thể yên lặng nhìn Giản Quân Khải với Dư Hạc hạnh phúc vui vẻ bên nhau, mà em chỉ như một tên ăn mày, chật vật đến đáng thương, không có bất luận kẻ nào để ý em.”

Trong lúc y nói, Kiều Tân Hạo một bên như sắp điên mà giãy giụa, biểu tình trên mặt hắn vô cùng hung ác, “Anh cứu cho tôi, cái thứ vô sỉ hèn hạ, anh cứu cho tôi !” Những lời của Lý Y Dương hắn hoàn toàn không thể nào phản bác, chỉ còn biết lặp lại một câu chữ đơn điệu, một lần rồi lại một lần.

“Được rồi được rồi, ngoan, đừng kích động.” Lý Y Dương mỉm cười kiềm chế cả người hắn, “Đừng kích động, em chỉ cần ngoan ngoãn theo sát tôi, tôi sẽ giúp em, bất kể em muốn làm gì tôi đều sẽ giúp. Chỉ cần em ngoan...”

Y nói xong câu đó Kiều Tân Hạo liền đột nhiên yên tĩnh trở lại, trong nháy mắt hắn thả lỏng toàn thân, ánh mắt ngầy ra mờ mịt nhìn chằm chằm Lý Y Dương.

Lý Y Dương hơi bất ngờ một chút, nhưng vẫn dè dặt hắn.

“Thật sự chuyện gì cũng giúp tôi ?” Qua hồi lâu, Kiều Tân Hạo thẫn thờ nói.

Lý Y Dương cũng ngăn ra, sau đó nở nụ cười, “Đương nhiên, dù sao cũng chỉ có tôi mới giúp em được, không phải sao ?”

Kiều Tân Hạo bây giờ hận rất nhiều người, hắn hận Tô gia, hận Kiều Tân Vũ, hận Lý Y Dương, hận Dư Hạc. Thế nhưng, người hắn hận nhất vẫn là Giản Quân Khải, kể từ kiếp trước cho đến kiếp này, chính người này đã hết lần này đến lần khác cướp đi những gì hắn có, làm cho hắn phải sống chẳng khác gì một con chó. Chính người này đã phá hủy toàn bộ cuộc đời hắn. Hắn nhất định phải thù tên đó, bất chấp giá nào cũng phải trả thù.

“Em muốn tôi giúp em như thế nào ?” Thấy Kiều Tân Hạo như đang lâm vào trầm tư, biểu tình trên mặt ngày càng trở nên quỷ dị, Lý Y Dương rút cục buông hai tay ra, sau đó ngồi dậy khỏi người Kiều Tân Hạo.

“Tôi muốn... giết Giản Quân Khải.” Mặc dù đã không còn bị Lý Y Dương khống chế, Kiều Tân Hạo vẫn lẳng lặng nằm trên giường, hai mắt trống rỗng nhìn trần nhà, khóe miệng vạch lên một nụ cười khó lường.

“...” Ánh mắt Lý Y Dương lấp lóe, “Sao nhất định phải dùng biện pháp như thế, vì một tên Giản Quân Khải mà em phải ngồi tù, đáng giá sao ?”

“Anh không muốn giúp tôi chứ gì ? Anh căn bản là đang gạt tôi, anh thực chất không muốn giúp tôi.” Kiều Tân Hạo mạnh bật dậy, hung tợn trừng y.

Lý Y Dương mấp má môi, thần sắc trên mặt biến hóa mấy độ, nhưng vẫn nhẹ gạt đầu, “Được, tôi giúp em.”

Kiều Tân Hạo nhìn mặt Lý Y Dương, khẽ cười. Hắn tuyệt đối sẽ không buông tha cho Giản Quân Khải, nhưng mà, người nam nhân trước mắt này, hắn cũng đồng thời không bỏ qua.

...

Quân Khải với Dư Hạc gần đây thật sự rất an nhàn, giống như trong lòng không cần phải lo lắng chuyện gì, cả người đều lộ ra hương vị thoải mái sung sướng. Bọn họ ngày nào cũng cùng một chỗ xem TV, chơi một ít game giải trí, hoặc là ngẫu nhiên cùng ra ngoài ăn bữa cơm, tạo nên bầu không khí như là một đôi vợ chồng an nhàn thảnh thơi. Đêm trừ tịch – ngày 30, hai thằng con trai trong nhà bếp làm sủi cảo lung tung beng hết một hồi, cuối cùng cũng làm ra được một bàn thức ăn ngon. Buổi tối hơn 11 giờ, Quân Khải lái xe mang Dư Hạc đến quảng trường gần đó, ngay thời khắc đến 0 giờ, tiếng chuông báo hiệu năm mới vang lên, pháo hoa nổ rực đầy trời, mọi người đều hoan hô náo nhiệt. Quân Khải quay đầu nhìn gương mặt mỉm cười nổi bật trong ánh lửa của Dư Hạc, không hiểu sao bỗng dưng thấy hơi bàng hoàng. Em ấy đã ở bên mình bao lâu rồi ? Rõ ràng là người mà kiếp trước cầu không được, giờ đây lại mỉm cười im lặng đứng

bên cạnh mình, đáy mắt lóe ra tia sáng hoa mỹ. Hết thấy của hết thấy chuyện này, đều giống như một giấc mộng dài muôn thuở không có điểm cuối, lại còn ngọt ngào đến mức khiến người ta muốn khóc.

Mặc dù chỉ đón năm mới hai người với nhau, nhưng tuyệt đối không vắng lạnh. Những lúc Dư Hạc buồn ngủ ngồi vật vờ xuống sô pha, mái đầu còn ướt sũng chờ anh lau, Quân Khải đã nghĩ, hạnh phúc như vậy, thật là người ta thỏa mãn biết nhường nào.

Lúc này, Quân Khải và Dư Hạc xem phim xong đi ra.

“Em ở đây chờ anh chút, anh đến bãi đỗ xe lái xe tới.” Quân Khải cười kéo kín khăn quàng cổ lại cho Dư Hạc.

“Ừ.” Mấy khi thời tiết lạnh lẽo như này Dư Hạc đều luôn không muốn nhúc nhích, hôm nay vẫn bị Quân Khải chết sống tha ra đây. Cậu gật đầu, “Nhanh trở về nhà.”

Quân Khải đi được nửa đường, vừa sờ túi áo, phát hiện bao tay của Dư Hạc vẫn còn ở chỗ mình. Anh không khỏi cau mày, sau đó xoay người quay lại ngay.

Dư Hạc không thích những nơi đông người cho lắm, lúc này mặc dù đã về khuya, nhưng người ra vào rạp chiếu phim vẫn còn nhiều. Cậu tìm một góc có phần âm u chút mà đứng, đang nhàm chán dùng chân đá đá mặt đất. Giản Quân Khải hiểu Dư Hạc quá mà, cho nên liếc mắt một cái là thấy ngay thân ảnh cậu. Anh không nhịn được mỉm cười, vừa tính đi tới, đột nhiên, một bóng người không biết từ góc tối nào nhảy ra, cầm một cái khăn tay bịt kín mũi Dư Hạc, sau đó ôm cậu kéo vào một ngõ tắt giữa hai tòa nhà.

“Mày làm gì ? Buông em ấy ra !”

Động tác của người nọ cực nhanh, gần như là anh vừa lên tiếng liền mất bóng dáng. Sắc mặt Giản Quân Khải nhất thời trắng bệch, trong óc cũng trống rỗng. Lý trí còn chưa kịp phản ứng, thân thể đã chạy về phương hướng người kia vừa biến mất.

Ngõ tắt kia rất sâu, quanh co uốn khúc một hồi mới rốt cục tới được một kho hàng, ngay sau đó về mặt Giản Quân Khải lập tức lạnh xuống.

Anh đuổi theo quá mức kịch liệt, vẫn còn đang thở hổn hển, nhưng biểu tình bình tĩnh lạ kỳ. Anh hơi liếc mắt nhìn Dư Hạc đang nằm hôn mê dưới đất bên kia, trong lòng an tâm được chút, rồi lại lạnh lùng nhìn đám người đang cầm gậy sắt với dao găm.

Giản Quân Khải cười lạnh một tiếng, đại khái biết được những người này thực chất là đến vì mình, Dư Hạc chỉ là công cụ bọn chúng dùng để khống chế mình thôi.

“Kiều Tân Hạo phái các người tới ? Muốn làm gì ?” Vừa nói, tay anh vừa một bên ấn xuống nút báo nguy khẩn cấp trên điện thoại trong túi quần.

“Kiều Tân Hạo nào ở đây, tao không biết. Đừng dồng dài vô nghĩa với nó nữa, các anh em, lên.” Dứt lời, đám người nhất loạt vọt tới Giản Quân Khải.

Giản Quân Khải nhất thời thềm căng thẳng, anh tuy có học võ một thời gian, nhưng khi phải đối mặt với cả một đám côn đồ cầm vũ khí ồ ạt xông tới này, mấy chiêu của anh căn bản không thể ứng phó.

“Ồ.” Quả nhiên, không né được mấy chiêu, trên lưng Giản Quân Khải liền trúng ngay một gậy. Anh nhăn mày, xoay người toan giật lấy gậy sắt vào tay, sau một hồi giằng co, rốt cuộc cũng đoạt được.

Tay anh nắm chặt cây gậy, quay người liền cho một phát vào đầu một tên, động tác gọn gàng lưu loát. Sau một tiếng kêu to, người nọ đầu chảy máu tươi ngã xuống đất. Có điều, anh còn chưa kịp đắc ý, cái ót bất chợt đau nhức, anh lão đảo về trước vài bước rồi mới đứng vững lại, chỉ cảm thấy đầu như ngưng đọng, trước mắt trở nên mơ hồ hazy.

Ha ha ! Lúc này đây anh còn có tâm tư tự giễu, chắc là, bây giờ đã chẳng khác nào mấy người bị cận thị đi !

Tiếp theo, anh ngược lại càng như là máu trong người sục sôi, cầm gậy điên cuồng công kích mấy người kia, không đánh vào chỗ nào khác mà chỉ chuyên môn nhắm vào đầu, trúng một phát liền nhất định thấy đối phương đầu rơi máu chảy. Mấy tên côn đồ này cũng chưa phải là chuyên nghiệp, liếm máu trên lưỡi dao này

kia đối với họ mà nói vẫn còn khá xa xôi. Bọn họ vốn chỉ muốn gia nhập một hắc bang nọ, kết quả yêu cầu gia nhập lại chính là phải từng giết người, rồi trực tiếp đưa ra một tấm ảnh, cho bọn họ tới luyện tập.

Nhưng mà, luyện tập cũng không phải cứ luyện thế này mà nên a !

Bảy tám người nay đã nằm dài hơn phân nửa, nhất là những tên cầm dao, vì vũ khí quá ngắn, còn chưa kịp đến gần đã bị Giản Quân Khải cho một gậy gục xuống sàn. Giờ chỉ còn lại hai ba người tận lực hỗn chiến với anh.

Gần cuối bọn họ đã muốn nảy sinh ý định rút lui, kiên trì đánh nhau này giờ, phe bên này chỉ còn mỗi hai người. Hai người xoay đầu nhìn đối phương một cái, thập phần ăn ý nhanh chân vọt đi, đầu cũng không thêm quay lại một lần. Thế nhưng, bọn họ vừa mới chạy ra khỏi đường tắt, còn chưa kịp thở phào thì nghênh diện đã là một xe cảnh sát, vừa vặn dừng ngay trước mặt bọn họ.

Cơ hồ là hai người kia vừa đi, Giản Quân Khải cũng lập tức ngã quỵ xuống, ngực anh không ngừng phập phồng, hô hấp dồn dập. Miệng đã tràn đầy mùi máu tươi, sau ót cũng đau nhức liên hồi, toàn thân trên dưới của anh đã trúng không ít gậy, trên cánh tay còn có một vết dao thật dài, cũng may là đang mùa đông, quần áo mặc dày hơn bình thường nên cũng không sâu lắm. Đoạn thời gian cuối kia, anh quả thực là dựa vào nghị lực để duy trì, ngay cả hình ảnh trước mắt cũng mơ hồ không rõ nét, thật may là hai người kia đã chạy, nếu không anh thật sự không kiên trì nổi bao lâu nữa.

Anh vẫn không ngừng thở hổn hển, nghĩ không biết cảnh sát khi nào mới tới. Anh nhìn đám người nằm trên mặt đất, khẽ cười, chỉ cần cảnh sát không hiểu lầm, xem anh thành phạm nhân bắt lại là tốt rồi.

Nghỉ mệt tại chỗ chừng nửa phút, anh chợt nghe thấy cách đó không xa truyền đến tiếng rên rỉ rất nhỏ từ Dư Hạc. Không biết lấy khí lực từ đâu ra, anh lại có thể đứng lên, đi về phía Dư Hạc.

Dư Hạc khi có người đột ngột lao tới bịt mũi mình cậu liền phản ứng lại, theo bản năng ngừng hô hấp, mặc dù vậy vẫn hít phải không ít thuốc mê, may mắn không bao lâu đã tỉnh lại được.

Thế nhưng, vừa mở mắt, cậu liền thấy Quân Khải đầy người thương tích đi về hướng cậu, anh nhìn qua cục kì chật vật, trên trán bầm một khối, khóe miệng còn vương đầy máu tươi. Dư Hạc vừa mới tỉnh lại, tầm mắt còn hơi mơ hồ, tuy nhiên, không đợi cậu kịp nói câu gì đó, lại đột nhiên thấy một người sau lưng Quân Khải bắt ngờ run rẩy đứng dậy, vẻ mặt hung ác, cầm gậy hướng ngay tới Quân Khải phang.

“Không được !” Dư Hạc hai mắt đỏ bừng nhìn cây gậy ngày càng tới gần, khi chính mình còn chưa kịp phản ứng, cậu đã quên mình lao tới, sau đó một phen đẩy Quân Khải ra.

Chỉ thấy một bóng đen chợt lóe lên trước mắt, tiếp đó trán Dư Hạc đau nhói một trận, ngã mạnh về sau, “Phịch” một tiếng ập vào tường, rồi mới trượt xuống.

Tiếp theo, ý thức của cậu là một mảnh tối đen.

Không biết qua bao lâu, Dư Hạc cảm thấy cơ thể mình dường như nhẹ hẫng, phiêu phiêu, bốn phía đều là một mảnh tối mịt, tĩnh lặng đến mức khiến người ta sợ hãi.

Thân thể Dư Hạc nhẹ nhàng lập lờ trong một không gian nào đó, cậu chỉ cảm thấy ý thức mình là một mảng mờ mịt, dường như trong đầu chỉ còn trống rỗng, không có bất cứ thứ gì. Lại chẳng biết qua bao lâu, cậu rốt cục cũng thấy một tia sáng lấp ló trong khoảng không gian bất ngát tối đen này, vì thế cậu theo bản năng lướt về hướng đó. Nhẹ nhàng, thật lâu thật lâu, trước mắt cuối cùng cũng lóe lên một màn sáng chói lòa, sau đó đôi mắt Dư Hạc thỉnh linh mở ra.

“Ừm ?” Dư Hạc ngồi bật dậy, cậu mở to hai mắt nhìn, không thể tin nhìn tất cả mọi thứ trước mắt.

69. Chương 69

Dư Hạc ngay lúc này đang nằm trên một chiếc giường rộng lớn và mềm mại, cảnh trí chung quanh hết sức hoa lệ mà lại tinh xảo. Cậu lẳng lẳng nhìn mọi thứ quanh mình, trong đôi mắt mờ mịt là một mảnh trống rỗng.

Nơi này, là thế nào ?

Cậu xuống giường, cần môi mở cánh cửa phòng ra, động tác chậm chạp bước ra ngoài.

Nơi này là một căn biệt thự hai tầng, trang hoàng phi thường thoáng đảng thanh lịch, mặt khác lại lạnh tanh không có một tia nhân khí, toàn bộ trong căn nhà đều toát ra một thứ không khí tịch liêu và lạnh lẽo.

Dư Hạc cau mày từng bước đi xuống, hiện giờ trong đầu cậu chỉ còn lại một đống hỗn loạn, vô số dòng suy nghĩ mãnh liệt giao đấu, khiến cho cậu cơ hồ không còn khí lực mà tự hỏi tình hình hiện giờ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra ?

Cậu cảm thấy có chút nặng nề và khó hiểu, một đường đi đến cửa nhà, vừa tính chạm vào tay nắm cửa thì cánh cửa lại đột nhiên từ bên ngoài mở ra, sau đó —— khuôn mặt tràn ngập chán ghét cùng không kiên nhẫn của Kiều Tân Hạo hiện ra trước mắt cậu.

Dư Hạc cả người run lên, lập tức lui ra sau mấy bước, “Là cậu ? Cậu muốn làm gì ?”

Kiều Tân Hạo bị thái độ của cậu làm sững sốt, sau đó cả khuôn mặt đều nhăn nhó lại với nhau, “Cái gì tôi muốn làm gì, không phải em vừa gọi điện cho tôi, nói em sinh bệnh, muốn tôi trở về sao ? Sao, bây giờ khỏe mạnh lại rồi à.” Nói xong hắn cao thấp đánh giá Dư Hạc một phen, khóe miệng hiện lên một độ cung kính thường, nhưng vẫn miễn cưỡng ứng phó, “Xem bộ dạng em như vậy, chẳng lẽ còn muốn đến công ty tìm tôi ? Được rồi, tôi đây chẳng phải đã về rồi sao ?”

Hắn nhét bịch thuốc trên tay vào tay Dư Hạc, “Đây, tôi mua thuốc cho em.” Tuy là nói vậy, nhưng trên mặt hắn không hề lộ ra chút ý tứ lo lắng nào.

Dư Hạc hơi ngơ ngác trầm mặc nhận lấy bịch thuốc, cậu mở to hai mắt nhìn thẳng Kiều Tân Hạo, nhưng không nói gì. Theo bản năng cậu cảm thấy tình huống hiện tại có chút gì đó kỳ quái, Kiều Tân Hạo trước mắt hoàn toàn không phải cái người mà cậu từng biết, khóe mắt đuôi mày trông có vẻ phần chân và khí phách hơn, mái tóc hơi dài hơn song cũng đã được vén gọn vào bên tai. Ánh mắt Dư Hạc tức tốc lóe lên, trong đôi mắt đột nhiên mang theo một tia khiếp sợ.

“Làm gì nhìn tôi như thế ?” Bị cậu ngơ ngác nhìn xoáy thật lâu, Kiều Tân Hạo có chút phiền hà nhíu mày. “Nếu nói mình bị bệnh thì nên tỏ ra bộ dáng giống người bệnh một chút đi, lên giường nghỉ ngơi cho tốt, đợi vài tiếng nữa bác sĩ sẽ đến. Công ty của tôi còn có việc, phải đi trước đây. Sau này em không có chuyện gì thì đừng gọi cho tôi.”

Công ty ? Điện thoại ?

Đầu óc Dư Hạc càng thêm hỗn loạn, nhưng vẫn chưa nói gì, chỉ im lặng gật đầu.

Chờ cậu kịp phản ứng lại, Kiều Tân Hạo đã không còn bóng dáng, chắc là quay về công ty như hắn nói đi ! Thế nhưng... công ty Kiều thị chẳng phải đã sớm thuộc về cậu sao ? Chuyện này lại là thế nào nữa ?

Dư Hạc đứng tại chỗ, hít thật sâu vài ngụm không khí, cậu nhìn thoáng qua khuôn viên ngoài cửa, bước ra dạo vài bước. Nhìn quanh nơi đây, trong phạm vi vài chục mét thì ngoại trừ căn biệt thự chính mà cậu đang ở ra không còn tòa kiến trúc nào khác. Cậu nhẹ nhàng nhíu mày, xoay người về lại phòng.

Cậu quay lại căn phòng mà lúc đầu mình tỉnh lại, tìm trên giường vài vòng, sau đó rốt cục thấy được chiếc đi động dưới gối nằm. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, vậy chiếc đi động này chắc là của “mình” đi !

Cậu mở đi động lên lục danh bạ nửa ngày trời, có phần nôn nóng quét màn hình, nhưng căn bản không tìm được cái tên Giản Quân Khải.

Từ lúc tỉnh lại đến giờ, tim của cậu vẫn luôn treo giữa không trung, vẫn mang theo chút khủng hoảng và sợ hãi không thể diễn tả. Vừa tỉnh lại liền gặp phải loại tình huống xa lạ thì không nói, cái quan trọng là, Quân Khải không ở bên cạnh cậu.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, cậu đã trở nên ỷ lại vào Quân Khải đến vậy, rõ ràng không phải là một người động chút là thích làm phiền đến người khác, thế nhưng nếu đó là Quân Khải thì sẽ không thành vấn đề. Nhưng hiện tại, hết thấy đều trở nên xa lạ đến thế, mà Giả Quân Khải, rốt cuộc có tồn tại trong cuộc sống của mình không ?

Cậu hơi buông di động xuống, ngây ngốc tại chỗ trong chốc lát, sau đó lại ra ngoài tìm vài phòng khác, cuối cùng cậu cũng tìm thấy một chiếc laptop trong phòng làm việc. Cậu lập tức bước lên phía trước mở máy tính, tìm hiểu một chút về công ty Kiều thị.

Sao có thể như vậy ?

Cậu nhìn không rời mắt vào những bản tin tức của Kiều thị trên màn hình, cảm thấy toàn bộ thế giới đều trở nên hư ảo. Những thông tin về Kiều thị này hoàn toàn không giống như trong trí nhớ của cậu, hoàn toàn không giống một chỗ. Ngón tay cậu hơi run rẩy, ánh mắt lơ đãng lướt qua bên dưới màn hình, sau đó trái tim trong nháy mắt bị nghẹn giữa không trung, cậu cơ hồ không khống chế được mình mà di chuyển chuột...

Ngày tháng cứ như vậy hiện ra, sau đó trong lòng Dư Hạc một mảnh rối bời.

Bây giờ là — năm năm sau !

Cậu chỉ còn thấy trong đầu rỗng tuếch, cái gì cũng không có.

Sao lại như vậy, tại sao cậu đột nhiên lại tỉnh dậy vào lúc năm năm sau, trong khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì, Quân Khải rốt cuộc ở nơi nào, tại sao cậu lại ở cùng với Kiều Tân Hạo, tại sao cậu lại ở chỗ này ?

Tại sao ? Không ai sẽ trả lời cậu.

Cậu hung hăng cắn môi dưới, cơ hồ cắn đến muốn xuất huyết. Một lát sau, cậu lại đánh vài chữ lên bàn phím, Công ty Khải Thụy.

Kết quả tìm được đều là mấy tin tức loạn thất bát tao, không có một cái là thứ cậu cần. Mặt mày cậu càng nhăn chặt hơn, sau đó trực tiếp đánh cái tên Giả Quân Khải lên.

Rất cục, khoảnh khắc nhìn đến tin tức nọ, cậu gần như muốn khóc. “Giả Quân Khải hình như là con của chủ tịch công ty Khải thị, trước kia tôi có thấy cậu ta cùng đến một bữa tiệc kinh doanh với Giả Hành Tri. Bất quá hiện tại không biết sao lại thế này, Giả Hành Tri hình như không bận tâm đến cậu ta nữa, cậu ta đại khái là tự mình...”

Cũng không biết từ đâu tìm ra được bài post này, nhưng khoảnh khắc cậu nhìn đến ba chữ kia liền an lòng hẳn, giống như mọi bất an bối rối trong nháy mắt đều biến mất không thấy. Cậu cắn môi, đột nhiên cảm thấy có một chút ủy khuất chực trào.

Có lẽ cậu biết rõ tình huống hiện tại đã khác trước, nhưng cậu vẫn bối vì ba chữ kia mà lộ ra biểu tình nhu hòa.

...

Khi Giả Quân Khải nhìn thấy Dư Hạc đích thân đứng dưới lầu công ty nhỏ của mình, hầu như không thể tin vào hai mắt.

“Dư Hạc.” Anh mang theo ánh mắt kinh ngạc ngỡ ngàng đi qua, “Sao em lại ở đây ?” Hỏi xong những lời này, anh không khỏi cảm thấy bản thân có chút buồn cười, biết rất rõ dựa theo tính cách Dư Hạc thì tuyệt đối sẽ không đáp lời, thế nhưng vẫn kim lòng không đậu đi tới.

“Quân Khải !” Dư Hạc rụt rè gọi anh một tiếng, sau đó cắn ôi đứng yên lặng tại chỗ.

Giản Quân Khải bởi vì hai chữ kia mà trừng lớn hai mắt, nội tâm dậy sóng mãnh liệt, “Em...” Anh há miệng, lại căn bản không nói nên lời.

Dư Hạc nhìn biểu tình trên mặt Quân Khải, không hiểu sao cảm thấy bản thân mình như làm sai chuyện gì, mặc dù cậu biết thế giới này dường như không giống lắm với thế giới mà cậu từng biết, nhưng vẫn nhìn không được tìm đến anh.

Dư Hạc hít sâu một hơi, cuối cùng cũng làm cho vẻ mặt mình yên tĩnh lại, cậu nhìn Quân Khải, ngữ khí bình thản, “Em có thể tìm anh nói chuyện không ?”

Giản Quân Khải cũng nhanh phản ứng lại, khôi phục bộ dáng tao nhã, khóe miệng mang theo ý cười giấu cũng không giấu được, “Tuy anh không rõ Dư Hạc muốn nói chuyện gì, bất quá anh tất nhiên phi thường vui.”

Bọn họ đến một nhà hàng cơm Tây, Dư Hạc mặt không chút thay đổi ngồi ở chỗ kia, nhưng động tác cầm ly rượu hơi loạng choạng trên tay đã tiết lộ nội tâm đang bối rối của cậu.

“Dư Hạc hôm nay em cố ý đến tìm anh sao ?” Quân Khải nhẹ nhàng mỉm cười.

Dư Hạc ngẩng đầu nhìn anh, không nói gì.

Vì thế nụ cười trên mặt Quân Khải bắt đầu trở nên có phần xấu hổ, anh nhấp một ngụm rượu nhỏ trong tay, “Thế không biết hôm nay em có chuyện gì ?” Dư Hạc tất nhiên là không có chuyện cố ý đến tìm anh.

“Anh...” Dư Hạc hơi dừng một chút, Giản Quân Khải gọi tên đầy đủ của cậu, Dư Hạc, hai chữ này nghe qua, sao mà khiến cậu thấy chói tai như vậy.

“Anh thích em sao ?” Dư Hạc lẳng lặng nhìn anh, bật thốt lên câu này.

Giản Quân Khải cả người chấn động, ngược mắt nhìn cậu. Biểu tình của Dư Hạc rất nghiêm túc, ánh mắt không chút trốn tránh nhìn anh.

Qua vài giây, Giản Quân Khải liền an tĩnh lại, anh mỉm cười, ánh mắt nhìn Dư Hạc trở nên nhu hòa hẳn, “Điểm này không phải em rõ ràng nhất sao ? Em còn vừa mới cự tuyệt anh a !”

Dư Hạc khẽ run lên trong lòng, không biết sao, vào lúc này, cậu lại bất chợt nhớ tới một đoạn kể mà thật lâu thật lâu trước kia Quân Khải từng nói với mình. Anh nói — Em có tin vào chuyện kiếp trước không ? Em của lúc đó...

Kiếp... trước...

“Sao đột nhiên hỏi anh vấn đề này ?” Thời gian Dư Hạc trầm mặc quá dài, làm cho trong lòng Quân Khải lại ần ần thấy bất an, mặc dù trên mặt anh vẫn đang rất bình tĩnh.

Dư Hạc ngẩng đầu lên, mắt lóng lánh nhìn anh, khóe miệng nhẹ nhàng giương lên một nụ cười nhợt nhạt, “Nếu anh thích em, vậy chúng ta hãy quen nhau đi !”

Lần Quân Khải đã vô pháp duy trì nét bình tĩnh trên gương mặt nữa, anh khẽ nhếch miệng, lẳng lặng nhìn Dư Hạc. Vài giây đồng hồ sau, trên mặt anh mới hiện ra một tia mừng rỡ, tuy rằng chỉ chợt lóe mà qua, rồi Quân Khải lập tức lãnh tĩnh trở lại, còn nghiêm túc nhìn Dư Hạc, “Em thật lòng chứ ?”

Dư Hạc cực kì nghiêm túc gật đầu.

Quân Khải bỗng nở nụ cười, “Vừa rồi cười thật đẹp.”

“Hửm ?” Dư Hạc hơi không rõ lắm.

“Anh lần đầu tiên nhìn thấy em cười với một người khác ngoài Kiều Tân Hạo đấy !” Khi Quân Khải nói những lời này biểu tình trên mặt thật bình tĩnh, nhưng Dư Hạc lại hơi hơi nhú mào, cậu không thích nhìn dáng vẻ như vậy của Quân Khải, sẽ vì một câu nói rất bình thường của cậu mà vui sướng, vì một nụ cười mỉm của cậu mà kinh ngạc, những việc ấy rõ ràng chỉ là những điều thật bình thường, đặc biệt là với Giản Quân Khải, chỉ cần anh chấp nhận, mọi thứ của Dư Hạc đều thuộc về một mình anh, chính Dư Hạc cũng là của anh.

“Về sau chỉ cười với mình anh.” Cậu nhỏ nhẹ thốt ra một câu thực tâm, nhưng lại khiến người ta có chút cảm giác như ngược lại.

Vì thế Giản Quân Khải khẽ nở nụ cười, anh cho đến bây giờ vẫn chưa thấy Dư Hạc từng nói một câu đùa hài hước nào với mình. “Thật sao ? Em với Kiều Tân Hạo chia tay rồi ?”

Dư Hạc lẳng lặng nhìn anh trong chốc lát, đột nhiên từ trong túi lấy điện thoại ra, gọi điện thoại ngay trước mặt Giản Quân Khải, sau đó mở loa ngoài, đặt điện thoại ra giữa bàn.

Qua một hồi lâu, giọng nói không kiên nhẫn của Kiều Tân Hạo mới từ bên kia truyền tới, “Lại làm sao vậy, tôi đang bận mà ?”

“Chúng ta chia tay đi !” Dư Hạc lạnh lùng nói, ngữ khí không chút tia cảm tình hết như trước đây khi nói chuyện với Giản Quân Khải.

“Em đang nói gì vậy ? Đừng làm loạn.”

“Cứ vậy đi.” Dư Hạc không cho hắn cơ hội nói gì thêm, trực tiếp cúp điện thoại, sau đó cậu nhẹ nhàng vạch lên một cái mỉm cười, “Giờ đã chia tay rồi !”

Ánh mắt Giản Quân Khải hơi đại ra, Dư Hạc hôm nay làm cho anh thấy hơi hoang đường. Em ấy rõ ràng, rõ ràng... thích Kiều Tân Hạo thế kia, đến bây giờ anh vẫn còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Dư Hạc, lúc ấy em ấy đang cong khóe miệng ôn nhu mỉm cười với Kiều Tân Hạo, mà ngay trước đó, em ấy vừa mới lạnh mặt không thèm nhìn bàn tay vươn ra của mình. Còn hiện tại, giống như đột nhiên trái ngược với lúc trước. Thế giới trở nên hư ảo đến mức khiến người ta không cách nào tin nổi.

“Có chỗ cho em trú không ?” Dư Hạc cong khóe môi, ngượng ngùng cười.

Thế là Quân Khải càng cảm thấy thế giới này thêm hư ảo. “A, có, chắc vậy !”

Mãi cho đến khi dẫn Dư Hạc về nhà xong, anh vẫn cảm thấy đây cứ như một giấc mộng không chân thật, Dư Hạc ngồi trên ghế salon mở to đôi mắt trong suốt nhìn anh, sau đó bỗng dưng xấu hổ cười, “Làm sao đây, em hình như đói bụng.”

Quân Khải: “...”

“Anh... gọi thức ăn bên ngoài cho em nhé ?”

Dư Hạc nhú mày, “Anh không làm sao ?”

Quân Khải như hơi xấu hổ, anh cười khan vài tiếng, “Đồ ăn trong nhà bình thường đều là dì giúp việc làm, chỉ là mấy ngày gần đây dì ấy có việc phải về với ông bà, anh nào có bản lĩnh lớn như vậy.”

Dư Hạc không biết phải miêu tả tâm tình của mình lúc này như thế nào, người trước mắt này, mặc dù cùng có tên Giản Quân Khải, có tướng mạo của anh, có bối cảnh ban đầu như anh. Thế nhưng, đây rốt cuộc cũng không phải là Quân Khải mà cậu từng quen, anh không ôn nhu sờ đầu cậu, anh không một bên nấu thuốc một bên sung sướng gọi cậu lại nếm thử chút hương vị, mọi kỉ niệm hai người bên nhau anh toàn bộ đều không nhớ rõ.

Không hiểu sao, cậu đột nhiên cảm thấy hơi đau khổ, cái loại tình tự tiêu cực này trong nháy mắt chiếm ngự tim cậu, làm cho cậu ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn.

Cậu bỗng rất nhớ Giản Quân Khải, từ lúc tỉnh lại đến giờ cậu vẫn theo bản năng trốn tránh chuyện gì đó, cuối cùng thì cũng một lần nữa hiện lại trong đầu cậu.

Trước khi cậu hôn mê, trong tầm mắt mơ hồ của cậu rõ ràng nhìn thấy gương mặt mang theo sự lo sợ không cùng của Quân Khải, anh cứ như thế vội vã muốn đi tới đây, rồi sau đó thân ảnh anh từ từ biến mất trong tầm mắt Dư Hạc.

Chính cậu sau đó không nên ở nơi này, nếu mọi thứ đều bình thường mà nói, thì cậu hẳn phải tỉnh lại trong bệnh viện, sau đó giây thứ nhất mở mắt ra phải là nhìn thấy khuôn mặt anh tuần lễ nhìn của Quân Khải. Mà không phải là ở nơi này, tỉnh lại trong thân phận bạn trai của Kiều Tân Hạo, ở một thời khắc nào đó

trong tương lai, ở một địa điểm xa lạ, thậm chí Quân Khải lại vì một câu nói một cái mỉm cười của cậu mà kinh ngạc khó tin.

Không phải như vậy, rõ ràng không phải là như vậy.

“Em làm sao vậy ?” Thấy Dư Hạc thật lâu không trả lời, Quân Khải nghi hoặc hỏi han.

Dư Hạc chợt phục hồi tinh thần, nhướn miệng cười, “VẬY anh đói chưa ?”

“A ?” Quân Khải ngẩn người, “Hình như có chút.”

“Để em làm cho anh đi !” Dư Hạc đứng dậy, đắc ý nhướn mày với anh, “Tay nghề nấu ăn của em cũng không tồi đâu nha !”

70. Chương 70

Không đợi Quân Khải trả lời, Dư Hạc liền lập tức đứng lên, “Phòng bếp nhà anh ở đâu ?”

“Ồ...” Quân Khải ngây người, “Bên này.”

Dư Hạc vô cùng tự nhiên mở tủ lạnh nhà anh, chọn ra mấy thứ nguyên liệu nấu ăn để lên bếp, sau đó thuần thục cắt kỹ vào. Tuy rằng ở cùng Quân Khải mấy năm nay chuyện nấu cơm hầu như là được anh bao hết, nhưng tay nghề của Dư Hạc cũng không phải tệ, dù gì chính cậu cũng đã tự nuôi sống bản thân qua nhiều năm mà.

Quân Khải ở một bên nhìn cậu, nghĩ muốn giúp một tay nhưng lại không biết làm gì, trông có hơi luống cuống tay chân, nhưng hiềm khi lại làm Dư Hạc thấy có chút đáng yêu.

Cậu khẽ cười, “Anh giúp em rửa đồ ăn đi, bỏ vào nước vấy vấy là được rồi.”

“A, được.” Quân Khải tiếp nhận mớ rau cậu đưa tới, ở một bên yên lặng rửa. Anh càng lúc càng cảm thấy thế giới này thật quá mức ảo mộng, cái người thanh niên hiện đang đứng bên cạnh anh vẻ mặt chuyên chú xác thực ăn, có thật là cái người vĩnh viễn chỉ biết nghiêm mặt cao ngạo lại hồ hững kia không ?

Quân Khải cười lắc lắc đầu, anh không ngu dốt, anh biết một con người không có khả năng đột nhiên thay đổi. Dư Hạc làm như vậy, nếu không phải có mục đích thì chắc là đã xảy ra biến cố nào đó anh không biết đi !

Nghĩ đến đây, ánh mắt của anh lạnh xuống. Theo anh thấy, cái tên nam nhân Kiều Tân Hạo kia tuyệt đối không xứng đáng với Dư Hạc, nguyên nhân chính là như này, hẳn chưa từng vì hành vi muốn trèo tường của mình mà áy náy, bất quá... Anh quay đầu liếc nhìn Dư Hạc. Cậu rõ ràng lại yêu tên kia như vậy, mặc kệ anh làm cái gì, cậu cũng chưa hề có một tia động dung.

Chẳng lẽ em ấy chưa nghe thấy tin đồn Kiều Tân Hạo sắp đính hôn với người con gái khác sao ?

“A a a, muối nhà anh để ở đâu ?” Dư Hạc một bên canh đồ ăn trong nồi, một bên hoang mang rối loạn vội tìm muối.

“A ? Anh cũng... không rõ lắm.” Giản Quân Khải vội vàng giúp cậu tìm.

Trong nhà bếp một trận gà bay chó sủa. Cuối cùng, Dư Hạc nhìn một bàn đầy thức ăn trước mặt, cười đến mức rất là dương dương tự đắc.

“Đã lâu không làm nhiều đồ ăn như vậy.” Dư Hạc chuyển một đôi đũa cho Quân Khải, “Ném thử đi !”

Quân Khải đã sắp sinh ra “kháng thể” với những điều kinh ngạc Dư Hạc mang đến, anh bình tĩnh nâng bát bắt đầu ăn cơm, có phần trầm mặc.

Dư Hạc cũng cúi đầu bắt đầu im lặng ăn.

“Em với Kiều Tân Hạo rốt cuộc làm sao vậy, sao đột nhiên giữa chừng lại theo ở cùng anh ?” Qua hồi lâu, Quân Khải mới thản nhiên mở miệng. “Nếu em bởi vì chuyện gì đó mà tạm thời làm vậy, hoặc là có mục đích gì, vậy xin em trực tiếp nói cho anh biết, chỉ cần là chuyện anh có thể giúp anh sẽ không tiếc hết thấy giúp em, chứ anh không muốn nhận lấy cái cảm giác chiếm được rồi lại mất đi chút nào đâu.”

Động tác Dư Hạc hơi khựng lại, cậu không trả lời, ngược lại hỏi lại một câu, “Thật ra em vẫn luôn muốn biết, anh rốt cuộc thích em ở điểm nào ?”

Thật tâm thì ngay lúc này, trong lòng Dư Hạc đã hiểu được, cậu vì sao sau khi hôn mê lại bỗng nhiên tỉnh dậy ở thế giới này, Quân Khải đã từng đề cập đến chuyện kiếp trước kiếp này có phải chính là như vậy không ? Vì sao Quân Khải nói từ trước khi thấy cậu anh đã nhận định cậu, vì sao anh nói rằng “Thời gian anh thích em tuyệt đối còn lâu hơn em nhiều”, rõ ràng vào thời điểm lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, khi Quân Khải đứng dưới ánh mặt trời mỉm cười đối diện cậu, cậu cũng đã rơi vào tay giặc rồi mà. Cái chữ “lâu” mà anh nói kia, chắc là từ kiếp trước đi ?

Còn nữa, vì sao trước kia lần đầu tiên Quân Khải nhìn thấy Kiều Tân Hạo lại có phản ứng lớn như vậy, vì sao anh vẫn luôn rất để ý Kiều Tân Hạo. Nhìn Giản Quân Khải trước mắt, Dư Hạc cảm thấy mình dường như trong chớp mắt đã hiểu ra, hiểu ra tất cả mọi chuyện.

Nơi này, có lẽ mới chính là khởi điểm của mọi thứ, là nguyên nhân gây ra hết thấy sự tình phát sinh.

Chẳng qua, khi nghĩ đến chính mình thế mà lại yêu Kiều Tân Hạo, cậu đã cảm thấy ghê tởm. Lẽ nào Dư Hạc trước kia cho đến nay vẫn không nhận thấy rõ bản tính của tên Kiều Tân Hạo này sao ? Rõ ràng một chút cũng không quan tâm cậu, rõ ràng chỉ cần cậu không chủ động gọi điện thoại sẽ không thèm nhìn đến cậu, rõ ràng thái độ không hề kiên nhẫn như vậy, rõ ràng liếc mắt một cái liền nhìn ra được Kiều Tân Hạo đối với cậu căn bản không có tình yêu. Tại sao Dư Hạc này vẫn khăng khăng một mực với Kiều Tân Hạo, chẳng phải người nam nhân trước mắt thấy thế nào cũng tốt hơn nhiều so với tên cặn bã kia sao ?

Quân Khải như trầm mặc suy nghĩ trong chốc lát, rồi nhẹ nhàng lắc đầu, “Anh cũng không biết. Có thể lúc mới đầu là vì muốn nhìn cái người tên Dư Hạc trong lời đồn kia rốt cục là dạng gì, sau khi nhìn thấy em thì không biết sao lại cảm thấy em thật khiến người ta đau lòng, khoảnh khắc thấy em cười thì cảm thấy thật đố kỵ, sau đó, sau đó, dần dần anh cũng không rõ thứ tình cảm trong lòng mình là như thế nào.” Quân Khải nhìn Dư Hạc cười cười, “Em đây là đang lãng sang chuyện khác à ?”

“Ra là như vậy.” Dư Hạc nhỏ giọng lầu bầu. Cậu vẫn luôn để ý chuyện Quân Khải vì sao lại thích mình, so với cái lý do vô nghĩa kiếp trước kiếp này kia, quả nhiên cái này vẫn khiến người ta vừa lòng hơn. Chẳng qua... Sao bỗng nhiên thấy có chút ghen tỵ với Dư Hạc đời này chứ !

“Nếu em không muốn nói thì quên đi.” Thấy Dư Hạc thật lâu không trả lời, ánh mắt Quân Khải có chút ảm đạm, anh cúi đầu nhẹ nhàng cười.

Dư Hạc rốt cục cũng phục hồi tinh thần, “Không phải. Em chỉ đang tự hỏi nên trả lời anh như thế nào.” Cậu hơi ngượng ngùng ho nhẹ hai tiếng, sau đó mới ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Quân Khải, nghiêm chỉnh nói: “Em với Kiều Tân Hạo không hề phát sinh chuyện gì. Qua nhiều năm nay, kỳ thật em đều chỉ lừa mình dối người thôi, em biết hẳn kỳ thật một chút cũng không yêu em, cho nên, hà tất em còn phải tự mình níu kéo hẳn ! Một khi đã như vậy, còn không bằng ổn định chút tâm trạng sau đó chia tay trong hòa bình.” Nói rồi cậu nhẹ nở nụ cười, “Em cảm thấy, nếu người mình gặp trước là anh, em nhất định sẽ yêu anh.” Đúng vậy, em đương nhiên sẽ yêu anh.

“Còn có a, em hình như không còn chỗ ở rồi, cho nên tuy rằng có chút mặt dày, nhưng em vẫn van cầu anh thu lưu.”

Quân Khải nhin không được cười, “Bất động sản trong tay em ít nhất cũng phải mấy tòa còn gì ? Còn sợ không có chỗ ở ư ?”

“...” Dư Hạc bị anh chặn nghẹn họng không thể trả lời, không cam lòng phản bác, “Em chính là muốn ở cùng anh, anh khó chịu à ?”

Quân Khải cười đến vui vẻ, Dư Hạc trước mặt cùng với Dư Hạc trong ấn tượng của anh hoàn toàn không giống nhau, điều này làm cho Quân Khải có một cảm giác vui sướng khi được thấy một mặt khác của Dư

Hạc, mà Dư Hạc như vậy chỉ có anh mới được nhìn thấy.

“Không có khó chịu, anh rất vui.” Anh thật sự rất vui, còn chuyện gì vui về bằng việc biết người mình thích lâu nay rốt cuộc cũng thích lại mình chứ !

Mặc dù không biết vì sao loại chuyện may mắn thế này lại đột nhiên rơi xuống đầu mình, thế nhưng anh vẫn lựa chọn thuận theo tự nhiên. Mặc kệ có phải là một giấc mộng hay không, ít ra thì hiện tại anh rất hạnh phúc không phải sao ?

Ban đêm, gió có chút lạnh lẽo. Dư Hạc lẳng lặng đứng trên ban công, hơi thất thần nhìn về phương xa, không biết đang nghĩ gì.

Mấy hôm trước Quân Khải bồi cậu cùng về chỗ ở trước kia chuyển hành lý hết sang đây, Kiều Tân Hạo đối với việc cậu thỉnh thoảng chia tay rất phần nộ, thế nhưng cũng chỉ là phần nộ mà thôi. Dù sao trong mắt hắn, Dư Hạc vẫn chỉ là một con búp bê vải không hơn không kém, cho dù chia tay, quyền chủ đạo hắn phải nắm trong tay hắn. Bất quá, chuyện đã qua rồi cũng không sao, nếu Dư Hạc không chủ động chia tay, thì không lâu sau hắn cũng sẽ cười nhạo cậu một phen rồi rồi bỏ cậu. Dù gì tiệc đính hôn của hắn với Tô Vũ cũng không còn mấy ngày. Cho nên, dù có tức giận, hắn cũng không làm gì cả, ngấm ngấm chấp nhận sự thực này.

Kể từ ngày đó, Dư Hạc vẫn luôn ở cùng một chỗ với Quân Khải. Quan hệ của bọn họ giống như chỉ trong vòng mười ngày ngắn ngủi này đã đột ngột tăng mạnh, song, mặc cho cậu với Quân Khải hiện nay có ngọt ngào cỡ nào, thì giữa bọn họ vẫn không có được sự ăn ý được bồi dưỡng ra trong nhiều năm sinh hoạt cùng nhau, ngược lại vẫn có một sự nhiệt tình cùng không yên giữa những người mới bắt đầu yêu.

Thế nhưng, nếu cậu mãi luôn ở nơi này, vậy thì Quân Khải trong cuộc sống thực của cậu phải làm sao đây, Quân Khải đã cùng chung sống với cậu ba năm làm sao đây ?

Mỗi lần nhìn Quân Khải hiện tại mỉm cười với mình, cậu đều sẽ nghĩ tới câu nói kia, anh nói anh không muốn nhận lấy cảm giác có được rồi lại mất đi, nhưng mà, cậu thật sự có thể vĩnh viễn ở chỗ này sao ? Nếu như một ngày nọ cậu đột nhiên về với thế giới thật, vậy Dư Hạc nơi này sẽ thế nào, Quân Khải nơi này lại sẽ thế nào ?

Trong lòng của cậu thực mâu thuẫn, càng nghĩ như vậy, lại càng rối rắm phiền muộn.

Dư Hạc nhẹ nhúm mày, dạ dày dường như lại bắt đầu đau lên, cậu khẽ đặt bàn tay lên vị trí đang đau đớn không thôi kia, biểu tình trong nháy mắt trở nên méo mó.

Cậu nghĩ, mình có lẽ nên đi bệnh viện kiểm tra dạ dày một chút. Trong khoảng thời gian gần đây, dạ dày cậu càng ngày càng đau nghiêm trọng, phỏng chừng không phải là vừa xuất hiện, trước khi cậu tỉnh lại trong thân thể này, “Dư Hạc” hẳn đã có một thời gian ngắn bị đau dạ dày.

“Sao lại ra ban công hóng mát ?” Quân Khải từ bên trong đi ra, có điều, nụ cười trên mặt anh còn chưa triển khai hết thì liền lập tức cau mày, “Dạ dày em lại đau ?”

Môi Dư Hạc đã bị cậu cắn đến mức trắng bệch, cậu nhẹ nhàng gạt đầu, bên môi tràn ra một tiếng rên đau đớn.

“Anh đưa em đi bệnh viện.” Quân Khải một phen ôm lấy Dư Hạc mang cậu xuống lầu nhét vào trong xe của mình. Đây không phải là lần đầu tiên anh nhìn thấy Dư Hạc đau dạ dày, chẳng qua mỗi lần cậu đều chỉ nhẹ nhàng cười, sau đó sắc mặt bình tĩnh nói với anh rằng không sao, không cần lo lắng. Anh thấy Dư Hạc hình như rất ghét phải đi bệnh viện, vì thế cũng chỉ có thể chậm chạp trì hoãn.

Anh vốn đã chuẩn bị trước mặc kệ Dư Hạc có thích đến bệnh viện hay, có thích uống thuốc chích thuốc hay không, lần này anh cũng nhất định phải ép cậu điều trị bệnh tình cho đàng hoàng, thế nhưng anh vẫn thật không ngờ...

Trong nháy mắt khi nghe thấy bác sĩ nói ra kết quả kiểm tra với anh, không biết vì sao, phản ứng đầu tiên của Dư Hạc chính là ngẩng đầu lên nhìn về phía Quân Khải. Chỉ thấy mặt của anh thoáng chốc trở nên trắng bệch, mặt không còn chút máu, ánh mắt anh vô hồn nhìn chăm chăm bác sĩ trước mặt, môi không ngừng run rẩy.

Dư Hạc bỗng nhiên thấy vô cùng khó chịu, lấp kín trong lòng chỉ còn lại khó chịu. Sau cùng thì cậu vẫn khiến anh nhận lấy cái cảm giác chiếm được lại mất đi. Cậu bỗng nhiên nhận ra, hết thấy mọi thứ cậu làm mấy ngày nay, dường như chỉ càng làm cho Quân Khải vào thời khắc cậu không thể không rời đi thế giới này càng thêm tuyệt vọng và đau khổ. Cậu thật sự đã tự làm bậy không thể sống mất rồi.

“Quân Khải.” Cậu chịu không được cầm tay anh, Quân Khải hơi ngẩn người, sau đó quay đầu lại nhìn cậu, tiêu cự rốt cuộc dừng lại trên mặt cậu, lại vẫn như cũ trống rỗng và mê man.

Không hiểu sao, ánh mắt này Quân Khải, làm cho cậu chỉ muốn khóc.

Vì thế cậu đứng dậy, lễ phép nói cảm ơn bác sĩ, sau đó cầm lấy những thứ bác sĩ đưa, kéo Quân Khải đi ra ngoài.

“Thật xin lỗi.” Cậu cơ hồ vừa mở miệng liền không tự chủ thốt ra những từ này.

Quân Khải sững sốt, cuối cùng cũng phục hồi tinh thần. Ánh mắt anh hơi đỏ lên, có phần ướt át. “Dư Hạc...” Vừa nói ra hai chữ, giọng nói của anh liền nghẹn ngào.

Dư Hạc càng cảm thấy thêm khó chịu, cậu nhẹ nhàng ôm lấy Quân Khải, “Thật xin lỗi, thật xin lỗi.”

Ngay cả chính cậu cũng không biết tại sao mình lại nói xin lỗi, biểu hiện của bọn họ lúc này ngược lại càng giống như Dư Hạc đang an ủi Quân Khải bị bệnh nan y vậy.

Về phần đoạn thời gian cuối cùng kia thì rất kinh khủng, kinh khủng đến mức Dư Hạc không bao giờ muốn nhớ lại một lần nữa. Không thể không nói, ung thư dạ dày thật là một loại bệnh đặc biệt khiến người ta thống khổ, cậu hầu như đêm nào cũng bị cơn đau đớn kịch liệt làm bừng tỉnh, sau đó nhìn đến gương mặt tái nhợt tuyệt vọng của Quân Khải thì càng thêm đau đớn hơn.

Các loại cháo Quân Khải đưa tới càng ngày càng phong phú, mỗi khi nhìn thấy những ngón tay dán băng cá nhân của anh, Dư Hạc đều nhịn không được khóc ra. Cậu hung hăng cắn môi dưới của mình, không phát ra thanh âm nào, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Có lẽ cậu rốt cuộc đã hiểu được, rõ ràng là một cậu ấm như Giản Quân Khải vì sao lại có trù nghệ tốt như vậy, có lẽ cậu cũng đã hiểu được Quân Khải tại sao lại đặc biệt để ý việc cậu có đúng giờ ăn cơm hay không. Tim của cậu từng trận từng trận phát đau, thậm chí cơn đau còn chuyển đến dạ dày.

“Sao vậy, Dư Hạc, em sao vậy, em đừng khóc, em lại đau sao ? Đau lắm à ?” Quân Khải chân tay luống cuống giúp cậu lau đi nước mắt trên mặt, thế nhưng càng lau càng nhiều. Anh nhất thời kích động lên, nhiều ngày nay, rõ ràng bất kể Dư Hạc đau nhiều đến mấy cũng đều không chảy nước mắt giống như vậy, vì sao lại...

“Dư Hạc...”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi thật xin lỗi.” Dư Hạc khóc lắc đầu, lại không ngừng lặp đi lặp lại một câu.

Thật xin lỗi, nếu không phải là em, anh có thể nào sẽ không đau khổ như bây giờ không.

Cậu nhìn Quân Khải gầy yếu đến không tưởng trước mắt, nước mắt giống như bị vỡ bờ từng giọt từng giọt rơi xuống. Em rốt cuộc đã có thể tham dự vào phần trí nhớ của anh mà em không biết, em rốt cuộc đã hiểu được tâm tình của anh lúc này, thế nhưng vì lẽ gì, lại khiến cho em nghẹn hòng đến mức ngoại trừ câu “Thật xin lỗi” thì không còn nói nên lời nào khác.

Chuyện sau đó cậu thật sự một chút cũng không muốn nhớ lại nữa. Cậu chỉ biết là, có lẽ về sau đêm khuya khi giấc mộng có quay trở lại, cậu sẽ đột nhiên bị ánh mắt thống khổ tuyệt vọng cuối cùng kia của Quân Khải làm tỉnh giấc.

“Dư Hạc, đừng như vậy. Em đừng như vậy, anh van cầu em. Là lỗi của anh, là anh không chiếu cố cho em tốt, thật xin lỗi, em trở về có được không, em trở về được không ?”

Ngay một khắc ý thức lâm vào một mảnh tăm tối, cậu nghe thấy Quân Khải mang theo thanh âm khóc nức nở không ngừng quanh quẩn bên cạnh mình, sau đó chậm rãi, trở nên ngày càng xa.

Em trở về có được không ?

Thật xin lỗi.

Lại là một đoạn đường dài đằng đẵng và u tối, không hiểu sao, Dư Hạc đi trong bóng tối như vậy, lại tuyệt không sợ hãi. Cậu im lặng đi về phía trước, giống như đã biết được thứ gì đang chờ đợi trước mặt mình.

Nhưng mà, cho dù có tự tin đến thế, khi mơ mơ hồ hồ mở hai mắt, nhìn đến Quân Khải với cặp mắt đen xì cùng chòm râu lởm chởm hiện ra trước mắt, cậu vẫn nhịn không được muốn khóc.

“Tiểu Hạc” Trong thanh âm Quân Khải rõ ràng mang theo chút run rẩy, con người anh đỏ ngầu, không thể tin nhìn Dư Hạc đã mở hai mắt đang lảng lảng nhìn mình, giống như sợ hãi mình chỉ đang nằm mơ.

Dư Hạc ngồi bật dậy, ôm chầm lấy Quân Khải. Mũi kim tiêm nhỏ tí trên tay phải khiến mu bàn tay cậu tràn ra một tia máu, nhưng cậu lại giống như hoàn toàn không để ý, “Quân Khải...” Thanh âm cậu mang theo chút nghẹn ngào, “Xin lỗi, lại khiến anh lo lắng.”

Quân Khải thì lại nhảy bén thấy được vết thương trên mu bàn tay cậu, mặt lập tức lạnh xuống, “Em trước tiên từ từ đã.” Nói xong anh dùng động tác mềm nhẹ cầm tay Dư Hạc, “Anh đi gọi bác sĩ, em ngoan ngoãn ở yên đây đừng cử động.”

Nói rồi anh liền khẩn trương đi gọi bác sĩ. Dư Hạc có phần cười khổ nhìn đốm máu trên mu bàn tay mình, ánh mắt lại đột nhiên trở nên ảm đạm.

Cậu có thể nhìn ra vừa rồi Quân Khải phải dùng rất nhiều khí lực mới không thất thố trước mặt mình, cậu biết mấy ngày nay mình đã hôn mê không tỉnh, Quân Khải nhất định rất lo lắng. Anh sẽ lo lắng mình có thể nào lại một lần nữa rời anh mà đi không, anh phi thường kinh hoàng sợ hãi, anh nhất định sẽ ôm tất cả mọi chuyện vào trên người mình, cảm thấy là do anh đã không chiếu cố tốt cho mình.

Bác sĩ tiến vào tỉ mỉ kiểm tra một hồi, sau đó chỉnh sửa vết thương trên mu bàn tay cậu cho tốt lại, lúc này mới mỉm cười nói với Quân Khải: “Không cần lo lắng, cậu ấy hẳn đã không còn vấn đề gì lớn nữa.”

Quân Khải bấy giờ mới khẽ khàng thở phào một hơi, sau đó ngồi vào bên người Dư Hạc, nâng mặt cậu hôn thật sâu lên.

Dư Hạc vô cùng phối hợp hòa theo động tác của anh, mãi cho đến khi hô hấp đã có chút không thoải mái nữa, Quân Khải mới chịu buông cậu ra. Anh nhìn gương mặt Dư Hạc, ánh mắt vẫn như cũ hơi đỏ lên. “Tiểu Hạc, rốt cuộc em cũng không để anh phải lo lắng.”

“Ừm.” Dư Hạc nở nụ cười, “Sau này em nhất định sẽ hảo hảo bảo vệ mình, tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không làm mình bị thương nữa.” Cậu giơ lên ba ngón tay, ngữ khí rất chi nghiêm túc.

“Vậy mới được!” Quân Khải cười véo véo mặt cậu. “Bây giờ em cảm thấy thế nào, đầu còn choáng không?”

Dư Hạc lắc lắc đầu, rồi đột nhiên nhớ tới điều gì, “Đúng rồi, mấy người công kích chúng ta...”

Giả Quân Khải ánh mắt hơi lóe lên, biểu tình lập tức trở nên nguy hiểm. “Chuyện này em không cần xen vào, anh đã xử lý tốt rồi. Tóm lại, những tên đó không có kết cục gì tốt đâu.”

Làm thương tổn anh không sao, nhưng dám xuống tay với Dư Hạc... Từ khi sống lại cho đến nay, anh còn chưa từng ra tay độc ác đến vậy.

“A còn nữa, Quân Khải anh bây giờ giống hệt người rừng a, râu ria xồm xoàm, vừa rồi là em không muốn nói, lúc hôn môi suýt đâm chết em.”

“Em còn không biết xấu hổ nói, có còn lương tâm hay không hả, anh trở thành như vậy là vì ai a?” Quân Khải tức giận vò vò đầu Dư Hạc.

Dư Hạc nhìn Quân Khải trước mắt, nhịn không được nhẹ nhàng cười, sau đó thỉnh thoảng đột kích, “Thêm một cái nữa đi!” Nói xong, cậu liền chặt chẽ ngăn chặn môi Quân Khải, khóe mắt đuôi mày đều lộ ra ý cười hạnh phúc.

Ánh nắng chiều buổi chạng vạng chiếu lên người bọn họ tạo nên một quang cảnh thật đẹp.

71. Chương 71: Phiên Ngoại 1

Quân Khải im lặng nghe đầu dây bên kia báo cáo hành động của họ, ánh mắt lạnh đến cực độ. Sau một lúc lâu, anh rốt cục mới “Ừ” khẽ một tiếng, khóe miệng hơi nhếch lên tạo một nụ cười âm độc, “Trước tiên cúp máy đi, các người có thể tự ý vui đùa một chút, bất quá đừng giết chết, đợi tôi đến đó... A !”

Đột nhiên từ phần eo truyền đến một trận tê dại, Quân Khải không khỏi cả người run lên, phát ra một tiếng kinh hô ngắn.

“Đang làm gì đó !” Dư Hạc từ phía sau ôm trọn lấy thắt lưng anh, cầm khoát lên vai anh, nhẹ nhàng cọ cọ. “Em nấu canh cho anh rồi đó, muốn uống ngay không ?”

Quân Khải nhất thời cảm thấy da gà từng tầng nổi lên, “À ừ, tôi cúp đây.” Anh vội vã cúp di động, xoay người sang về mặt hồ nghi nhìn Dư Hạc, “Em làm sao vậy Tiểu Hạc ? Từ sau khi em tỉnh lại thì có rất nhiều điểm không bình thường, đừng nói lần đó bị thương ở đầu trên đầu nha ?”

Dư Hạc vốn có thể làm những chuyện như này là đã lấy dũng khí rất lớn, bây giờ bị Quân Khải nói một câu khiến cho mặt mũi đỏ bừng, lông mi hơi rũ xuống, không ngừng dao động run rẩy.

“Giận rồi ?” Quân Khải cười hì hì sáp lại, lấy tay chạm chạm lông mi cậu, “Hay là mắc cỡ ?”

“Anh ăn canh đi, không sẽ nguội.” Dư Hạc ngẩng đầu liếc xéo anh một cái, có chút ảo não xoay người rời đi.

Quân Khải cười đi theo, một phen câu cổ cậu, “Tiểu Hạc gần đây sao đối với anh tốt vậy ?”

Mỗi ngày đứng chờ anh tan học từ sớm, anh có công sự về muộn sẽ làm sẵn bữa khuya chờ anh, hờ một tí là sáp lại cọ cọ vào người anh, bắt đầu thường xuyên làm nũng, nhưng vẫn chưa làm ra chuyện gì kinh người.

Lần trước khi em ấy cũng biểu hiện khác thường như vậy chính là khi em ấy thấy mình với Hạ Hàm trong quán bar, còn lần này anh tự nhận là không hề làm gì khiến Tiểu Hạc hiểu lầm a !

“Đối tốt với anh không được sao ?” Ánh mắt Dư Hạc hơi né tránh.

Điều này khiến Quân Khải không khỏi cảnh giác, lẽ nào thật sự đã khiến em ấy hiểu lầm cái gì chứ ! “Nè nè nè, mấu chốt không phải là em đối tốt với anh hay không, mà là đột nhiên đối tốt với anh đến thế, em có phải đã hiểu sai chuyện gì không ?”

Dư Hạc cúi đầu, thẳng tắp bước đi.

“Tiểu Hạc, Tiểu Hạc anh đang nói chuyện với em mà !” Quân Khải mang trên mặt nụ cười lấy lòng, “Em lại làm sao vậy ? Chẳng lẽ em vẫn chưa tin anh sao ? Đã nói người anh thích chỉ có... Ô !”

Quân Khải tròn tròn mắt nhìn gương mặt đỏ ửng của Dư Hạc tiến lại gần, trên môi là một trận xúc cảm ướt át và mềm mại. Trong thoáng chốc, trái tim dường như bắt đầu vui sướng nhảy nhót, bầu không khí dâng lên hương vị ngọt ngào. Mặt Quân Khải hơi phấp phồng, anh nhìn Dư Hạc cố gắng sức dùng cặp mắt trong suốt trừng mình, chỉ cảm thấy từ nơi đó bay tới một cơn lòng chim, gài vào lòng anh khiến nó ngứa ngáy.

“Nói nhiều vô nghĩa, em thích anh cho nên đối tốt với anh, cần gì phải nghi ngờ ?” Tự thân Dư Hạc không biết là, tuy cậu đã cố ý đề cao âm lượng, nhưng sự run rẩy trong giọng nói đã không lừa được người khác.

Quân Khải đành chấp nhận thở dài, từng bước tiến tới ôm thắt lưng cậu, “Dư Hạc, em thật sự quá lợi hại !” Rõ ràng đã ở bên nhau lâu như vậy, thế mà em còn có thể khiến anh giống như một thằng nhóc mới yêu tìm đập không thôi thế kia !

“Ừm ?” Dư Hạc không rõ ý của anh lắm, mở to hai mắt.

Quân Khải nhẹ nhàng cười, cúi người hôn lên. Vừa rồi cái hôn vừa nhẹ hều vừa thẹn thùng kia làm cách nào có thể khiến anh vừa lòng nhỉ ?

Sau một hồi, mặt Dư Hạc trở nên đỏ bừng, không biết là ngộp thở hay xấu hổ. Đôi mắt cậu lập lờ một tầng hơi nước, ánh mắt ướt sũng hơi trách cứ nhìn anh.

Quân Khải thật có chút muốn cười, rốt cục cũng buông cậu ra. “Tiểu Hạc.”

“Ừm ?” Dư Hạc giật dỗi lên tiếng, vẫn còn đang thở phì phò.

“Người của anh đã tìm được Kiều Tân Hạo.”

Dư Hạc trong lòng run lên, cậu suýt nữa đã quên còn có một người như thế tồn tại.

Quân Khải cau mày nghiêm túc quan sát biểu tình trên mặt Dư Hạc, “Em...”

Dư Hạc biết Quân Khải có ý gì, anh là đang hỏi ý kiến mình. Trong đầu bỗng nhiên hồi tưởng lại thân ảnh máu me đầy người của Quân Khải trong tầm mắt mơ hồ, Dư Hạc hơi hơi cắn môi, “Thật vậy ư ?”

Cậu nghiêng đầu mỉm cười nhìn Quân Khải, ngữ khí thoải mái nói: “Thiếu chút nữa em đã chết dưới tay hắn, anh phải báo thù giúp em nha !”

Quân Khải theo dõi sắc mặt cậu, một lúc lâu không nói gì.

“Ừm ?” Dư Hạc hơi nghi hoặc nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Quân Khải.

“Anh biết rồi.” Anh bỗng nhẹ nhàng nở nụ cười, vươn tay xoa xoa đầu Tiểu Hạc, “Chiều nay anh có chút việc, sẽ không đến trường cùng em được.”

Vốn dĩ anh định hỏi, em sẽ mềm lòng vì hắn chứ ? Bất luận anh xử lý hắn như thế nào em cũng sẽ không để ý sao ? Em thật sự có thể xem hắn như một người bình thường được sao ?

Bất quá, hình như những câu hỏi này đều đã không trọng yếu nữa. Anh hẳn phải nên tin tưởng Dư Hạc, không phải sao ? Hơn nữa, mặc kệ Dư Hạc có mềm lòng hay không, anh đều tuyệt đối sẽ không tha cho tên kia.

Dư Hạc ngoan ngoãn gật đầu, nở nụ cười, “Đã biết.”

...

Nơi này là một nhà xưởng đã bỏ hoang, Quân Khải từng bước một đi vào, trong đôi mắt không có lấy một chút độ ẩm.

Càng đi vào, tiếng đau đớn kêu rên cũng càng nghe rõ hơn, khóe miệng Quân Khải hơi hiện lên ý cười lạnh lẽo, tiếng rên ảm đạm bên tai nghe thật thống khổ, điều đó khiến anh thấy sung sướng lạ kỳ.

“Giản tiên sinh, anh đã tới.” Nhìn thấy thân ảnh anh, một thanh niên mặt mũi âm ngoan vội vàng chạy tới, trên mặt mang theo nụ cười xu nịnh.

Quân Khải chuyển tầm nhìn, bộ dạng Kiều Tân Hạo lúc này thật khác hẳn bình thường, trên cơ thể trần trụi của hắn lúc này đã bị phủ kín bởi các dấu vết tra tấn, máu loãng hỗn loạn, mồ hôi lạnh dọc theo da thịt của hắn trượt xuống, hai tay bị trói bởi sợi dây thừng móc với trần nhà, chỉ có thể miễn cưỡng dùng mũi chân đứng thẳng. Hắn cau chặt chân mày, trên đầu ướt đẫm mồ hôi lạnh, biểu tình có vẻ vô cùng khó nhịn.

“Kiều Tân Hạo, đã lâu không gặp.”

Nghe thấy giọng nói của anh, Kiều Tân Hạo mạnh ngẩng đầu lên, đôi mắt đã hơi ám chầm không biết vì điều gì mà đột nhiên phát ra tia sáng bén nhọn. “Mày... Là mày, tao sẽ không bỏ qua cho mày, nhất định sẽ không bỏ qua cho mày.” Đôi môi Kiều Tân Hạo càng không ngừng run rẩy, tay chân bắt đầu mảnh liệt vùng vẫy.

Giản Quân Khải thần tình trào phúng cười, anh nhìn Kiều Tân Hạo trước mặt hết như một con khỉ đang không ngừng đá chân, hai tay thì hung hãn, anh hơi giương cằm, từ tận đáy mắt là một tràng khinh thường.

“Đã qua lâu như vậy rồi mà còn sức để giãy lộn à ?” Anh cười nói.

“Mày nhốt tao trong này là trái pháp luật, tao sẽ báo nguy. Việc mày làm chính là bắt cóc, tao sẽ tố cáo mày, cáo cho đến khi mày thân bại danh liệt, cáo cho đến khi mày...” Kiều Tân Hạo thở hào hển, hấn dừng lại những động tác phí công kia, chỉ còn hung tợn trừng anh.

“Aa, Kiều Tân Hạo, sao đã qua lâu như vậy mà mày vẫn còn khờ dại như thế ? Mày cho rằng, tao sẽ để mày còn cơ hội ư ? Kiếp trước mày đã đầu không lại tao, kiếp này còn thua thảm hại hơn, mày thật đúng là thất bại a ! Vốn nghĩ mày có ký ức của kiếp trước sẽ làm mày thông minh hơn chút, không ngờ vẫn ngu xuẩn như cũ, thật vô nghĩa quá đi, một chút tính thách thức cũng không có.” Giản Quân Khải nhẹ nhàng nhếch khóe miệng, dùng mắt ra hiệu cho đám người đang đứng một bên.

Người thanh niên kia âm hiểm cười, cất bước đi về hướng nọ. Chỉ chốc lát sau, gã đã cầm trên tay một ống tiêm, thử ấn, nhìn kim tiêm tràn ra một giọt nước nho nhỏ, liền vừa lòng đi về phía Kiều Tân Hạo.

Kiều Tân Hạo cả kinh, nhất thời sợ đến mức cảm thấy tóc gáy dựng đứng, hấn hiện giờ cả người mềm nhũn không có chút khí lực, nhịn không được khẽ phát run, “Mày, bọn mày muốn làm gì ?”

“Đây là heroin có độ tinh khiết cao, tao thấy...” Giản Quân Khải cười khê, “Chắc hấn mày sẽ rất thích !”

“Không...” Kiều Tân Hạo run rẩy từ đầu đến chân, lắc đầu liên tục, hấn cố gắng muốn lùi về sau, nhưng hai tay lại bị trói buộc không thể cửa quây. “Mày sẽ không dám làm như thế, đây là phạm pháp, là phạm pháp, mày không dám... không dám...”

Cùng với thanh niên cầm ống tiêm chậm rãi đến gần, ánh mắt của hấn cũng càng lúc càng điên cuồng, toàn bộ cảm xúc giống như đột nhiên hồng hết, “Không !” Hấn lớn tiếng la chói tai, cố gắng muốn giãy thoát khỏi dây thừng trên cổ tay. “Không, tao đã làm gì chứ, tao căn bản là chưa làm gì với mày cả mà. Cái chết của Dư Hạc kiếp trước cũng đâu phải tao gây ra, tao đâu có làm gì, cái gì cũng chưa làm, mày không thể đối xử với tao như vậy, không thể...”

“Ha hả.” Quân Khải cười lạnh, “Cái gì cũng chưa làm, thế lần trước cái nhóm người định giết tao, còn làm cho Dư Hạc phải nằm viện là ai sai tới ?” Anh đi đến, cầm lấy cánh tay không ngừng giãy giụa của Kiều Tân Hạo, ý bảo một người tới tiêm thuốc phiện vào. “Đừng nói với tao là mày không biết, tao đã điều ra chính xác xong mới ra tay.”

“A !”

Mũi kim đã chạm vào da thịt hấn.

“Đám người kia là Lý Y Dương phái đi, đúng, chính là Lý Y Dương phái, là anh ta thuê người, không liên quan đến tao... A !”

Một cơn đau rất nhỏ từ cánh tay truyền tới, cả người hấn bắt đầu run kịch liệt, Giản Quân Khải giữ tay hấn chặt chẽ, làm cho hấn chỉ có thể trơ mắt nhìn dòng chất lỏng trong ống tiêm chậm rãi tiến vào mạch máu của mình, sau đó toàn bộ thân thể đều bắt đầu phát lạnh.

“Không, không...” Cổ họng hấn giật giật, phát ra tiếng gào tuyệt vọng.

“Bởi vì độ tinh khiết của thuốc phiện này rất cao, cho nên từ hôm trở đi, cách mỗi hai ngày mày sẽ lên cơn một lần, đến lúc đó mày sẽ thấy thống khổ, toàn thân mỗi một điểm trên cơ thể để không thoát được loại đau đớn này, mày sẽ sống không bằng chết, sẽ hận không thể tự giết mình.” Khóe miệng Quân Khải mang theo một nụ cười tàn nhẫn, “Cho nên, mời mày cứ từ từ hưởng thụ cho hết loại thống khổ ấy đi !”

“Không !” Kiều Tân Hạo càng không ngừng lắc đầu, nghe những lời mà Giản Quân Khải ghé vào tai mình nói, hấn cơ hồ đã có thể cảm thụ được thứ chất lỏng ác độc kia đang thông thả lưu chuyển trong máu mình, sau đó đóng đô tạm nghỉ ở mỗi góc ngách trong cơ thể, cùng hấn chờ đợi đến hai ngày sau để ùn ùn kéo đến sự thống khổ giãy vò.

Não hấn trống rỗng, thành linh mất đi ý thức.

Thanh niên bên cạnh ném ống tiêm trên tay sang một bên, châm biếm cười nói: “Hình như hấn đã ngất xỉu.”

Quân Khải hừ lạnh, “Hấn quả thật tin lời tôi nói a, chắc là độ “tín nhiệm” của hấn đối với tôi hơi cao nhỉ !”

Thật ra thuốc chích vừa rồi tiêm vào chỉ là dịch dinh dưỡng bình thường mà thôi, Quân Khải sẽ không bao giờ chỉ vì muốn trả thù người trước mắt mà dính líu đến thuốc phiện đâu ! Phương thức trả thù hần chẳng phải có rất nhiều sao ? Hơn nữa, heroin tinh khiết cũng đâu phải dễ dàng mua được, anh lười phải phí tâm sức vào đó.

“Tiếp tục trôi đi, đừng để hần chạy.” Đơn giản dần dò một câu, anh lại liếc nhìn Kiều Tân Hạo đã hôn mê bất tỉnh một cái, sau đó không quay đầu rời khỏi nơi này.

72. Chương 72: Phiên Ngoại 2

Dư Hạc khép máy tính của mình lại, nhẹ xoa xoa huyết thái dương, ngồi trước màn hình máy tính thời gian dài làm hai mắt hơi bị nhức mỏi. Quân Khải ra ngoài đã lâu rồi, cậu đại khái có thể tưởng tượng được Kiều Tân Hạo sẽ có kết cục như thế nào, nhưng kỳ quái chính là, bây giờ cậu đối với người đó chẳng có bất kỳ ý niệm nào trong đầu, điều lo lắng trong lòng, chỉ có Giản Quân Khải có thể nào quá mức kích động hay không thôi.

Ngay lúc này đi động đột ngột vang lên.

Dư Hạc nhíu mày, ba chữ “Lý Y Dương” trên màn hình hơi chớp nháy, sau một lúc lâu, cậu cuối cùng cũng bắt lên nghe với biểu tình không mấy dễ chịu.

“Có chuyện gì ?”

“Kiều Tân Hạo có phải ở chỗ hai người không ?” Lý Y Dương vừa mở miệng liền trực tiếp hỏi, mang theo đôi chút tức giận.

Song biểu tình Dư Hạc vẫn như trước, nghe vậy chỉ thản nhiên trả lời một câu, “Ừ, sao ?”

“Cậu...” Câu nói của Lý Y Dương lập tức nghẹn ngay cuống họng. Trầm mặc vài giây, y mới thông cổ họng lên tiếng, “Cậu có biết, hần bây giờ đã là người của tôi, tôi còn chưa hưởng dụng bao nhiêu đã bị các người bắt đi, nói vậy đã rõ rồi chứ... Giao hần lại cho tôi.”

Dư Hạc hừ khê một tiếng, ngữ khí lạnh nhạt. “Chuyện này cũng không đến phiên tôi quản, anh trực tiếp tìm Quân Khải đi !”

“Cậu là đang cố ý gây khó dễ tôi. Đừng quên...” Khẩu khí Lý Y Dương trở nên âm ngoan, “Chuyện cậu hợp tác với tôi, Giản Quân Khải nhà cậu còn chưa biết gì cả, nếu để cậu ta biết đóa sen trắng trong lòng cậu ta thực chất là như thế này, thì cậu cho rằng cậu ta sẽ còn thích mình sao ?”

Dư Hạc thế nhưng lại có chút nhin không được muốn cười, trong giọng nói của cậu không có chút không vui nào, chỉ có sắc mặt hơi lạnh xuống, “Nếu vậy thì tôi cũng không còn cách nào, anh muốn nói cho Quân Khải biết thì cứ làm như ý mình, tôi không sao cả. Có điều... Nhóm côn đồ lần trước định giết Quân Khải là người của anh chứ gì ? Vào thời điểm đó, người có thể cho cậu ta mượn sức cũng chỉ có mình anh !”

Hỏi xong những lời này cậu cũng không chờ Lý Y Dương trả lời, ánh mắt hơi lóe sáng, “Bên trong sen trắng đều là màu đen, anh không biết sao ? Nếu anh thật sự đau lòng vì Kiều Tân Hạo, thì có thể lại đẩy bồi cậu ta, tôi không ngại đâu.”

Nói xong cậu lập tức cúp điện thoại. Lạnh lùng hừ một tiếng, khóe miệng nhàn nhạt mang theo một mặt khinh thường.

“A.” Bỗng nhiên một tiếng cười khê từ phía sau truyền đến.

“Sao anh thích biểu tình vừa cao lãnh lại vừa vô tâm của em quá đi mất !” Một đôi tay từ sau lưng choàng qua vòng eo cậu, Dư Hạc chấn động cả người, rồi lại một luồng hơi thở nóng hổi phả qua vành tai mềm mại trắng trẻo của cậu, trong nháy mắt khiến mặt cậu phỉm một rặng mây đỏ.

“Quân... Quân Khải...” Tim Dư Hạc bắt đầu kịch liệt đập, thậm chí loạn xạ đến mức làm cậu không nói rõ được lời trong miệng.

Giản Quân Khải nhẹ nhàng cười, giọng nói mang theo ý trêu ghẹo, “Làm em sợ à ? Tim đập nhanh thật. Là do đang lên gọi điện với người khác thì bị anh bắt phát hiện ?”

Dư Hạc quay đầu lại nhìn anh, trên mặt mang theo nụ cười lấy lòng, ánh mắt thì lại hơi trốn tránh, “Nhanh vậy đã về rồi ! Vừa rồi...” Cắn chặt răng, rốt cục nói ra miệng, “Lý Y Dương gọi điện thoại tới, là chuyện Kiều Tân Hạo, anh ta muốn chúng ta thả cậu ta.”

Nói xong câu đó cậu liền cúi thấp đầu, biểu tình trên mặt toàn bộ đều thu lại, một bộ chuyện kể đó không liên quan đến cậu.

Quân Khải đẩy mắt tràn đầy ý cười nhìn Dư Hạc, chìa tay mình ra, “Di động ?”

Dư Hạc không nói hai lời đưa đi động mình cho Quân Khải.

Thế là cậu chỉ thấy Quân Khải ần ần một chút, nhàn nhã đi tới sofa ngồi xuống, thái độ vừa tùy ý lại hồ hững. “A lô, Lý Y Dương à ?”

“Muốn nhận người thì tự mình lại đây đi, tôi có thể dẫn anh đến xem hắn, cũng có thể giao người cho anh luôn, bất quá anh chỉ được tới đây một mình.” Nói xong anh cười cười, “Vậy cứ thứ bảy này đi. Đến lúc đó anh hãy gọi cho tôi. Còn nữa... Anh có biết số điện thoại của tôi không, sau này nếu có việc gì thì đừng gọi cho Dư Hạc, nhược điểm mà anh nắm chắc bản không phải nhược điểm.”

Cũng không biết Lý Y Dương đầu bên kia nói lại gì, Dư Hạc có phần lo sợ thấp thỏm. Đợi đến khi Quân Khải rút cuộc cúp điện thoại, Dư Hạc mới mím môi gượng gạo cười, thật dè chừng ngược mắt lên, đôi con ngươi lóng lánh không yên nhìn anh.

Giản Quân Khải thật sự không nhận được nở nụ cười, anh đi đến trước mặt Dư Hạc, xoa xoa đầu cậu, “Sao thế, vừa rồi lúc nói chuyện điện thoại không phải còn rất cao ngạo lãnh khốc sao ?”

Khóe mắt Dư Hạc nheo lại, liếc anh một cái, mặt lại càng đỏ hơn.

Quân Khải nhất thời cảm thấy có một sợi lông chim mềm mại đập xuống, làm cho lòng anh ngứa ngáy.

“Nè !” Anh không biết sao đột nhiên nổi lên ý đùa. “Dùng ngữ khí vừa rồi nói chuyện với Lý Y Dương nói một câu với anh đi !”

Dư Hạc nâng mắt, ngữ khí lạnh lùng nói một chữ “Cút”, thế nhưng hai gò má ửng đỏ cùng với con ngươi mang theo hơi nước thấy thế nào cũng là bộ dáng xấu hổ tức giận.

“Ha ha ha !” Quân Khải trực tiếp véo véo hai má hồng nhuận của Dư Hạc, tâm tình tốt hơn hẳn, “Tiểu Hạc sao em có thể đáng yêu như vậy !”

“Đừng quậy.” Dư Hạc sắp thẹn quá hóa giận, phải biết là cậu còn đang đoán xem Quân Khải đối với việc cậu với Lý Y Dương hợp tác biết được bao nhiêu a ! Lại còn lo lắng về thái độ của anh, lo lắng cảm thụ của anh ra sao, thế mà hiện tại Quân Khải thoát nhìn như đang đùa giỡn cậu đến mức vui sướng.

“Được rồi.” Quân Khải cuối cùng cũng thu lại ít ý cười trên mặt, “Không chọc em nữa. Chúng ta nói vào chính sự đi !”

Dư Hạc giương mắt nhìn anh, hơi lo lắng, “Em đang muốn hỏi anh, vừa rồi anh bảo Lý Y Dương ngày mai một mình lại đây, anh ta sẽ nghe lời anh sao ?”

“Mặc kệ có nghe hay không cũng chẳng sao, anh cũng không tính làm gì, vốn cũng định giao Kiều Tân Hạo cho anh ta a ! Mà nói đi nói lại, dưới tình huống hiện nay, anh thấy anh ta chắc chắn không dám không nghe. Dù sao đi nữa, chúng ta cũng vừa mới thâm nhập Kiều gia vào tay a !” Nói tới đây ánh mắt anh đột nhiên hơi nghiêng ngả, “Em nói xem, Lý Y Dương không lẽ thật sự thích Kiều Tân Hạo chứ ? Nếu thật vậy thì chuyện này có vẻ sẽ hơi phiền toái.”

Dư Hạc nhíu mày, “Không biết.”

“Tóm lại em không cần lo lắng, anh sẽ lo liệu.”

“Anh đừng vì báo thù mà dẫn sâu quá là được.”

“Cũng không phải báo thù.” Quân Khải khẽ cười, “Chỉ là chấm dứt hậu hoạn mà thôi.”

Thứ bảy Lý Y Dương quả nhiên một mình đến, đương nhiên, y có chuẩn bị gì đó phòng ngừa không thì Quân Khải không biết.

“Tôi đến rồi, hân ở đâu ?” Ngỡ khí Lý Y Dương lạnh lùng.

Quân Khải khẽ cười, “Làm gì vội thế, Lý thiếu gia quả nhiên là một vị bằng hữu trọng nghĩa.”

Sắc mặt Lý Y Dương hơi cứng lại, y hít sâu một hơi, cổ lộ ra một nụ cười có thể coi nhu ôn hòa hữu lễ, “Cậu cũng biết đấy, cái tên Kiều Tân Hạo kia lúc nào cũng hành động lỗ mãng, có lẽ cũng đã làm ra ít chuyện đắc tội Giản thiếu gia, cậu dạy dỗ hân một chút cũng không có gì đáng trách. Chỉ có điều, đừng làm quá mức, đến lúc đó để bản thân đi xa quá thì còn mất nhiều hơn được.”

Giản Quân Khải lại nhin không được mà cười, “Giọng điệu quả thật đã rất cố gắng. Tôi đã tưởng là mình đang đàm giao dịch với đại ca hắc bang đấy !”

“Cậu...” Vừa rồi Lý Y Dương nói chuyện, trên mặt tuy rằng mang theo nụ cười, nhưng khí thế chỉ có ba phần âm lãnh ba phần uy hiếp. Bây giờ Giản Quân Khải thốt ra lời này, càng làm cho lời y nói giống như chẳng là cái gì cả.

Giản Quân Khải dẫn Lý Y Dương đi tới chỗ nhà xưởng bỏ hoang kia. Suốt đường đi, mặt ý cười trên mặt anh luôn lộ ra một sự kiêu ngạo khiến Lý Y Dương chán ghét, điệu bộ cao cao tại thượng, bộ mặt ngạo nghễ thờ ơ nhìn bọn họ diễn trò. Lý Y Dương hơi siết chặt nắm tay, im lặng đi theo phía sau.

Rốt cục cũng đã gần đến, y đã mơ hồ có thể nghe được tiếng la hét tuyệt vọng điên cuồng của một người, y càng nắm chặt tay hơn, ánh mắt nhìn thẳng tập về phía Giản Quân Khải đằng trước.

“Thật xin lỗi !” Lý Y Dương nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Đã bảo với các người là...”

Tiếng gào thét thảm thiết của Kiều Tân Hạo đã có thể nghe được rõ ràng.

“A ! Là chỉ thị của Lý Y Dương, từ đầu tới đuôi đều là anh ta làm, là anh ta muốn giết các người, không liên quan đến tôi, không liên quan đến tôi, đều là anh ta làm hết...” Trong giọng nói Kiều Tân Hạo mang theo chút hỗn loạn rối trí, giống như ý thức không tỉnh táo chỉ đang tự mình kêu gào, thế nhưng là, những lời mà hân vừa mới thốt ra đã khiến cho sắc mặt Lý Y Dương chậm rãi lạnh xuống, ngay cả trái tim khẩn trương đập do lo lắng cho hân cũng dần bình ổn lại.

Sau một hồi, thanh âm Kiều Tân Hạo lại càng phát ra sự thê thảm thống khổ, Lý Y Dương rút cuộc cũng phục hồi tinh thần, xoay người lạnh lùng hỏi một câu, “Cậu đã làm gì với hân ?”

Quân Khải bất đắc dĩ mà lại oan ức cười cười, “Tôi chưa hề làm gì a, nếu trách thì chỉ trách... năng lực chịu đựng của hân quá kém đi !”

Lời Giản Quân Khải nói là thật lòng, anh vốn không định biến Kiều Tân Hạo thành ra tới mức như này đâu, chuyện cho tới bây giờ, chính xác chỉ là Kiều Tân Hạo tự làm tự chịu thôi.

Khi nói chuyện bọn họ đã đi vào tới trong, thanh niên phụ trách trông coi tiến lên cúi đầu gọi, “Giản thiếu”, mặt mày còn lưu lại đôi chút mất kiên nhẫn.

“Hai ngày nay hân thế nào ?”

“Từ sau lần trước phát tác một lần xong, bọn tôi đã nhốt hân trong một căn phòng, trói lại, không làm gì khác. Thế nhưng hình như hân quá mức căng thẳng, mấy ngày nay vẫn hay lẩm bẩm không biết nói cái gì. Cứ cách mỗi hai ngày, vừa tới giữa trưa là hân lại bắt đầu, phải nói vô cùng chuẩn xác.” Nói xong hân thần nhiên liếc nhìn Kiều Tân Hạo đang bị nhốt trong căn phòng kia, “Hừ, cứ như bị chích thật vậy, không biết là đang giả bộ hay thật sự thống khổ nữa.”

Kiều Tân Hạo đằng này vẫn đang không ngừng la hét, “Đúng vậy chính là Lý Y Dương làm, các người muốn tra tấn thì tra tấn anh ta đi, là anh ta ép buộc tôi, đều là anh ta, giết anh ta, giết anh ta...”

Lý Y Dương ở một bên cau mày, ánh mắt càng lạnh hơn, “Rốt cuộc là sao lại thế này ?”

“Thì như anh nói đây, hần muốn giết tôi, tôi đã định dạy dỗ hần một chút, vì thế cuối tuần trước đã tiêm cho hần một mũi.” Giản Quân Khải cười đến vô cùng vô tội, “Tôi đã nói một câu, đây chính là heroin có độ tinh khiết cao, sau hai ngày sẽ phát tác một lần. Lúc ấy chỉ là muốn dọa hần, chứ kỳ thật đó chỉ là một mũi tiêm dinh dưỡng bình thường thôi, một công dân luôn tuân thủ luật pháp kỹ càng như tôi làm sao có thể dùng thủ đoạn bỉ ổi đó để trả thù một người chứ ! Ai ngờ hình như hần tưởng thật, cứ cách hai ngày lại phát cuồng như thế kia một lần, hết như bị tiêm thuốc phiện thật vậy.”

Nói xong anh nhún vai, bắt đầu dĩ nhiên này. “Này cũng đừng đổ lỗi cho tôi a !”

73. Chương 73: Phiên Ngoại 3

Nếu là bình thường, điệu bộ vô lại còn kiêu ngạo của Giản Quân Khải không chừng đã sớm làm Lý Y Dương nổi cáu, thế nhưng hiện tại, nghe Kiều Tân Hạo đang gào to ở bên kia, y đột nhiên thấy ngứa ngáy trong lòng. Chỉ muốn nhanh chóng vác người này về nhà, hung hăng thông. Xuyên thủng hần, làm cho hần nói không ra lời, để xem hần còn sức nói ra mấy lời như “Chính là Lý Y Dương làm, giết hần” không.

“Đến bao giờ hần mới ngừng nổi điên.” Bộ dáng Lý Y Dương tỏ ra phiến toái.

Giản Quân Khải cười tủm tỉm phát tay với thanh niên bên cạnh, “Đi tiêm đường glu-cô cho hần hần đi !”

Thanh niên gật đầu, cầm một mũi kim tiêm vào phòng. Rất nhanh, Kiều Tân Hạo liền an tĩnh lại. Giản Quân Khải bĩu môi với Lý Y Dương, “Bây giờ anh đã có thể mang hần đi.”

Lý Y Dương nghiêm mặt đi về phía đó.

“Cái kia, cảnh cáo các người một câu cuối cùng.” Giản Quân Khải gọi y lại, “Trên người hần vẫn còn mang tội danh mưu sát, sự nhậm nhện của tôi cũng có giới hạn. Lần tới sẽ không dễ dàng buông tha hần như vậy đâu. Còn nữa... Công ty của bọn tôi sắp sửa hợp tác với quý công ty một hạng mục đấy ! Hy vọng có thể hợp tác vui vẻ.”

Lý Y Dương thầm rùng mình, y biết Giản Quân Khải là đang lấy sản nghiệp của Lý gia để uy hiếp y. Giản gia, Dư Hạc, công ty đầu tư mạo hiểm của Giản Quân Khải và cả Kiều thị hầu như đã về phe họ, luận về thực lực, một mình Lý Y Dương y quả thật là không có tí ti đảm lượng để khiêu khích anh.

“Yên tâm, tôi sẽ hảo hảo coi chừng Kiều Tân Hạo, sẽ không để hần làm ra chuyện gì uy hiếp các người nữa đâu.”

“Ha ha.” Giản Quân Khải cười nói, “Anh không giúp một tay là tốt rồi, chỉ bằng hần còn làm được chuyện gì uy hiếp bọn tôi.”

Nói xong câu đó, anh tỏ ra thư thái thờ dãi, “Chuyện phiến phức rốt cục đã giải quyết xong, tôi không phụng bồi nữa.” Dứt lời anh cũng không thèm xem phản ứng của Lý Y Dương, xoay người thần nhiên đi ra ngoài. Thanh niên bên cạnh không tiếng động theo sát Quân Khải.

Đến khi ra khỏi nhà xưởng lên xe, thanh niên mới thấp giọng mở miệng, “Lý thiếu gia có thể phát hiện kỳ thật lúc chúng ta chích cho Kiều Tân Hạo đã tiến hành thôi miên không ?”

“Một chút trò vật mà thôi, nếu ý chí hần đủ kiên cường thì cũng sẽ thành như bây giờ.” Trên mặt Giản Quân Khải không hề mang theo ý cười, ánh mắt hơi có phần phức tạp, “Cho dù Lý Y Dương phát hiện cũng sẽ không làm gì đâu, trước đây không biết, nhưng giờ thì tôi đã có thể xác định anh ta đối với Kiều Tân Hạo chỉ là có ý chinh phục về dục vọng thôi. Chắc sẽ không làm chuyện gì ảnh hưởng tới lợi ích của mình đâu.”

Nói xong Quân Khải thấy có vẻ hơi mệt mỏi nhắm mắt lại, “Trở về đi. Chuyện này coi như xong xuôi.”

Chuyện công ty đã có Hạ Hàm trông coi, chuyện Kiều Tân Hạo cũng đã chấm dứt một phần, gần đây anh cuối cùng đã có thể nghỉ ngơi một ít, hay là dẫn Dư Hạc đi Châu Âu du lịch đi !

Nhưng mà, không đợi anh biến ảo tưởng tốt đẹp của mình thành hiện thực, chuông di động liền đột ngột cắt ngang giấc mộng đẹp đẻ của anh.

Giản Quân Khải thở dài, bắt lên. “Hạ Hàm, có chuyện gì ?”

“A chuyện là... Quân Khải a !” Trong di động truyền ra thanh âm yếu ớt của Hạ Hàm, vừa nghe liền biết có chuyện không bình thường.

“Có chuyện gì nói đi, cần gì ?”

“Ừm, ba cậu gần đây có liên lạc với cậu không ?” Hạ Hàm ngượng ngùng cười cười.

“Ba tôi ?” Giản Quân Khải nghi hoặc nhú mày, “Từ sau cái lần tan rã trong không vui trước ông ấy không liên lạc với tôi nữa, sao ?”

“Ha ha, ha ha, cái kia... Thật xin lỗi !” Hạ Hàm cắn chặt răng, cuối cùng vẫn trực tiếp nói ra miệng, “Trước đây tôi có cố ý nhắm vào công ty ba cậu nhớ không ?”

Quân Khải không khỏi có một dự cảm không tốt.

“Sau đó... Tôi không nghĩ là mình đã chơi hơi quá trớn, rồi tôi nhận được tin tức, nghe nói ba cậu đã chuẩn bị tuyên bố phá sản.” Nói tới đây, Hạ Hàm vội vàng giải thích, “Cũng có thể là hơi phóng đại, nhưng bất quá tình huống đích xác rất nghiêm trọng. Lúc đầu chuyện này là đích thân tôi ra tay, sau đó thì công ty bạn quá nên tôi trực tiếp giao cho cấp dưới làm, vốn chỉ là định thỉnh thoảng hạ vài cú ngáng chân nho nhỏ, có điều sau đó một số công ty đối đầu với mấy xí nghiệp ông ấy từng chèn ép lúc trước đều không hẹn mà cùng bắt đầu bỏ đá xuống giếng... Thật xin lỗi, tôi thật không nghĩ sẽ nháo ra như vậy.”

Giọng hần dần hạ thấp xuống, ý tự trách lộ rõ ra giọng.

Nói thật ra, tâm trạng hiện tại của Quân Khải có chút phức tạp. Bằng hữu của mình không nghĩ tới sẽ hại ba mình suýt phá sản ? Dưới tình huống này phải phản ứng như thế nào mới được ?

Nhưng mà, thật bất ngờ là, anh một chút cũng không muốn trách Hạ Hàm. Chỉ có trong lòng hiện lên một dòng cảm thán “A, thật phiền toái”, làm anh thấy cả người lười nhác, toàn bộ đại não đều trở nên hỗn loạn, không muốn hỏi sâu hơn.

“Cậu...” Quân Khải thật lâu không trả lời, làm Hạ Hàm bắt đầu phát ra lo sợ bất an, “Chẳng lẽ cậu không có cảm nghĩ gì về chuyện này sao ?”

“Cảm nghĩ gì ?” Câu trả lời của Quân Khải cực kì tự nhiên.

Hạ Hàm: “...”

“Được rồi, tôi có thể hiểu thái độ của cậu...” Ngực khí của Hạ Hàm lập tức nhẹ nhõm, cộng theo hai phần vô lại như thói quen, “Vậy cậu tính làm thế nào a ? Muốn tôi làm gì, phân phó ngay đi, tiểu nhân sẽ tức tốc chạy việc vì thiếu gia ngài ngay. Về sau không dám tự mình hành động nữa.”

“Cậu đã biết trước tôi sẽ không nổi giận đúng ko !” Quân Khải buồn cười nói.

“He he.” Hạ Hàm cười trừ, rồi lại nghiêm chỉnh nói: “Thế rốt cuộc cậu tính làm gì, trước mắt tôi đã thu tay lại rồi, chẳng qua công ty đối đầu của ba cậu vẫn còn gây sự, bọn tôi đang chờ thái độ của cậu.”

Quân Khải cảm thấy huyết thái dương của mình lại bắt đầu đau. “Đừng làm ông ấy phá sản, còn lại thì đừng nhúng chân nữa.”

“Ok !” Có chỉ thị chính xác từ Quân Khải, Hạ Hàm nhịn không được hưng phấn hẳn, cả lời nói cũng lộ ra sự giảo hoạt mưu mô.

Quân Khải có phần bất đắc dĩ cảm điện thoại đã cúp, đối với hiểu biết của anh về Hạ Hàm, hẳn nhất định sẽ không để Giản thị dễ dàng thoát khỏi khốn cảnh phá sản như vậy, không chừng đến cuối cùng mới làm một cú lật ngược đi.

Thật ra chuyện này từ đầu tới đuôi cũng không thể quy hết cho Hạ Hàm, rõ ràng đây là mâu thuẫn giữa anh với ba mình, cho dù bọn họ có quyết cường đến mức nào, quan hệ có ác liệt đến mức nào, theo lý mà

nói cũng không tới lượt một người ngoài nhúng tay vào chuyện nhà anh. Nghĩ đến đây Quân Khải lắc đầu cười cười, cũng thật không biết Hạ Hàm lấy đâu ra tự tin là mình sẽ không trách hấn, cứ nhiên dám công khai đi đối phó Giản thị.

Thật ra cho tới bây giờ anh đều không nghĩ tới phải trả thù Giản Hành Tri với Lưu Ly Ly, cũng không phải cố kỵ tình thân, mà chỉ là vì lười hao tâm tổn lực vì bọn họ. Một chút tâm tư cũng không muốn lãng phí vào mấy người râu ria.

Bất quá thấy Hạ Hàm tự ra ý bất bình thay anh, thấy Giản thị lần lượt bị công kích, anh cứ nhiên lại thấy trong lòng sáng khoái.

Xem ra anh đích xác lãnh huyết rồi, cũng có rất nhiều mặt tối. Thế nhưng, bên cạnh anh có một người không lúc nào không làm anh muốn lộ ra nụ cười âm áp nhất, chỉ cần một người ấy thôi, cuộc sống cũng đã đủ viên mãn rồi nhỉ.

“Tiểu hạc, anh mệt mỏi quá đi !” Vừa đặt chân tới nhà, Giản Quân Khải lập tức vọt tới chỗ Dư Hạc đang ngồi trước máy tính, sau đó mặt dày mày dạn ghé vào đùi cậu không chịu buông. (*)

Dư Hạc: “...”

Qua một chút, Dư Hạc nhẹ nhàng sờ sờ đầu anh, “Làm sao vậy ? Hôm nay đàm chuyện với Lý Y Dương không suôn sẻ ?”

Giản Quân Khải không có thói quen để người khác sờ đầu mình lắm, vì thế rốt cuộc cũng đứng dậy khỏi người Dư Hạc, trả thù hung hăng vò vò lại đầu cậu, “Rất thuận lợi. Đạo này có nhiều chuyện quá, bây giờ cuối cùng cũng coi như giải quyết xong hết cả, có thể nghỉ ngơi một mạch rồi.”

Dư Hạc như cười như không nhìn anh, nổi hứng trêu ghẹo bổ sung, “Có phải anh đã quên một chuyện rất trọng yếu hay không. Thân phận hiện tại của chúng ta là — sinh viên, mấy ngày nữa là thi cuối kỳ rồi, ôn tập cho tốt đi !”

“Không phải chứ !” Giản Quân Khải học ba ngum máu, lập tức hồi tưởng lại đồng lý thuyết công thức mà mình gần như sắp quên hết.

Dư Hạc một bên cười tít mắt.

Thấy bộ dạng vui sướng khi người gặp họa của Dư Hạc, Quân Khải liền cười gian một cái, mạnh nhào tới.

“A !” Dư Hạc theo bản năng than nhẹ một tiếng, sắc mặt tức khắc như ráng mây hồng. “Làm gì thế, mau đứng lên.”

“Chúng ta làm đi !” Giọng Quân Khải có chút khàn khàn, anh đè cả người lên người Dư Hạc, ánh mắt thâm trầm nhìn cậu, thâm thúy mà lại khiến người ta mê đắm.

Dư Hạc không nhịn được rũ mắt, mặt đỏ bừng nhẹ gật đầu. Bất kể là lúc nào, chỉ cần Quân Khải muốn làm, cậu hầu như không bao giờ cự tuyệt.

Mắt Quân Khải hiện lên vui vẻ, hạ xuống một nụ hôn không sâu không cạn.

“Này.” Cả người Dư Hạc bị đặt trên bàn học, ngay đỉnh đầu là ánh sáng chớp lóe từ màn hình máy tính, thất lưng kề với cạnh bàn, tư thế này làm cậu vô cùng khó chịu. “Không thể lên trên giường sao ?”

Giản Quân Khải hơi ngừng động tác một chút, lập tức lộ ra một nụ cười mỉm đã hiểu rõ. Anh đứng dậy, ôm Dư Hạc lên, đi đến bên giường thả cậu xuống.

Dư Hạc hừ khê một tiếng, con ngươi trong suốt đều là hơi nước, cậu cắn giận giường mắt nhìn anh, làm cho tim người ta phải mềm mại.

.

Muốn hết lòng yêu thương người trước mắt này, muốn vì anh mà yếu đuối, cũng vì anh mà dũng cảm. Sau đó cùng trải qua những gặp gỡ, cả đời không rời xa nhau.

Quân Khải trịnh trọng mà ôn nhu hôn lên môi Dư Hạc, giữa lúc gần bó tiếp xúc thì thời gian như chợt lưu chuyển, quay về cái mùa hè lúc vừa mới gặp nhau.

Dưới ánh mặt trời rạng rỡ, anh vươn tay mình ra, trên mặt là nụ cười dịu dàng đến cực điểm. Chỉ khác là, người thiếu niên chật vật trầm tĩnh mặt không chút thay đổi lúc ấy, sẽ không bao giờ trầm lặng trước mặt anh nữa.

Quân Khải nhẹ nhàng vuốt ve phần thân trần cảm bên dưới của Dư Hạc, vì thế toàn bộ da thịt Dư Hạc ngay tức khắc nhiễm một tầng hồng nhạt, sóng mắt nhộn nhạo, hơi ngượng ngùng nhìn anh, rồi lại chứa đầy tín nhiệm.

Thật tốt.

Anh đã trở thành ánh sáng trong sinh mệnh em, và hơn thế nữa, hình như trong sinh mệnh anh, em cũng như vậy.

74. Chương 74: Phiên Ngoại 4

Hà Minh Vũ gần như đã không còn nhớ lần đầu y gặp Hạ Hàm là tình cảnh như thế nào. Hai nhà bọn họ coi như là thế giao, cho nên bọn họ đã quen nhau từ rất sớm, nhưng chỉ mới đến mức biết được tên đối phương cùng vài cái gật đầu xã giao. Ấn tượng đầu tiên, chắc là vào bữa cơm tất niên hôm nọ, Hạ Hàm chống mặt yên lặng ngồi trên thành ban công, đôi chân ngắn cũn khẽ đong đưa, mắt không có tiêu cự nhìn về phía trước, mày cau lại, không biết là đang nhìn gì.

Đám con nít đều đến trước mặt người lớn vò tiền mừng tuổi, xong thì tùm năm kéo ba ra sau hoa viên đốt pháo hoa, vừa ồn ào lại vui vẻ. Còn hắn chỉ một mình ngồi đây, trông có vẻ thật cô đơn.

Thế là y cười tươi, đi lại trước mặt hắn, chìa kẹo trong tay mình ra đưa cho hắn, “Ăn không ?”

Hạ Hàm không thèm quan tâm liếc nhìn một cái, y như rằng bản thân vừa mới bị sỉ nhục hừ một tiếng, “Tớ mới không ăn, chỉ có con nít mới ăn cái này.”

Hà Minh Vũ mười sáu tuổi khựng cười, sau đó rút kẹo về ngồi lên cạnh hắn. “Không chơi pháo hoa chung với bọn họ sao?”

“Không cần, con nít mới chơi trò này.”

Hà Minh Vũ càng thêm muốn cười, “Cậu mới mười bốn tuổi, miễn cưỡng cũng tính như thuộc phạm trù ‘con nít’ đi ! Còn nữa, chẳng phải cậu nói muốn sang Mĩ sao ? Sang đó rồi sẽ không còn cơ hội cùng phóng pháo hoa với mọi người nữa đâu !”

Tuy trước kia chưa từng tiếp xúc, nhưng y vẫn nghĩ Hạ Hàm là một đứa trẻ trầm tĩnh nội liêm, không ngờ là, hắn xem ra giống một đứa trẻ bốc đồng hơn. Mặc dù hắn hình như rất ghét bị người khác xem mình là con nít.

Hạ Hàm khẽ run lên, biểu tình rất nhanh ảm đạm xuống, một lát lại hiện lên một tia buồn bực.

“Đừng lo, cậu trước kia cũng từng theo ba qua Mĩ rất nhiều lần rồi mà. Lần này coi như thời gian nán lại dài hơn chút, vậy là được rồi.” Biểu tình của Hạ Hàm làm người ta thấy rõ hắn đang có chút khổ sở, Hà Minh Vũ nhún mày, không hiểu sao không thích vẻ mặt này của hắn lắm.

“Không phải do vậy, cậu không hiểu.”

Cậu không hiểu đâu !

Những lời này trong những năm về sau, Hạ Hàm nói với hắn rất nhiều lần. Đôi khi Hà Minh Vũ suy nghĩ, có lẽ Hạ Hàm đối với y mà nói, chính xác là một người rất khó thấu hiểu.

“Công ty này hiện giờ thoát nhìn phát triển không ngừng, nhưng chưa tới mấy năm nữa sẽ đóng cửa cậu tin không ?”

“Ừ, tin.” Y cười gật đầu.

“Sao tớ nói gì cậu cũng tin hết vậy, lừa cậu cậu cũng tin ?” Hạ Hàm dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn.

“Cậu lừa cũng tin.” Hà Minh Vũ thế mà vẫn vô tư cười.

Hạ Hàm lại đột nhiên hưng phấn lên, hần kê sát mặt lại gần, hai mắt chớp chớp nhìn y, “Vậy, nếu tớ cho cậu biết là tớ xuyên không trở về, cậu tin không ?”

Hà Minh Vũ hạ mi ngẩng ngơ trong chốc lát, mới ngược mắt trả lời hần, “Ừm, này cũng có thể có khả năng.”

“Phụt, gì mà lộn xộn thế.” Hạ Hàm lắc lắc tay, tiếp tục nâng ly uống rượu. (nguyên gốc câu trên của Hà Minh Vũ có tới 2 chữ “có thể”)

Thế là bọn hần không còn nhắc tới đề tài đó nữa, bắt quá, suốt cho đến hiện tại, y vẫn cảm thấy có lẽ chỉ có như vậy mới giải thích được những khả năng đặc biệt thỉnh thoảng bộc lộ của Hạ Hàm, tỷ như mỗi lần Hạ Hàm ra ý cho y cá cược bóng đá đều thắng. Đích thật là rất có khả năng không phải sao ? Song, bất kể như thế nào, y cũng không để tâm.

Quan hệ của bọn họ cũng không xem là mật thiết, họ đều tự có bạn bè riêng, lúc có việc mới gọi điện thoại, một năm cũng chỉ có nghỉ đông với nghỉ hè mới gặp mặt. Nhưng mà, không biết vì sao, Hà Minh Vũ vẫn có cảm giác tự tin rằng mình là bằng hữu tốt nhất của Hạ Hàm, có lẽ là vì mỗi lần tâm tình hần không tốt thì người được gọi luôn luôn là mình đi. Rõ ràng cũng chẳng phải chuyện gì đáng tự hào, tiếp xúc với Hạ Hàm lâu dài nên chính mình cũng sắp giống một đứa trẻ rồi a !

“Gần đây tớ tính câu dẫn một người !”

“Khụ khụ...” Hà Minh Vũ sắc một ngụm rượu ngay cuống họng, vị cay nồng khiến đáy mắt y trôi lên một tầng nước.

“Cần kích động dữ vậy không ?” Hạ Hàm liếc mắt nhìn y, sau đó khí thế dâng trào siết chặt nắm tay. “Tuyệt đối phải khiến cho cậu ta quỳ gối dưới chân tớ.”

Hà Minh Vũ không khỏi nhú mày, cười nói: “Ai vậy ? Gần đây cậu vừa ý thiên kim nhà nào à ?”

“Con trai của Giản Hành Tri, ông Tổng An Huy — Giản Quân Khải !”

“Phụt !” Ngụm rượu thứ hai của Hà Minh Vũ lập tức phun ra, thoát nhìn y có chút đỏ khòe đỏ cười, lấy khăn lau lau rượu trước mặt, “Cậu thật lòng ?”

“Tớ có bao giờ không thật hả !” Hạ Hàm phản bác.

Thế là Hà Minh Vũ cười cười, “Vậy tiến lên đi, chúc cậu thành công.”

“Biết ngay cậu sẽ ủng hộ tớ mà.” Hạ Hàm cười tươi, tâm tình trông có vẻ cực kì tốt.

Hà Minh Vũ nhú mày nghĩ nghĩ, “Bắt quá, Giản Quân Khải ? Ba cậu ta thì quả thật đã từng nghe qua, còn cậu ta thì hình như chưa từng.”

“Cậu ta trước giờ luôn ở nhà cũ, gần đây mới đến thủ đô với ba mà ! Cậu không biết cậu ta là chuyện thường, phỏng chừng sắp tới ba cậu ta sẽ dẫn cậu ta tham gia các buổi tiệc kinh doanh. Nề...” Hạ Hàm vỗ vỗ vai y, “Cậu giúp tớ tra một chút xem gần đây có buổi tiệc kinh doanh nào không, tớ muốn đến để xảo ngộ.”

Hạ Hàm có phần bất đắc dĩ thở dài, “Được thôi, đã biết. Vì cậu dẫn một nam nhân mà phải tham dự yến hội cậu ghét nhất, hy sinh của cậu quả thật vĩ đại.”

Như nghĩ tới điều gì, y lại nói tiếp: “Nhưng mà, sao cậu lại biết cậu ta ?”

“Ai nha ! Cậu cũng đừng để ý nhiều.” Hạ Hàm mập mờ không nói rõ. Vì thế Hà Minh Vũ chỉ biết, đây là bí mật hần không muốn nói với mình.

Y giúp Hạ Hàm điều tra xong các buổi tiệc Giản Hành Tri sẽ tham dự, sau đó dẫn Hạ Hàm tham gia theo. Mẹ của Hạ Hàm dường như rất vui mừng vì hẳn rồi cuộc cũng chịu tham gia cuộc tụ hội mà hẳn chưa bao giờ đi, bắt đầu ngẫu nhiên dẫn theo hẳn, thế nhưng ngoài ý muốn vẫn chưa gặp được Giản Quân Khải làm Hạ Hàm càng thêm buồn bực.

“A a a, thật nhàm chán ~!” Hạ Hàm tựa vào ban công, nửa chết nửa sống nói.

Hà Minh Vũ cười tủm tỉm nhìn hẳn: “Thế cậu có từng nghĩ là, người mà mỗi một buổi tiệc đều phải bị cậu kéo tới là tớ đây còn nhàm chán hơn ?”

“Ai quan tâm cậu a !” Hạ Hàm hừ một tiếng.

“Đi một mình không được sao ? Ba bảo tớ viết báo cáo điều tra nghiên cứu thị trường tớ còn chưa làm nữa đó !” Hà Minh Vũ thở dài.

Hạ Hàm trầm đĩnh tiệt thiết lắc đầu, “Không được, đi một mình tớ thà không tới. Có cậu tớ còn có thể tán gẫu vài câu, không có cậu mấy buổi tiệc này tớ thật không dám tưởng tượng.”

Hà Minh Vũ nhẹ nhàng cười, gần như chỉ với một câu như vậy của Hạ Hàm, đã khiến cho y cam tâm tình nguyện bồi hẳn tham gia mấy buổi tiệc kinh doanh nhàm chán này.

Cứ như vậy lại đi rất nhiều buổi tiệc, Hạ Hàm rốt cục cũng đụng phải người mà hẳn muốn gặp. Hẳn cơ hồ nhẹ giọng hét lên một tiếng, lập tức chuyển ly rượu đưa cho y, “Tớ đã thấy cậu ta, ha ha ha.”

Hà Minh Vũ nhìn theo hướng Hạ Hàm, là một người diện mạo tuấn lãng, mặc tây trang rất phù hợp, biểu tình hơi lạnh, ánh mắt thoát trông vừa thâm thúy và thành thực. Hóa ra Hạ Hàm thích chính là kiểu hình con trai như thế này !

Nhìn thế nào cũng gây ra cảm giác trái ngược.

“Ôi chao, trông bộ dáng phiền muộn kia của cậu ta, nói không chừng sẽ ra ban công hít thở không khí, tớ ra ban công trước ôm cây đợi thỏ đây !”

“Chúc thành công.” Y mỉm cười nhìn Hạ Hàm chuyển bước đi ra ban công gần chỗ Giản Quân Khải, sau đó, năm phút sau, Giản Quân Khải cũng đi ra.

Thật đúng là vận may. Hà Minh Vũ cười cười, xoay người ra đại sảnh yến hội.

Tối hôm đó, Hạ Hàm gọi điện cho y suốt nửa tiếng đồng hồ, thông báo tình hình chiến đấu của mình, từ giọng điệu của hẳn Hà Minh Vũ liền biết hẳn hưng phấn đến mức nào. Chẳng qua, sự hưng phấn đó, vào ngày hôm sau liền sụp đổ.

Hà Minh Vũ có chút bất đắc dĩ nhìn Hạ Hàm ý thức đã hỗn loạn nằm sấp trên quầy bar, hẳn cần nhằn liên miên nào là Giản Quân Khải là một người si tình cỡ nào, Dư Hạc là một người khó tiếp cận cỡ nào, bọn họ mà ở cùng nhau thì mình còn câu dẫn cái rắm a, tiếp đó bắt đầu gào to chẳng lẽ mình thật sự không có mị lực sao ?

Y buồn cười nhìn Hạ Hàm đã uống đến độ mặt mũi đỏ bừng, cảm thấy chẳng khác như đã đoán trước.

“Tại sao cậu nhất định phải câu dẫn một trong hai người bọn họ ? Đối người khác không được sao ?” Vốn tưởng rằng Hạ Hàm muốn theo đuổi Giản Quân Khải là vì thích, hiện giờ xem tình huống thì căn bản không phải vậy.

“Ai chứ !” Hạ Hàm hỏi lại một cách đương nhiên.

“Tớ làm sao biết được.” Bí mật của cậu từ đó đến giờ có cho tớ biết đâu, chỉ có lần này cậu đột nhiên tâm huyết dâng trào... Hy vọng chỉ là tâm huyết dâng trào.

Hạ Hàm lại cảm râm vài câu rồi im lặng, cứ như thế.

Mãi cho đến khi Hà Minh Vũ khiêng Hạ Hàm thả vào xe, hẳn còn đang không ngừng lay cánh tay y, đáng thương nhìn y, “Tớ thật sự không có mị lực như vậy sao ?”

Hà Minh Vũ chỉnh hẳn ngồi ngay ngắn rồi đeo dây an toàn cho hẳn, sau đó cũng không buồn để ý hẳn.

“Thật sự không có mị lực như vậy sao ?” Hạ Hàm chưa từ bỏ ý định bắt lấy y đang tính lùi về. Hà Minh Vũ quay đầu sang, liền bắt gặp Hạ Hàm với khuôn mặt ửng đỏ đôi mắt ngập nước, bờ môi hồng nhuận khác thường, giờ phút này lại hơi hơi mân xuống, lộ ra một hương vị vô cùng ủy khuất. Hà Minh Vũ nhất thời cảm thấy trái tim đập thành thịch, trong không gian chật hẹp của chiếc xe tràn ngập mùi rượu khiến lòng người say đắm, tất cả cộng lại khiến cho y nhện không được có hơi ý loạn thần mê.

Y ho nhẹ hai tiếng, ngồi thẳng người, đối với tài xe phía trước lạnh nhạt mở miệng, “Lái xe đi !”

“Tớ thật sự...” Hạ Hàm lại bám vào.

“Cậu rất có mị lực.” Còn hỏi nữa tớ sẽ hôn cậu.

Hạ Hàm rốt cục cũng thỏa mãn, ngậy ngốc cười he he.

“Đến nhà cậu hay nhà tớ ?” Hà Minh Vũ hỏi hần.

Hạ Hàm nghiêng đầu ngả xuống đầu vai y, “Nhà cậu, nhà của tớ không có ai.”

Hà Minh Vũ hơi dịch dịch thân mình để hần có thể dựa vào thoải mái hơn, “Hy vọng cậu đừng có nôn ra nhà tớ như lần trước, nếu không bắt cậu làm vệ sinh ba ngày gán nợ nha.”

Hạ Hàm nở nụ cười, cũng không biết hần có nghe hiểu Hà Minh Vũ nói gì không, chỉ biết ngậy ngốc cười, sau đó ngẩng đầu lên hà một hơi vào mặt Hà Minh Vũ, “Để ngủ không ?”

Hà Minh Vũ cảm thấy người mình hơi bị nóng. Y đột nhiên nhận ra một vấn đề thực sự nghiêm trọng, muốn hôn bạn của mình, loại tâm tính này có bình thường không ?

Cảm thấy hần thật mê người, muốn hôn hần, muốn ôm lấy hần, muốn nhìn hần ở trong ngực mình đỏ mặt mỉm cười, muốn... có được hần.

Hà Minh Vũ đưa Hạ Hàm đã không còn rõ ý thức lên giường của mình nằm, sau đó im lặng nhìn gương mặt say ngủ của hần, bỗng dưng cảm thấy chính mình dạo gần đây hình như đã bị Hạ Hàm cả ngày ồn ào đòi phải câu dẫn tấy não. Rõ ràng chẳng phải chỉ là một thằng nhóc mới trung học sao ? Hơn nữa còn là con trai.

Y nhẹ nhàng cười, giúp Hạ Hàm đắp chăn lên đàng hoàng.

Ngày hôm sau, Hà Minh Vũ còn đang trong giấc mộng thì chợt nghe thấy âm thanh ồn ào náo loạn bên tai của Hạ Hàm, cố gắng mở mắt ra, Hạ Hàm mang theo gương mặt cười tươi hiện ra cách trước mắt không đến mười ly. “Minh Vũ, tớ đói quá à, trong tủ lạnh cậu cũng trống rỗng nữa !”

Y hơi xấu hổ nghiêng đầu, sau đó mới hết cách mở miệng: “Trên người cậu không có tiền sao ? Sao không tự đi mua ăn đi ?”

Hạ Hàm đặt mông ngồi xuống đầu giường y, nói như lẽ thường tình: “Không phải có cậu rồi sao ? Tớ cần gì phải tự mình ra ngoài mua.” (đâu ra cái lẽ này vậy ? =A=)

Hà Minh Vũ thật sự nhện không được nhéo nhéo mặt hần, “Cậu có thể nói như đúng lý hợp tình hơn được nữa không ?”

“He he.” Hạ Hàm cười cười.

Vì thế Hà Minh Vũ lại cảm thấy hết thảy mọi chuyện y đều cam tâm tình nguyện. Y nhận mệnh cười, sau đó bước xuống giường. Ngồi lên mới phát hiện, Hạ Hàm không hề mặc quần, trên thân chỉ có mỗi cái áo sơ mi lần trước y mới mua khi đi dự tiệc cùng ba, một đôi chân dài cứ như vậy trắng trợn hiện ra trước mặt y, làm cho y nhện không được ho nhẹ hai tiếng dời tầm mắt.

“Trong nhà chẳng phải có rất nhiều quần áo cậu để lại sao ? Mặc của tớ làm gì.” Hà Minh Vũ một bên bắt đầu thay đồ một bên tùy ý tìm đề tài.

“Cậu để chỗ nào ? Tớ không tìm được ?”

Hà Minh Vũ rất nhanh chóng mặc xong chỉnh tề, dùng loại ánh mắt “thật hết biện pháp với cậu” liếc nhìn Hạ Hàm một cái, “Ồ nhà chờ, tớ đi mua bữa sáng cho cậu.”

Hạ Hàm lộ ra một nụ cười xán lạn, “Nhanh về đây.”

Hà Minh Vũ trong lòng chợt động, trong nháy mắt kia bỗng dưng có một tình tự kỳ dị nảy lên trong đầu y, tốt đẹp đến mức khiến y khó lòng mà hình dung. Y quay đầu nhìn thiếu niên nhẹ nhàng mỉm cười với mình dưới ánh nắng sớm, từ tận đáy lòng nở ra một đóa hoa.

“Hửm, sao thế ?” Hạ Hàm nghi hoặc nghiêng đầu.

“Không có gì.” Hà Minh Vũ cười cười với hắn, xoay người ra ngoài.

Thật lâu thật lâu sau này, Hạ Hàm cười hỏi y rốt cuộc là từ khi nào thì bắt đầu nảy sinh những ý nghĩ không tinh khiết với hắn. Hà Minh Vũ hồi tưởng lại, có lẽ, chính là trong một khoảnh khắc nọ, đột nhiên ý thức được, bản thân mình với thiếu niên này thật quá khác nhau đi ! Cũng không phải là nhất thời say rượu nên đầu óc mê muội, mà tình cảm trong y dường như từ rất lâu rất lâu trước đây đã bắt đầu chôn xuống một hạt mầm trong lòng rồi, chỉ là chờ đợi đến một thời điểm tốt nhất là một buổi sáng mà đột ngột chui lên.

Khi hắn kêu gào muốn câu dẫn người khác lại không hề lo lắng, tựa hồ là do đã dự đoán trước sẽ có kết quả như vậy, cho tới nay, người mà mình luôn bao dung cưng chiều, cũng chỉ có mỗi mình hắn mà thôi.

“Câu dẫn người khác không được ư ?”

“Ai chứ ?”

Nếu như Hạ Hàm hỏi lại một lần, y nhất định sẽ nói rằng, “Vây tớ đi !”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-sinh-chi-sung-nhi-nhap-hoai>